สำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม
22
แงซายจอมจักรา
เพชรพระอุมา 21

182

เกือบเที่ยงของวันรุ่งขึ้น ทั้งคณะตื่นขึ้นมาพร้อม ๆ กัน สภาพอันครึ้มสลัวของอากาศและการเพิ่งจะนอนหลับสนิทไปเมื่อตอนใกล้หัวรุ่งของเมื่อคืนที่ผ่านมา ทำให้ตื่นสายล่วงเวลาเข้ามาถึงครึ่งวัน

สิ่งแรกที่ทุกคนรู้สึก ก็คือความหิว แต่ก็เต็มไปด้วยความกระปรี้กระเปร่า และเพียบพร้อมไปด้วยพละกำลัง อันเนื่องมาจากการพักผ่อนพอเพียง

รพินทร์สั่งให้เก็บของเพื่อเคลื่อนย้ายออกมาจากถ้ำที่พักในทันทีที่ทุกคนคลายความงัวเงีย พวกพรานพื้นเมืองล่วงหน้าออกไปตั้งขบวนคอยกันอยู่ก่อนแล้ว ฝ่ายเจ้านายทั้งหมดรวมทั้งพรานใหญ่ ตรงเข้าไปที่โครงกระดูกของเจ้าของลายแทงอีกครั้งเพื่ออำลา

"เมื่อคืนนี้ ภายหลังจากที่เราพบโครงซากของเขาแล้ว เขาไปเข้าฝันบอกอะไรเธออีกหรือเปล่า น้อย?"

ไชยยันต์ถามขึ้น ขณะที่ทั้ง 5 คนยืนรายล้อมโครงกระดูกอยู่

หมอดารินสั่นศีรษะ

"ไม่แผ้วพานอีกเลย ฉันหลับสนิทไม่ฝันอะไรสักอย่างหลังจากนั้น ทั้งๆที่อยากจะฝันถึงเขา อธิษฐานภาวนาไว้ด้วยซ้ำ"

"ก็น่าเสียดาย เขาน่าจะไปเข้าฝันบอกอะไรต่ออะไรเธอได้อีกมากทีเดียว เกี่ยวกับการเดินทางที่ควรจะเป็นประโยชน์สำหรับเราทุกคน"

"นั่นน่ะซิ...ฉันก็คิดหวังไว้เช่นนั้น แต่ไม่มีวี่แววอีกเลย มันคล้ายกับว่าการที่เขาไปเข้าฝันฉันในครั้งแรก ก็เพื่อจะบอกเตือนให้เรารู้ว่า พวกเราเดินทางมาพักอยู่ในถ้ำของเขา และทักทายปราศรัยในฐานะเจ้าของสถานที่เท่านั้น"

ภายหลังการเคารพบอกอำลาแก่ซากโครงกระดูกนั้น ทั้ง 5 คนก็ออกมาพบกับแสงสว่างของทิวากาลเบื้องนอก ซึ่งมองเห็นภูมิประเทศกว้างไกลโดยตลอด

"โชคดีจริงๆ"

เสียงมาเรียพึมพำเบาๆ

"ทำไมรึ?"

ดารินยืนอยู่ใกล้ที่สุด ได้ยินเข้าก็ทักขึ้น

แหม่มสาวชี้มือขึ้นไปบนท้องฟ้าที่มีสีสันเหมือนเคลือบไว้

ด้วยมุก ไม่สว่างแผดจ้าจนเกินไปนัก และขณะนี้มองไม่เห็นดวงตะวัน เพราะเมฆสีขาวมัวเป็นฉากอำพรางไว้

"รู้ไหมน้อย พระเจ้าหรือมิฉะนั้นก็สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายช่วยเราเป็นอย่างมาก คือช่วยอำพรางแสงอาทิตย์ไว้ ไม่ให้ส่องกล้าเกินไปนัก เธอรู้ไหม ในภูมิประเทศที่ปกคลุมขาวโพลนไปด้วยหิมะทุกหนทุกแห่งแบบนี้ ถ้าแสงอาทิตย์ส่องจ้าระหว่างที่เราเดินทาง เพียงไม่กี่ชั่วโมง ตาเราจะบอดเพราะเพราะแสงสะท้อนของตะวัน ยกเว้นแต่จะมีแว่นพรางแสงช่วยเท่านั้น"

ไม่มีใครเฉลียวคิดมาก่อนในข้อนั้น มาเรียย่อมจะรู้ดีที่สุดในฐานะที่คุ้นเคยกับหิมะดีกว่าทุกคน

"ลูกในท้องของเธอ มีส่วนช่วยในโชคชัยของเราครั้งนี้ด้วยเมย์ ฉันบอกเธอแล้วว่าเด็กที่มีวาสนาจะเกิดมาได้ ย่อมมีบุญพอที่จะช่วยแม่ของเขาได้เหมือนกัน"

หมอดารินพูดยิ้ม ๆ เอามือลูบแผ่นท้องอันแบนราบยังไม่เห็นเค้าว่า จะตั้งครรภ์เลยสักนิดเดียวของแม่เพื่อนสาวต่างผิว

"ก่อนนี้ฉันไม่เคยเชื่อที่เธอพูด แต่เดี๋ยวนี้ฉันเชื่อแล้ว" อีกฝ่ายตอบด้วยน้ำเสียงเป็นสุข ชื่นชมต่อสายเลือดที่ก่อกำเนิดขึ้นในตน

เชษฐา ไชยยันต์ และรพินทร์ ยืนพิจารณาดูภูมิ-ประเทศอย่างพินิจใคร่ครวญโดยรอบแล้วก็บอกกับตนเองว่าภาพรูปเต้าถันของภูเขาทั้งสองลูกที่เห็นเมื่อคืน ขณะที่ยืนอยู่ที่เนินจันทร์ ช่างเป็นภาพมายาลวงตาแท้ ๆ เพราะบัดนี้ ยาม

เมื่อเป็นเวลากลางวันซึ่งมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างได้ถนัดชัดเจน และโดยมุมที่เข้ามายืนระหว่างร่องเนินบรรจบกันทั้งสองฟาก ลักษณะมันไม่มีทางจะมองเป็นสัณฐานทรวงอกของสตรีไปได้เลยจนนิดเดียว

มิหนำซ้ำ เมื่อหันกลับไปทางด้านใต้อันเป็นสถานีเนินจันทร์ที่มาพักตั้งหลักกันอยู่ถึงสองวัน และเพิ่งจะจากมาเมื่อคืนนี้เอง ทุกคนก็งงงันไปหมด เพราะมองไม่เห็นสัณฐานลักษณะอย่างที่คิดว่าเพราะควรจะเห็นเสียแล้ว แม้รพินทร์ ไพรวัลย์เอง ถ้าจะถูกถามในยามนี้ว่า ตำแหน่งไหนคือเนินจันทร์ เขาก็ยังไม่สามารถจะชี้ได้ถูกต้องในทันทีทันใด

ท่ามกลางความเงียบกันไปชั่วขณะนี้ แงซายยืนห่างโดดเดี่ยวออกไปตามลำพังด้านหนึ่ง กำลังใช้อาการพิเคราะห์อย่างถี่ถ้วนอยู่เช่นกัน

“คุณตัดสินใจได้ถูกต้องที่สุดแล้ว ผู้กอง ที่รีบขีดเส้นลงในแผนที่ พร้อมทั้งฉวยโอกาสออกเดินทางในทันทีที่เกิดปรากฏการณ์เป็นการชี้เส้นทางนั้นเลย ถ้าปล่อยเวลานั้นให้ผ่านไปเสีย เราต้องหลงแน่ๆ ภูเขารูปเต้านมที่เราเห็นอยู่เมื่อคืนนี้ พอมาเช้าวันนี้และขณะที่เรายืนอยู่ในระหว่างกลางของมันทั้งสองลูกนี้ ไปกันคนละเรื่องคนละลักษณะเลย มาเห็นใกล้ๆ ค้ำหัวเราอยู่ในขณะนี้ ไม่เห็นว่ามันจะมีรูปร่างเป็นเต้านมที่ตรงไหน นอกจากภูเขาสูงมีทิวคดๆ เคี้ยวๆ เหมือนภูเขาทั่วๆ ไปนั่นเอง จนกระทั่งทำให้ผมชักจะไม่แน่ใจว่า เราบ่ายหน้าเข้ามาตรงเป้าหมายเช่นที่เห็นเมื่อคืนนี้หรือเปล่า ถ้าไม่ใช่เพราะเชื่อมือคุณ กับพยาน

หลักฐานโครงกระดูกของเจ้าของลายแทงที่เราพบในถ้ำนั่นเป็นเครื่องยืนยัน”

ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นด้วยเสียงหนัก ตาเป็นประกายด้วยความชื่นชมในมัคคุเทศก์ผู้นำทาง

พรานใหญ่เม้มริมฝีปากแน่น คงกวาดตาสำรวจไปรอบด้านอยู่เช่นนั้น ไชยยันต์ มาเรีย และดาริน พิจารณาภูมิประเทศที่แปลกตาไปอย่างตื่นใจ

ทุกสิ่งทุกอย่างมันดูลี้ลับแปลกประหลาดไปหมด

คำบอกเล่าหรืออีกนัยหนึ่งคำสั่งของลายแทง บัดนี้พิสูจน์ชัดออกมาแล้วว่า มีความหมายอย่างแท้จริง ถ้าผิดกาลเวลาผิดสถานที่ซึ่งระบุกำหนดไว้ ประตูของเส้นทางจะไม่มีวันค้นพบได้เลย แม้แต่ภาพ ‘นางนอน’ อันเป็นตำแหน่งที่หมายเนินจันทร์ตามนี้ ก็หันกลับไปมองไม่เห็นร่องรอยเค้าโครงอะไรทั้งสิ้น นอกจากจะสังเกตที่เขาศิวะเทพซึ่งตั้งเด่นอยู่ยังพื้นที่ราบต่ำลิบ ๆ ลงไปเบื้องล่าง มองจากบนตำแหน่งที่ทุกคนยืนอยู่ในขณะนี้เหมือนจอมปลวกเล็ก ๆ ที่งอกขึ้นมากลางที่ราบกว้างใหญ่ไพศาล ภายในหุบเขาล้อมรอบไปด้วยทิวเขาทะยานเยี่ยมฟ้ารอบทิศ

ภายหลังตรวจภูมิประเทศอยู่อีกครู่ใหญ่ จอมมัคคุเทศก์ก็ยิ้ม แล้วบอกกับคณะเจ้านายของเขาว่า

“ถ้าผมรอดตายกลับไปได้ ผมจะเขียนแผนที่เส้นทางเวลานี้ให้ใครก็ตามที่จะมาตามแผนที่ของผม สะดวกกว่าแผนที่ของมังมหานรธาเสียอีก และไม่จำกัดฤดูกาลวันเวลาด้วย การเดินจะย่นระยะทาง ย่นเวลา และไม่ลำบากยากเย็นเหมือน

เช่นที่เราเดินกันมาแล้วจากการชี้บอกของลายแทงฉบับนี้ ขณะที่ผมยืนอยู่นี่ ผมรู้แล้วว่าแผนที่ของผมควรจะเขียนอย่างไร เพื่อจะช่วยให้ผู้ที่ยึดถือตามเส้นทางในแผนที่เดินมาได้ง่าย ๆ ไม่ต้องรอวันขึ้นห้าค่ำเดือนสิบสองเลย”

“คุณคิดว่าคุณเก่งกว่ามังมหานรธาอีกหรือ?”

ดารินลืมตาโต ร้องถามมา

พรานใหญ่หัวเราะเบา ๆ ในลำคอ

“เปล่า! ผมไม่เก่งไปกว่ามังมหานรธาผู้เป็นเจ้าของลาย-แทงเดิมหรอก แต่อันเนื่องจากที่ผมได้เดินตามคำสั่งของเขามาจนพบความจริง ทุกสิ่งทุกอย่างในเส้นทางสายนี้แล้ว ผมย่อมจะทำแผนที่ซึ่งย่นระยะทางสะดวกกว่าเขาได้ โดยอาศัยหลักความจริงนั่นเอง ไม่เพียงแต่ผมเท่านั้น คุณชายหรือคุณไชย-ยันต์ก็ย่อมจะทำได้เช่นกัน”

“ผมยังนึกไม่ออกแฮะ ผู้กอง ว่าจะเขียนแผนที่อย่างไรให้ดีไปกว่าเท่าที่เจ้าของเดิมเขาทำไว้ให้เราแล้ว”

ไชยยันต์กะพริบตางง ๆ ครางออกมาอย่างจนปัญญา

“ยืนอยู่ตรงนี้ ทุกคนพอจะชี้ถูกไหมครับ ว่าตำแหน่งไหนคือเนินจันทร์ที่เราจากมาแล้ว”

“ไม่มีทาง นอกจากเดาเอาเท่านั้น ใช่ไหมเชษฐา?”

“เอาละครับ เป้าหมายเนินจันทร์อาจมองยาก เมื่อเราขึ้นมาอยู่บนนี้แล้ว คราวนี้ลองให้สามัญวินิจฉัย ในละแวกใกล้เคียงกับเนินจันทร์ มีเป้าหมายอะไรบ้างที่พอจะยึดเป็นหลักสังเกตได้”

“ก็เขาศิวะเทพ”

ท่านหัวหน้าคณะพูดอย่างระมัดระวัง พยายามจะอ่านความคิดของพรานนำทางผู้ยิ่งยง

"ครับ เขาศิวะเทพ นั่นคือสิ่งที่เราควรจะสังเกตเป็นหลักได้ง่ายที่สุดเมื่อยืนอยู่บนนี้ ว่าแต่ว่า ชี้ถูกไหมครับ เขาศิวะเทพอยู่ที่ไหน?"

ทุกคนฝ่ายนายจ้างของเขาหันกลับไปจ้องทิศทางเดิมเป็นตาเดียว มันไม่เป็นการยากนัก ที่ทั้ง 4 คนจะชี้ไปยังจอมปลวกโดดเดี่ยวอันแลเห็นอยู่ลิบ ๆโดยไม่มียอดอื่นใดมาปะปนให้สับสน

"นั่นใช่ไหม คล้าย ๆ เสาหลักที่ปักอยู่กลางพื้นราบข้างล่างโน่น"

รพินทร์ยิ้ม ก้มศีรษะ

"ครับใช่ นั่นแหละ คือเขาศิวะเทพ ทีนี้เรามองเห็นเขาศิวะเทพอยู่โน่น ส่วนขณะนี้เราก็ขึ้นมายืนอยู่ที่นี่ ซึ่งตรงตามเป้าหมายกำหนดบอกแล้วของแผนที่ลายแทงฉบับเดิม การที่เราจะทำแผนที่ เส้นทางเดินจากเขาศิวะเทพ มายังร่องระหว่างเนินเขาสองลูกนี่มันยากนักหรือครับ"

"โฮะโห!"

ไชยยันต์ขมวดคิ้ว

"นึกออกหรือยังครับ ความลี้ลับทั้งหลายตามคำสั่งของลายแทงฉบับเดิม มันก็ไม่ใช่สิ่งเหลวไหล ผู้เขียนเห็นอย่างไรเข้าใจอย่างไร เขาก็เขียนบอกลงไปเช่นนั้น ครั้งแรกเราไม่รู้เส้นทางมาก่อน เราก็ต้องยึดถือหลักตามเขาทุกฝีก้าวเป็นธรรมดา แต่เมื่อเราได้รู้ทางเสียแล้วเช่นนี้ มันเป็นการง่ายมากในการที่จะเขียนแผนที่ตามข้อเท็จจริงของภูมิศาสตร์ ความจริง

นับตั้งแต่ออกจากภูเขานิลกาญจน์มา เราจะสามารถลัดทางได้อีกหลายช่วงทีเดียว อย่างน้อยก็ขีดเส้นทางมาที่หลุมอุกกาบาตที่ 3 เลย ต่อจากนั้นก็ลากเส้นมาเนินจันทร์ จากเนินจันทร์ก็ตัดดิ่งมาที่จุดตรงที่เรายืนอยู่เดี๋ยวนี้ ไม่ต้องรอให้เกิดปรากฏ-การณ์ในวัน 5 ค่ำ เดือน 12 ให้เสียเวลา ใครเดินตามเส้นทางของเราโดยไม่ผิดองศาออกไป ก็ย่อมจะมาถึงที่นี่ได้อยู่วันยังค่ำ และมาถึงในเวลาไหนก็ได้ทั้งสิ้น จะอย่างไรเสีย ตำแหน่งแห่งที่มันเปลี่ยนแปลงได้อยู่แล้ว แต่ภูมิประเทศสิ่งแวดล้อมตามที่สายตาเห็นแต่ละครั้ง อาจเปลี่ยนแปลงได้อย่างเช่น รูปนางนอนอันเป็นตำแหน่งเนินจันทร์นั่นก็เหมือนกัน ถ้าเรามาผิดมุมผิดทิศภาพที่เราจะเห็นเป็นรูปนางนอนก็ย่อมเปลี่ยนแปลงไป ถึงภูเขารูปเต้าถันนี่ก็เหมือนกัน ถ้าไม่เกิดเป็นปรากฏการณ์ตามวันเวลาเช่นเมื่อคืนนี้ เราก็มองไม่เห็นเป็นรูป อย่างที่ลายแทงฉบับเดิมบอก แต่ทั้งเนินจันทร์และภูเขารูปเต้าถันตามที่ระบุไว้ในลายแทงนั้น เป็นสถานที่ซึ่งมีตำแหน่งที่อยู่แน่นอนของมัน ถ้าเราเขียนแผนที่ชี้ทางให้ผู้ที่จะเดินตามมาสามารถเข้าถึงโดยแม่นยำเท่านั้นเขาก็ไม่ต้องมาเสียเวลารอฤกษ์ยามกำหนดกฎเกณฑ์อะไรทั้งสิ้นดิ่งมาตามแผนที่เท่านั้น เป็นถึงได้อยู่วันยังค่ำ"

"จริงของคุณ ผู้กอง จริงที่สุด ขอให้เราเห็นชัดในระหว่างจุดต่อจุดเท่านั้น การทำแผนที่ก็ไม่ยาก แต่ผมยังเชื่อเกี่ยวกับอาถรรพณ์ลี้ลับของเส้นทางสายนี้ กลัวว่า...ถ้าผิดไปจากกำหนดฤกษ์ยามแท้จริงของมันแล้ว เราอาจไม่พบสิ่งที่เราต้องการพบเลยก็ได้ ต่อให้พยายามกันชั่วชีวิต ก็จริงอยู่ถ้าจะพูดกันในแง่ความจริงของวิทยาศาสตร์ ที่ว่าสถานที่ย่อมจะเปลี่ยนแปลง

ไหยกย้ายไม่ได้ แต่เราก็ยอมรับกันมานานตลอดเส้นทางสายนี้ไม่ใช่หรือว่า...กฎของวิทยาศาสตร์ไม่สามารถให้ประโยชน์อะไรแก่เราได้เลย”

เชษฐาแย้งมาด้วยอาการใคร่ครวญลึกซึ้ง

รพินทร์นิ่งคิด แล้วก้มศีรษะลงรับโดยดุษณี

“ก็อาจจริงอย่างที่คุณชายพูดเหมือนกันครับ เอาละวันนี้เราจะพิสูจน์กันเป็นครั้งสุดท้าย ว่าเหนือยอดทิวของเขาภูเที่เราจะไต่ขึ้นไปนี้ มีถนนสายใหญ่ที่จะนำไปถึงปราสาทของพระอุมาเทวี อันเป็นแหล่งเก็บขุมทรัพย์มหาศาลจริงหรือไม่ ในแผนที่แทงบอกไว้ว่า โดยถนนสายนี้ ใช้เวลานาน 3 วัน ก็จะถึงตัวมหาปราสาท”

ก่อนที่จอมมัคคุเทศก์จะสั่งให้เคลื่อนขบวนไต่ขึ้นเนินเขาทางซีกซ้ายมืออันเป็นทางลาดประมาณ 45 องศา และเห็นหินสีเทากับหิมะสีขาวแซมสลับกันอยู่ทั่วๆ ไป หมอดารินก็เรียกทุกคนเข้ามาประชุม แจกอะไรอย่างหนึ่ง ลักษณะเหมือนยาเม็ดแบนๆ กลมๆ แต่ละเม็ดมีขนาดโตกว่ายาประเภทแก้ปวดหัวตัวร้อนประมาณ 2 เท่า โดยแจกให้คนละเม็ดไม่ว่าจะฝ่ายของหล่อน หรือฝ่ายพรานพื้นเมืองทุกคน

“ยาอะไรนี่ นายหญิง บุญคำยังไม่ได้เป็นอะไรสักอย่างนายหญิงให้กินยาทำไม?”

ตาพรานเฒ่า ตัวแทนของฝ่ายลูกหาบถามขึ้นอย่างสงสัยแท้ว่าแต่บุญคำหรือพวกนั้นเลย แม้แต่เชษฐา ไชยยันต์ มาเรีย

หรือรพินทร์ เองก็ออกจะงง ต่างพลิกยาเม็ดลักษณะประหลาดสีน้ำตาลเข้มดูอยู่ไปมา และมองหน้าแพทย์ประจำคณะผู้แจกให้

"ส่างปามียาแก้พิษ"

นายหญิงพูดเรียบ ๆ ช้า ๆ หน้าตาเฉย

"แงซายมียาแก้ง่อย บุญคำมียาแก้หนาว ใครต่อใครในพวกเราล้วนมีของดีกันทั้งนั้น จะไม่ให้นายหญิงมีดีบ้างเชียวหรือ"

พวกนั้นยิ่งงงจัด

"ก็นายหญิงเป็น 'หมอหลวง' ยังไงล่ะ รักษาอาการเจ็บไข้ได้ป่วยของพวกเราทุกคน"

จันว่า

"นั่นมันเรื่องธรรมดา ยังไม่เก่งเหมือนพวกของบุญคำ นักหรอก ที่แจกให้ไปนั่นน่ะ 'เก่ง' พอ ๆ กับพวกของบุญคำทีเดียว"

"อะไร นายหญิง?"

"บอกก่อน ทุกคนหิวไหม?"

"หิว? โธ่ นายหญิงถามได้ ไส้จะขาดอยู่แล้ว"

ส่างปาบ่นอู้อี้ในภาษาของมัน ทำหน้ามุ่ย ภายหลังเมื่อมาเรียแปลข้อความของนายหญิงให้ฟัง

"ดีแล้ว ถ้าใครหิวก็กินยาเม็ดที่ฉันแจกให้นั่นเสีย มันคือ 'ยาแก้หิว' จะเคี้ยวหรือจะกลืนก็ได้ แล้วกินน้ำตามเข้าไป แล้วต่อจากนี้ไปอีก 6 ชั่วโมง จะไม่รู้สึกหิวอีกเลย"

"น้อย!!"

เชษฐากับไชยยันต์ลืมตาโพลง ร้องออกมาพร้อมกัน

ดารินหัวเราะเสียงใส แล้วบอกว่า

"อาหารสกัดสำเร็จรูปค่ะ พี่ใหญ่ ให้แคลอรี่สูงมาก มันไม่มีรสชาติอะไรหรอก แต่ใช้ประทังชีพได้ในคราวจำเป็นและไม่หนักมาก น้อยคิดว่าในการเดินทางของเรา ไม่เวลาใดก็เวลาหนึ่งเราต้องมีโอกาสใช้มันแน่ ๆ จึงเตรียมมาพร้อมในชุดเวชภัณฑ์"

ทั้งหมดที่ได้ยินตะลึงงันไปด้วยความยินดี แม้แต่รพินทร์ ไพโรจน์เอง เขาคิดไปไม่ถึงเลยในความรอบคอบของแม่ดอกฟ้า ๆ คู่หมั้นของเขา สมแล้วที่หล่อนเป็นทั้งแพทย์และนักวิทยาศาสตร์ ไชยันต์นั้นดีใจจนลืมตัว โดดเข้ากอดเพื่อนสาวไว้แน่น ยกลอย ฟ้าแผ่นเรื่องลั่นออกมา

"วิเศษจริง! ให้มันได้อย่างนี้ซิ แม่ทูนหัว ปัญหาเรื่องกระเพาะหมดไปแล้วสำหรับพวกเราทุกคน แบบนี้ก็ถึงไหนถึงกัน ไม่ต้องห่วงแล้ว"

พรานใหญ่สูดลมหายใจลึกอย่างแช่มชื่นที่สุด เมื่อคืนก่อนแผนเขาบอกกับทุกคนไว้เป็นการให้ความหวังว่า พระผู้เป็นเจ้าคงจะประทานอาหารมาให้คณะทั้งหมดในวันรุ่งขึ้น ก่อนที่จะหิวโหยกันจนหมดเรี่ยวแรง เดี๋ยวนี้เขารู้แล้วว่า มันเป็นความจริง 'พระเจ้า' ก็คือหมอดารินคนสวยนั่นเอง!

มนุษย์เราเมื่อเลิกกังวลถึงเรื่องการกินเสียอย่างเดียวเท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็เริ่มจะโปร่งใส ตัดภาระไปได้กว่าครึ่งค่อน

รพินทร์นำเดินเลียบไปในระหว่างร่องเนินนั้นก่อนใน ระยะไม่เกิน 1 กิโลเมตร จึงตัดขึ้นสู่ยอดเนินยังตำแหน่งเส้นทาง

ที่เห็นว่ามีหิมะปกคลุมน้อยที่สุด และทางไม่ชันจนเกินไปนัก ท่ามกลางแสงสว่างของทิวากาลซึ่งอยู่ในระดับพอดี ไม่เป็นอันตรายต่อสายตาจากแสงสะท้อนของหิมะที่ขาวโพลนอยู่ทั่วไป

ทุกคนคืบหน้ากันขึ้นไปอย่างระมัดระวัง เพราะพื้นหินเต็มไปด้วยความลื่น บางแห่งก็เป็นหุบเหวโตรกซอก ซึ่งบัดนี้เกล็ดหิมะหล่นลงมาทับถมปกคลุมอำพรางตาไว้ ทำให้มองดูเหมือนพื้นแข็ง แต่ถ้าเหยียบลงไปเพราะเข้าใจผิด ก็อาจถลำจมหายลงภายใต้กองหิมะสวก ๆ นั้น ถ้าไม่ถึงแก่ชีวิตก็อาจพิการได้ เขาคอยควบคุมเตือนให้ทุกคนเดินกันในแถวเรียงเดี่ยว และเหยียบทับซ้ำรอยกันไปโดยไม่แยกเปะปะออกข้างทาง และขอตัวมาเรียขึ้นมาร่วมเดินเคียงนำอยู่เบื้องหน้า เพื่อคอยปรึกษาในเรื่องพื้นที่อยู่ตลอดเวลา ในฐานะที่แหม่มสาวชำนาญในภูมิประเทศแบบนี้มากกว่าเขา

"ถ้าไม่สังเกตเห็นแนวพื้นหินอยู่บ้างเลย อย่าก้าวลงไปนะไพรวัลย์"

มาเรียกระซิบ ตาสีดอกผักตบคมวาว กวาดมองอย่างระมัดระวังไปมาตลอดเวลา

"มันอาจถล่มดูดตัวเราหายไปเมื่อไหร่ก็ได้ หิมะเพิ่งเริ่มจะตกปกคลุมพื้นที่บริเวณนี้เมื่อไม่นานมานี่เอง มันยังไม่แน่นนัก บางแห่งที่เราเห็นเป็นพื้นราบเรียบน่าจะเดินผ่านไปได้ มันอาจเป็นหน้าผาเหว หรือหลุมลึก ๆ ก็ได้"

พลางหล่อนก็หันกลับไปทางเบื้องล่างที่มีพรรคพวกกำลังไต่เรียงเดี่ยวขึ้นมาเป็นขบวน แล้วทำมือโบกเป็นสัญญาณให้

เดินตามรอยที่หล่อนกับรพินทร์ล่วงหน้าขึ้นมาก่อนแล้ว พวกที่น่าเป็นห่วงมากที่สุดก็คือพวกหาบหาม ซึ่งต้องเคลื่อนตัวไปด้วยความยากลำบากขีดสุด เสียงบุญคำสบถด่าโขมงโฉงเฉงอยู่ตลอดเวลา แกก้าวพลาดเสียหลักลื่นหกล้ม และพลอยฉุดเอาผู้หาบคือจันให้ล้มลงด้วยหลายครั้งแล้ว คะหยิ่นผู้หาบอยู่เบื้องหลังแงซาย ก็ถึงกับกลิ้งเป็นลูกขนุนขลุกๆ ลงมา เคราะห์ดีที่เชษฐาผู้คอยระวังคุมอยู่ก่อนแล้ว คว้าตัวเจ้านักเลงโตหล่มช้างไว้ได้ทัน ก่อนที่มันจะกลิ้งอย่างไม่รู้ทิศทางลงไปไกลกว่านั้น ทุลักทุเลกันอยู่มิใช่น้อย

ผู้ที่คล่องตัวที่สุดยามนี้ไม่ใช่รพินทร์ ไพรวัลย์ จอมมัคคุเทศก์ หากแต่กลายเป็นมาเรียไปเสียแล้ว หล่อนทำหน้าที่ 'เรือนำร่อง' อย่างดีเยี่ยม จากประสบการณ์ความชำนาญที่เหนือกว่าใครทุกคน

ไชยยันต์นั้นอยากจะเร่งฝีเท้าขึ้นมาให้ทันเมียแหม่มของเขา แต่ก็หมดความสามารถ ได้แต่ต้วมเตี้ยมเกาะหมู่อยู่กับเชษฐาและดาริน

“มองขึ้นมาจากข้างล่างนั่นว่า น่าจะเดินขึ้นมาได้อย่างง่ายๆ ที่ไหนได้ ลำบากบรรลัยเลย”

ไชยยันต์บ่นกับเพื่อนทั้งสอง

“อดทนหน่อย เราเชื่อกันโดยคำสั่งของลายแทงว่า อีกช่วงเดียวเท่านั้น เราก็จะถึงถนนที่เดินได้อย่างสบายแล้ว ไม่ต้องเดือดร้อน”

เชษฐาบอกยิ้มๆ เขาไม่รู้สึกวิตกอันใดทั้งสิ้น คอยประคองน้องสาวไว้ เมื่อเห็นหล่อนทำท่าจะลื่นเสียหลัก

ทิ้งระยะห่างจากพรรคพวกขึ้นไปประมาณ 30 เมตร รพินทร์และมาเรียสำรวจทางเคียงคู่กันขึ้นไป จอมพรานตัดกิ่งสนภูเขาต้นหนึ่งที่ขึ้นอยู่ข้างๆ ริมทาง ลิดกิ่งเล็กๆ ออกจนเหลือเป็นท่อนยาวประมาณ 2 เมตร แทนไม้ถ่อพยุงตัว และเอาไว้สำหรับทิ่มแทงพื้นเพื่อสำรวจหาความแน่นหรือสวกของหิมะที่ปกคลุมอำพรางตาอยู่

"เล่นสกีเป็นไหม?"

ภรรยาของอดีตนายจ้างผู้ล่วงลับ และปัจจุบันนี้ก็ตกมาเป็นภรรยาของนายจ้างอีกคนหนึ่งของเขาอยู่ดี เอ่ยถามขึ้นน้ำเสียงร่าเริง

"ไม่เคยเลยสักครั้งเดียว นอกจากสกีน้ำ"

"ถ้าได้สกีสักคู่หนึ่งสำหรับฉันเดี๋ยวนี้ก็วิเศษสุด เหมือนได้เกือกแก้วงั้นแหละ"

หล่อนปรารภ มาเรียช่างพูดเสมอ ถ้ามีโอกาสใกล้ชิดเขาตามลำพัง

"สกีจะมีประโยชน์อะไรขึ้นมาได้ ในเมื่อเรากำลังไต่ทางขึ้นสูงไม่ใช่ลงต่ำ"

"บนหิมะ สกีมีประโยชน์เสมอ ไม่ว่าจะขึ้นสูงหรือลงต่ำ มันจะทำหน้าที่เป็นทุ่นไม่ให้เราจมลึกลงไปในหิมะ และจะเป็นเครื่องผ่อนแรงโดยการเสือกไสไปแทนการก้าวย่างของเราอย่างเช่นในขณะนี้ ไม่ต้องกลัวเสียหลักหกล้มด้วย"

"นั่นหมายถึงคนที่ใช้มันเป็นเท่านั้น แต่คนไม่คุ้นเคยมาก่อน ก็ไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้เลย"

"ไพรวัลย์"

“ห้อม?”

“คุณคิดว่าคนสาบสูญคนนั้น ตัดทางขึ้นมาเส้นเดียวกับเรานี่ไหม?”

“ผมไม่กล้าเดา แต่เชื่ออย่างเดียวว่า สองคนนั่นเป็นนักเดินทางเสี่ยงภัยที่สามารถที่สุด ยิ่งกว่าพวกเราทุกคนเสียอีก ครั้งแรกก็ไม่เชื่อมาก่อน แต่เมื่อสาวรอยตามเขามาเป็นลำดับ เราก็ยิ่งเห็นในความสามารถของเขาเด่นชัดขึ้นทุกที”

“ฉันก็เชื่อเช่นนั้น แต่...ในถ้ำที่เราพักอยู่เมื่อคืนนี้ ไม่มีร่องรอยของคนทั้งสองนั่นเลย มันแปลว่า ถ้าเขาผ่านขึ้นมาทางนี้จริง เขาก็ไม่ได้แวะพักที่ถ้ำของเจ้าของลายแทงนั่น”

“เขาอาจเลยผ่านไปโดยไม่ทันสังเกตหรือค้นพบก็ได้ และเราก็ยังไม่ได้สำรวจบริเวณนั้นให้ทั่ว อาจมีแหล่งหลบพักมากกว่าถ้ำตรงนั้นก็ได้”

มาเรียยกมือขึ้นเสยผมที่ปลิวลงมาปรกหน้า แล้วเงยขึ้นไปที่ยอดเนินเบื้องบน

“รู้สึกเหมือนกับว่า เรากำลังไต่ขึ้นไปหายอดปิรามิดจากฝั่งเทลาดด้านนอก”

หล่อนพึมพำ แต่เค้าหน้าไม่ส่อแววว่าจะทอดอาลัยหรือท้อถอย

“ไม่น่าเชื่อเลยนะ ว่าจะมีถนนอะไรอยู่บนยอดนั่นตามที่ผมเคยแทงว่า”

“ก็คงเหมือนกับความไม่น่าเชื่อว่าจะมี ‘ปิ่นพระศิวะ’ และ ‘ถ้ำพระอุมา’ อย่างที่เราเห็นประมาณ 5 ทุ่มเมื่อคืน”

"นี่เรากำลังอยู่ในส่วนไหนของโลก ตามภูมิศาสตร์สากลนะ?"

"อาจอยู่ด้านหลังของแผนที่ภูมิศาสตร์สากลก็ได้"

มาเรียจ้องหน้าเขา

"จริงๆ นะ ไพรวัลย์ มันน่าจะเป็นดินแดนที่นอกเหนือจากโลกที่เราเคยอาศัยอยู่มาแล้วเสียมากกว่า ฉันมองไม่เห็นสัญลักษณ์อะไรที่แสดงว่าเรายังอยู่บนโลกที่เรียกว่า 'เอิร์ธ' เลยสักอย่างเดียว นอกจากพวกเราทั้งสิบสองชีวิต กับหลักฐานของคนที่ล่วงหน้ามาก่อนเราเพียงไม่กี่คนเท่านั้น ซึ่งพอจะพิสูจน์ได้ว่า คนเหล่านั้นมาจากโลกเดียวกันกับที่เราอาศัยอยู่"

"บนเส้นทางของมังมหานรธานี้ ถ้าคุณจะพยายามค้น-คว้าหาเหตุผล คุณจะบ้าตายไปเสียก่อนที่จะตายด้วยภัยอื่นใดทั้งสิ้น จงคิดแต่ปัญหาเฉพาะหน้าแต่ละเปลาะ และแก้ไขให้มันลุล่วงไปทีละขั้นดีกว่า ทั้งหลายแหล่ที่เราเผชิญมาแล้วและกำลังจะเผชิญหน้าต่อไป เป็นความลี้ลับอันดำมืด ซึ่งถึงแม้เราจะรอดตายกลับไปยังโลกภายนอกได้ เราก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะเปิดเผยให้โลกทราบได้ทั้งสิ้น

มาเรียชี้มือไปทางตะวันออก ซึ่งสีเขียวชอุ่มของใบสนตัดกับสีขาวของหิมะแลดูเด่น มันเป็นดงไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ที่ขึ้นทึบเป็นป่าให้เห็นครั้งแรกนับตั้งแต่มาถึงเนินจันทร์

"หาทางตัดขึ้นทางป่าสนนั่น จะปลอดภัยกว่าการไต่ขึ้นไปบนทางโล่งแบบนี้ เพราะอย่างน้อยที่สุดเราก็ยังพอสังเกตถึงพื้นเบื้องล่างได้ และบางทีเราอาจพบสัตว์"

นั่นเป็นคำแนะนำที่มีคุณค่าที่สุดของมาเรีย

อีกชั่วโมงต่อมา ท่ามกลางอากาศอันครึ้มสลัว ทั้งหมดก็พากันมาเดินอยู่บนไหล่เนินตอนหนึ่ง ซึ่งอุดมสมบูรณ์ไปด้วยต้นสนภูเขา หิมะไม่หนาแน่นนักในบริเวณนี้ พอจะมองเห็นพื้นดินได้ถนัดขึ้น มันเงียบเสียจนได้ยินแต่เสียงลมหายใจหอบและสัมภาระที่แกว่งกระทบในขณะที่เคลื่อนไหวกันไป หนทางพอจะเดินสะดวกขึ้นกว่าครั้งแรก บนเส้นทางอันพอจะเดินสบายที่แถวข้างนี่เอง รพินทร์และมาเรียจึงลงมาเดินรวมหมู่กับคณะ

อีกชั่วโมงเต็ม ๆ ผ่านไป ภายใต้เงาของป่าสนซึ่งทอดขึ้นไปสู่ยอดเขาเบื้องบน ทุกคนเริ่มตื่นเต้นยินดี และเต็มไปด้วยความหวังขึ้นอีกเมื่อเห็นเงาของกวางใหญ่สองสามตัวเผ่นตัดหน้าขบวนแวบ เสียงฝีเท้าวิ่งของมันดังสะเทือนไปในความเงียบ และปะทะพงไม้เตี้ย ๆ ที่ขึ้นสลับอยู่เป็นระยะดังโครมคราม ไชยยันต์รีบสลัดไรเฟิลลงจากไหล่ด้วยสัญชาตญาณ แต่มาเรียจับข้อมือไว้ สั่นศีรษะเป็นความหมายห้าม และยิ้มให้

"อย่าตื่นเต้นไปนักเลย ไชยยันต์ ถ้าเราต้องการอาหาร ไพวัลย์คงจะยิงก่อนเธอแล้ว เพราะเขาเห็นมันก่อนหน้าเธอตั้งแต่ในระหว่างที่มันยืนเล็มใบไม้อยู่ริมทาง ก่อนจะตกใจเผ่นตอนที่เราเดินเข้ามาใกล้เมื่อกี้นี้ ถ้าเธอยิงผิดก็เสียกระสุนเปล่าและทำบรรยากาศอันแสนสงบของที่นี่ให้อึกทึกครึกโครมไปโดยใช่ที่ ส่วนถ้ายิงถูกก็จะเป็นภาระให้เราต้องเสียเวลาจัดการกับมันแต่ตอนเวลาจำเป็น พวกเราทุกคนยังไม่มีใครหิวหรือต้องการกินข้าวหรอก เพราะอาหารสำเร็จรูปของน้อย"

ไชยยันต์ยิ้มจืด ๆ

"อ้าว! ไม่รู้นี่ เห็นอาหารอย่างดีก็นึกว่าจะเอาไว้เป็น

เสบียงก่อน นี่กะว่าจะไม่หาอะไรตุนไว้เลยรึ พึ่งแต่ 'ยาอิ่ม' ของน้อยอย่างเดียว"

"ฉันอุตส่าห์เอาอาหารสำเร็จรูปขึ้นมาแจก ก็เพื่อจะตัดปัญหาเรื่องการกินของพวกเราออกไปเสีย ในระหว่างเดินเข้าหาจุดหมายสำคัญ ซึ่งยังไม่รู้ว่าจะใช้เวลาสักเท่าไหร่ เราต้องการสงวนเวลาให้มากที่สุด เธอกลับจะมาถ่วงเวลาโดยการยิงกวางตัวนั้นเสียอีก ถ้ายิงได้ก็เห็นจะต้องทิ้งทั้งตัวนั่นแหละ เราไม่มีเวลาพอที่จะหยุดจัดการกับมัน ฟืนไฟก็ไม่มี"

หมอดารินบอก พร้อมกับหัวเราะเบา ๆ ไชยยันต์หน้าเซ่อเมื่อรู้สึกว่าตนเองจะกลายเป็นคนกะเร่อกะร่าที่สุดของคณะไปเสียแล้ว เชษฐาช่วยบอกมาอีกคนว่า

"จนกว่าเราจะถึงถนนใหญ่เสียก่อน ไชยยันต์ แล้วค่อยหาอาหารกันตามธรรมชาติก็ไม่น่าเป็นห่วงแล้ว แถวนี้ไม่แร้น-แค้นนักหรอก อย่างน้อยกวางที่เราเห็นนั่นก็เป็นพยานหลักฐานยืนยันได้อย่างดีว่าเราคงไม่อดกันแน่ ตอนนี้เราจะทำเวลาอย่างเดียวเท่านั้น และอาศัยอาหารสำเร็จรูปของน้อยไปก่อน ถ้าจำเป็น"

"แล้วก็ไม่บอกให้รู้กันเสียล่วงหน้าด้วย ปล่อยให้ผมห้า-แต้มได้ผู้กอง"

ไชยยันต์หันไปต่อว่าพรานใหญ่ ผู้อมยิ้ม

"ผมนึกว่าคุณไชยยันต์เห็นกวางสองสามตัวนั่นตั้งนานแล้วเหมือนกัน ไม่นึกว่าเพิ่งจะมาเห็นตอนมันตกใจเผ่นเพราะเราเดินเข้ามาใกล้"

"ฮี่โธ่ โง่อยู่คนเดียว...เรา!"

อดีตนายทหารปืนใหญ่บนอุบอิบ ดารินเอียงหน้าเข้ามากระซิบหน้าตาเฉยว่า

"เพิ่งรู้ตัวเหรอ?"

ทิวของป่าสน มาสิ้นสุดบริเวณส่วนหนึ่งของมันบน ไหล่ชัน 45 องศา ลาดสูงขึ้นไปเหนือหน้าผาประมาณ 50 เมตร จอมพรานหยุดชะงัก แหงนขึ้นไปสังเกตบนนั้นอยู่ครู่อย่างไตร่ตรอง บริเวณส่วนที่ลาดขึ้นไปทั้งหมด มองไม่เห็นหินเลยสักก้อนเดียว นอกจากผิวหิมะกองพูนอยู่ในลักษณะลอนคลื่น เขาหันกลับมาทำสัญญาณให้พวกลูกหาบปลงของลงจากไหล่หยุดพักแรงชั่วคราว ภายหลังจากบุกตะลุยติดต่อกันเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 3 ชั่วโมงเต็ม ๆ

กลุ่มนายจ้างก็ล้อมวงเข้ามา

"มีอะไรไม่แน่ใจหรือ รพินทร์?"

ท่านหัวหน้าคณะถาม

"บนนั้น..." เขาชี้มือ "น่าจะเป็นส่วนหนึ่งของยอดเนินที่เราพยายามขึ้นให้ถึง ถ้ามีป่าสนขึ้นติดต่อกันไปจนถึงด้านบนนั่นเลย พวกหาบหามของเราก็คงจะอาศัยเกาะไต่ขึ้นไปได้ แต่นี่ไม่มีอะไรเลย มีแต่หิมะลื่น ๆ ผมกำลังมองหาลู่ทางที่จะอ้อมที่นั่น โดยหาทางที่สะดวกกว่านี้"

ทุกคนแหงนมองตาม

"ดูให้ดีนะ มันอาจเป็นเพียงไหล่เนินส่วนใดส่วนหนึ่งก็ได้ ยังไม่ใช่ยอดแท้จริง ซึ่งเราจะต้องขึ้นสูงกันอีกต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด"

"ผมคิดว่ามันควรจะเป็นส่วนยอดแล้ว สำหรับเนินลูกนี้ แต่จะเป็นยอดตำแหน่งไหนของมันนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เพราะโดยมุมที่เรามองขึ้นไปนี่ ไม่เห็นอะไรอีกเลย นอกจากท้องฟ้ากับขอบที่มองคล้าย ๆหน้าผาตัดนั่น"

แล้วเขาก็ชี้ให้ดูรอยเท้ากวางใหม่ ๆ สามรอย วิ่งย่ำหิมะขึ้นไปบนทางลาดชันนั้น

"สงสัยว่าจะเป็นเจ้าสามตัวที่เราเห็นเมื่อครู่ใหญ่นี้"

ทุกคนไล่สายตาตามรอยเท้ากวางขึ้นไป แล้วนิ่งไปครู่ ถ้าลำพังตัวเปล่า ๆ กัน ทุกคนก็เห็นจะไม่มีปัญหาอะไรทั้งสิ้น เพราะถึงอย่างไรก็พอจะค่อย ๆ ไต่กันขึ้นไปได้ แต่เรื่องสัมภาระหนักที่ต้องแบกหาม เป็นเรื่องต้องคิด

รพินทร์ ไพรวัลย์ ควักบุหรี่ใบตองแห้งออกมาสูบเป็นตัวแรก มันชื้นเสียจนแทบไม่อยากจะติดไฟ ทั้ง ๆ ที่ลนไลท์เตอร์อยู่เป็นเวลานาน ขณะนั้นเอง เชษฐาก็กวักมือเรียกแงซายเข้ามา

"แกคิดเหมือนพวกเราในขณะนี้ไหม แงซาย?"

"คิดยังไง นายใหญ่?"

"อาจมีถนนที่เรากำลังค้นหา อยู่เหนือหัวเราขึ้นไปนี่เอง แต่ทางชันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับสัมภาระของเรา"

"ถ้านายใหญ่อนุญาต แงซายจะไต่ขึ้นไปบนนั้นก่อนเพื่อดูว่ามีถนนอยู่หรือไม่"

คนใช้พิเศษของคณะตอบด้วยสีหน้าและน้ำเสียงซื่อ ๆ ตามบุคลิกของคนที่ชื่อแงซายตามเคย

"แล้วถ้ามีถนนที่เราต้องการอยู่จริง แกก็นั่งกระดิกตีน

ทิ้งอยู่บนนั้น ให้ใครสักคนหนึ่งรับหน้าที่หาบของแทนแกตามขึ้นไป โดยลูกไม้เก่า ๆ ใช่ไหม?”

รพินทร์ถามเรียบ ๆ

แงซายยิ้มเห็นฟันขาว คราวนี้ตอบมาด้วยสำนวนของคนที่เจริญแล้ว

“พวกเราทุกคนจะนั่งกันอยู่ที่นี่ครับ และผู้กองนั่นแหละควรจะไต่ขึ้นไปดูก่อน ถ้าเห็นว่ามีถนนอยู่จริง ก็ให้สัญญาณลงมา ผมจะหาทางที่พอจะสะดวกกว่านี้ นำสัมภาระและพวกเราคนอื่น ๆ ตามขึ้นไป เชื่อว่าคงไม่ต้องอ้อมไกลนัก เพราะสังเกตดูด้านขวามือไม่ห่างออกไปโน่น ทางขึ้นไม่สู้จะชันนัก แต่ถ้าไม่มีถนน ผู้กองก็เห็นจะต้องลำบาก ไต่กลับลงมาเพื่อหาลู่ทางใหม่”

รพินทร์เหลือบตามองหน้า ดูดบุหรี่ไปได้ไม่ถึงครึ่งตัวก็ปาทิ้ง ลุกขึ้นบอกกับทุกคนว่า

“เอาละครับ ทุกคนรออยู่ที่นี่ก่อน ผมจะขึ้นไปดูเอง”

กล่าวจบ เขาก็เอาไรเฟิลสะพายเฉียงไหล่ในท่าที่มั่นคงที่สุด ดึงถุงมือหนังให้ตึงกระชับเข้ามา แล้วเริ่มไต่ทางชันอันปกคลุมด้วยหิมะ ทั้งสวกและทั้งลื่นขึ้นไป ทุกคนจ้องตามหลังเขาขึ้นไปเป็นตาเดียว พอร่างของจอมมัคคุเทศก์ไต่สูงขึ้นไปได้ครึ่งทาง แงซายก็หันมาทางนายใหญ่

“เราเคลื่อนได้แล้ว ทุกคนตามแงซายมาเถิด”

นายจ้างทุกคน หันขวับมาจ้องหน้าคนใช้พิเศษเป็นตาเดียวอย่างประหลาดใจ

“เราจะไปไหนกัน แงซาย?”

ดารินถามเร็วปรื๋อ

"ก็อ้อมหาทางขึ้นไปบนนั้นน่ะซิ นายหญิง"

"ขึ้นไปทำไมกัน ในเมื่อเรายังไม่รู้เลยว่า ข้างบนนั้นมีถนนตรงตามเป้าหมายที่เราต้องการหรือเปล่า รอฟังข่าวจากผู้กองเขาก่อนซิ ประเดี๋ยวก็เสียเวลาเปล่าเท่านั้น"

"มีถนนอยู่แน่นอน นายหญิง ไม่ต้องรอสัญญาณจากผู้กองให้เสียเวลาหรอก เมื่อเขาตัดสินใจปีนขึ้นไปดู นั่นก็แปลว่าผู้กองแน่ใจแล้ว ว่าจะต้องตรงเป้าหมาย และลงว่าถ้าผู้กองแน่ใจ มันก็ไม่มีวันผิดพลาดไปได้"

เชษฐา ดาริน ไชยยันต์ และมาเรีย มองหน้ากันเองอยู่ไปมา

"ให้ตายเถอะ ไอ้ไก่กับไอ้งู มันมองเห็นอะไรของกันและกันอีกแล้ว"

ไชยยันต์คราง

"ความจริงเราก็น่าจะรู้ความนัยนี้ ตั้งแต่แงซายรับอาสาที่จะปีนขึ้นไปดูแล้วไม่ใช่หรือ ว้า! กว่าจะทันสองคนนี่ พวกเราต้องโง่ก่อนทุกที"

"เดี๋ยว เอาให้แน่ๆ รพินทร์ขึ้นไปจวนถึงแล้ว รอฟังข่าวจากเขา อีกเดี๋ยวเดียวเท่านั้น"

เชษฐาผู้ไม่ยอมเชื่ออะไรง่ายๆ ทักขึ้นพร้อมกับโบกมือ

รพินทร์ ไพรวัลย์ ในสายตาของทุกคนที่จับจ้องขึ้นไปในขณะนี้ ไต่ช้าๆ ขึ้นไปจนถึงขอบบนสุด เขาลื่น มีอาการ

เหมือนจะไถลครูดลงมาสองสามครั้ง แต่ก็หยุดตัวเองในท่าหมอบพังพาบแนบพื้นหิมะชั้นนั้นไว้ได้ แล้วในที่สุดก็นำกายหายลับขึ้นไปเบื้องบน

ทั้งหมดเบื้องล่าง จ้องเขม็งกลั้นใจรอคอยฟังข่าวอยู่ด้วยความกระวนกระวาย

"เพี้ยง! พบน่า ขอให้เป็นอย่างที่แงซายว่าเถอะ"

ดารินเผลอตัวภาวนาออกมาดัง ๆ

หลายอึดใจทีเดียว ที่พรานใหญ่ลับหายขึ้นไป ท่ามกลางความเงียบของฝ่ายที่รอคอยเบื้องล่าง โดยไม่มีใครขยับเขยื้อน

แล้วก่อนที่ไชยยันต์จะสิ้นความอดทนเอ่ยปากคำใดขึ้นมาเท่านั้นเอง ทุกคนก็เห็นเขาโผล่ออกมายืนริมหน้าผา ชูมือขึ้นเหนือศีรษะ โบกมือช้า ๆ ไปมา แล้วลดลงป้องปากตะโกนบอกลงมาว่า

"พบถนนแล้ว ตรงตามเป้าหมายในแผนที่!"

ดารินแทบจะกระโดดตัวลอยด้วยความดีใจ ไชยยันต์ไชโยโห่ร้องออกมาในขณะที่กระโดดเข้ากอดมาเรียและเชษฐาไว้คนละแขน ส่วนพวกพรานพื้นเมืองทุกคน ยกเว้นแงซายคนเดียว โห่ร้องสำแดงอาการลิงโลดจนลืมตน ทุกคนตื่นเต้นปีติใจเหลือที่จะกล่าวได้ จากข่าวดีที่ร้องบอกลงมานั้น แม้จะยังไม่ได้เห็นกับสายตาตัวเอง

ท่านหัวหน้าคณะยิ้มอย่างเบิกบานเต็มที่ โบกมือตอบรพินทร์ขึ้นไป ฝ่ายเบื้องล่างมัวแต่วุ่นวายดีใจโดยยังไม่สามารถ

จะตัดสินใจทำอะไรได้ถูกอยู่พักหนึ่ง ดารินเข้ามาจับแขนแงซายไว้

"เธอไม่เคยอ่านอะไรของผู้กองผิดไปสักครั้งเดียว แงซาย ฉันดีใจเหลือเกิน เราจะได้ไปถึงจุดหมายปลายทางสุดท้ายกันเสียที"

ระหว่างที่เบื้องล่าง ยังมัวตื่นเต้นยินดีกันอยู่นั้น เสียงจอมมัคคุเทศก์ตะโกนลงมาอีก คราวนี้เขาพูดกับแงซาย

"นำเจ้านายและพวกของเราทุกคนขึ้นมาได้แล้วแงซาย อ้อมไปทางด้านซ้ายมือของฉันนี่ มีทางที่จะขึ้นมาได้โดยสะดวกกว่าทางนี้"

คนใช้พิเศษหันมองหน้านายใหญ่ เหมือนจะเตือนให้ปฏิบัติตามคำของรพินทร์ แต่เชษฐาป้องปากตะโกนขึ้นไปว่า

"เราสี่คนจะตามขึ้นไปทางเดียวกับคุณ ผู้กอง แต่จะให้แงซายกับคนอื่นๆ เอาของขึ้นอีกด้านหนึ่ง"

"ตกลงครับ คุณชาย ไต่ขึ้นมาได้เลย แต่ขอให้ระวังหน่อย ทางค่อนข้างลื่น"

พรานใหญ่ร้องบอกมา

ท่านหัวหน้าคณะตบไหล่แงซาย บอกให้พาพวกแบกหามทุกคนแยกอ้อมไปหาทางขึ้น ตามที่พรานใหญ่บอกที่หมายกำหนดไว้ให้

"ประเดี๋ยวเราจะพบกันบนนั้น แงซาย ขอให้โชคดี"

เขากล่าวปนหัวเราะ แงซายก้มศีรษะให้ แล้วเดินไปประจำคันหาบคู่กับคะหยิ่น นำขึ้นแบกบ่า คู่อื่นๆ ก็ปฏิบัติตาม รวมทั้งเจ้าส่างปา ผู้คอนห่อสัมภาระเดี่ยวตามลำพังคนเดียว

โดยไม่ได้หาบคู่กับใคร พอเรียบร้อยก็พากันเดินเป็นขบวนแยกตามต้นเชิงไปในทันทีนั้น เหลือแต่เพียงเชษฐา ดาริน ไชยยันต์ และมาเรีย ซึ่งจัดเตรียมตัวให้รัดกุมเพื่อการปีนตัดขึ้นทางเดียวกับที่รพินทร์ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว โดยการจัดคล้องสายสะพายไรเฟิลประจำตัวเสียใหม่

จากนั้น เชษฐาก็ส่งให้มาเรียไต่ขึ้นเป็นคนแรก โดยมีไชยยันต์คุมซ้อนอยู่เบื้องหลัง ต่อมาก็เป็นดาริน และเขาปิดท้ายเป็นคนหลังเพื่อน เพื่อคอยช่วยเหลือหากมีอาการพลาด-พลั้งของคนที่ล่วงหน้าขึ้นไปก่อน ตามนิสัยอันรอบคอบ

ทั้งสี่คนไต่ตามกันขึ้นไปเป็นแถวเรียงเดี่ยว โดยมี รพินทร์ ไพรวัลย์ ทรุดตัวลงนั่งชะโงกอยู่ริมผาด้านบนสุดนั้น คอยทำสัญญาณบอกให้ทราบว่า ควรจะขึ้นทางด้านไหน และหลีกเลี่ยงทางไหนไว้ ในช่วงแรกก็ขึ้นไปในลักษณะเดิมก่อน แล้วชั่วไม่นาน ก็เป็นการเอามือทั้งสองเกาะพื้นคลาน และในที่สุดพอชันมากขึ้น ก็กลายเป็นการคืบกระดึบ ๆ เหมือนจะเป็นการเลื้อยกันขึ้นไป ดารินนั้นไหลลื่นลงมาไม่น้อยกว่า 2-3 ครั้ง โชคดีที่พี่ชายไต่ขึ้นมาเป็นคนหลังคอยคุมไว้ จึงใช้ฝ่ามือยันเท้าของน้องสาวไว้ได้ ไม่ให้ไหลลื่นลงมาเบื้องล่าง

ช่วงสุดท้าย ก่อนจะถึงหน้าผาที่รพินทร์คอยอยู่ก่อนแล้ว เป็นทางชันมากที่สุดและลื่นเต็มที่เพราะหิมะเกาะแข็งตัว ระยะห่างเพียงแค่ 5-6 เมตรเท่านั้น ที่นั่นเอง พรานใหญ่ผู้เตรียมการคอยท่าอยู่แล้วก็โรยเชือกส่วนตัวของเขาลงมาให้

มาเรียผู้ไต่นำขึ้นไปเป็นคนแรก เงยหน้าขึ้นยิ้มกับพรานใหญ่ เอานิ้วจรดกันเป็นวงกลมส่งให้เขาเป็นความหมายแห่งโชคชัย แล้วคว้าสายเชือกไนล่อนไว้ ขมวดแน่นกับข้อมือที่สวมถุงหนัง จากนั้นก็ใช้สายเชือกซึ่งรพินทร์ยึดไว้ด้านบน ไต่ลากตัวเองขึ้นไปอย่างคล่องแคล่ววรวดเร็ว พอขึ้นไปถึง ก็โยนเชือกลงมาให้ไชยยันต์ ซึ่งกระทำตามในอาการเดียวกัน จนกระทั่งเชษฐาซึ่งเป็นคนสุดท้าย

บัดนี้ ทั้งสี่คนที่ไต่ตามหลังรพินทร์ขึ้นมา ยืนจ้องตะลึงกับภาพที่เห็นด้วยความตื่นใจเหลือที่จะกล่าว

ทางสายหนึ่ง ปลายทางสุดด้านหนึ่ง ได้มาชะงักขาดตอนลงยังตำแหน่งที่ทั้งหมดยืนอยู่ชิดริมหน้าผานี้ ส่วนปลายอีกด้านหนึ่งนั้นจะไปสิ้นสุดลงที่ใด ก็เหลือที่จะคาดคะเนได้ ทอดเป็นเส้นลิ่วลิบราบเรียบ ปราศจากสิ่งใดเกะกะกีดขวางของผิวอันเรียบราวกับไฮเวย์ชั้นดี ซึ่งบางส่วนก็ปกคลุมด้วยหิมะและบางส่วนก็มองเห็นพื้นหินเบื้องล่างนั้น ประมาณไม่น้อยกว่า 30 เมตร และดูจะได้ความกว้างเสมอกันหมดในทุกตอนเท่าที่เห็นมันเลื้อยลิ่วไปสู่ปลายทางอันสุดที่จะกำหนด

ไม่มีมนุษย์ที่ไหนสามารถสร้างถนนบนยอดทิวเขาสายนี้ได้ นอกจากเทพเจ้าเท่านั้น!!

“ทางด่าน แต่เป็นด่านของรถถัง วิ่งเรียงกันเป็นหน้ากระดานได้ไม่ต่ำกว่า 20 คัน”

เสียงใครคนหนึ่งพึมพำทำลายความเงียบขึ้น

“สิ่งมหัศจรรย์อีกชิ้นหนึ่ง ที่เราค้นพบ ตรงตามคำบอกเล่าของลายแทง”

เชษฐากระซิบเหมือนจะกล่าวกับตนเอง ส่วนมาเรียบีบปากแดงเรียว บอกอย่างงุนงงว่า

"ฉันแทบไม่เชื่อสายตาไปได้เลย น้อย มันเหมือนกับว่ามีใครเจตนาสร้างไว้งั้นแหละ ถ้าเป็นผลิตผลของทางธรรมชาติมันก็ไม่น่าจะเป็นถนนสายที่ยาวได้ระดับเสมอกันถึงเพียงนี้"

หมอดารินเป่าลมออกจากปาก หล่อนมองตามถนนตรงหน้านั้น ซึ่งลับหายสุดสายตาลงไปตามเนินโค้งของยอดทิวเขาที่เห็นต่ำลิบ ๆ ลงไปเบื้องล่างโน้น แล้วหมุนตัวไปรอบ ๆ กลับไปสู่แนวทางยังปลายทางสิ้นสุด อันเป็นหน้าผาที่ไต่กันขึ้นมาแล้ว

"ปลายทางด้านหนึ่งของมันอยู่ที่นี่"

หล่อนพูดแผ่วเบา

"ตรงที่เราปีนกันขึ้นมานี่เอง สวรรค์ทรงโปรดเถิด ฉันมีความรู้สึกเหมือนยืนอยู่บนถนนต่อเชื่อม ระหว่างโลกหนึ่งกับอีกโลกหนึ่ง โดยที่เรามาก็จากวิธีถอดวิญญาณฉะนั้น มาด้วยทางจิต มิใช่จากร่างกายของชีวิตจริง"

ทั้งหมดยังคงยืนรวมกลุ่ม กวาดตาค้นหาสำรวจภูมิประเทศแวดล้อมรอบด้านโดยไม่ขยับเขยื้อนไปที่ใดอยู่ตรงนั้น ต่างคนต่างรู้สึกเหมือนกับว่า ถ้าทิวขุนเขารอบด้านที่เห็นในระดับต่ำลาดแผ่ไปทั้งหมดนี้ เป็นหลังคาโลก บริเวณที่ยืนกันอยู่ในขณะนี้ก็คือแกนกลางหลังคาอันเป็นส่วนสูงสุดที่จะหันมองไปทางใดได้รอบทิศ โดยไม่ติดอะไรบังนอกจากม่านเมฆเท่านั้น

ทุกคนสูดลมหายใจอันเย็นฉ่ำเข้าไปในทรวงอย่างเต็มที่ต่างคนต่างโสมนัสปีติตื้นอย่างประหลาดในสิ่งที่พบเห็น หันไปทางนายแพทย์ดุลเทศก์นามสกุลไพรวัลย์ เห็นเขายืนมองตามเส้นทาง

ของถนนสายมหัศจรรย์นั้นด้วยอาการอันเงียบขรึมสำรวมตามบุคลิกปกติของเขา ไม่ส่อความรู้สึกแสดงออกใด ๆให้อ่านความคิดได้ทั้งสิ้น

ท่านหัวหน้าคณะเดินช้า ๆ เข้าไปเคียงข้างเขา แล้วยกแขนขึ้นโอบไหล่ไว้กอดแน่น ความตื้นตันทำให้พูดอะไรไม่ออกไปขณะหนึ่ง นอกจากกอดจอมมัคคุเทศก์แน่นอยู่เช่นนั้น ไชยันต์โคลงศีรษะอยู่ไปมา และบ่นอะไรพำอยู่ในลำคอฟังไม่ได้ศัพท์เหมือนจะเชื่อต่อภาพที่พบเห็นเสียไม่ได้ ถ้าไม่เกรงใจเพื่อนฝูงผู้ร่วมคณะจะกล่าวหาว่าเสียสติไปเสียแล้ว เขาอยากจะเอาปืนยิงสลุตขึ้นฟ้าติดต่อกันสามนัดเพื่อแสดงความขอบคุณต่อเทวดาฟ้าดิน หรือมิฉะนั้นก็โห่ร้องแบบทาร์ซานให้ดังที่สุดให้ดังไปถึงสวรรค์ทีเดียว

"จากหัวถนนนี่ใช่ไหม ที่ลายแทงบอกไว้ว่า ให้เราเดินไปเป็นเวลา 3 วันก็จะถึงมหาปราสาท ที่เก็บขุมทรัพย์ของพระอุมาเทวี"

เชษฐาถามพรานใหญ่ขึ้น ภายหลังเมื่อระงับอารมณ์ลงได้เป็นปกติ"

"ครับ"

"ถ้าอนุชากับหนานอินค้นพบถนนสายนี้ก็คงไม่มีปัญหาเขาคงเข้าถึงจุดหมายปลายทางที่ต้องการแน่ ๆ อย่างนั้นใช่ไหม?"

"ผมก็เชื่อมั่นเช่นนั้น"

"คุณคิดว่าทั้งสองคนนั่น พบถนนสายนี้หรือเปล่า?"

"จากหลักฐานครั้งสุดท้ายของร่องรอยบุคคลทั้งสอง ผมแน่ใจว่าเขาจะต้องพบ อย่างที่เราพบอยู่เดี๋ยวนี้"

"ถ้าเช่นนั้น ทั้งสองคนก็รอคอยเราอยู่ก่อนแล้ว ที่ปลายใต้ฟ้าแห่งหนึ่งของถนนสายนี้ ส่วนจะอยู่ในสภาพเช่นไร มีชีวิตหรือเหลือแต่โครงกระดูก เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ใช่ไหม?"

จอมพรานไม่ตอบ เพียงแต่หันมาสบตาเงียบ ๆ

สุภาพบุรุษในราชสกุลผู้เป็นนายจ้างนิ่งไปครู่ ตาประ-
สานนิ่งอยู่ที่เขา และในที่สุดก็ยิ้มเคร่งขรึม

"เอาละ รพินทร์..."

เขาพูดหนักแน่นมั่นคงในน้ำเสียง

"จุดหมายปลายทางแห่งการติดตามของเรามองเห็นอยู่เพียงเอื้อมนี้แล้วจากการเริ่มต้นครั้งแรก ที่มีความรู้สึกเหมือนงมเข็มในมหาสมุทร เราจะตามไปดูให้รู้แจ้งเห็นจริงชัดไปกับตาเสียทีว่า...เขาตายที่ไหน อย่างไร?"

"คุณชาย!!"

รพินทร์อุทาน ลืมตาโพลงอย่างตกใจในคำพูดประโยคหลังของท่านหัวหน้าคณะ

เชษฐาหัวเราะแผ่วเบา แววตาฉายแสงเกรียมระคนเศร้าและท้อ

"ผมก็อยากจะเปิดเผยความรู้สึกจริงใจของผมให้คุณทราบอย่างตรงไปตรงมาเสียที คือผมไม่คิดหรอกว่า ทั้งอนุชาและเพื่อนของเขาจะมีชีวิตอยู่ เพราะถ้ายังมีชีวิตอยู่ เขาก็ควรจะกลับไปสู่โลกภายนอกแล้ว เท่าที่ผมมุ่งหน้ามานี่ ก็เพื่อจะมาให้ถึงที่เสียชีวิตของเขาเท่านั้น เพื่อว่าจะได้เอากระดูกของเขากลับไป

ซึ่งนั่นเป็นสิ่งเดียวที่ผมจะทำได้ และทำอย่างดีที่สุดในฐานะพี่ชาย ผมไม่เคยบอกความรู้สึกแท้จริงเช่นนี้ให้ใครทราบเลย แม้แต่น้อยหรือไชยยันต์ ความรู้สึกที่แน่ใจว่าอนุชาหาชีวิตไม่แล้ว”

ประโยคสุดท้ายแหบเหือดไปในลำคอ ขณะนี้ ทั้งสองยืนพูดกันตามลำพังด้วยเสียงเบา โดยอีกสามคนที่ยังยืนมองภูมิ-ประเทศอยู่ห่าง ๆ ไม่มีโอกาสได้ยินด้วย

“โปรดอย่านึกว่าผมพูดเพื่อเป็นการปลอบใจเลยครับ สำหรับความรู้สึกของผมเองนั้น ยังเชื่ออยู่เสมอว่า ทั้งคุณชายอนุชาและหนานอินยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งเราจะต้องได้พบเขาแน่ ๆ ในหนทางข้างหน้า ในอีกไม่นานนี้แหละ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ พูดด้วยเสียงเน้นหนักชัดเจนเช่นกัน ทำให้อีกฝ่ายจ้องลงไปในดวงตาของเขา

“คุณมีเหตุผลอะไรหรือ ที่กล้าคิดในทางดีถึงเช่นนี้”

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน ว่ามีเหตุผลแห่งความเชื่อมั่นเช่นนี้จากอะไร มันน่าจะเป็นสังหรณ์เสียมากกว่า สังหรณ์ในส่วนดี ครั้งแรกที่ออกติดตาม ผมก็ไม่อยากคิดเหมือนกันว่าคุณชายอนุชาจะยังมีชีวิตอยู่ได้จนถึงบัดนี้ แต่เมื่อติดตามรอยกระชั้นชิดมาทุกระยะ ยิ่งพบหลักฐานมากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งมีน้ำหนักในความเชื่อมั่นมากขึ้นเท่านั้น ถึงแม้แงซายเองก็มีความมั่นใจอย่างเดียวกับผม”

เชษฐาหรี่ตา จ้องมองไปตามถนนสายยาวเหยียดที่ทอดไปบนยอดทิวสูง ๆ ต่ำ ๆ เบื้องหน้าจนสุดสายตา

“คำตอบ รอเราอยู่เบื้องหน้า ผมภาวนา ขอให้เป็นอย่างที่คุณหวังไว้นี้เถิด แต่มันเป็นไปไม่ได้หรอก ที่เราจะไปพบเขามี

ชีวิตเป็นสุขดีอยู่บนกองของขุมเพชรที่เขาค้นพบ โดยไม่คิดจะเดินทางกลับออกไปสู่โลกภายนอก”

อดีตนายพันโทฑูตทหารบก พึมพำเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

ขณะนั้น ดาริน ไชยยันต์ และมาเรีย ก็เดินตรงเข้ามา เวพินทร์และเชษฐาจึงถูกปลุกให้ตื่นขึ้นจากภวังค์คิด

“สบายแล้วไม่ใช่หรือ ผู้กอง ต่อไปนี้เราก็เดินไปตามเกาเนี่ สุดแต่ว่ามันจะพาเราไปถึงไหน”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้น

“ครับ เราปีนเขาลงห้วยกันมาตลอดระยะทางแล้ว ต่อไปนี้ก็เห็นจะได้เดินสบายไปตามถนนซูเปอร์เดอลุกซ์ ซึ่งมีนามว่า พระศิวะแอดเวนิวเสียที”

จอมพรานตอบยิ้ม ๆ สร้างบรรยากาศให้เป็นอารมณ์ขันขำ แล้วมองไปที่ข้อมือของท่านหัวหน้าคณะ

“เวลาเท่าไหร่แล้วครับ คุณชาย”

เชษฐาเลิกแขนเสื้อขึ้นดู แล้วชะงักกึก ขมวดคิ้วอย่างฉงนสนเท่ห์อะไรบางอย่าง ทุกคนเห็นเขาสะบัดข้อมือแรง ๆ แล้วยกขึ้นแนบกับหู ต่อจากนั้นก็เอาลงมาดูอีก หน้าตื่นเลิกลั่กผิดไปจากเดิมสงสัย

“เอ๊ะ! ทำไม? มีอะไรเกิดขึ้นหรือคะพี่ใหญ่”

“แปลกจริง ไม่น่าจะเป็นไปได้เลยนี่ นาฬิกาพี่ตายไปเสียแล้ว”

เชษฐาร้องขึ้นดังๆ พยายามเขย่าแล้วยกฟังเสียงอยู่เช่นนั้น ไชยยันต์ร้อง "เฮ้ย!" ออกมาอย่างตกใจ เผ่นเข้ามาใกล้ คว้าแขนเพื่อนข้างนั้นขึ้นดูหน้าปัด

"อ้าว! ชิบหายละซิ ไม่เดินจริงๆ ด้วย เกิดอะไรขึ้นนี่ ไม่ได้กินตั๊กแตนหรือยังไง?"

ดารินปราดเข้าไปดูอีกคนหนึ่งอย่างไม่อาจเชื่อได้ ถึงกับถอดออกจากข้อมือของพี่ชาย แล้วยกขึ้นเขย่าแรงๆ แล้วร้องเอ็ดออกมาอย่างงุนงงเหลือที่จะกล่าว

"ต๊าย! เกิดอะไรขึ้นเสียแล้ว แปลกเหลือเกิน ออโต-เมติกก็รู้สึกว่ายังดีอยู่ แต่เข็มไม่ยอมทำงานเลย"

มาเรียขอไปดูอีกคนหนึ่ง ภายหลังจากพิจารณาและหมุนเข็มอยู่นาน หล่อนเงยหน้าตื่นๆ มองไปยังรพินทร์ ไพรวัลย์ พลางส่งไปให้เขาดูเงียบๆ โดยไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น

มันเป็นความจริง! นาฬิกาเดินป่ายี่ห้อดีที่สุดของโลก มีทั้งวันที่ เดือน และเข็มทิศของเชษฐา ซึ่งทำหน้าที่บอกเวลามาอย่างซื่อสัตย์แม่นยำที่สุด และเป็นนาฬิกาเรือนเดียวของคณะทั้งหมดที่เหลืออยู่พอได้อาศัยดูเวลาได้ บัดนี้หยุดเดินลงเสียแล้ว ทั้งๆ ที่ดูจากภายนอกว่า ไม่น่าจะมีอะไรชำรุดเลยทั้งสิ้น

วันเวลาที่มันบอกไว้ครั้งสุดท้าย ก่อนที่จะหยุดเดินก็คือ วันที่ 4 พฤศจิกายน เวลา 15.35 น. กับ 22 วินาที ซึ่งนั่นหมายถึงเป็นเวลาที่ล่วงผ่านมาแล้วประมาณไม่ถึงชั่วโมงนี่เอง

ระหว่างที่เขาพิจารณาอยู่อย่างถี่ถ้วน ด้วยอาการไตร่-ตรองลึก เสียงไชยยันต์และดารินรุมถามเชษฐาแซ่ด

"แกไปทำอะไรมันกระเทือนแรง ๆ บ้างหรือเปล่า เป็นต้นว่ามือแกว่งไปกระทบอะไรเข้า"

"ไม่เคยเลยสำหรับสองสามชั่วโมง ตั้งแต่ไต่เขาลูกนี้ขึ้นมา และไม่ว่าจะสะเทือนอย่างไร นาฬิกาของฉันมันก็ไม่เคยหยุดเดินมาก่อนแม้แต่ครั้งเดียว แกก็รู้แล้วว่ามันเป็นนาฬิกาที่ดีที่สุด แพงที่สุดของโลก"

"พี่ใหญ่จำได้ไหมคะ ดูเวลามันครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่?"

"ก็ก่อนที่เราจะไต่เขาลูกนี้ขึ้นมา เมื่อเที่ยงเศษ ๆ นี่แหละ"

"แปลกมาก ทำไมมันถึงหยุดเดินไปเฉย ๆ ยังงั้นเล่าคะ?"

"พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน เพิ่งจะมารู้เอาเดี๋ยวนี้ เพราะรพินทร์แกแลเวลานั่นแหละ"

ทุกคนมองไปที่รพินทร์ เห็นเขาแสดงอาการฉงนในบางสิ่งอย่างแรง ต่อมาก็ควักเอาเข็มทิศเล็ก ๆ ส่วนตัวออกมาเปิดฝาดูหน้าปัดเปรียบเทียบกับเข็มทิศจิ๋ว ๆ ที่อยู่ในหน้าปัดนาฬิกาของเชษฐา แล้วลืมตากว้าง หันขวับไปทางยอดเขาลูกหนึ่งแล้วจ้องเขม็ง พร้อมกับร้องออกมาเร็วปรื๋อว่า

"มาดูอะไรนี่ครับ เร็ว!"

ทั้งหมดเผ่นพรวดเข้ามาทันทีอย่างประหลาดใจขีดสุด...

183

เข็มทิศของรพินทร์ กับเข็มทิศจิ๋วซึ่งรวมอยู่ในหน้าปัดนาฬิกาของเชษฐาชี้ตรงไปในทิศทางเดียวกัน คือภูเขาลูกหนึ่ง ซึ่งจอมพรานหันหน้าไปจ้องเผชิญด้วยอาการอ้าปากค้างในขณะนี้

"ทำไม มันก็ชี้ตรงกันดีไม่ใช่หรือ มีอะไรผิดปกติ?"

ไชยยันต์ถามเร็วปรื๋อ อย่างยังไม่อาจเข้าใจอะไรได้

พรานใหญ่ยังไม่ตอบในขณะนี้ คงยืนนิ่งอึ้งอยู่กับที่ในอาการเดิม แต่ท่านหัวหน้าคณะเริ่มพบกับความผิดสังเกตในทันใด เขาแหงนมองขึ้นไปบนท้องฟ้า เหมือนจะหาตะวันแต่ก็ปราศจากผล เบื้องนภากาศเหนือศีรษะทุกคนในยามนี้ มีแสงขาวมัวอยู่เพียงจาง ๆ เท่านั้น กำหนดไม่ถูกว่าตะวันอยู่ซีกไหนของท้องฟ้า เนื่องมาจากแสงสว่างที่มีอยู่คลุมเครือเสมอกันหมดจากหลืบเมฆที่เป็นเพดานปกคลุม

มาเรียอีกคนหนึ่ง ที่เพิ่งจะเฉลียวคิด

"ไพรวัลย์..."

หล่อนอุทานเบา ๆ

"ทิศเหนืออยู่ทางด้านไหน?"

"แล้วคุณว่าอยู่ทางด้านไหน?"

พรานใหญ่ย้อนถามแผ่วเบา มาเรียหน้าตื่น หันรีหันขวางอยู่ อึดใจก็ชี้ไปทางซีกตรงข้ามกับภูเขาลูกนั้น อันเป็นด้านที่ถนนสายใหญ่ทอดเลื้อยไป

"ถ้าฉันจำไม่ผิด มันควรจะอยู่ทางด้านนี้ไม่ใช่หรือ แล้วทำไมเข็มทิศสองอันนี่ถึงชี้สวนกลับไปเป็นตรงข้ามอย่างนี้"

รพินทร์เม้มริมฝีปากแน่น สะบัดเข็มทิศของเขาแรง ๆ และยกขึ้นดูอีกครั้ง เข็มลอยซึ่งมีปลายด้านหนึ่งแต้มพรายน้ำเอาไว้ อันจะเป็นสัญญาณบอกให้ทราบว่า ชี้ไปทางทิศเหนือตลอดกาล มันแกว่งหมุนไปมาเพราะแรงสะเทือนจากการเขย่านั้น ครู่หนึ่งก็เริ่มจะทรงตัวสนิทนิ่งลง แต่ปลายด้านที่แต้มพรายน้ำเอาไว้ก็ยังคงชี้ไปทางด้านใต้ที่เป็นผิวถนนอยู่นั่นเอง เขากะพริบตาปริบ ๆ ส่งเข็มทิศในมือไปให้เชษฐาดู

"เอ ยังไงเสียแล้วซิ เข็มด้านเหนือชี้ผิดทางหรือ ผู้กอง?"

"ครับ เป็นตรงข้ามเลย ถ้าเราเชื่อตามเข็มทิศนี้ ก็แปลว่าด้านนี้เป็นด้านเหนือ แต่ข้อเท็จจริงมันคือด้านใต้"

"คุณแน่ใจหรือ?"

"แน่ใจที่สุดครับ"

พรานใหญ่ตอบอย่างมึนงง

"ไชยยันต์ แกมีเข็มทิศส่วนตัวของแกอีกอันหนึ่ง เอาขึ้นมาเทียบซิ"

ท่านหัวหน้าคณะสั่งโดยเร็ว

อดีตนายทหารปืนใหญ่รีบล้วงกระเป๋าย่ามจากเสื้อแจ็กเกตฟิลด์ที่สวมอยู่ในขณะนี้ ขึ้นมาเปิดฝาดูตามคำสั่งทันที แล้วผิวปากหวือ

ปลายด้านเหนือของเข็มทิศของเขา ชี้ไปทางเดียวกับของรพินทร์และเชษฐา ยืนยันชัด

"ตายห่...! มันเกิดอะไรขึ้นนี่"

ไชยยันต์อุทานเบาๆ ออกมาในลำคอ

บัดนี้ ทั้งห้าคนเงยหน้าขึ้นจ้องไปยังภูเขาด้านใต้นั้นอีกครั้งเป็นตาเดียว

"ไม่ต้องสงสัยอะไรอีกแล้ว"

มาเรียพูดแผ่วเบา เต็มไปด้วยความพิศวง

"มีอำนาจดึงดูดอย่างแรงกล้า อยู่ที่ภูเขาด้านใต้ลูกนั้นแน่นอน มันถึงได้ดึงปลายด้านเหนือของเข็มทิศทุกอันในขณะนี้ให้ชี้ไปที่มันทั้งหมด ฉันเชื่อว่ามันเป็นภูเขาแม่เหล็กทั้งลูกทีเดียว และอำนาจดึงดูดของมันทำให้เครื่องจักรนาฬิกาของพี่ใหญ่กลายเป็นอัมพาต ไม่ยอมเดินอยู่ในขณะนี้ เราได้สาเหตุแน่ชัดแล้ว โชคดีเหลือเกินที่ขณะนี้เป็นเวลากลางวัน และเรารู้ทิศอยู่ก่อนแล้ว ถ้าเป็นเวลากลางคืน ต้องพึ่งการชี้บอกของเข็มทิศละก็เราจะหลงกันทั้งหมด เพราะเข็มทิศมันทรยศ"

ทั้งหมดหันมองหน้ากันเองอยู่ไปมาด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

"คุณคิดยังไง รพินทร์?"

"คงเป็นอย่างที่เมย์ว่านั่นแหละครับ ภูเขาลูกนั้นมีสนามแม่เหล็ก ทำให้เข็มทิศของเราชี้เปลี่ยนหมด และนาฬิกาของคุณชายไม่ยอมเดิน เพราะจักรกลภายในที่เป็นโลหะชิ้นส่วนละเอียดถูดยึดจนทำงานไม่ได้"

"โดยหลักของวิทยาศาสตร์ ก็คงเป็นเช่นนั้นแหละ แต่ผมกลับคิดไปอีกอย่างหนึ่ง..."

"คิดยังไงหรือครับ?"

"เราเหยียบเข้าแดนสนธยาแล้ว เวลาสำหรับโลกภายนอกของเรายุติลงเพียงเท่านี้ ต่อไปนี้จะเป็นเวลาของดินแดนแห่งนี้โดยเฉพาะเท่านั้น มันถึงมีเหตุอันเป็นไป ทำให้นาฬิกาเรือนสุดท้ายของเราหยุดการบอกเวลา"

ทุกคนเงียบกริบกันไปอีกครู่ใหญ่ ดารินรู้สึกขนลุกซู่ ๆ ขึ้นมาด้วยความรู้สึกประหลาด จนต้องเอามือขึ้นลูบแขน

"ตายละ..."

หล่อนพึมพำ เริ่มมีความวิตกกังวล ยิ้มปร่า ๆ กับเพื่อนร่วมคณะทุกคน

"นี่แปลว่า ต่อไปนี้เราจะไม่รู้เวลาแท้จริงกันแล้วหรือ"

"ไม่รู้แม้กระทั่งทิศทางด้วย เพราะเข็มทิศของเราก็ไม่ยอมทำงานเสียแล้ว"

มาเรียสอดมาโดยเร็วอีกคน

"ผมคิดว่า ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรมากนักในเรื่องนี้"

ในที่สุด จอมมัคคุเทศก์พูด เหลือบตาขึ้นไปบนท้องฟ้าอีกครั้ง

"มันจะเป็นแดนสนธยา หรือแดนลี้ลับไปด้วยอาถรรพณ์เช่นไรก็ตาม มันก็เป็นดินแดนส่วนหนึ่ง ที่อยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ดวงเดียวกันนี้ และเมื่อมีดวงตะวันเสียอย่างเดียว ทิศทางและวันเวลาเราก็พอจะรู้ได้โดยการประมาณเอา"

แล้วเขาก็หันมาทางไชยยันต์

"ต่อไปนี้เห็นจะต้องให้เป็นภาระของคุณไชยยันต์แล้วละครับ ขอให้จดบันทึกลงในสมุดปฏิทินในตอนเช้าพระอาทิตย์ขึ้นของทุกๆ วัน โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 5 พฤศจิกายน พรุ่งนี้เป็นต้นไป ผมพอจะดูเงาแดดและคำนวณเวลาได้ในตอนกลางวันและถ้าฟ้าใสเห็นดาวพอจะบอกเวลาของกลางคืนได้เหมือนกัน คลาดเคลื่อนกันอย่างมากก็ไม่เกิน 1 ชั่วโมง สำหรับทิศทางก็ยิ่งสะดวกมาก รู้ทิศตะวันออกทิศเดียวเท่านั้น อีก 3 ทิศก็ตายตัวอยู่แล้ว อาจยุ่งยากบ้างนิดหน่อยในการแสวงหาทิศตอนกลางคืนเท่านั้น"

"เรากำลังจะถูกกาลเวลา หมุนย้อนกลับไปสู่โลกในอดีตเสียแล้วหรือนี่"

ไชยยันต์รำพึงอย่างตื่นๆ แล้วบอกกับเชษฐาว่า

"ใส่นาฬิกาของแกเรือนนี้ติดไว้อย่างนี้แหละ เชษฐา อย่าถอดอย่าทิ้ง นึกเสียว่ามันเป็นที่ระลึกก็แล้วกัน ที่ระลึกว่าพวกเราทั้งหมดมาจากโลกภูมิศาสตร์ในปัจจุบัน โดยปี พ.ศ.นี้ แม้เวลาของนาฬิกาที่ชะงักตายคามือของแกแล้ว ก็อย่าให้หมุนเลื่อนเวลาให้ผิดเปลี่ยนไปเป็นอื่น เพราะเราจะได้พิสูจน์รู้ว่าเมื่อไหร่นาฬิกาของแกจึงจะเริ่มเดินอีก ถ้าหากพวกเราทุกคนยังมีชีวิตรอดอยู่จนถึงกาลเวลานั้น สำหรับเรื่องวันที่และเดือน

ทแคตจนพ.ศ. ฉันจะเป็นคนจดบันทึกไว้ในสมุดปฏิทินตามที่
เฟ้าเทร์บอกเอง”

“เป็นความคิดที่ดี ไชยยันต์ ฉันจะปฏิบัติตามที่แกบอก”

ท่านหัวหน้าคณะว่า พร้อมกับรับนาฬิกาข้อมือกลับมาสวมไว้ตามเดิม

“ฉันเชื่อเหลือเกินว่า มันคงเพิ่งจะหยุดเดินเอาในขณะที่เท้าของฉันแตะถึงพื้นถนนพระศิวะนี่แหละ ก็ไม่แน่เหมือนกันถ้าเราเดินห่างจากภูเขาลูกนี้ออกไปมาก ๆ จนพ้นรัศมีดึงดูด ทั้งเข็มทิศและนาฬิกาของเรา อาจใช้งานได้อีกครั้งก็ได้ หรือยังไงเฟ้าเทร์?”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยิ้มขรึม ๆ

“ก็ต้องคอยสังเกตกันดูครับ ว่าจะเป็นอย่างที่เราหวังกันไว้หรือเปล่า เพราะฉะนั้นเป็นการถูกต้องของคุณไชยยันต์แล้วที่คุณชายควรจะสวมนาฬิกาไว้ตามเดิม และอย่าไปแตะต้องที่เข็มนาฬิกาที่ชี้บอกเวลาสุดท้ายก่อนหยุดเดินของมัน ปล่อยไว้อย่างนั้นแหละ ถ้ามันเกิดเดินขึ้นมาอีกครั้ง เราก็จะได้รู้ได้ทันทีว่า มันหยุดเดินไปนานเท่าไหร่ และเราห่างไกลจากที่นี่ไปอยู่ที่ไหนบ้าง”

“ถ้าจะให้ฉันทาย...”

ดารินพูดจากความรู้สึกบันดาลใจบางอย่าง อันเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน หางเสียงของหล่อนสั่นน้อย ๆ

“ฉันขอทายว่า ตั้งแต่เวลาที่นาฬิกาเรือนสุดท้ายของเราเกิดหยุดตายเป็นต้นไป มันจะไม่มีการเดินอีกแล้วตลอดไป จนกว่า...”

"จนกว่าอะไร?"

มาเรียถามโดยเร็ว จ้องหน้า

"จนกว่าเราจะมีชีวิตรอดพ้นจากดินแดนประหลาดแห่งนี้ ไปสู่โลกภูมิศาสตร์ภายนอกเท่านั้น"

ทั้งหมดมองหน้าหมอดาริน

"มีอะไรที่ทำให้น้อยคิดอย่างนั้น?" พี่ชายถาม

"บอกไม่ถูกค่ะ"

หล่อนตอบด้วยเสียงที่ยังไม่วายสั่น ฝืนยิ้ม

"มีอะไรลึกลับ ที่มันมาสะกิดความรู้สึกของน้อยเช่นนี้ เราต้องใช้เวลาใหม่ของดินแดนนี้โดยเฉพาะเสียแล้ว ไม่ใช่เวลาของเราเองที่มาจากโลกปัจจุบันภายนอก น้อยยังเชื่อมั่นอีกด้วยว่า ถ้าเราหันหลังกลับเพียงแค่ไต่หน้าผาน้ำแข็งนี่ลงไปยังป่าสนเบื้องล่างที่เราปีนขึ้นมาแล้ว ซึ่งห่างกันเพียงไม่เกิน 5-6 สิบเมตรนี่เท่านั้น นาฬิกาของพี่ใหญ่อาจเดินเป็นปกติก็ได้"

"ฮือม์ ก็น่าคิด และน่าพิสูจน์ให้รู้ชัดตามทฤษฎีของน้อย แต่เราเห็นจะไม่มีเวลาเสียแล้วสำหรับการพิสูจน์ในเรื่องนี้ เอาละ เดินหน้าได้แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างขอให้ไปรู้เอาในเส้นทางข้างหน้า รพินทร์...พวกนั้นจะขึ้นมาสมทบกับพวกเราที่ไหนนี่ เรายังไม่เห็นเงาของพวกเขาเลย"

"ลงเนินตามถนนสายนี้ไปเพียงเนินเดียวเท่านั้นครับ ก็จะบรรจบกับทางขึ้นของแงซายกับพวกลูกหาบทั้งหลาย ตอนนี้คงกำลังไต่กันขึ้นมา กว่าเราจะเดินลงไปก็คงจะพอดีกับที่พวกนั้นอ้อมดักหน้าไปคอยเราอยู่ก่อนแล้ว หรือถ้าพวกเขายังขึ้นมาไม่ถึง เราก็จะรอคอยอยู่ที่นั่นก่อน"

"เดี๋ยว"

ก่อนที่ทุกคนจะเคลื่อนไหว ไชยยันต์ร้องขัดขึ้นอย่างโกแหวน

"เครื่องมือบอกเวลาและทิศทางของเรา มันใช้งานไม่ได้เสียแล้ว มันเป็นสิ่งประดิษฐ์ผลิตกรรมที่มาจากโลกภายนอก ซึ่งตามอาถรรพณ์ของที่นี่ ทำให้มันเสื่อมสลายไปตามสมมุติฐานที่เราตั้งไว้เป็นข้อสงสัย แต่เราลืมของสำคัญซึ่งมีความจำเป็นต่อชีวิตของเราขีดสุดไปเสียแล้วหรือ ไม่มีใครเฉลียวคิดหรือคิดอยากจะทดลองบ้างเลยหรือว่า ปืนและวัตถุระเบิดของเรายังใช้การได้อยู่อีกหรือเปล่า ถ้ามันเกิดใช้ไม่ได้ขึ้นมาละก็ยุ่งกันทีเดียวแหละ"

คำพูดของไชยยันต์ ทำให้ทุกคนเกือบสะดุ้ง แต่มาเรียโบกมือบอกว่า

"เหลวไหล ไชยยันต์ นาฬิกาเข็มทิศที่มันใช้การไม่ได้ ก็เพราะมีสนามแม่เหล็กอยู่ใกล้เคียงบริเวณนี้อย่างที่เรารู้กันอยู่แล้วตามหลักเกณฑ์ของวิทยาศาสตร์ ส่วนปืนกับเครื่องกระสุนหรือวัตถุระเบิดมันไม่เกี่ยวกันเลย ตราบใดก็ตามที่แก๊ปและชนวนไม่ด้านเพราะความชื้น"

"ก็เราจะรู้ได้อย่างไรว่ามันจะไม่ด้านเพราะความชื้นจากระยะทางที่เดินฝ่าความชื้นมาโดยตลอด"

ไชยยันต์พูดอย่างไม่วายสงสัย ควักซิปโป้ออกมาขีดไฟจุดทดลองเล่นๆ ปรากฏว่าเปลวไฟยังลุกติดไส้เป็นปกติดีอยู่ในทุกครั้งที่ขีด

"ก็จะไปยากอะไร ลองยิงดูสักนัดก็รู้ว่ามันจะด้านหรือ

ไม่ด้าน ถ้ากระสุนปืนไม่ด้าน ชนวนระเบิดก็น่าจะทำงานได้ดีอย่างเดียวกัน”

พร้อมกับกล่าว หมอดารินขยับจะดึงปืนสั้น .357 ออกจากซองข้างเอว แต่พี่ชายคว้าข้อมือไว้เสียก่อน

“อย่าเพิ่ง เอาไว้ให้พบกับพวกนั้นเรียบร้อยเสียก่อน แล้วอยากจะทดลองเรื่องปืนเรื่องกระสุน ก็ค่อยว่ากันทีหลัง แยกกันออกไปแบบนี้ การยิงปืนมันไม่ดี พวกนั้นจะตกใจและเข้าใจผิดว่าเกิดอะไรขึ้น”

ท่านหัวหน้าคณะรอบคอบเสมอต้นเสมอปลาย

ต่างเริ่มเคลื่อนที่ เดินจับหมู่กันเป็นขบวน จากปลายสุดของถนนสายมหัศจรรย์นั้น ลงไปตามเส้นทางของมัน ซึ่งค่อย ๆ ทอดลาดลงไปสู่เนินต่ำ มองด้วยสายตาก็รู้ชัดว่าตลอดทุกระยะที่ถนนสายนี้จะนำไป มันจะทอดลงไปสู่ความต่ำทุกขณะ ไม่มีการไต่ขึ้นสูงมาเทียมระดับปลายถนนสุดทางนี้อีกเลย เว้นแต่จะเป็นเส้นทางสูง ๆ ต่ำ ๆ ในลักษณะลอนคลื่นทอดคดเคี้ยวยาวเหยียดลงไปเท่านั้น เหมือนทางของรกรางเลื่อน ซึ่งถูกปล่อยลงจากที่สูงอันจัดให้มีขึ้นในงานมหกรรม เพียงแต่กว้างและยาวไกลกว่าชนิดเทียบกันไม่ได้เท่านั้น เป็นทางต่อเชื่อมโยงระหว่างขุนเขาต่อขุนเขาประดุจเขื่อนยักษ์

พอลงลอนของเนินโค้งลูกแรกที่เห็นอยู่เบื้องหน้า ทั้งหมดก็เห็นคณะลูกหาบร่วมตาย ภายใต้การนำของแงซาย...แบกหามสัมภาระเป็นขบวนตัดเส้นทางขึ้นมาบรรจบกับถนนทางด้าน

ทางเปิด ต่างฝ่ายต่างมองเห็นกันก่อนแล้วในระยะที่เดินกันอยู่คนละมุม ห่างประมาณ 300 เมตร และมาพบกันพอดียังจุดแพร่งของถนนสายใหญ่ ท่ามกลางเสียงร้องทักทายอย่างดีใจของพวกลูกหาบเหล่านั้น ทั้งสองฝ่ายจึงสมทบรวมหมู่กันอีกครั้ง เคลื่อนไปตามถนนสายมหึมา ซึ่งมีความกว้างได้ระดับนั้นเสมอกันหมดทุกระยะนั้น

“โฮ้ย! ยังงี้ก็หลับตาเดินได้แล้ว”

ตาเฒ่าบุญคำร้องออกมาอย่างชอบอกชอบใจ พวกพวกพื้นเมืองตื่นเต้นยินดีที่เห็นถนนเหมือนมีคนมาตัดเส้นทางไว้ให้

“อย่าหลับตาเดิน บุญคำ เพราะถ้าหลับตาเมื่อไหร่อาจจะไม่มีโอกาสได้ลืมตาอีกแล้วก็ได้”

เชษฐาตบไหล่ตาพรานเฒ่า แล้วบอกยิ้ม ๆ รู้สึกปลอด-โปร่งใจขึ้น แต่เห็นพวกพรานพื้นเมืองทุกคนกระปรี้กระเปร่าร่าเริงกันดีเป็นพิเศษ

“ใครมาทำถนนไว้ให้เรานี่ นายใหญ่?”

จันถามมาปนหัวเราะ งงงันประหลาดใจกันทั่วหน้า

“ก็ไม่รู้เหมือนกัน เทวดากระมั้ง ท่านคงเห็นเราบุกป่าฝ่าดงกันมายากลำบากเต็มทีแล้ว ก็เลยเนรมิตถนนมาให้เราได้เดินสบาย ๆ กันบ้าง”

“แล้วมันจะพาเราไปถึงไหน”

เส่ยถามขึ้นบ้าง

“เคยไปกรุงเทพไหมเส่ย?”

ไชยยันต์ถาม

"ยังไม่เคยเลย นายทหาร"

"ถนนนี่แหละ ถ้าเดินไปเรื่อยๆ จะถึงกรุงเทพเอง บางทีเราไม่ต้องเดินไกลนักหรอก อาจมีรถโดยสารสองแถวผ่านมาสักคันก็ได้"

เส่ยหัวร่อเอิ๊กชอบใจ

"เส่ยอยากจะไปให้ถึงกรุงเทพ เดินไกลอีกแค่ไหนก็ไม่กลัว แต่กลัวว่าจะขึ้นไปบนสวรรค์เสียก่อน แล้วไม่ได้กลับลงมา ถนนสายนี้หน้าตามันพิลึกอยู่ นายทหาร"

ดารินบอกให้ทุกคนทราบว่า หล่อนจะทดลองยิงปืนเพื่อตรวจสอบว่ากระสุนและปืนยังใช้งานอยู่ได้หรือไม่ แล้วชักปืนสั้นที่ติดเอวอยู่ส่องปากกระบอกขึ้นฟ้า สับไก ทันทีที่เข็มแทงชนวนสับถึงแก๊ปท้ายกระสุน มันก็ระเบิดตูมกึกก้องกัมปนาทดังสะเทือนไปไกล ท่ามกลางความเงียบราวกับฟ้าร้องเสียงดังกังวานรับกันต่อๆ ไป ท่ามกลางยอดขุนเขาใหญ่น้อยที่ปกคลุมไปด้วยหิมะ ราวกับใครมายิงปืนสัก 20 นัดรับกันเป็นช่วงๆ กว่าจะค่อยๆ จางหายไปในความเงียบ

รพินทร์ เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย ถอนใจออกมาอย่างโล่งอก

"หมดห่วงไปที ปืนและกระสุนของเรายังใช้การได้ดีในแผ่นดินประหลาดนี้"

เชษฐาพึมพำเหมือนจะพูดกับตนเอง มาเรียมองหน้าไชยยันต์ และเลิกคิ้วเหมือนจะถามว่า หมดสงสัยแล้วหรือยังพ่อตัวยุ่งไม่เข้าเรื่อง แต่ที่หล่อนพูดออกมาด้วยสีหน้าเรียบๆ ก็คือ

"น้อยก็ไม่น่าจะบ้าจี้ตามไชยยันต์ไปด้วย กระสุนเปลืองเปล่าไปทีหนึ่งนัด และทำบรรยากาศอันแสนสงบน่ารักของที่นี่ให้ต้องโกลาหลครึกโครมไปเสียเปล่าๆ"

รพินทร์ซักซ้อมความเข้าใจกับทุกคนว่า จะเดินไปตามเส้นทางสายนี้ไปตลอด สุดแต่ว่ามันจะนำไปทางไหน และสำหรับวันนี้ก็จะเดินคืบหน้ากันไปจนกว่าจะมืด แล้วจึงหาที่พัก ทุกคนรับทราบ

จากนั้นเขาก็เร่งฝีเท้าขึ้นมาเดินเคียงแงซาย ผู้นำด้วยฝีเท้ามั่นคงไปเบื้องหน้า

"แกรู้อะไรหรือยัง แงซาย?"

"อะไร ผู้กอง?"

"นาฬิกาบอกเวลาเรือนเดียว ที่พวกเราทั้งหมดมีอยู่ในขณะนี้ ซึ่งอยู่ที่นายใหญ่หยุดการบอกเวลาเสียแล้ว"

เขากระซิบ

ตาคมสุกคู่นั้นเหลือบมาสบที่เขา นิ่งไปครู่ เสียงลึกก็ตอบมาว่า

"มรกตนครขอต้อนรับพรานใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์ และคณะผู้ร่วมทางทุกคน ต่อไปนี้ทุกท่านต้องใช้เวลาของมรกต-นครแล้ว ขณะนี้เป็นเวลาประมาณ 3 โมงเช้าของดินแดนแห่งนี้ ถ้าหากท่านตั้งใจว่าจะเดินกันไปโดยไม่หยุดจนกว่าจะมืดค่ำ ท่านก็จะต้องใช้เวลาเดินอีกทั้งสิ้นไม่ต่ำกว่า 8 ชั่วโมง โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าท่านได้เดินมาแล้วกี่ชั่วโมง และท่านเห็นพระอาทิตย์

ขึ้นครั้งแรกเมื่อใด ณ วันอันเชื่อมต่อระหว่างแดนต่อแดนในวันนี้”

รพินทร์ ไพรวัลย์ผงะตะลึง...

เขาเดินเคียงคู่ไปกับแงซายเงียบ ๆ เช่นนั้น โดยไม่ได้เอ่ยอะไรอยู่เป็นเวลานาน ตลอดเวลาสายตาแทบไม่ได้ละจากใบหน้าสีทองแดงที่ยากจะอ่านความคิดภายในได้ เส้นทางเดินบนถนนซึ่งเท้าทั้ง 12 คู่ก้าวไป เต็มไปด้วยความสะดวกสบาย ผิดกับการเดินทางมาแล้วทุกครั้ง มองเห็นทิวทัศน์สองฟากในรัศมีกว้างไกลโดยไม่มีซ่องอับ หรือความน่าหวาดระแวงว่าจะมีภัยใด ๆ ถลันเข้าถึงตัวได้อย่างจู่โจมกะทันหัน สังเกตเห็นได้ชัดว่าเป็นเส้นทางที่นำทอดลงเบื้องต่ำทุกขณะ ถ้ามีรถยนต์สักคันต่อให้เป็นรถเก๋ง ก็จะสามารถวิ่งไปตามเส้นทางสายนี้ได้อย่างสบาย จากผิวถนนที่สม่ำเสมอราบเรียบแทบจะหาส่วนที่เป็นหลุมบ่อหรือสิ่งกีดขวางไม่พบเลย

“แกพูดว่าขณะนี้เป็นเวลาตอนเช้าของที่นี่หรือแงซาย?”

ในที่สุด จอมพรานได้ยินเสียงของตนเองเอ่ยถามขึ้นเบา ๆ

“ครับ ผู้กอง ผมพูดเช่นนั้น”

“แกจะให้ฉันเชื่อหรือ?”

“เราพิสูจน์เรื่องนี้กันได้ไม่ยากเลย โดยการเดินไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะค่ำ และคำนวณระยะเวลาดูจากเวลาที่เราตื่นขึ้นมาเห็นแสงตะวันในวันนี้ แสงสว่างของทิวากาลแทนที่จะค่อย ๆ หรี่โรยลงไปสู่ราตรีอันมืดมิด อย่างที่เราหวังกันไว้ มันจะยิ่งสว่างไสวมากขึ้นเมื่อใกล้เที่ยงวันเข้าไป วันต่อเชื่อมวันนี้เราจะเห็นได้ว่าทิวากาลยื่นยาวออกไปอีก”

"ถ้างั้น แกก็หมายถึงว่า สำหรับโลกภายนอกนั้นวันกำลังจะสุดสิ้นลง แต่โลกของที่นี่ วันเพิ่งจะเริ่มต้น"

"ใช่แล้ว"

"แกเรียนภูมิศาสตร์สากลมาแล้วไม่ใช่หรือ แงซาย"

ริมฝีปากได้รูปงามคู่นั้น ดูเหมือนจะมีรอยเกือบจะยิ้ม

"ก็เรียนมาบ้างแล้ว ผู้กอง แม้จะไม่โดยตรงนัก"

"โลกที่เรียกในภาษาภูมิศาสตร์ว่า 'เอิร์ธ' หรือเรียกในภาษาดาราศาสตร์ว่า 'แพลเน็ท เอิร์ธ' นี้ลอยอยู่ในห้วงอากาศด้วยอาการหมุนรอบตัวเอง โดยอัตราแรงหมุนที่ได้ระดับสม่ำเสมอ แกเชื่อในทฤษฎีนี้ไหม?"

"ครับ นั่นคือ ภูมิศาสตร์ขั้นพื้นฐาน"

"ขณะที่หมุนรอบตัวเอง ก็โคจรหมุนรอบดวงอาทิตย์ที่เป็นประธานด้วยอัตราหมุนที่สม่ำเสมออีกเช่นกันด้วย การหมุนครบรอบตัวเองกินเวลา 24 ชั่วโมงเท่ากับ 1 วัน และการหมุนครบรอบดวงอาทิตย์ กินเวลาประมาณ 365 วัน หรือเท่ากับ 1 ปี"

"ครับ นักเรียนในขั้นมัธยมทุกคนควรจะรู้"

"โลกหมุนรอบตัวเอง ในเวลาเดียวกันก็หมุนรอบดวงอาทิตย์ในทิศทางเดียวกันตลอด โดยไม่เบนเฉออกนอกเส้นทางโคจร ไม่มีการหมุนย้อนกลับทาง หลักการนี้ทำให้ทิศต่าง ๆ คงที่ และเวลาเป็นสิ่งแม่นยำ โดยการใช้ดวงอาทิตย์และระบบโคจรของโลกเป็นเกณฑ์คำนวณ จริงอยู่ส่วนต่าง ๆ ของโลกย่อมจะมีเวลาไม่เหมือนกัน สุดแต่ว่าส่วนใดของโลกจะหันเข้าหาดวงอาทิตย์ในมุมใด เวลาของแต่ละแห่งในโลกจะห่างกัน

มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับกฎเกณฑ์ดังกล่าวนี้ เช้าในที่แห่งหนึ่ง อาจเป็นเย็นของที่อีกแห่งหนึ่ง หรือกลางวันที่จุดหนึ่งอาจเป็นกลางคืนของอีกจุดหนึ่ง สุดแต่ว่าส่วนนั้นๆ ของโลกจะหันเข้าหาดวงอาทิตย์ หรือจะหันออกเป็นตรงข้ามในระหว่างการหมุนรอบตัวเอง ทีนี้แกลองอธิบายซิ...ระยะทางห่างกันเพียงชั่วไม่ถึงกิโลเมตรเดียว ระหว่างที่เราอยู่ยังป่าสนข้างล่างนั้น กับการขึ้นมาพบถนนสายใหญ่ที่กำลังเดินกันอยู่นี้ ทำไมเวลามันถึงจะต้องเปลี่ยนแปลง ห่างกันออกไปตั้ง 6-7 ชั่วโมงแบบนี้ เราตัดขึ้นมาพบเส้นทางนี้เป็นเวลาบ่ายจัดเต็มทีแล้ว ไฉนเมื่อขึ้นมาพบถนน เวลามันถึงย้อนกลับไปเป็นตอนเช้าอีก อย่าว่าแต่เราจะเดินเท้ากันซึ่งได้ความเร็วเพียงแค่ 3-4 กิโลเมตรต่อชั่วโมงเลย ต่อให้เดินทางกันด้วยความเร็วขนาดจรวด 4-5 พันกิโลต่อชั่วโมง โดยวิ่งแข่งเส้นทางโคจรของดวงอาทิตย์ เราก็ยังไม่สามารถจะทำเวลาให้หมุนกลับได้ถึงเพียงนี้"

"แล้วผู้กองอธิบายหรือชี้ได้ไหมครับว่า ถนนพระศิวะที่เรากำลังเดินกันอยู่ในขณะนี้ หรือว่ายอดเขาบริเวณนี้ทั้งหมดอยู่ตรงส่วนไหนของโลกภูมิศาสตร์ที่เราเรียนกันมาแล้ว?"

รพินทร์ ไพรวัลย์อึ้งไปอีกครั้ง ถูกแล้ว เขาตอบแง-ซายไม่ได้ ว่าดินแดนนี้มันอยู่ส่วนไหนของภูมิศาสตร์สากล

มันอาจเป็นดินแดนในมิติที่ห้า ซึ่งจำกัดไว้แต่เพียงบุคคลที่จะมาถึงได้เท่านั้น ไม่มียานพาหนะใดๆ ทั้งสิ้นที่จะนำมาได้ ดินแดนซึ่งอยู่เหนือกฎเกณฑ์ที่มนุษย์เคยศึกษาเรียนรู้มาแล้วโดยสิ้นเชิง ดินแดนซึ่งเขาไม่เคยเชื่อมาก่อนว่าจะมีอยู่จริง และไม่เคยเชื่อว่าจะเหยียบย่างมาถึง

"เอาละ ถ้ามันเป็นจริงอย่างแกว่า เราก็คงจะได้รู้ชัดกันแน่แก่ใจภายในเวลาไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้านี่แหละ ฉันกะไว้ว่าถ้าเป็นไปตามกาลเวลาปกติแล้ว อีกภายในไม่เกิน 2 ชั่วโมงข้างหน้า ความสว่างก็จะหมดสิ้นไป หมายถึงกลางคืนย่างเข้ามาแต่ถ้ามันเป็นอย่างแกว่า เวลากลางวันก็จะยืดยาวออกไปอีกแต่ฉันอยากจะถามแกว่า..."

เขาเว้นระยะ เปลี่ยนสายตาจากท้องฟ้าลงมามองหน้าแงซาย

"แกรู้ได้อย่างไรว่า เวลาของที่นี่ขณะนี้เป็นเวลาประมาณ 3 โมงเช้า หรือ 9 นาฬิกาก่อนเที่ยง ซึ่งมันผิดเวลาที่ควรจะเป็นไปถึง 6-7 ชั่วโมง"

"ผู้กองสงสัยหรือครับ"

"ฉันประหลาดใจในความลึกลับของแกเสียมากกว่าเพราะตลอดเส้นทางที่เราบุกบั่นฟันฝ่ามาด้วยกัน แกก็ไม่ได้แสดงให้ฉันเห็นเลยว่า แกจะรู้เส้นทางนี้ดีไปกว่าฉัน แกอาจได้เปรียบฉันบ้าง ก็เฉพาะข้อที่ว่า...แกสามารถอ่านต้นฉบับของลายแทงที่เป็นภาษาพม่าโบราณนั่นออกโดยละเอียดเท่านั้น ทำไม? ในลายแทงต้นฉบับบอกถึงกาลเวลาที่จะต้องหมุนย้อนหลังด้วยรึเมื่อเราขึ้นมาถึงถนนสายนี้?"

"หามิได้ ลายแทงไม่ได้บอกถึงเรื่องนี้ไว้เลย"

"แล้วแกรู้ได้อย่างไร?"

"หลวงปู่ท่านบอกผมเมื่อคืนนี้"

แงซายตอบเรียบๆ ด้วยอาการสงบ พรานใหญ่ลืมตาโพลง อุทาน

"หลวงปู่?"

"ครับ! หลวงปู่ พระธุดงค์ที่เลี้ยงผมมานั่นแหละ ท่านไม่ได้แผ้วพานเข้ามาในความฝัน หรือสัมผัสกับประสาทส่วนที่ 6 ของผมมานานแล้ว แต่เมื่อคืนนี้ผมเห็นท่านในขณะที่ร่างกายส่วนนอกของผมหลับ ท่านมาให้พรผม แล้วบอกกับผมว่า ทันทีที่เท้าของผมสัมผัสแผ่นดินอันเป็นมาตุภูมินี้ กาลเวลาจะหมุนย้อนกลับ 7 ชั่วโมง เพราะเวลาของที่นี่ไม่เหมือนเวลาของโลกภายนอกแห่งใดๆ ทั้งสิ้น ผมระลึกถึงข้อความที่ท่านบอกนี้อยู่ทุกฝีก้าวย่างแห่งการเดินทางวันนี้ และในทันทีที่ผมขึ้นมาถึงถนนสายนี้ ได้พยายามสังเกตดวงตะวันอยู่ตลอดเวลา แต่ก็ยังมองไม่เห็นเพราะทัศนวิสัยคลุมเครือเหลือเกิน พอดีกับที่ผู้กองเข้ามาบอกผมเมื่อครู่นี้ว่า นาฬิกาของนายใหญ่หยุดเดินลงเสียแล้ว"

"แกก็เลยมั่นใจว่า สิ่งที่แกได้รับทราบจากความฝันนั้นสมจริงขึ้นมา"

"ความฝันของผมอาจไร้สาระก็ได้"

"หลวงปู่บอกอะไรแกอีกบ้าง?"

"ท่านบอกกับผมแค่นั้นเอง"

ทั้งสองยุติคำพูดลงเพียงเท่านั้น เมื่อฝ่ายของเจ้านาย เร่งฝีเท้าขึ้นมารวมกลุ่มด้วย ทั้งคณะเดินกันไปตามสบายอย่างไม่เป็นระเบียบนักเพราะความกว้างขวางของถนน

ร่องรอยของหิมะ ที่ตกลงมาปกคลุมพื้นถนน เริ่มเว้น

ที่เงา เงตาลงเป็นลำดับ เมื่อหนทางสายนั้นบ่ายหน้านำลงสู่เบื้องต่ำทุกขณะ อากาศก็เริ่มอบอุ่นขึ้นทุกที ภูมิประเทศที่มองเห็นสองฟากฝั่งเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จากภูเขาที่เห็นแต่ก้อนหินล้วน ๆ เริ่มจะเห็นเขาเขียวชอุ่มของพืชพันธุ์อันอุดมสมบูรณ์ ขึ้นงอกงามอยู่ตามไหล่เขาที่ลดหลั่นต่ำลงไป บางขณะก็ผ่านไปตามทุ่งหญ้าและป่าโปร่ง บางขณะก็ผ่านแนวลำธารที่ไหลเอื่อยอ่อยเคียงขนานไปกับถนน และแก่งผาน้ำตกที่อุดมไปด้วยเหล่าผีเสื้อหลากสี บินไต่ตอมอยู่ตามช่อไม้ดอกอันบานสะพรั่ง ซึ่งไม่เคยพบเห็นหรือรู้จักกันมาก่อนราวกับจะเป็นโลกใหม่อีกโลกหนึ่ง

ทุกคนเดินชี้ชวนกันชมทิวทัศน์สองฝั่งถนนอย่างเพลิดเพลิน หนทางตามถนนสายนั้น นำลดระดับต่ำลงและต่ำลงอยู่ทุกขณะโดยระยะทางที่คืบหน้าไป

รพินทร์ลอบสังเกตท้องฟ้าอยู่ทุกขณะ จะเป็นด้วยอุปาทานหรืออย่างไรก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน เขารู้สึกว่า...แทนที่มันจะขมุกขมัวมืดมัวลงตามกาลเวลาที่กำหนดนึกอยู่ในใจ กลับปรากฏว่า ยิ่งเดินลงต่ำมากเท่าใด อากาศเบื้องบนก็เริ่มจะสว่างสดใสขึ้นทุกที จอมพรานไม่ได้ปริปากกระโตกกระตากข้อพิศวงของเขาให้ฝ่ายนายจ้างได้รู้สึกตัวทั้งสิ้น ครั้งหนึ่ง เขาหันไปมองหน้าแงซาย ก็เห็นตาคู่นั้นมองจับมาที่เขาก่อน คนทั้งคู่สบตากันชั่วแวบเดียว รพินทร์ก็เร่งฝีเท้าไปนำอยู่เบื้องหน้า ทิ้งระยะห่างออกไปราว 30 เมตร โดยไม่เปิดโอกาสให้ใครกระชั้นชิดเข้ามาทัน ซึ่งเท่ากับว่าเป็นการเร่งเวลาเดินของคณะทั้งหมดตามวิธีการของเขา

ต่อมา ระหว่างที่ถนนนำลงสู่ป่าโปร่งอันเขียวสด ส่วนอีกซีกหนึ่งเป็นละเมาะไม้ หนาแน่นไปด้วยสุมทุมพุ่มพฤกษ์นั่นเอง ก็มีเสียงตะโกนเรียกโหวกเหวกมาจากเบื้องหลัง พอหันไปมอง เชษฐาโบกมือกวักเรียกเขา จอมพรานจึงเดินย้อนกลับไป แล้วก็มองเห็นต้นเหตุที่ทำให้ขบวนต้องหยุดชะงักกันอยู่ชั่วคราวนั้น

ดาริน วราฤทธิ์นั่งหอบอยู่บนก้อนหินเตี้ย ๆ ริมทางลูกหนึ่ง หน้าของหล่อนซีดเผือด เหงื่อซึ่งไม่เคยปรากฏให้เห็นมานาน บัดนี้ผุดซึมเต็มใบหน้าและลำคอ ลักษณะของหล่อนอิดโรยอ่อนเปลี้ย

“คุณหญิง เป็นอะไรไปหรือครับ?”

เขาถามเร็วปรื๋อขณะที่ตรงเข้าไป มาเรียกับไชยยันต์ ซึ่งยืนอยู่ใกล้ ๆ บัดนี้ทรุดกายลงนั่งชันเข่าอยู่กับพื้น ทุกคนแม้กระทั่งพวกลูกหาบสีหน้าและอาการบอกชัดว่า...เหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียเต็มที่ ฉวยโอกาสปลงหาบชั่วขณะ ลงนั่งนอนแผ่กันเกะกะไปหมด คงเหลือแต่เพียงเชษฐาและแงซายเท่านั้น ที่ยังยืนทรงกายอยู่

“ไม่ได้เป็นอะไรหรอก...”

ราชสกุลบอกหอบ ๆ ถอดเสื้อแจ็กเกตหนังออก แผ่นหลังอันมีเสื้อเดินป่าของหล่อนสวมทับอยู่ บัดนี้เห็นชัดว่าชุ่มไปด้วยเหงื่อราวกับอาบน้ำ

“แต่มันเหนื่อย และรู้สึกร้อนผิดปกติไปมาก ขอพักสักเดี๋ยวเถอะ”

รพินทร์ซ่อนทุกสิ่งทุกอย่างไว้ภายใต้สีหน้าอันสงบเฉย ๆ

ของเขา ขณะนี้ทางหางตา รู้สึกว่าจะเห็นแงซายยืนจ้องเขม็งมา แต่เขาไม่หันไปสบด้วย แสร้งทำเป็นมองภูมิประเทศไปรอบ ๆ แล้วบอกมาด้วยน้ำเสียงปลุกปลอบว่า

“ภูมิประเทศมันเปลี่ยนไปแล้วครับ อากาศเริ่มจะอ้าวขึ้น ผมคิดว่า ต่อไปนี้เราคงจะไม่พบกับอากาศหนาวเย็นหรือบริเวณที่มีหิมะตกอีกแล้ว เรากำลังลงที่ต่ำ ผิดชั้นบรรยากาศเดิมไปมากทีเดียว”

“หิวน้ำเหลือเกิน คุณมีติดตัวอยู่บ้างไหม?”

หล่อนร้องถาม ริมฝีปากแห้งผาก และนี่เป็นการร้องขอน้ำเป็นครั้งแรกของดาริน ซึ่งไม่เคยปรากฏมาเลย นับตั้งแต่การเดินทางพบหิมะตกลงมาให้เห็นเป็นปุยแรก เพิ่งจะมาขอเอาเดี๋ยวนี้เอง จอมพรานซ่อนยิ้ม ส่งกระติกส่วนตัวที่อยู่ในย่ามหลังให้ ดารินรับมาดื่มเต็มกระหาย คนที่ขอต่อไปก็คือมาเรียและเวียนมายังไชยยันต์ จนกระทั่งเชษฐาเป็นคนสุดท้ายของกลุ่มนายจ้าง ที่ดื่มน้ำจากกระติกใบนั้น

ภายหลังได้น้ำกลั้วคอ ทั้งสี่คนเริ่มชุ่มชื่นขึ้นเล็กน้อย แต่แววโหยละเหี่ยยังมองเห็นชัด มาเรียถอดเสื้อขนสัตว์ที่เชษฐามอบให้หล่อนสวมติดตัวไว้ออก พับส่งให้ส่างปาบรรจุลงถุงย่ามอันเป็นความหมายว่าหล่อนไม่ต้องการใช้มันอีก ไชยยันต์ก็ปลดกระดุมเสื้อของเขารุ่ยร่ายออก เอาอกผึ่งลมด้วยความร้อน ทุกคนไม่อาจเดาสถานการณ์ของตนเองได้ว่าตกอยู่ในสภาพเช่นไร

“เป็นยังไงบ้าง พวกเรา?”

ท่านหัวหน้าคณะถามเปรยไปยังพรานพื้นเมืองทุกคน

“แย่จริง ๆ นายใหญ่ ไม่เพียงแต่นายหญิงเท่านั้น ที่หมด

แรงเดิน ถึงพวกบุญคำก็หมดแรงเหมือนกัน วันนี้ทำไมถึงรู้สึกว่าเดินนานกันอย่างนี้ก็ไม่รู้ หรือว่าเราไม่ได้กินอะไรกันมาเลยนอกจากยาของนายหญิง”

ตาเฒ่าร้องบอกมา พร้อมกับปิดปากหาวหวอด

เชษฐาขมวดคิ้ว เหมือนจะฉุกคิดอะไรบางอย่าง หมุนตัวสังเกตภูมิประเทศไปรอบ ๆ พูดออกมาเบา ๆ คล้ายกับจะรำพึงกับตนเอง

“นั่นซิ วันนี้รู้สึกว่าเราเดินกันนานเหลือเกิน”

“พักสักครู่ก็ได้ครับ หายเหนื่อยแล้วค่อยไปกันใหม่”

รพินทร์บอกมา ท่านหัวหน้าคณะยกนาฬิกาขึ้นดูอย่างปราศจากความหมาย เข็มมันตายอยู่ตรงตำแหน่งไหน ก็คงอยู่ตำแหน่งนั้นไม่เปลี่ยนแปลง

“วันนี้เราจะเดินกันถึงไหนนี่?”

เชษฐาถามอย่างไม่ตั้งใจ

“ก็...อย่างที่ตกลงกันไว้ยังไงเล่าครับ ค่ำที่ไหนก็พักที่นั่น”

“ค่ำที่ไหนพักที่นั่น...”

ท่านหัวหน้าคณะทวนคำเบา ๆ ซ้ำอยู่หลายครั้ง แล้วทันใดนั้นก็หันมามองหน้าเขา

“จากหัวถนนที่เราได้ขึ้นมานั่น จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ คุณว่าเราเดินกันมาแล้วกี่ชั่วโมง รพินทร์?”

พรานใหญ่กะพริบตาปริบ ๆ ยกแขนขึ้นปาดเหงื่อแล้วฝืนยิ้มออกมาแห้งแล้ง คำถามเช่นนั้นของเชษฐานั่นเองทำให้ไชยยันต์ มาเรียและดารินเริ่มเอะใจคิด และก่อนที่จอมพรานจะตอบเช่นไร ไชยยันต์ก็ร้องขึ้น

"เฮ้อ! ให้ตายซิ...มันยังไงเสียแล้ว...เราเดินกันมาเป็นเวลานานเท่าไหร่แล้วนี่ นับตั้งแต่พบกับปลายถนนบนยอดของหิมะโน่น จนกระทั่งลงมาถึงเขตอบอุ่นไม่มีหิมะเลยบริเวณนี้"

"ผมก็ยังเดาไม่ถูกเหมือนกัน แต่รู้แน่ๆ ว่ามันคงไม่นานแล้ว เพราะยังไม่ค่ำ"

รพินทร์ตอบอ่อยๆ ทันใดนั้นเอง มาเรียก็ลุกพรวดพราดขึ้นมาจากท่าที่นั่งกอดเข่าอยู่

"ฉันสาบานได้ว่า จากหัวถนนบนยอดเขาสูงลิบๆ โน่นลงมาจนถึงที่เราอยู่กันเดี๋ยวนี้โดยไม่ได้หยุดพักเลย จะต้องเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 4 หรือ 5 ชั่วโมงเต็มๆ"

"จริงด้วย! ฉันก็รู้สึกว่าเราเดินมานานขนาดนั้นแหละ!"

ดารินร้องลั่นมาอีกคนหนึ่ง

"เป็นไปไม่ได้หรอกครับ ถ้าเราเดินกันตั้ง 4 หรือ 5 ชั่วโมงแต่ถึงว่า ป่านนี้ก็ค่ำไปนานแล้ว นี่ยังออกสว่างโร่"

จอมมัคคุเทศก์พยายามกลบเกลื่อนหน้าตาเฉย ไม่พยายามมองไปทางแงซายผู้ยืนสงบนิ่งอยู่เยื้องด้านหน้าของเขา

"รพินทร์..."

เสียงแผ่วต่ำของท่านหัวหน้าคณะดังมา ขณะที่จ้องเขาตาไม่กะพริบ

"ผมเองก็มีความรู้สึกเหมือนกับเมย์ ไชยยันต์และน้อยเหมือนกัน คือรู้สึกว่าเราเดินมานานมากทีเดียว ไม่ต่ำกว่า 4 ชั่วโมงขึ้นไป แต่ทำไมมันไม่ค่ำสักทีก็ไม่รู้ ผมกะว่า จากหัวถนนที่เราพบนั่น ซึ่งขณะนั้นเป็นเวลาประมาณตีเสียว่า 4 โมงเย็น เราก็ควรจะเดินกันมาอย่างมากอีกไม่เกิน 2 ชั่วโมงเท่านั้น พอ

มืดก็หาที่พัก แต่นี่เราเดินมาเกินระยะเวลาที่กำหนดไว้อย่างน้อยก็เท่าตัว คุณไม่มีความรู้สึกบ้างเลยหรือ”

“ความรู้สึกของผมจะมีอย่างเดียวเท่านั้นครับ คุณชาย คือมืดเมื่อไหร่ก็พักเมื่อนั้น ถ้ายังไม่มืด ก็แปลว่าเรายังเดินกันมาไม่นานนัก แต่นั่นไม่สำคัญหรอก ถ้าทุกคนอ่อนเพลียกันเต็มที่ เราจะพักกันก่อนเวลาที่คิดไว้ก็ได้”

“คุณว่าขณะนี้ เวลาประมาณเท่าไหร่?”

อดีตท่านทูตทหารบก ถามอย่างเป็นงานเป็นการ รู้สึกพิศวงคร้ามครัน

“ผมเดาไม่ถูกเหมือนกันครับ”

ขณะนั้นเอง ทุกคนก็แทบสะดุ้งสุดตัว เมื่อมาเรีย ตะโกนเสียงแหลมก้องขึ้นมาว่า

“ดูอะไรนี่!! มายก๊อด!!”

ต่างหันขวับไปทางมาเรีย ซึ่งบัดนี้ยืนตัวแข็งทื่อเหมือนถูกผีหลอก ตาสีดอกผักตบทั้งคู่เบิกโพลง ชี้ลงไปกับพื้นตำแหน่งที่ตนยืนอยู่นั้น

“อะไร เมย์!!”

ดารินโจนพรวดเข้าไป ร้องถามด้วยความตกใจดังพอ ๆ กัน

มาเรียพูดไม่ออก ได้แต่อ้าปากเหมือนหนังใบ้ มือหนึ่งชี้บุ้ยชี้ใบ้ให้ดูลงไปยังเงาแดด อันเกิดจากการบังแสงตะวันของร่างกายหล่อน ซึ่งทุกคนเพิ่งจะสังเกตเห็นเป็นครั้งแรก อีกมือ

ที่ไม่ก็ชี้ขึ้นไปเหนือศีรษะเป็นความหมายให้มองขึ้นไปบนท้องฟ้า ที่ขาวีสว่างอยู่ในขณะนี้ โดยการเคลื่อนตัวลอยผ่านของหมู่เมฆทึบ

เงาร่างกายของมาเรียซึ่งปรากฏอยู่กับพื้นดิน เบนออก ที่ เงจากตำแหน่งที่หล่อนยืนแท้จริงไปเพียงนิดเดียว และไม่ เพียงแต่เงาของตัวแหม่มสาวเท่านั้น ทุก ๆคนในยามนี้ก็มีเงาของ ตนแตงจากแสงแดดในลักษณะเช่นนั้น และ**เงาแดดในลักษณะดังกล่าวนี้ แม้กระทั่งเจ้าส่างปาบรมโง่ที่สุด ก็สามารถบอกได้ทันทีว่า มันเป็นเวลาเลยเที่ยงวันมาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น!!**

เหยียบหัวถนนเมื่อเวลาบ่าย 4 โมง หรือ 16.00 น.

เดินมาตามถนนสายนี้อีกประมาณ 4 หรือ 5 ชั่วโมง ทุก คนก็ตระหนักอยู่ แต่มาบัดนี้ **ในช่วงเวลาติดต่อกัน โดยที่ดวงตาทุกคู่ยังลืมอยู่ ไม่มีใครหลับฝันไปเลย ไฉนตะวันจึงย้อนกลับไปอยู่ในตำแหน่งใกล้ ๆ กับเที่ยงวัน?**

คณะนายจ้างทั้งสี่คน หัวใจแทบหยุดเต้น...

ไม่เพียงแต่กลุ่มนายจ้างเท่านั้น ขณะนี้ พวกพรานพื้น-เมืองทุกคนก็เริ่มจะสะดุ้งใจพบเข้ากับความผิดสังเกตนี้ด้วยเช่นกัน อันเนื่องจากเห็นเงาแดดที่แผดกล้าชัดเป็นครั้งแรก พวกนั้นเอามือป้องหน้าแหงนดูตะวัน และก้มลงตรวจเงาของตนเอง พร้อมกับชี้ชวนให้กันดู แล้วพูดกันเอะอะ

รพินทร์มองไปที่แงซาย เจ้านั่นอยู่ในอาการสงบเฉย ไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ ทั้งสิ้น เหมือนจะปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นภาระของเขาคนเดียว ระหว่างที่เขายังยืนนิ่งอยู่นั้น ดารินก็ก้าวเข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้า

"คุณดูเวลาตามเงาแดดได้ไม่ใช่หรือ?"

เสียงของหล่อนเบาเหมือนกระซิบ

"ครับ คุณหญิง"

"ดูที่เงาของตัวคุณเองในขณะนี้ซิ แล้วลองบอก ว่ามันเป็นเวลาประมาณสักเท่าไหร่?"

"ก็...ประมาณเที่ยงเศษ...เกือบ ๆ บ่าย..."

"ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น"

"เป็นอย่างไรครับ"

เขาวางหน้าตาย ถามเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย

"ตายละ! นี่คุณไม่รู้สึกเหมือนพวกเราในขณะนี้บ้างเลยหรือ"

หล่อนร้อง หันไปมองหน้าพรรคพวกคนอื่น ๆ

"หรือว่า พวกเรามีความรู้สึกบ้ากันไปเองทั้งหมด เหลือพรานนำทางเพียงคนเดียว ที่ปกติดีที่สุด..."

พลางหล่อนก็ตะโกนเรียกบุญคำเข้ามา พร้อมกับถามว่า

"นี่ บุญคำ ถามจริง ๆ เถอะ บุญคำรู้สึกผิดสังเกตบ้างไหม เวลาขณะนี้ ความจริงมันควรจะเป็นเวลาค่ำแล้ว แต่ทำไมมันถึงเพิ่งจะเที่ยงวันเท่านั้น"

ตาพรานเฒ่าหน้าตื่นเลิ่กลั่ก สีหน้าประหลาดตกใจไม่แพ้กลุ่มนายจ้างทั้งหลาย ยิ้มแห้ง ๆ เอามือลูบหัว

"บุญคำก็ว่ามันน่าจะค่ำแล้วเหมือนกัน แต่ทำไม พอฟ้าใส แดดออก ตะวันถึงตรงหัวแบบนี้ก็ไม่รู้ซิ นายหญิง หรือว่าพระอาทิตย์ท่านชักรถถอยหลังให้เรา เพื่อจะให้เราเดินไปได้อีกไกล ๆ ก่อนมืด"

แกพูดอ้อมแอ้ม ไม่สู้จะเต็มเสียงนัก

"ผมรู้สึกเหมือนกันว่า วันนี้เป็นวันที่ยาวนานผิดสังเกตไปหน่อย"

ในที่สุด รพินทร์ก็พูดขึ้นเรียบ ๆ ด้วยน้ำเสียงเป็นปกติ

"แต่สาเหตุที่ทำให้รู้สึกผิดปกติไปนั้น ก็เนื่องมาจากเราบอกกับตัวเราเองว่า เราตื่นเมื่อตอนเที่ยงของวันนี้ และเริ่มออกเดินทาง ระยะเวลาที่เราเดินมาแล้วทั้งหมดประมาณ 5-6 ชั่วโมง ซึ่งมันควรจะมืดค่ำได้แล้ว แต่พอแดดออก เห็นดวงตะวัน ความจริงก็เพิ่งปรากฏชัดแน่นอนเอาเดี๋ยวนี้เองว่า มันเพิ่งจะเที่ยงกว่า ๆ เท่านั้น แล้วทุกท่านเชื่อหรือว่าดวงอาทิตย์โคจรถอยหลังได้?"

"ก็เพราะไม่เชื่อน่ะซิ ถึงได้งงเป็นไก่ตาแตกอยู่เดี๋ยวนี้"

ไชยยันต์ร้อง

"อย่าไปสงสัยอะไรให้มันพิสดารเปลืองสมองไปเลยครับ ถ้าจะสงสัย ก็สงสัยเรื่องนาฬิกาของคุณชายดีกว่า คืนตอนที่เราตื่นขึ้นมาวันนี้ เรารู้ว่าเป็นเวลาเที่ยงวันเข้าไปแล้วก็เพราะนาฬิกาของคุณชายบอก ซึ่งเราก็ยึดถือเวลาตามนาฬิกานั้นเป็นหลักแห่งความรับรู้เข้าใจมาโดยตลอด บรรยากาศหรือท้องฟ้ามันก็มืดครึ้มอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่เราตื่นขึ้นมา ไม่สามารถสังเกตเห็นตะวันได้เลย พอเราเดินวัดกะชั่วโมงมาทุกระยะ เห็นล่วงเวลามาแล้ว 5-6 ชั่วโมง เราก็กะกันว่ามันควรค่ำได้แล้ว แต่ความจริงมันเพียงแค่เที่ยงเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็พิสูจน์ได้แล้วว่า ขณะที่เราตื่นขึ้นมาในวันนี้โดยเข้าใจว่าเป็นเวลาเที่ยงจากการชี้บอกของเข็มนาฬิกานั้น ความจริงมันเป็นเวลาย่ำรุ่งนั่นเอง และถ้าเวลาขณะนั้นเป็นย่ำรุ่ง เดินกันมาจนถึงเที่ยงนี่

ก็ไม่ใช่สิ่งผิดปกติใดๆ ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น...ผมจึงไม่มีอะไ
ประหลาดใจเหมือนทุกท่านนัก”

“คุณหมายความถึงว่า นาฬิกาของผมบอกเวลาผิดขณ:
ที่เราตื่นกันขึ้นมาพร้อมหน้าวันนี้หรือ?”

เชษฐาถามด้วยอาการเคร่งขรึมระมัดระวัง จ้องตาเขาไ:
กะพริบ

“ก็ควรจะเป็นเช่นนั้นไม่ใช่หรือครับ”

“แต่ผมกล้ารับรองได้ว่า ตลอดระยะที่เราเดินทางม
นาฬิกาของผมเดิน และรักษาเวลาได้อย่างเที่ยงตรงที่สุด เพิ่
จะมาหยุดเดินเอาขณะที่เราเหยียบหัวถนนนี้นี่เอง และผมตรว
สอบดูเวลาอยู่ทุกระยะ ซึ่งทำให้เชื่อได้ว่า ไม่มีจังหวะช่วงไห
เลยที่จะทำให้นาฬิกาเรือนนี้หยุดเดินไปโดยที่ผมไม่รู้ตัว ขณะ
น้อยตื่นขึ้นมาโวยวายเมื่อกลางดึกเมื่อคืนที่ผ่านมา จนกระทั่
ทำให้เราพบโครงกระดูกของมังมหานรธาผมก็ดูเวลาอยู่ แล
ก่อนจะหลับไปอีกครั้ง ก็ดูเวลาเหมือนกัน ขณะนั้นมันเวล
ประมาณ 4 นาฬิกาเศษแล้ว ใกล้สว่างเต็มที พวกเรานอ
หลับกันไปอย่างเต็มอิ่มหลังจากนั้น ซึ่งพอตื่นขึ้นดูเวลามันเป็
เวลาเที่ยง ก็เป็นระยะเวลาที่สมควรแก่เหตุผลว่าเราหลับกันไ:
ตั้ง 5-6 ชั่วโมง แน่นอน...และมันเป็นไปไม่ได้ ที่เราจะหลับกั
ไปแค่ 2 ชั่วโมง โดยตื่นขึ้นมาตรงกับเวลาเช้า”

“คุณชายยอมรับไหมครับว่า ในการที่เราตื่นกันขึ้นม
วันนี้ เราไม่สามารถจะกะคำนวณได้ถูกเลยว่า ขณะนั้นเป็นเวล
สักเท่าไหร่ ถ้าไม่ดูจากนาฬิกาของคุณชาย”

เชษฐานิ่งคิดอย่างมึนงง แล้วก้มศีรษะ

"ใช่ ผมยอมรับ เพราะสภาพท้องฟ้าอากาศมันคลุม-เครือไปหมด มองไม่เห็นตะวันไม่เห็นแสงบนท้องฟ้าเลย นอกจากแสงความสว่างบอกความเป็นกลางวันอันทึม ๆ ที่ยากจะทายเวลาได้ถูก แต่..."

"ครับ เราตัดเหตุผลตามสิ่งแวดล้อมที่น่าจะชวนให้เข้าใจได้ว่าขณะนั้นเป็นเวลาเที่ยงออกไปเสียก่อน แต่มาพิจารณาถึงสิ่งที่เราเห็นจริงในขณะนี้ คือทุกคนไม่ปฏิเสธว่ามันเป็นเวลาเที่ยงวัน ก็เมื่อขณะที่เราตื่นขึ้นมาก่อนออกเดินทางนั้น ควรจะเป็นเวลาอะไร ถ้าไม่ใช่เช้า?"

ทุกคนนิ่งไปนาน ได้แต่มองหน้ากันเองอยู่ไปมาด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

ห่างออกไปเล็กน้อย แงซายสงบอยู่ในอาการเดิม ตาเบิ่งแน่นไปจ้องสีหน้าอันตายด้านเหมือนภาพปั้นนั้นเหมือนจะต่อเขา

"แงซาย พวกเราทุกคนทายความรู้สึกของเธอไม่ถูกหรอก แต่มีอะไรจะอธิบายกับเราบ้างไหม หรืออย่างน้อยก็ช่วยตัดสินให้ทีว่าระหว่างพวกเราทั้งหมด กับผู้กองรพินทร์ใครเข้าใจผิดหรือใครเข้าใจถูกต้อง"

"แงซายไม่มีความคิดใด ๆ ทั้งสิ้น..."

เป็นเสียงลึกกังวาน ที่ผ่านลำคอออกมาอย่างสำรวม

"แต่เท่าที่ฟังดู คำพูดของผู้กองก็น่าจะเป็นเหตุผลให้ตัดสินได้ดีที่สุดแล้ว ในเมื่อขณะนี้เป็นเวลาเที่ยง เราเดินมา

แล้ว 5-6 ชั่วโมงตอนที่เราตื่นขึ้นก่อนออกเดินทางควรจะเป็นเวลาเช้าตรู่"

"ฮือม์ ก็แปลกดีเหมือนกัน..."

ไชยยันต์บ่น สั่นหัวดิก ๆ เริ่มจะลังเล หันมองหน้าเชษฐา

"หรือพวกเราจะเข้าใจผิดไปเอง ตามที่รพินทร์ว่านี่"

ท่านหัวหน้าคณะยิ้มแค่น ๆ

"ก็ไม่มีทางใดจะพิสูจน์ได้ดีไปกว่าที่รพินทร์ว่านั่นแหละ เว้นแต่เราจะเชื่อว่าตะวันโคจรถอยหลังได้...เอ้อ! มันช่างพิลึกกึกกือดีจริงแฮะ แต่ถึงอย่างไรฉันก็บอกไว้แล้วไม่ใช่หรือ บอกไว้ตั้งแต่นาฬิกาของฉันมันตายแหงแก๋นี่แหละว่า ต่อไปนี้ เราจะต้องใช้เวลาของดินแดนนี้เสียแล้ว ซึ่งมันก็เป็นความจริงทุกอย่าง เรานึกกันว่ามันควรจะค่ำแล้วกลับปรากฏว่าแค่เที่ยงวันเท่านั้นเอง ทุกสิ่งทุกอย่างดูช่างลี้ลับหาคำตอบไม่ได้ไปเสียหมด เอาละ มันจะเป็นเวลาไหน ก็ไม่เป็นปัญหาหรอก ยังไม่ค่ำก็ยังดี จะได้มีเวลาเดินกันไปได้อีก"

"แต่น้อยเดินไม่ได้แล้วค่ะ พี่ใหญ่ อยากพักเต็มที"

น้องสาวร้องอุทธรณ์ขึ้นเป็นครั้งแรก ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยร้องทุกข์เลยในเส้นทางสายมหาวิบากที่ผ่านมาแล้ว ไม่ว่าตอนใด พรานใหญ่ชำเลืองมองอย่างเห็นใจ

"ไม่เป็นไรครับ ถ้าพวกเราเพลียกันมาก จะพักนอนกันสักตื่นก็ได้ ไม่มีอะไรมาทำให้เราต้องเร่งร้อนทั้งสิ้นสำหรับระยะนี้"

แล้วเขาก็หันไปมองนายจ้างคนอื่น ๆ ที่แวดล้อมอยู่ กล่าวชวนขึ้นว่า

"แข็งใจเดินกันสักนิดเถอะครับ แค่ไม่เกิน 150 เมตรที่เห็นอยู่ข้างหน้าโน่น เป็นละเมาะไม้ร่มรื่น มีธารน้ำไหลผ่านมาด้วย ผมหมายตาเอาไว้แล้ว เราไปพักกันตรงนั้นดีกว่า"

ทุกคนแสดงอาการเห็นด้วย จอมพรานจึงสั่งคนของเขาทั้งหมดให้แบกหามเคลื่อนขบวนต่อ ชั่วครู่เดียวทั้งหมดก็มาถึงยังตำแหน่งที่รพินทร์กำหนดไว้ โดยแยกจากถนนสายใหญ่ลงไปยังบริเวณป่าละเมาะริมทางห่างจากถนนประมาณ 30 เมตร ภายใต้ร่มใหญ่ริมธารน้ำใสที่ไหลอยู่เอื่อย ๆ แลเห็นปลาแหวกว่ายอยู่ใต้ผิวน้ำ เป็นชัยภูมิเหมาะที่จะยึดเอาเป็นที่พักแรมคืนได้อย่างสบาย

"ตั้งหลักพักนอนกันที่นี่ก่อนเถอะ ผู้กอง"

ท่านหัวหน้าคณะบอก ภายหลังจากกวาดสายตาสังเกตภูมิประเทศไปรอบ ๆ พรานใหญ่จึงให้วางแค้มป์ลงยังบริเวณนั้นทันที

พวกพรานพื้นเมืองเต็มไปด้วยความยินดีกระปรี้กระ-เปร่าที่มองเห็นป่าไม้ อันเป็นสัญลักษณ์ของชีวิตอีกครั้ง ภายหลังจากที่เห็นแต่ก้อนหินและหิมะมาเป็นเวลานาน

พวกหนึ่งแยกไปตัดกิ่งไม้มาก่อไฟ และปักเสาสำหรับเอาผ้าพลาสติกขึงกั้นเป็นหลังคา อีกพวกหนึ่งลงท่องน้ำไปตามแก่งโขดหินเพื่อหาปลาซึ่งมีอยู่ชุกชุม และค่อนข้างเชื่อง ชั่วไม่นาน ก็กลับมาพร้อมกับปลาตัวโต ๆ พวงใหญ่ปริมาณเหลือเฟือสำหรับจะบรรจุกระเพาะของทุกคนในหนึ่งมื้อ นำขึ้นเสียบไม้

ย่างไฟ ต่างเต็มไปด้วยความแช่มชื่นที่มาถึงแหล่งอันแสดงถึงความอุดมสมบูรณ์อีกครั้งโดยไม่คาดฝัน

แสงแดดยามบ่ายสว่างสดใสอยู่ทั่วไป ฉาบรัศมีเรืองรองจับอยู่ตามยอดไม้ และสุมทุมพุ่มพฤกษ์ ซึ่งเต็มไปด้วยฝูงนกใหญ่น้อยผกผินส่งเสียงร้องอยู่แซ่เซ็งสลับไปกับเสียงลิงค่าง ซึ่งแว่วมาจากดงที่ลึกเข้าไป ทั้งหมดนั่งล้อมวงกินอาหารที่หาได้เป็นมื้อแรก นับตั้งแต่ผ่านถนนพระศิวะเข้ามา พลางก็ใช้ความพินิจพิจารณาตรวจดูสถานถิ่นแวดล้อมรอบตัวทั้งใกล้และไกลออกไปรอบด้านอย่างใคร่ครวญระคนพิศวง

"ที่นี่เป็นแดนมหัศจรรย์จริง ๆ"

ท่านหัวหน้าคณะพูดอย่างระมัดระวัง

"ไม่น่าเชื่อเลยว่า ท่ามกลางภูเขาสูงที่ปกคลุมไปด้วยหิมะรอบด้าน เราจะพบแผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์ซ่อนอยู่ใจกลางโดยไม่มีลักษณะใกล้เคียงกับกำแพงที่ล้อมอยู่รอบทิศเลย ผมนึกว่าเราคงจะต้องกรำอยู่ท่ามกลางแดนหิมะโดยตลอดเสียอีก ซึ่งนั่นก็แปลว่า โอกาสที่จะรอดชีวิตไม่มีเหลืออยู่เลย"

"เดี๋ยวนี้เราสัมผัสกับความจริงของนิยายตามคำบอกเล่ากันมาต่อ ๆ แล้วครับ นั่นก็คือ มีแผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์แผ่นดินหนึ่งซ่อนอยู่ใจกลางหุบเขาพระศิวะ เจตนาอันแรงกล้าของพวกเราแท้ ๆ ที่ทำให้เราบุกบั่นมาจนได้พบเข้าจริง ๆ"

จอมมัคคุเทศก์ก็ตอบคำนายจ้างเขา แล้วชี้มือกลับไปทางด้านหลังอันแลเห็นถนนใหญ่ทอดไต่สูงขึ้นไปตามยอดเทือกเขาซึ่งบัดนี้แลสุดสายตาและเลือนหายไปในกลุ่มหมอก

"เราลงมาจากถนนสายนี้...แต่บัดนี้ โปรดมองย้อนขึ้นไปแล้ว มันเหมือนกับเส้นทางที่จะนำขึ้นไปสู่สวรรค์เบื้องบน และให้ผมบังเกิดความไม่แน่ใจว่า หากเราจะย้อนกลับเดินไต่ตามถนนนี้ขึ้นไปอีกครั้งเราจะไปสู่ปลายทางที่ไหน"

ทุกคนมองตามการชี้บอกของเขา ด้วยดวงตาอันหรี่ซึมครุ่นคิด

"จริง ๆ ด้วย..."

ไชยยันต์พึมพำ

"ผมก็มีความรู้สึกอย่างนี้เหมือนกัน มันมองดูคล้าย ๆ กับเส้นทางปริศนา หรือบันไดกลที่เราไต่กันลงมา แล้วยังไม่รู้ว่าจะไต่กลับไปสู่จุดเดิมได้หรือไม่ ก็อาจเป็นได้เหมือนกันที่เทพเจ้าเปิดทางสายนี้ให้เราแล้ว ก็ปิดซ่อนทางเสีย ไม่ให้เราย้อนกลับได้อีก ทำให้เรามีความรู้สึกคล้าย ๆ กับว่า ที่เดินกันลงมาแล้วนั้น เราเดินลงมาจากขอบจักรวาลหรือจากโลกอื่นไม่มีผิด"

"ถนนสายนี้ นำพวกเราบ่ายหน้าลงต่ำทุกขณะไม่ใช่หรือคุณแงซาย?"

เชษฐาถาม

"ครับ...มันนำทอดลงในระดับต่ำลงไปเรื่อย ๆ แม้จะมองด้วยสายตาเปล่าว่า บางระยะ ถนนจะนำขึ้น ๆ ลง ๆ ไปตามสภาพทิวที่มันทอดผ่านก็ตาม แต่ระดับแท้จริงนั้นต่ำลงทุกขณะสภาพของพวกเราทุกคน ก็เหมือนเดินลงมาจากขอบฟ้านั่นเอง เราเพิ่งมารู้สึกตัวเอาก็ต่อเมื่อเดินตามถนนสายนี้ลงมาแล้ว แต่ขณะที่อยู่ภายนอก ก่อนที่จะปีนขึ้นมาพบกับปลายถนนนั้นเรา

วาดภาพอื่นใดไม่ถูกเลย ครั้งแรกผมก็คิดอย่างคุณชายเหมือนกัน คือคิดว่าจะอย่างไรเสียเราก็คงต้องเดินย่ำกันบนหิมะไปโดยตลอด ซึ่งเราจะอยู่กันต่อไปได้ไม่นานนัก”

“ตรวจดูต้นไม้ใบหญ้า และสภาพของป่าละเอียดแล้วยังว่ามันเป็นป่าในลักษณะไหน”

อดีตนายพันโททูตทหารบกผู้รอบคอบ สอบความกับจอมมัคคุเทศก์อย่างถี่ถ้วน

“เท่าที่สังเกตผาด ๆ มันเป็นละเมาะ สลับไปกับไปป่าโปร่งครับ คุณชาย ลักษณะคล้าย ๆ วนอุทยาน ไม่มีร่องรอยของป่าดงดิบเลย บางแห่งก็เป็นทุ่งหญ้ากว้างไกลติดต่อกันหลาย ๆ พันไร่ ผมยังไม่ได้ตรวจละเอียดนัก ประเดี๋ยวว่าจะออกสำรวจในละแวกใกล้เคียงนี่ดู...”

แล้วเขาก็หันไปทางมาเรีย ผู้กวาดตาสีดอกผักตบ ตรวจ-ตราดูภูมิประเทศด้วยอาการตื่นใจอยู่ตลอดเวลา พลางบอกว่า

“เมย์ บางทีคุณอาจช่วยผมได้มากทีเดียว ในการตรวจลักษณะของพืช พื้นดิน และอุณหภูมิตลอดจนสภาพดินฟ้าอากาศ”

มาเรียยักไหล่ ยิ้มนิด ๆ

“ฉันจะพยายาม แต่กลัวว่าจะช่วยอะไรไม่ได้มากนัก เท่าที่สัมผัสอยู่ในขณะนี้ อุณหภูมิของที่นี่มีความชื้นสูง อากาศอยู่ในเกณฑ์อบอุ่น และน่าจะมีอุณหภูมิสม่ำเสมอใกล้เคียงกันตลอดทุกฤดูกาล ฉันกะว่าอุณหภูมิในตอนบ่ายโมงตรง อันน่าจะเป็นเวลาที่ร้อนที่สุดนั้นอยู่ในราว 75 ฟาเรนไฮท์ ถ้ากลางคืนจะต่ำกว่านี้เล็กน้อย กำลังสบายดีที่สุด เชื่อว่าเราจะ

ไม่พาเก้าความทารุณของสภาพอากาศอีก สำหรับพืช เท่าที่เห็นเคยู่รอบๆ ตัวใกล้ๆ นี่มันก็มีปนอยู่ ทั้งพืชเมืองร้อนและเมืองหนาว ไม่มีพืชหรือซากดึกดำบรรพ์อย่างที่เราพบกันมาก่อนแต่ง ขณะที่ผ่านบริเวณทะเลสาบมรณะ ถ้าสรวงสวรรค์มีอยู่จริง ฉันก็คิดว่าควรจะเป็นดินแดนที่เรามาถึงกันนี่แหละ มันตื่นตา ตื่นใจเสียยิ่งกว่าสวิตเซอร์แลนด์ในฤดูใบไม้ผลิเสียอีก...”

แล้วมาเรียก็ปิดปากหาวหวอด พูดต่อมาทั้งยังหาวว่า

“ทำไมถึงเพลียแล้วก็ง่วงอย่างนี้ก็ไม่รู้”

ทุกคนมีความรู้สึกเหมือนเช่นที่มาเรียบอก ภายหลังรับประทานอาหารเสร็จ หนังตาจะปิดลงเสียให้ได้

“เอาละครับ ใครอยากพักผ่อนนอนหลับ ก็เชิญได้เลย เราจะหยุดการเดินทางสำหรับวันนี้ลงแค่นี้ก่อน จนกว่าพรุ่งนี้เช้าค่อยเริ่มต้นกันใหม่ ตลอดครึ่งวันที่เหลือ ติดต่อกันไปจนถึงกลางคืน เราจะพักอยู่ที่นี่แหละ”

จอมมัคคุเทศก์บอกพร้อมกับลุกขึ้นยืน

“แล้วนั่นคุณจะไปไหน?”

ดารินเอนตัวลงแล้ว แต่ผงกศีรษะขึ้น เมื่อเห็นเขาขยับตัวขึ้นยืน

“โปรดอย่ากังวล ผมไม่ไปไหนไกลหรอก จะลองออกสำรวจบริเวณละเมาะใกล้เคียงนี่ ประเดี๋ยวก็จะกลับมาพักเหมือนกัน”

กล่าวจบ รพินทร์ก็คว้าไรเฟิลที่ตั้งพิงไว้ติดข้อมือขึ้นมาพร้อมกับถอยห่างออกจากบริเวณที่พัก ซึ่งบัดนี้ทั้งฝ่ายนายจ้าง

และพวกพรานพื้นเมืองทุกคน พากันล้มกายลงนอนอย่างเหน็ด-เหนื่อยเมื่อยล้า

เพียงแค่สายตากวาดแวบไปในกลุ่มพวกพรานพื้นเมืองที่นอนกันอยู่ระเกะระกะ เขาก็สำเนียกได้ทันทีว่าขาดไปคนหนึ่ง

แงซาย...

184

รพินทร์มองค้นหาไปรอบ ๆ ไม่เห็นวี่แววว่าเจ้าคนพเนจรผู้ลึกลับจะอยู่ในละแวกใกล้เคียง จึงออกเดินเลาะไปตามธารน้ำ ที่พวกพรานพื้นเมืองลงไปหาปลาขึ้นมาเป็นอาหาร ซึ่งไหลเอื่อยอ่อยลงไปสู่เบื้องต่ำระหว่างสองฟากตลิ่งที่ปกคลุมไปด้วยสุมทุมพุ่มพฤกษ์

ท่ามกลางบรรยากาศอันเงียบสงบร่มรื่น ได้ยินแต่เสียงน้ำไหลเซาะแก่งหินอยู่ริก ๆ ระคนกับสำเนียงเสียงนกและลมพัดกิ่งไม้ไหวอยู่เบา ๆ ตาอันเฉียบไวก็สำรวจตรวจตราไปทุกระยะต่อมาก็แยกจากลำธารสายนั้นตัดขึ้นละเมาะฝั่งตรงข้ามสังเกตพื้นดินและภูมิประเทศไปเรื่อย ๆ ในรัศมีประมาณ 100 เมตรล้อมรอบที่พักจนเป็นวงกลม ออกจะฉงนเล็กน้อยที่ไม่เห็นร่องรอยอะไรของแงซายเลย

อย่างไรก็ตาม ความรู้สึกบอกกับตนเองว่า คนใช้พิเศษของคณะคงอยู่ไม่ห่างไกลออกไปนัก มันคงป้วนเปี้ยนสำรวจภูมิประเทศอยู่ในละแวกใกล้ๆ นี่เอง เพราะจำได้ว่าระหว่างที่ทุกคนนั่งล้อมวงกองไฟย่างปลากินกันอยู่นั้น แงซายก็รวมกลุ่มอยู่ด้วย

ลักษณะของป่าแวดล้อม ไม่มีอะไรที่จะต้องน่าหวาดระแวงเลยจนนิดเดียว เต็มไปด้วยทุ่งหญ้าและป่าไม้ที่ไม่รกชัฏจนเกินไปนัก สลับไปกับเนินเขาเตี้ย มีสภาพชุ่มชื่นอยู่ตลอดทุกฤดูกาล ไม่มีรอยของสัตว์ใหญ่ให้ค้นพบนอกจากเก้งกวาง และจากการไต่ขึ้นไปบนเนินสูงลูกหนึ่ง ใช้กล้องส่อง เขาเห็นตามไหล่เขาเล็กๆ บางลูก เต็มไปด้วยกล้วยป่าออกเครือดกสุกคาต้นเป็นดงของนก มีรวงผึ้งหลวงขนาดใหญ่ทำรังอยู่ตามคาคบไม้ที่อุมดมไปด้วยกาฝาก ส่วนทุ่งราบบางส่วน ก็ขึ้นหนาแน่นไปด้วยต้นกก หญ้าขน ลูกเดือย และข้าวกล้อง ราวกับมีใครมาทำไร่ไว้ เว้นระยะห่างๆ จึงจะมีต้นไม้ใหญ่ สูงตระหง่านอันมีลักษณะเหมือนฉัตรยักษ์ ปักอยู่เป็นประธานท่ามกลางหมู่ไม้เล็กๆ สักต้นหนึ่ง เป็นต้นไม้ที่ไม่รู้จักและไม่เคยเห็นมาก่อนเสียครึ่งต่อครึ่ง สำหรับชีวิตพรานเจนไพรเช่นเขา

จอมพรานย้อนกลับมาที่พัก ขณะนั้น กองไฟที่ก่อไว้สำหรับย่างปลามอดลงแล้ว เหลือแต่ควันโชยอยู่กรุ่นๆ ให้รู้สึกอ่อนเพลียและง่วงเหงาสุดที่จะกล่าวได้ ความคิดที่อยากจะตามตัวแงซายให้พบ เพื่อพูดอะไรกันบ้าง ก็พลันยุติแค่นั้น ขณะที่เอนกายลงนอนในกลุ่มพรานพื้นเมืองของเขา รู้แต่เพียงว่าแงซายยังไม่โผล่เงาเข้ามารวมกลุ่มกับคณะทั้งหมด โดยไม่ทราบ

เท่าหายตัวไปไหน และเขาก็ไม่สนใจอะไรนัก เพราะมันเป็นแบบเชาติโดยปกติของเจ้านั่นอยู่แล้ว ในการที่จะเร้นตัวหายไปหาเหยื่อเพิ่งขณะเมื่อวางแค้มป์ที่พัก ซึ่งเมื่อถึงเวลาก็จะกลับมาเอง

แล้วรพินทร์ก็ผล็อยหลับไปอย่างง่ายดาย

รู้สึกตัวขึ้นอย่างพรวดพราด ด้วยความตกใจ ผู้ที่เขย่าปลุกเขาพร้อมทั้งเรียกชื่อละล่ำละลักคือไชยยันต์

"รพินทร์ ตื่นเร็ว เกิดเรื่องพิสดารขึ้นแล้ว!"

ท่ามกลางความมืด ที่ม่านตาของเขาถ่างกว้างขึ้นมาพบแทนจากไชยยันต์ผู้ปลุกแล้ว ก็เห็นเงาตะคุ่มของเชษฐา ดารินและมาเรีย กำลังทรุดคุกเข่ารุมล้อมอยู่รอบกาย เสียงคนเหล่านั้นเรียกเขาให้แซ่ดไปหมด

"อะไรครับ?"

ทั้ง ๆ ที่ยังมึนงงต่อเหตุการณ์ เขาหลุดปากร้องถามออกไป

"ปืน! ปืนยาวของพวกเราทุกคน มันหายไปหมดแล้ว!!"

ฝ่ายนายจ้างของเขา รุมบอกเกือบจะเป็นเสียงเดียวกัน

รพินทร์จังงังต่อคำบอกเล่าที่ได้ยิน อันแทบจะเชื่อหูเสียมิได้

"ปืนหาย?" เขาทวนคำ

"ใช่! หายไปทั้งหมดเลย ทุกกระบอกที่มีอยู่ ยกเว้นแต่ปืนสั้นที่เราติดเข็มขัดอยู่เท่านั้น"

มาเรียบอกเร็วปรื๋อ

รพินทร์เอื้อมมือไปทางด้านศีรษะที่นอนของเขา ซึ่งตามปกติแล้ว มันเป็นด้านที่เขาวางไรเฟิลประจำตัวไว้ก่อนนอนทุกครั้ง แล้วใจหายวาบ .458 แม็กนั่มของเขาอันตรธานไปเสียแล้ว

"เอ๊ะ!..."

พรานใหญ่อุทานหนัก ๆ ในลำคอ แล้วฉวยได้ไฟฉายถลันขึ้นยืนฉายกราดไปยังบรรดาพวกลูกหาบอันเป็นพรานพื้นเมืองทั้งหลาย ซึ่งบัดนี้ยังนอนเรียงรายหลับสนิทอยู่ เชษฐาก็โดดเข้ามาจับแขนเขาไว้

"ผมตรวจดูแล้ว ไม่เพียงแต่ของพวกเราเท่านั้นที่หายไป แม้ของพวกนี้ก็หายไปหมดเหมือนกัน แต่เจ้าพวกนี้ยังไม่รู้สึกตัว นอนหลับเป็นตาย เรายังไม่ได้ปลุกเขา แต่ปลุกคุณขึ้นก่อน"

พรานใหญ่ยืนตะลึง

"ผมงงไปหมดแล้ว ไปยังไงมายังไงกันครับนี่ ใครรู้สึกถึงสิ่งผิดปกตินี้เป็นคนแรก?"

"ฉันเอง!..."

ดารินบอกกระหืดกระหอบ สีหน้าของราชสกุลสาวและทุกคนเต็มไปด้วยความตื่นตระหนกระคนพิศวง

"ฉันตื่นขึ้นมาเมื่อหยก ๆ นี่เอง ด้วยความหนาวเย็น เห็นมันมืดและกองไฟดับหมด ก็เลยคิดว่าจะลุกขึ้นมาปลุกบุญคำให้ก่อไฟ พอเอื้อมมือไปหยิบไรเฟิลที่วางไว้ข้างตัว รู้สึกว่ามันหายไป ฉันจึงส่องไฟฉายดู ก็ปรากฏว่าปืนของพี่ใหญ่ ไชยยันต์และเมย์หายไปหมดอย่างลึกลับ ฉันจึงปลุกขึ้นมาสอบถาม ทุกคนตกใจไปหมด เพราะจำได้ว่าวางไรเฟิลไว้ข้าง ๆ ตัวก่อนนอน

ไม่ได้เก็บไปไว้ไหนห่างตัวเลย จึงลุกขึ้นมาช่วยกันตรวจส่องไฟดู ก็พบแต่ว่า แม้แต่ปืนของคุณและพวกพรานพื้นเมืองทุกคนก็หายไปทุกกระบอกเลย และช่วยกันปลุกคุณขึ้นเดี๋ยวนี้แหละ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ยืนนิ่ง หยุดลมหายใจไปชั่วขณะในคำแถลงแค่นั้น รู้สึกเหมือนฝันไป ยังไม่สามารถลำดับเหตุการณ์ใดๆ ได้ทั้งสิ้น เสียงไก่ป่าขันอยู่เจื้อยแจ้วแว่วมาตามลม และท้องฟ้าฟากตะวันตกก็ปรากฏดาวรุ่งทอแสงอยู่วาววามเหนือยอดไม้ เขากะได้ในทันทีว่ามันเป็นเวลาประมาณ 5 น. เศษใกล้จะสว่างแล้ว

อีกครั้งหนึ่ง ที่เขาแลปราดไปในกลุ่มพรานพื้นเมืองที่ยังคงนอนเคุดคู้กันอยู่อย่างสบายโดยไม่รู้สึกตัว **ประสาทสัมผัสบอกได้ในทันทีว่า...ขาดจำนวนไปคนหนึ่ง แงซายแน่นอน แต่ฝ่ายนายจ้างดูเหมือนยังไม่สำเหนียกในขณะนี้**

เขาตรงเข้าไปใช้เท้าเขี่ยปลุกทั้ง 6 คนขึ้นมาอย่างรีบด่วน พรานพื้นเมืองคู่ใจทั้ง 4 ของเขากับส่างปาและคะหยิ่น ลุกงัวเงียขึ้นมาอย่างยังไม่อยากจะตื่น แต่พอได้ยินสิ่งที่พรานใหญ่บอก ทุกคนก็หายง่วงเป็นปลิดทิ้ง เผ่นพรวดพราดขึ้นอย่างชุลมุน พอรู้แน่ชัดว่าปืนประจำตัวหายไป พวกนั้นก็โวยวายอลหม่านกันไปทั้งหมด

“ไอ้แงซายก็หายไปด้วย มันหายไปไหน?”

บุญคำร้องลั่น

เมื่อนั้นเอง ฝ่ายนายจ้างของเขาจึงเพิ่งจะหันมาค้นพบว่าเจ้าคนใช้พิเศษของคณะ ไม่ได้ไปกรากฏตัวอยู่ในกลุ่มด้วย

"จริงด้วย แงซายหายไป!"

ดารินกับไชยยันต์อุทานออกมาพร้อมกัน

รพินทร์ ไพรวัลย์เม้มริมฝีปากแน่น ฉายไฟออกไปยังราวป่ารอบด้าน บัดนี้ สมองอันมึงงงของเขา พอจะลำดับภาพเหตุการณ์ขึ้นมาได้บ้างแล้ว หันไปตวาดเบา ๆ ให้พรานพื้นเมืองเหล่านั้นสงบความโวยวายลง แล้วยืนใคร่ครวญนิ่งอยู่ครู่ใหญ่ ทั้ง 11 ชีวิตที่ยืนประจันหน้ากันอยู่ในขณะนี้เงียบกริบกันไปหมด

"มาช่วยกันสำรวจของก่อนดีกว่าครับ ว่าอะไรของเราหายไปบ้าง?"

ในที่สุด เขาก็พูดขึ้นแผ่วต่ำ

ทุกคนตรงเข้าไปสำรวจที่กองสัมภาระส่วนกลาง และของส่วนตัวในทันทีอย่างรีบด่วนแข่งกับเวลา ครู่เดียวก็รู้ผล

"สิ่งที่หายไปก็คือ 1. แงซายพร้อมทั้งสมบัติส่วนตัวของมัน 2. ปืนไรเฟิล และลูกซองของเราทั้งหมด 10 กระบอก 3. หีบเครื่องกระสุนอันเป็นส่วนกลางทั้งหมด 4. ระเบิดทั้งหมด สำหรับของส่วนตัวของแต่ละคน ก็ลองตรวจกันดูเองว่ามีอะไรหายไปบ้าง"

ไชยยันต์ซึ่งคุมบัญชีส่วนกลางอยู่ ร้องบอกมา

ในการตรวจสอบสมบัติส่วนตัวของแต่ละคน ไม่พบว่ามีอะไรขาดหายไป ปืนสั้นติดตัวของไชยยันต์ เชษฐา และดาริน พร้อมทั้งเข็มขัดกระสุน ซึ่งตามปกติก็มักจะคาดติดตัวอยู่ตลอดเวลา ยังอยู่ในสภาพเดิมของมันเรียบร้อย ปืนสั้นสำรองอีก

...หนึ่งของดารินคือ .22 ซิงเกิ้ลแอ็กชั่นลูกโม่ ซึ่งมีโม่
...เปลี่ยนใช้ระหว่างลูกกรดธรรมดากับลูกกรดแม็กนั่ม
...แม้กจะใส่ประจำไว้ในย่ามหลัง ก็ยังอยู่เป็นปกติเหมือน
... .44 แม็กนั่มของรพินทร์อีกกระบอกหนึ่ง ซึ่งเขาใส่ย่ามไว้
...ก็ไม่หายไปไหน ส่วนโคลท์ .45 ของมาเรียซึ่งหล่อน
...ให้ส่างปาเอาสายเข็มขัดสะพายไหล่ไว้ก็คงอยู่พร้อม

"ปืนสั้นอยู่ครบทุกกระบอก พร้อมทั้งกระสุนเท่าที่มีติดเข็มขัดหรือติดเป้หลังเท่านั้น"

ดารินบอกภายหลังสำรวจจนทั่ว

"ก็แปลว่ามันทิ้งปืนสั้นไว้ให้เรา ขโมยปืนยาวกับวัตถุระเบิดรวมทั้งกระสุนส่วนใหญ่ทั้งหมดไป"

ไชยยันต์คำรามลอดไรฟันออกมา

ทุกคนเงียบงันกันไปอีกครั้ง

"ผมไม่เข้าใจเลย ผู้กอง...มันหมายความว่ายังไงกันนี่?"

ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยทำลายความเงียบขึ้น ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"ผมยังไม่อยากจะเชื่อว่า แงซายมันจะขโมยปืนกับวัตถุระเบิดของเราทั้งหมดไปไหน เพื่ออะไร"

"ครับ...แต่ของเหล่านี้ ก็อันตรธานไปพร้อมๆ กับตัวแงซายเหมือนกัน"

"ไม่มีปัญหาแล้วนาย ไอ้แงซายออกลายชัดให้เราเห็นเอาเดี๋ยวนี้เอง มันทรยศหักหลังเรา ขโมยปืนกับกระสุนส่วนใหญ่ของเราไปจนหมด!"

เสียงบุญคำกับพวกพรานพื้นเมืองของรพินทร์ขบเขี้ยว

เคี้ยวฟันร้องบอกมาพร้อมกับผรุสวาทสาปแช่งขรม เต็มไปด้วยความโกรธแค้น แต่รพินทร์โบกมือให้คนเหล่านั้นสงบปากคำลงอีกครั้ง ดารินยืนบีบขมับ หล่อนตกอยู่ในภาวะมึนงงประหลาดใจสุดที่จะกล่าวได้ มาเรียลงนั่งบนขอนไม้ เอามือเท้าคาง ซอยเปลือกตาอยู่ถี่ ๆ ส่วนไชยยันต์มีความรู้สึกเหมือนบุญคำกับพวกพรานพื้นเมืองทุกคน สบถสาปแช่งอยู่ในลำคอ

"ใช้ความคิด อ่านปริศนาครั้งนี้ให้ดีนะ..."

เสียงราชสกุลสาวบอกมาอย่างเตือนสติทุกคน ถึงอย่างไรเสีย หล่อนก็จะไม่มีวันเชื่อเป็นอันขาดว่าแงซายจะทรยศ หรือมุ่งร้ายใด ๆ

"มันเป็นเรื่องที่ประหลาดที่สุด อยู่ ๆ แงซายก็หายไป ปืน เครื่องกระสุน และวัตถุระเบิดของเราพลอยหายไปหมด แต่ปืนสั้นของเรากลับยังอยู่ ถ้าเขาคิดจะหักหลังตัดอำนาจการป้องกันตัวของพวกเราออกไปทั้งหมด ก็ไม่ควรจะเหลือปืนสั้นทิ้งไว้ให้ไม่ใช่หรือ มันน่าจะมีความหมายอะไรสักอย่างในการกระทำครั้งนี้ ถ้าหากว่าเขาเองเป็นผู้กระทำ...และมาช่วยกันตีปัญหาว่า แงซายหายไปไหน โดยเจตนาของตัวหรือไม่ ทำไมเขาถึงต้องเอาปืนยาวของพวกเราทุกคนไปทั้งหมด รวมทั้งวัตถุระเบิดด้วย ในเมื่อเขาเองก็เป็นเพียงคนเดียว และคิดให้ลึก ๆ หน่อย แงซายเพียงตัวคนเดียว มีปัญญาแบกปืนยาวทั้ง 10 กระบอก หีบกระสุน และหีบระเบิด ซึ่งหนักหลายสิบกิโลไปได้อย่างไร?"

ถูกแล้ว มันเป็นปัญหาที่ทุกคนต้องขบคิดอยู่ในขณะนี้ ตามที่ราชสกุลสาวพูด

"น้อยพูดถูกแล้ว..."

มาเรียเอ่ยขึ้นเป็นครั้งแรก ภายหลังจากนั่งงงต่อเหตุการณ์อยู่นาน

"และเราควรพิจารณาให้รอบคอบด้วย ว่าเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร ถูกละ มันเกิดขึ้นในระหว่างที่พวกเราทั้งหมดหลับสนิทเป็นตายกันทีเดียว เราเริ่มนอนกันตั้งแต่ตะวันเพิ่งจะบ่าย และนอนติดต่อโดยไม่รู้สึกตัวกันมาจนกระทั่งตื่นเอาใกล้รุ่งเดี๋ยวนี้ ทำไมระยะเวลานอนพวกเราจึงนานผิดปกติ โดยไม่มีใครรู้สึกตัวตื่นขึ้นก่อนหน้านี้บ้าง มันผิดปกติอยู่ไม่ใช่หรือ ที่เรานอนติดต่อกันรวดเดียวเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 15 ชั่วโมงเต็ม ๆ คนเหนื่อย ๆ อาจเผลอหลับไปได้ด้วยความอ่อนเพลีย แต่ไพรวัลย์และพวกพรานพื้นเมืองทุกคน คงจะไม่ยอมหลับเป็นตายตลอดระยะเวลาอันยาวนานเช่นนี้"

คำพูดของมาเรีย ทำให้พรานใหญ่เอะใจขึ้นทันทีนั้น เขาแล่นปราดตรงไปที่กองไฟซึ่งใช้ย่างปลาเมื่อตอนบ่ายนี้ พร้อมกับเรียกคะหยิ่นและบุญคำเข้าไปส่งภาษาพูดอะไรกันอยู่เบา ๆ ฝ่ายนายจ้างเห็นทั้งสามคนฉายไฟ และรื้อค้นตามเถ้ากองไฟนั้น ต่อมา บุญคำก็ก่อไฟขึ้นอีกครั้งอย่างรีบด่วนบนซากเถ้าแห่งเดิม พอเปลวไฟเริ่มแลบเลียและส่งควันกรุ่นขึ้น แกก็ร้องตะโกนมาว่า

"ควันรมให้หลับ! ยังเหลือเชื้ออยู่เลยนาย!"

นายจ้างทั้งสี่ กระโจนพรวดเข้ามาพร้อมกันหมด แต่ถูกเพ่นแทร์กันให้ถอยหลบออกไปอยู่ด้านเหนือลมเสีย

"ไม่มีปัญหาอะไรอีกแล้วครับ คุณชาย พวกเราทั้งหมด

ถูกรมด้วยควันสะกด เพื่อให้ง่วงและหลับลงอย่างสนิท เป็นการแอบใส่ผงสะกดเพื่อให้ระเหยขึ้นเป็นควันระหว่างที่เรานั่งย่างปลาเมื่อบ่ายนี่เอง ทุกคนจึงหลับลืมตัวกันไปหมด ผมก็เพิ่งจะมารู้ตัวเอาเดี๋ยวนี้เอง"

"แปลว่าแงซายเป็นคนวางยา"

ดารินสวนมาโดยเร็ว

"ถ้าไม่ใช่แงซายจะมีใครอื่นอีกครับ ในบรรดาพวกเราทุกคน"

"รมให้เราหลับ เพื่อจะขโมยปืนยาวของเราทั้งหมดแล้วก็หนีไป?"

หล่อนร้องเสียงสูง

"รูปการณ์มันบอกชัดอยู่แล้ว?"

"เพื่ออะไร?"

"ผมยังเดาไม่ถูกในขณะนี้ แต่กล้ายืนยันได้ว่า แงซายเป็นคนรมยาให้เราหลับ และเป็นเหตุโดยเจตนาที่จะทำให้ปืน-ยาว เครื่องกระสุน และวัตถุระเบิดของเราหายไปจากที่นี่"

"แต่ผมคิดว่าพอจะบอกได้..."

ไชยยันต์โพล่งออกมาอย่างแค้นเคือง

"มันทรยศ หนีผละจากเราไป และไม่ไปเฉยๆ เอาอาวุธส่วนใหญ่ของเราไปด้วย เพื่อการตัดกำลัง อย่างน้อยที่สุด ก็ทำให้เราหมดอำนาจในการตามล่าตัวมันได้ ต่อไปนี้มันแอบดักส่องเราคว่ำไปทีละคนๆ จะทำเมื่อไหร่ก็ทำได้ ไม่มีทางสู้มันได้เลย"

"ใช้สมองให้มากๆ หน่อยไชยยันต์..."

ดารินขัดขึ้นโดยเร็ว สีหน้าของหล่อนไม่เชื่อตามความเห็นของไชยยันต์ แต่ก็เต็มไปด้วยข้อพิศวงอันสุดที่จะหาคำตอบด้วยตนเองได้

"ข้อแรก เธอตอบฉันได้ไหม ที่แงซายทรยศนั้น ทรยศเพื่ออะไร หรือเขาหวังอะไรจากการทรยศของเขา คนเรามันต้องมีจุดมุ่งหมายก่อนจะทำอะไรลงไป"

ไชยยันต์พยายามขมวดคิ้วคิด แต่ยังตอบไม่ได้ ดารินกล่าวต่อไป

"ข้อที่สอง ที่เธอว่าต่อไปนี้ แงซายอาจดักฆ่าเราเสียเมื่อไหร่ก็ได้นั้น เขาจะไปมัวดักฆ่าเราทำไมให้เสียเวลา ในเมื่อถ้าจะฆ่า ก็ฆ่าเสียก่อนที่เราจะตื่นขึ้นมานี่ได้สะดวกกว่าหรือและเมื่อฆ่าเราแล้ว เขาได้อะไรขึ้นมา"

"ก็แล้วมันหนีไปทำไม เอาปืนเราไปด้วยทำไม?"

"ข้อนี้ คือสิ่งที่เราควรจะต้องใช้ความคิดกันให้รอบคอบที่สุดยังไงล่ะ ไม่ใช่ด่วนลงความเห็นส่งเดชอย่างที่เธอพูด ทำเป็นตาบุญคำกับพวกนั้นไปได้"

"รพินทร์!"

ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยขึ้น

"คุณแน่ใจใช่ไหม ว่าแงซายมีเจตนาที่จะรมควันสะกดเรา เพื่อผละหนี ขโมยปืนเราไป?"

"ครับ ผมแน่ใจเช่นนั้น"

"ใช้ช่วงระยะเวลาที่เรานอนหลับติดต่อกันถึง 15-16 ชั่วโมงเป็นเวลาปลอดในการทำการ?"

"ครับ เป็นระยะเวลาอันเหลือเฟือเกินพอทีเดียว"

"คุณเชื่อหรือ ว่าลำพังแงซายเพียงคนเดียว จะแบกปืนยาวทั้ง 10 กระบอก กระสุนและหีบระเบิดไปได้"

"ผมก็สงสัยอยู่ รอให้สว่างก่อน ผมจะออกตรวจบริเวณอีกครั้ง"

"มีหลักฐานพอให้พิสูจน์ได้บ้างไหมว่า แงซายขนของเหล่านี้ของเราหนีออกจากที่นี่ไปเมื่อเวลาประมาณสักเท่าใด"

รพินทร์กัดริมฝีปาก เหลียวไปรอบ ๆ กาย ขณะนั้นบริเวณที่พักสว่างเป็นลำด้วยไฟฉายหลายอัน ที่ช่วยกันส่องกราดอยู่ไปมา ทั้งตามพื้นและตามแนวป่ารอบด้าน

"ยากที่จะรู้ได้ครับ เพราะเราหลับกันในระยะเวลาติดต่อกันนานเหลือเกิน พื้นที่บริเวณที่พักของเราก็เป็นดินปนกรวดแข็งแห้งสนิท จะไม่ปรากฏร่องรอยอะไรทั้งสิ้น และไม่สามารถจะแยกออกว่า รอยใดเก่า หรือรอยใดใหม่ ในระหว่างรอยเท้าของพวกเรากันเองที่ย่ำไว้สับสบก่อนแล้ว"

เชษฐากวักมือร้องเรียกทุกคน ที่เห็นหน้ากันอยู่ในขณะนี้ 11ชีวิตเข้ามาล้อมวงประชุมพร้อมหน้า แล้วถามขึ้นว่า

"ทุกคนคิดให้ดี แต่ละคนเห็นแงซายครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ และให้บอกเราด้วยว่า ระหว่างที่พากันนอนหลับกันไปทั้งหมดตั้งแต่หลังอาหารเที่ยงนั้น ใครตื่นขึ้นมาตอนใด ตลอดจนรู้สึกผิดปกติอะไรบ้างหรือเปล่า"

การสอบสาวราวเรื่องเรียงตัวคน ไม่ให้ประโยชน์หรือ ความกระจ่างอะไรขึ้นมามากนัก ในบรรดาพรานพื้นเมืองเหล่านั้น ทั้ง 6 คนบอกเป็นทำนองเดียวกันหมด คือครั้งสุดท้ายยัง

เห็นแงซายนั่งย่างปลา และร่วมกินรวมกลุ่มอยู่ด้วย ต่อจากนั้นเมื่อได้รับอนุญาตจากเจ้านายให้พักผ่อนได้ ทุกคนก็ลงนอนและหลับสนิทไปหมด **ไม่ทันสังเกตว่า...ก่อนนอนนั้นแงซายอยู่ที่ไหน และเข้ามานอนพักด้วยหรือเปล่า และระหว่างที่หลับ ก็เป็นการหลับรวดเดียวตลอด ไม่มีใครตื่นขึ้นมาแม้แต่คนเดียว จนกระทั่งวินาทีสุดท้าย ถูกปลุกพรวดพราดขึ้นมาโดยพรานใหญ่เดี๋ยวนี้**

นั่นเป็นสภาพการณ์อย่างเดียวกันกับฝ่ายนายจ้างทุกคน ก็คงมีรพินทร์เพียงคนเดียวเท่านั้น ที่เห็นเค้าเงื่อนจากแงซายเป็นคนสุดท้าย

"ขณะที่พวกคุณชาย และเจ้าพวกนี้นอนพัก"

เขาบอกอย่างพยายามทบทวนเหตุการณ์

"ผมออกไปสำรวจรอบ ๆ บริเวณ เริ่มจะรู้สึกแล้วเหมือนกันว่า แงซายหายหน้าไป แต่ผมก็ไม่ติดใจคิดอะไรมากนัก เข้าใจว่ามันคงจะเดินเที่ยวอยู่ใกล้ ๆ รอบที่พักตามนิสัยของมัน และหวังว่าระหว่างที่ผมออกเดินตรวจตามหลังไปนี้อาจไปพบระหว่างทางก็ได้ แต่ปรากฏว่าผมไม่พบมันอีกเลย จนกระทั่งกลับมานอน"

"คุณไปนานสักเท่าไหร่ ก่อนจะกลับมา" เชษฐาถาม

"ก็...ประมาณไม่เกิน 45 นาที"

"กลับมาก็ยังไม่เห็นแงซายอยู่นั่นเอง จนกระทั่งคุณนอนและหลับไปอีกคน?"

ไชยยันต์ไล่เลียง เพื่อค้นหาเวลาการหายตัวไปของแงซายที่ใกล้เคียงความจริงที่สุด

"ครับ ไม่เห็น...และจะเป็นเพราะอะไรมาบังความรู้สึกนึกคิดไว้หรือเปล่าก็ไม่ทราบ ผมไม่เฉลียวคิดอะไรเลยทั้งสิ้น บางทีอาจเป็นเพราะความง่วงและเพลียก็ได้ ผมมานึกทบทวนได้เดี๋ยวนี้เองว่า ผมรู้สึกง่วงผิดปกติเหมือนพวกเราทุกคนขณะที่ผมกลับเข้ามาถึงแค้มป์และล้มตัวลงนอนนั้น คลับคล้ายคลับคลาว่า พวกเราคนอื่น ๆ คงจะหลับไปก่อนแล้ว"

"ถ้างั้น..."

ดารินพูดช้า ๆ ขณะที่ยกมือขึ้นจับปลายคาง สีหน้าของหล่อนใช้ความใคร่ครวญหนักหน่วง

"ก็น่าจะแปลว่า แงซายยังไม่ได้หนีออกไปจากที่นี่ก่อนในตอนนั้น อาจไปหลบซุ่มอยู่ที่ไหนสักแห่ง รอเวลาจนกระทั่งแน่ใจว่าพวกเราหลับสนิทกันทั้งหมด รวมทั้งคุณด้วย แล้วจึงย้อนกลับมาอีกครั้ง ขนปืนเครื่องกระสุนและวัตถุระเบิดไป"

"ครับ ก็ควรจะเป็นเช่นนั้น เพราะขณะที่ผมกลับเข้ามานอนหลับไปอีกคนนั้น ปืนของพวกเราก็ยังอยู่กันครบ มันต้องเข้ามาขนไปภายหลัง ผมหลับลงเป็นคนสุดท้ายแล้ว"

"เวลาที่เราหลับสนิทกันไปทั้งหมดประมาณเท่าไหร่นะ?"

"ผมคิดว่าไม่ควรจะเกินเวลาบ่ายสองโมงครึ่ง"

"แงซายลอบใส่ยารมเข้าไปในกองไฟ ระหว่างที่เรานั่งย่างปลากันกินน่ะรึ?"

"นั่นเป็นโอกาสอันดีที่สุด ที่พวกเราไม่ทันเฉลียวคิดเลย เพราะแงซายเองก็เป็นคนก่อไฟ และคอยดูแลไฟอยู่ตลอดเวลาเท่าที่ผมพอจำได้"

"แงซายไปเอายาสำหรับรมสะกดมาจากไหน?"

"โธ่ คุณหญิงครับ เรื่องขี้ผงเลย สำหรับ 'ลูกป่า' พวกนี้ อย่าว่าแต่แงซายเลย บุญคำหรือคะหยิ่นก็ทำได้ ถ้าต้องการจะทำ มีพืชและซากสัตว์หลายชนิดที่นำมาป่นเป็นผงโรยลงไปในกองไฟ ซึ่งจะเกิดเป็นควันระเหย ทำให้คนที่สูดหรือได้กลิ่นควันหลับลืมตัวไปได้ ศักดิ์สิทธิ์พอ ๆ กับยานอนหลับในโลกวิทยาศาสตร์การแพทย์ของคุณหญิงนั่นแหละ อาจดีกว่าเสียอีก เพราะใช้รมโดยควันไฟไม่ให้รู้ตัว ยาของคุณหญิงยังต้องให้โดยวิธีกิน ลืมเสียแล้วหรือครับ ตอนที่เราทำศึกกับเผ่า 'สางเขียว' เจ้ามนุษย์กินคนพวกนั้นก็พยายามจะเล่นงานเราด้วยยาสะกดแบบนี้ แต่แงซายก็มียาแก้ไว้ได้ เจ้ายาชนิดนี้มันอาจมีเตรียมติดตัวไว้ก่อนแล้ว หรือแอบไปหาไปทำขึ้นในขณะที่เดินทางมาด้วยกันนี่เมื่อไหร่ก็ได้ทั้งสิ้น"

"ไม่น่าเลย...ไม่น่าจริง ๆ"

ราชสกุลสาวบ่น ภายหลังจากอึ้งอยู่ครู่

"ฉันไม่เข้าใจเจตนาของเขา ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเราไม่ได้ประสงค์ร้ายกับเรา ความจริงมีอะไรแงซายก็ควรจะบอกให้เรารู้ พูดกันได้นี่นาอีกอย่างหนึ่งก็เป็นคนเจริญ ๆ ด้วยกันแล้ว"

"มันจะเจริญสักแค่ไหน มันก็ทำตัวเป็นคนลึกลับมาแต่แรกแล้วและลึกลับอยู่ตลอดไป ผลแห่งความลึกลับของมันก็ปรากฏให้เราเห็นชัดแล้วเดี๋ยวนี้เอง ถึงจะไม่ประสงค์ร้ายอย่างที่เธอว่า ก็ไม่น่าจะประสงค์ดีหรือทำอะไรที่เป็นคุณกับพวกเราทุกคนเลย ในการกระทำแบบนี้ คิดดูชีวิตกลางไพรเถื่อนแบบนี้ ปืนคือปัจจัยสำคัญที่สุด จะอยู่หรือจะตายก็ปืนนี่แหละ แล้วมันก็กวาดของเราไปเกลี้ยง เป็นการตัดมือตัดตีนกันเลย มันจะ

เอายังไงของมันแน่ จะหนีไปเพื่ออะไรของมันเราก็ไม่ว่าแล้ว แต่เสือกเอาปืนเราทั้งหมดไปทำไม ของมันมีติดมืออยู่กระบอกหนึ่ง จะเอาเฉพาะกระบอกนั้นไป เราก็ไม่อยากจะว่า"

"ก็อาจจะจริงอย่างที่ไชยยันต์ว่าเหมือนกัน"

ท่านหัวหน้าคณะ สนับสนุนความคิดของไชยยันต์เป็นครั้งแรกเพราะไตร่ตรองแล้ว มองไม่เห็นช่องทางใดจะให้เข้าใจได้มากไปกว่านี้

"แงซายมีแผนอะไรสักอย่าง เพียงแต่ว่าเราจะอ่านแผนของเขาออกหรือไม่เท่านั้น และแผนชนิดนั้น เขาไม่บอกให้เรารู้ล่วงหน้าเสียด้วย รวมทั้งไม่แคร์ด้วยว่าเราจะคิดเช่นไรต่อเขา"

มาเรียกล่าวเปรยๆ ขึ้นอย่างเป็นกลาง พร้อมกับกวักมือเรียกส่างปาเข้ามา สั่งให้ส่งซองปืนสั้นของหล่อนที่เคยมอบให้สะพายไหล่ไว้มาให้

"ก็ยังดี ที่ยังอุตส่าห์เหลือปืนสั้นไว้ให้บ้าง...บางทีอาจจะเอาไว้ให้เราใช้ยิงตัวตายกระมัง"

หล่อนกล่าวต่อไปพร้อมกับหัวเราะเบาๆ อย่างมีอารมณ์ขัน จัดการตรวจนับกระสุนเท่าที่เหลืออยู่จำกัดจำเขี่ย แล้วยักไหล่บอกต่อมาว่า

"กระสุนปืนสั้นของฉัน เหลืออยู่แค่ 12 นัด เท่านั้นเอง ฝีมือยิงปืนสั้นของฉันก็ไม่ค่อยจะเข้าท่านักหรอก...เฮ้อ! อนุสรณ์จากสเตเกลสามีแก่ผู้แสนดีของฉัน"

"คุณรู้สึกอย่างไรบ้าง รพินทร์?"

เชษฐาถามตรงๆ จ้องหน้าเขา

จอมพรานยิ้มแค่นๆ

"ก็รู้สึกว่า สถานการณ์ของเรา มันคับขันเสียแล้วครับ เป็นความคับขันที่เกิดขึ้นอย่างไม่รู้สึก และคิดไปไม่ถึงเสียด้วย ชีวิตของพวกเราทุกคนต่อไปนี้ฝากไว้กับปืนสั้น และกระสุนเท่าที่เหลืออยู่นี่แหละ ก่อนอื่น...ตรวจปืนและกระสุนก่อนเถิดครับ"

ทั้งหมดตรวจปืนสั้นส่วนตัวและกระสุนโดยเร็ว ผลปรากฏออกมาว่า เชษฐาเหลือ 15 นัด ไชยยันต์ 18 นัด รพินทร์ 35 นัด จากย่ามหลังของเขาเป็นกระสุนขนาดเดียวกันหมดทั้งสามและบอกคือ .44 แม็กฯ ดารินเหลือ .357 อยู่ 30 นัดติดเข็มขัดและสุนลูกกรด .22 แอลอาร์ 1 กล่อง 50 นัด และ .22 แม็กฯ อีก 1 กล่อง 50 นัดเหมือนกันในย่ามหลัง นอกนั้นเป็นกระสุนไรเฟิลประจำมือ เท่าที่มีติดตัวอยู่เพียงคนละไม่กี่นัด ซึ่งบัดนี้ดูจะไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง สำหรับพวกพรานพื้นเมือง มีดาบเดินป่าติดตัวกันอยู่ทุกคน ซึ่งคนเหล่านี้ไม่เดือดร้อนอะไรนัก เรื่องปืนผาหน้าไม้ แค่ดาบ มีด และเชือก ก็มีชีวิตอยู่ได้แล้วตามธรรมชาติ เพียงแต่ตกใจต่อเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันเท่านั้น

ดารินหวนกลับไปสำรวจที่หีบเวชภัณฑ์ของหล่อนอีกครั้งอย่างละเอียด และพบด้วยความอุ่นใจว่า...ทุกชิ้นอยู่ครบ ไม่มีอะไรขาดหายไปเลย

นั่นเป็นปัจจัยสำคัญอีกชิ้นหนึ่ง ที่หล่อนนึกขอบใจไอ้คนใช้ผู้ลึกลับ ที่ทิ้งไว้ให้

สภาพของทั้งคณะ 11 คนยามนี้ ก็คือลงนั่งล้อม ปรึกษากันเป็นวงกลม พวกพรานพื้นเมืองก่อไฟขึ้นใหม่อีกกอง

หนึ่งสว่างโชติช่วง ไม่มีใครคิดจะหลับนอนอีกต่อไป แม้ว่าจะยังไม่สว่างก็ตาม

"เมื่อเราอ่านพฤติการณ์ของแงซายไม่ออกในครั้งนี้ เราก็ไม่อาจทำนายเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตใกล้ ๆ นี้ได้ทั้งสิ้น"

เชษฐากล่าวแก่ทุกคน ในระหว่างหารืนกันอย่างเคร่งเครียด

"เรารู้กันอย่างเดียวเท่านั้นว่า มันเป็นลางร้ายมากกว่าลางดี ตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไป ขอให้ทุกคนระวังตัวทุกฝีก้าว สำหรับรพินทร์ อย่าเพิ่งออกตรวจหาร่องรอยอะไรในขณะนี้ก่อนทั้งสิ้น จนกว่าจะรอให้สว่างมองเห็นอะไรชัด ๆ เสียก่อน ซึ่งเชื่อว่า คงจะได้เค้าเงื่อนอย่างแน่นอน แงซายหายไปทั้งคน ปืนยาวอีก 10 กระบอก รวมทั้งวัตถุระเบิดและกระสุนหนักหลายสิบกิโล มันจะไม่ทิ้งหลักฐานร่องรอยอะไรไว้บ้างเลยย่อมเป็นไปไม่ได้"

"ว่าแต่ เราจะทำกันอย่างไรต่อไปคะ พี่ใหญ่?"

น้องสาวถามอย่างจนปัญญา แงซายก่อความระส่ำระสายให้แก่คณะเสียแล้ว มันไม่ใช่เรื่องที่ทุกคนจะมองข้ามหรือถือว่าเป็นสิ่งเล็กน้อย ในเมื่ออาวุธส่วนใหญ่และบุคคลผู้ร่วมคณะสูญหายไปอย่างไม่ทราบเงื่อนงำเช่นนี้ อย่างน้อย แผนการคืบหน้าทุกชนิด ก็มาถึงจุดชะงักงันลงชั่วขณะ ไม่มีจิตใจพอที่จะคิดอ่านถึงเรื่องอื่นใดได้ก่อนทั้งสิ้น แม้รพินทร์ ไพรวัลย์เองก็ยอมรับ เขาคิดไม่ออกเลยว่าจะทำอย่างไรต่อไป

"รอให้ตะวันขึ้นเสียก่อนเถอะ ตอนนี้เรายังวางแผนอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น"

“ผมสังหรณ์อยู่ตลอดเวลา สักวันหนึ่ง...ไม่ช้าก็เร็ว...แง-ซายจะต้องสร้างเรื่องยุ่งยากให้แก่พวกเรา และในที่สุดมันก็เป็นความจริง เป็นความผิดของผมเองที่ทั้ง ๆ ตลอดเวลาไม่เคยวางใจแงซายสนิทเลย แต่ถึงเช่นนั้นก็ยังพลาดท่าเสียทีขึ้นจนได้”

พรานใหญ่ยกมือขึ้นลูบใบหน้า พร้อมกับถอนใจยาว พูดเบา ๆ ออกมาเหมือนจะรำพึงกับตนเอง

“ค่อย ๆ คิดกันดีกว่า อย่าเพิ่งด่วนลงความเห็นอะไรเร็วเกินไปนัก พยายามตั้งสมมุติฐาน มองปริศนาครั้งนี้ในทุกแง่ทุกมุม บางทีเราอาจพบกับข้อเฉลยที่ถูกต้องก็ได้ รูปการณ์เท่าที่เห็นได้อยู่ในขณะนี้ก็คือ ถ้าแงซายเป็นคนเอาปืนกับเครื่องกระสุนของเราไป ก็น่าจะตีความหมายได้ตรงตัวไม่ใช่หรือว่าเขาไม่ต้องการให้เรามีอาวุธส่วนใหญ่อยู่ในมือ ก็คล้าย ๆ การปลดอาวุธกันนั่นแหละ”

มาเรียพูดอย่างแช่มช้า ดวงตาสีดอกผักตบของหล่อนเป็นประกายวาว

“แต่ถึงอย่างไรเราก็ยังมีปืนสั้นอยู่นะ”

ดารินแย้ง

“ใช่ เราเหลือปืนอยู่บางส่วน แต่อำนาจในการป้องกันตัวของเราถูกขีดแวดวงให้จำกัดลงเสียแล้ว เมื่อปราศจากไรเฟิลและวัตถุระเบิด ทุกคนรู้จักแงซายดีแล้ว ว่าเขาเป็นระดับไหนพื้นฐานเช่นไร คนคนนี้ย่อมจะไม่ทำอะไรอย่างด้อยปัญญาหรือตื้นเขินเกินไป ไม่ว่าเขาจะมีเจตนาในด้านใดต่อเรา”

แล้วหล่อนก็เอื้อมมือมาสะกิดเข่าจอมพราน ผู้นั่งนิ่งขึงอยู่ พูดต่อไปว่า

"คุณนั่นแหละ ไพรวัลย์...คุณเป็นคนที่รู้สัญชาตญาณเท่าทันแงซายยิ่งกว่าพวกเราทุกคน คุณน่าจะตีปัญหาที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ได้ถูกต้องกว่าคนอื่น ๆ ลองพิจารณาใคร่ครวญดูให้ดีเถอะ ตอนนี้คุณอาจมึนงงตกใจอยู่ก็ได้ สงบสติอารมณ์ให้ดี ใจเย็น ๆ ไว้ ค่อย ๆ คิดลำดับภาพ"

"เมย์พูดถูก ผู้กอง...คุณจะเป็นคนวินิจฉัยได้ดีที่สุดว่าอะไรเป็นอะไรสำหรับเหตุการณ์ครั้งนี้"

รพินทร์ ไพรวัลย์ลุกขึ้น เดินช้า ๆ ไปรอบ ๆ ที่พักใน บริเวณนั้น ปล่อยให้คนอื่น ๆ นั่งล้อมวงปรึกษากันอยู่ตามเดิม ขณะนั้นท้องฟ้าเริ่มจะปรากฏแสงขาวขึ้นรำไร มันใกล้สว่างเข้ามาทุกที ไม่มีใครซักถามหรือเข้ามาเร่งเร้าพูดอะไรกับเขาก่อนทั้งสิ้น เหมือนจะปล่อยให้เขามีโอกาสใช้สมองตามลำพัง

ชั่วไม่นานนัก จากความเงียบสงัดโดยปราศจากสิ่งใดรบกวน พรานใหญ่ก็หวนระลึกถึงพฤติภาพย้อนหลังของเหตุ-การณ์ตอนหนึ่งระหว่างเขากับแงซายขึ้นมาได้อย่างแจ่มชัด เขาเบิกตาโพลงอยู่ในเงามืด ทุกประโยคแห่งคำพูดโต้ตอบ ที่เขาไม่ได้สนใจเก็บมาคิดจดจำไว้ จนกระทั่งเหตุการณ์มันได้เกิดขึ้นสมจริงในคืนนี้ จึงนึกขึ้นมาได้โดยการพยายามทบทวน

พรานใหญ่เดินตรงเข้าไปในกลุ่มของนายจ้างทันที หย่อนกายลงนั่งที่เดิม

"ทุกท่านจำคืนที่เราพักผ่อนกันอยู่ที่หลุมอุกกาบาตที่หนึ่งได้ไหมครับ?"

"ไม่มีเหตุการณ์ตอนไหน ที่พวกเราจะจำไม่ได้ ในชีวิตเสี่ยงตายและยากแค้นเลือดตาแทบกระเด็นตลอดเส้นทางที่ผ่านมาแล้ว..."

ดารินเป็นคนตอบ

"ที่นั่น เราพบกับฝนขนาดหนัก ฟ้าผ่าลงมา แล้วคุณกับแงซายก็นำเราให้ไปพบกับก้อนหินที่เต็มไปด้วยทองคำ มันแบะเปิดออกมาให้เราเห็นเพราะถูกสายฟ้าฟาด และตามธารน้ำไหลเม็ดกรวดอันมีธาตุทองเจือปนอยู่ถึง 80 เปอร์เซ็นต์ ไหลกลิ้งลงไปตามทางน้ำ จนทำให้เราสันนิษฐานได้ว่า บริเวณหลุมภูเขาบาดที่หนึ่ง เป็นแหล่งทองคำขุมมหาศาล พวกเรามีความคิดตรงกันหมด คือเพียงแต่ชมเท่านั้น ไม่ได้คิดจะแตะต้องเอาไว้เป็นสมบัติใดๆ เลย จากสัจจะที่เราให้ไว้กับฤาษีโกฑัญญะ...มีอะไรหรือที่คุณถามเราถึงเหตุการณ์ในคืนนั้น?"

"ครับ มีมากทีเดียว รู้สึกว่าจะเกี่ยวข้องโดยตรงกับเหตุการณ์ที่เราเผชิญอยู่ในขณะนี้ด้วย"

"ว่าไปซิ"

เชษฐากับไชยยันต์บอกมาพร้อมกัน

"คืนนั้น ภายหลังจากทุกคนหลับไปหมดแล้ว แงซายเข้ามาพูดคุยกับผมตามลำพัง มีอยู่หลายต่อหลายเรื่องที่เราพูดกัน แต่ตอนหนึ่งเท่าที่ผมจำได้เป็นดังนี้..."

"เราใกล้เนินพระจันทร์เข้าไปเต็มทีแล้ว"

"ก็แล้วยังไง?"

"บางทีผมอาจจะต้องแยกทางกับผู้กองที่นั่น หรือบริเวณแถวๆ นั้น"

รพินทร์เว้นระยะการเล่าของเขาไปขณะหนึ่ง ดวงตาทั้งคู่หรี่ลง ทุกคนที่ล้อมฟังอยู่ในขณะนี้ ชันคอหูผึ่ง จ้องเขาตาไม่กะพริบ

"เล่าต่อไปเร็ว รพินทร์...แงซายกับคุณพูดกันอย่างไรต่อไปอีก"

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวโดยเร็ว

"ผมได้ถามต่อไปว่า..."

"ทำไม? มีเหตุผลยังไง?"

"เพื่อความปลอดภัยของพวกเราคนอื่น ๆ ทุกคน และเพื่อความเหมาะสมทางด้านส่วนตัวของผมเอง นี่ผมขอบอกให้ทราบเสียก่อน ถ้าเจ้าคนที่ชื่อแงซายหายไปจากคณะทั้งหมด โปรดอย่าแปลกใจ อย่าตกใจด้วย ผมจากไปเพียงชั่วคราวเท่านั้น โดยเหตุผลที่บอกแล้ว แต่เราจะต้องพบกันอีก ขอความกรุณาเก็บสิ่งที่ผมบอกกับผู้กองไว้ก่อน อย่าเพิ่งแพร่งพรายให้คณะเจ้านายของเราทราบ เพราะมันจะเกิดปัญหาอะไรขึ้นหลาย ๆ อย่าง ผมบอกให้ผู้กองรู้ไว้คนเดียวเป็นส่วนตัวเท่านั้น"

"นี่แหละครับ คือคำพูดของแงซายในคืนนั้น ซึ่งผมไม่ได้สนใจเก็บมาคิดจดจำไว้อีกเลย เพิ่งจะหวนนึกขึ้นได้เดี๋ยวนี้เอง"

อีกสี่คนที่เบิกตากว้าง เงี่ยหูฟังอยู่ ตะลึงงันกันไปหมด

"ผู้กอง? นี่แปลว่า แงซายมันได้เคยบอกคุณไว้ก่อนแล้วว่ามันจะแยกทางผละจากเราไป เมื่อถึงบริเวณเนินพระจันทร์หรือบริเวณใกล้เคียง"

ไชยยันต์ร้อง

"ครับ มันบอกไว้แล้ว และมันก็ทำจริงตามที่บอก เพียงแต่ช่วงห่างวันเวลาที่มันบอก กับเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้น มันเว้นห่างกันเสียจนผมจำไม่ได้ ประกอบกับที่ไม่สนใจด้วยเพราะผมไม่ค่อยจะเชื่ออะไรมันนัก เมื่ออยู่ตามลำพังกับผมสองต่อสองแรมเดือนมันจะพูดอะไรที่ผมพิจารณาว่ามันเพ้อ ๆ อยู่เสมอ แต่มันก็ไม่เห็นบอกไว้ในครั้งนั้นให้ชัดเจนด้วยว่า เมื่อแยกตัวผละไป มันจะต้องสัปดนขโมยปืนและวัตถุระเบิดของเราไปเสียด้วย และก่อนหน้าที่จะผละไป ก็ไม่ได้แพร่งพรายอะไรให้รู้อีกเลย"

"ถ้างั้น ในคืนนั้น แงซายจะต้องพูดอะไรกับคุณอีกมากทีเดียว"

ดารินเริ่มเปิดฉากซักอย่างตื่นเต้น กระตือรือร้น

"ครับ มันพูดจนกระทั่งผมฟังเสียงของมันง่วงหลับไปเองนั่นแหละ"

"เล่าไปให้ละเอียดเลย เท่าที่คุณจำได้ เขาพูดอะไรกับคุณอีกมั่ง ฉันรู้สึกว่าคุณจะปิดบังอะไรพวกเราไว้มากทีเดียวเกี่ยวกับแงซาย"

ไม่ทันจะขาดเสียงซักไซ้ไล่เลียงของดาริน ทั้งหมดสะดุ้งไปพร้อมกันด้วยเสียงประหลาดชนิดหนึ่ง ที่แทรกเข้ามาอย่างกะทันหัน ซึ่งแทบจะเชื่อหูเสียมิได้

มันเป็นเสียงแหบลึกลากยาวกังวานก้องมาจากต้นแหล่งที่ไม่น่าจะห่างไกลออกไปนัก ครั้งแรกฟังเหมือนเสียงสัตว์ประเภทใหญ่เหมือนควายป่าร้อง แต่ไม่ใช่...เพราะเมื่อมันดังขึ้นทางด้านหนึ่ง

อีกด้านหนึ่งฟากตรงข้าม ก็ดังตอบรับเป็นสัญญาณมา แล้วก็อีก ด้าน...อีกด้านหนึ่ง...ล้อมรอบทิศไปหมด

เสียงสัญญาณเป่าเขา!!

พร้อมกัน ก็เริ่มได้ยินเสียงฝีเท้าของสัตว์ประเภทตีนกีบ เหยาะย่างสะบัดขนคอ และเสียงร้อง...**นั่นคือเสียงม้า...แน่ละ ไม่ใช่เพียงตัวหรือสองตัว หากแต่เป็นกองร้อย...**

จากนั้นก็เป็นเสียงตบเท้า ย่ำมาตามพื้น ดังอย่างพร้อมเพรียงกันเป็นจังหวะ แช่มช้า แต่มั่นคงและหนักแน่นระคนไปกับเสียงฝักดาบแกว่งกระทบ ในรัศมีวงกลมรอบตัว

"เฮ้ย! อะไรกันนี่ หูฟาดไปอีกแล้วหรือยังไง"

ไชยยันต์ร้องลั่น ทุกคนก็เผ่นพรวดขึ้นยืนตัวแข็งพร้อมกันทั้งหมด ลืมหายใจกันไปชั่วขณะ ยามนั้น ท้องฟ้าเริ่มสางพอจะมองเห็นหน้ากันได้ถนัด

"สิ่งที่แงซายพูดกับผมในคืนนั้น..."

รพินทร์ ไพรวัลย์ตอบคำที่ดารินถามค้างไว้ ด้วยคำพูดแผ่วต่ำพร้อมกับดึงปืนสั้น .44 แม็กนั่ม ออกจากซองขึ้นมาถือกระชับไว้ในมือ

"ก็รู้สึกว่าจะเป็นสิ่งที่พวกเราทุกคนกำลังจะได้เผชิญอยู่ในขณะนี้แหละครับ ระวังตัว! เราถูกล้อมไว้ทุกด้านแล้วด้วยกองทหารของมรกตนคร!"

185

อย่างยังไม่สามารถจะปรับความรู้สึก ตั้งสติได้ต่อเหตุการณ์ อีก 4 คนกระชากปืนสั้นประจำตัวขึ้นมา กำแน่นด้วยสัญชาตญาณแรกกว่าอย่างอื่น ใจเต้นระทึกไม่เป็นส่ำ พ้นจากการควบคุมช่วงขณะ ยืนหันรีหันขวางรวมเรกันอยู่ ส่วนพรานพื้นเมืองอีก 6 ก็อยู่ในภาวะระส่ำระสายด้วยความตกใจเหลือที่จะกล่าว แต่แล้วก็สงบเงียบลงอย่างพร้อมเพรียงกัน เมื่อพรานใหญ่ร้องบอกความเป็นคำสั่งออกไป

คะหยิ่นเป็นคนแรก ที่กระชากดาบซึ่งขัดอยู่กับหลังออกมาถือไว้ จากนั้น บุญคำ จัน เกิด เส่ย และส่างปา ก็ปฏิบัติตามอย่างรวดเร็ว ถอยหลังรวมกลุ่มเข้ามาหากันโดยหันหน้าออกไปเผชิญรอบทิศ

"ถอยไปยึดที่กำบังก้อนหินริมธารน้ำนั่น เร็ว!"

สัญชาตญาณเก่าของทหาร ก็บังเกิดขึ้นกับอดีตนายพันโททูตทหารบก หัวหน้าคณะในทันทีนั้น เขาออกคำสั่งด้วยเสียงตะโกนลั่น

ในภาวะเช่นนี้ แม้จะดูคล้ายกับว่าไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย ท่ามกลางการตีวงล้อมบีบใกล้เข้ามาทุกด้าน แต่รพินทร์ไพรวัลย์ก็เห็นว่านั่นเป็นคำสั่งที่ถูกต้องแล้ว เพราะจะอย่างไรเสีย ก็ยังดีกว่าจะยืนรวมกลุ่มกันเป็นเป้าเด่นอยู่กลางที่โล่งอย่างน้อย กลุ่มโขดหินบริเวณธารน้ำที่งอกอยู่ระเกะระกะก็ยังเป็นที่พรางตา หรือยึดเป็นที่กำบังตั้งมั่นได้บ้าง ช่วยไม่ให้เข้าถึงตัวได้เร็วเกินไปนัก

เขาตะโกนถ่ายทอดคำสั่งของท่านหัวหน้าคณะ ไปยังพรานพื้นเมืองหัวเห็ดทั้งหลาย คนเหล่านั้น แม้จะไม่เคยเป็นทหาร หรือรู้ระเบียบวินัยมาก่อนเลยก็ตาม แต่อันเนื่องมาจากความเคยชิน ที่ร่วมในเหตุการณ์ฉุกเฉินกันมานับครั้งไม่ถ้วน ทำให้เข้าใจสถานการณ์และมีความคล่องตัวสูงสุดจนแทบไม่ต้องห่วง ทั้ง 6 คนเผ่นลิ่วลงไปยังริมธารน้ำก่อน ตามติดด้วยฝ่ายนายจ้างและพรานใหญ่ เมื่อเข้าถึงหมู่หินใหญ่น้อยเหล่านั้นต่างก็แยกย้ายเข้ายึดกำบังตามแก่งโขด หันหน้าเผชิญออกไปในรัศมีวงกลมรอบทิศ ในภาวะเช่นนี้เอง ที่ความรู้สึกส่วนลึกของทุกคนนึกถึงไรเฟิลคู่มือพร้อมทั้งวัตถุระเบิด ซึ่งอันตรธานไปเสียแล้ว พร้อมกับแงซาย

ท่ามกลางความสับสนกระหืดกระหอบ ที่ต่างย้ายตัวเองมายังที่มั่นใหม่อย่างกะทันหัน จนยังไม่มีโอกาสจะพูดอะไรกันได้เลยนี้ **หูของทุกคนแว่วเสียงฝีเท้าย่ำพื้นอย่างเป็นระเบียบ**

ใกล้เข้ามาทุกขณะ เสียงเป่าเขาขาดหายไปแล้ว ปรากฏเสียงย่ำกลองกระหึ่มขึ้นแทนที่ มันดังอย่างพร้อมเพรียงเป็นจังหวะช้าๆ จนกระแผ่นดินสะเทือนเลื่อนลั่นไปหมด

"ธัมโม สังโฆ! พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์...พ่อแก้วแม่แก้วทั้งหลาย ช่วยบอกลูกช้างทีเถอะว่านี่มันเกิดปรากฏการณ์พิสดารอะไรขึ้น กองทัพเจงกิสข่านยาตรามาหรือยังไงหว่า หรือว่าพวกผีป่าเล่นงานเอาตอนพระอาทิตย์ขึ้นนี่"

ไชยยันต์พูดเร็วปรื๋อ มือหนึ่งโอบเอวเมียแหม่มของเขาไว้แน่น อีกมือหนึ่งถือปืนสั้นวางพาดไปกับยอดหินที่กำบังกายอยู่ จ้องมองออกไปยังราวป่าเบื้องหน้า ซึ่งบัดนี้ ยังมองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น นอกจากพุ่มพงรกทึบของหมู่ไม้ แหม่มสาวไม่สนใจกับผัวใหม่ผู้ปากเปราะของหล่อน สะบัดอ้อมแขนของไชยยันต์ออกโดยแรงแล้วสั่งว่า

"คุณยึดก้อนหินก้อนนี้แหละ ฉันจะไปตรึงไว้ทางด้านโน้น"

ว่าแล้ว หล่อนก็โดดลุยน้ำ ตรงเข้าไปสมทบกับส่างปาและคะหยิ่นผู้หลบกำบังอยู่ทางโขดหินด้านใต้

ดารินนั้น ตกใจต่อเหตุการณ์เสียจนพูดอะไรไม่ออกในขณะนี้ หล่อนยืนพิงอยู่หลังก้อนหินในลักษณะเบิกตาลืมค้าง พยายามถามตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า นี่คือฝันวิปริตไปหรือเปล่า เบื้องหน้าของหล่อน ห่างออกไปเพียงวาเดียว พี่ชายกับพรานใหญ่ยืนแช่กันอยู่ในน้ำซึ่งลึกประมาณเข่า กำลังหันซ้ายหันขวาและพูดจาหารือกันฟังไม่ได้ศัพท์

"พี่ใหญ่..."

หล่อนหลุดปากร้องเรียกพี่ชายออกไปเกือบไม่มีเสียง ทั้งสองชายหันขวับมาเห็นเข้า ก็ปราดออกมาหา

"น้อย!"

พี่ชายลากเสียงหนัก ๆ พร้อมทั้งเขย่าตัวโดยแรงเหมือนจะเป็นการปลุกให้รู้สติจากภาวะตะลึง ทำอะไรไม่ถูกของน้องสาวในขณะนี้

"บอกฉันให้ชัด ๆ อีกสักทีซิ รพินทร์...เสียงยังกับกองทัพที่เคลื่อนบีบเข้ามาทุกด้านในขณะที่น่ะ มันคืออะไร?"

เสียงของหล่อนสั่น เป็นการพูดผ่านลำคอออกมาอย่างยากเย็น

จอมพรานยิ้มอย่างปลอบใจ

"ที่เราคิดว่าเป็นเรื่องโคมลอย หรือเป็นเพียงนิทานปรากฏเป็นจริงขึ้นมาทุกอย่างแล้วครับ 'มรกตนคร' มีอยู่จริง และที่เราได้ยินเสียงอยู่ในขณะนี้จะเป็นอย่างอื่นไม่ได้ นอกจากกองทหารเต็มอัตราศึก มีปริมาณไม่น้อยกว่าหนึ่งกองพัน ทั้งพลเดินเท้าและกองทหารม้า"

"ทหารเป็นกองพัน!"

หมอดารินครางโดยไม่รู้ตัว อาการคล้ายจะเป็นลม เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งต่อสภาพที่ตนเองประสบอยู่ในขณะนี้ สำหรับเชษฐา บัดนี้สตีสัมปชัญญะทั้งมวลกลับคืนมาแล้ว

"ผมก็กะว่ามีจำนวนเป็นกองพันเหมือนกัน รพินทร์..."

ท่านหัวหน้าคณะพูดเร็วปรื๋อ พยายามเพ่งสายตาออกไปยังแนวป่ารอบด้าน ซึ่งบัดนี้สว่างเรืองรองด้วยแสงแดดยาม

เท้า แต่ก็ยังมองไม่เห็นอะไรนอกจากเสียงของเท้า ทั้งคนและทั้งม้า

“เป็นกองทหารที่ได้รับการฝึกระเบียบและน่าจะมีวินัยอย่างดีเยี่ยมด้วย มิฉะนั้นจะไม่เดินเป็นจังหวะพร้อมเพรียงกันได้แบบนี้เลย แต่ให้ตายเถอะ! ผมไม่เข้าใจความหมายเลยทำไมถึงเคลื่อนอย่างช้า ๆ เป็นการประกาศให้เรารู้ตัวเข้ามาหาเราแบบนี้”

รพินทร์เม้มริมฝีปากแน่น ยกมือขึ้นป้ายเหงื่อบนหน้าผาก

“ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน แต่รู้เดี๋ยวนี้เองว่า กองทัพมากเตนครคงจะเคลื่อนเงียบเข้ามาล้อมเราไว้หมดทุกด้านตั้งแต่ก่อนสว่างแล้ว พอตะวันขึ้น ก็บีบวงล้อมเข้ามาพร้อมกันหมดเข้ามาอย่างช้า ๆ เหมือนจะเป็นการประกาศโดยเปิดเผยให้เรารู้ตัวอย่างที่คุณชายว่า”

“มาดีหรือมาร้าย?”

ดารินหลุดปากออกมา

“ประเดี๋ยวก็มีคำตอบแน่นอนครับ”

“เป็นไปได้ไหม อาจเป็นการบังเอิญ พวกเขากำลังเคลื่อนทัพไปที่ไหนสักแห่งหนึ่ง และผ่านมาในทิศทางที่เราพักอยู่นี่พอดี โดยที่ฝ่ายเขาก็ไม่รู้ตัวเหมือนกัน”

“เป็นไปไม่ได้ การเคลื่อนที่บีบล้อมเข้ามาทุกด้านแบบนี้ส่อให้เห็นชัดว่า พวกนั้นรู้ตำแหน่งที่อยู่ของเราแน่นอนแล้วและวางแผนไว้ก่อนเรียบร้อยแล้ว พวกเราเองต่างหากที่ไม่รู้ตัวกันเลยว่า ระหว่างที่นอนหลับกันอยู่ มีทหารทั้งกองทัพยกมาล้อมไว้ก่อนในระยะห่าง ๆ”

"แงซาย...เขานำทหารเหล่านี้มาจับเราทั้งหมดกระมัง"

"ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน แต่คิดว่าคงไม่ใช่เสียมากกว่า ถ้ากองทหารจำนวนมากมายเหล่านี้ มาโดยการนำของแงซาย ก็น่าจะเข้าถึงตัวเราก่อนที่เราจะตื่นขึ้นมาแล้ว"

"พวกนี้ส่วนหนึ่งเป็นกองทหารม้าด้วย ถ้าต้องการจู่โจม ทำไมถึงไม่ใช้ม้าบุกเข้ามาเลย กลับค่อย ๆ เคลื่อนเข้ามาช้า ๆ แบบนี้"

เชษฐาสงสัย ไม่สามารถเดาอะไรได้ถูกทั้งสิ้น

"บางทีอาจคิดว่าล้อมเราหนาแน่นไว้หมดทุกด้านแล้วก็ได้ ก็เลยค่อย ๆ เคลื่อนเข้ามา โดยคิดว่า จะอย่างไรเสียสภาพของพวกเราทุกคนในขณะนี้ก็คือลูกไก่ในกำมือ"

รพินทร์ตอบ

"ถ้างั้นก็อาจมีการเจรจาตกลงอะไรกันได้บ้าง ใจเย็น ๆ ไว้ก่อนรพินทร์ ขอให้ทุกคนคอยฟังคำสั่งจากผม อย่าเพิ่งทำอะไรทั้งสิ้น เราจะยึดที่มั่น สงบพร้อมอยู่เช่นนี้เพื่อดูท่าที อย่าให้ใครยิงขึ้นก่อนเป็นอันขาด จนกว่าจะถึงวินาทีสุดท้ายที่หลีกเลี่ยงไม่ได้จริง ๆ พวกนี้คงไม่คิดที่จะทำอันตรายอะไรเราในขณะนี้ก่อนเหมือนกัน มิฉะนั้นก็คงจู่โจมเข้ามาอย่างรวดเร็วแล้ว"

รพินทร์รับคำ แล้วผละไปบอกความตามคำสั่งของเชษฐาให้ไชยยันต์และมาเรียทราบ

ขณะนั้นเอง ดารินก็ย้ายที่มั่นของหล่อน วิ่งตรงไป ที่มาเรีย ส่งปืนสั้นลูกกรดอันเป็นสำรองของตนเองอีกกระบอกหนึ่งให้เพื่อนสาวพร้อมทั้งกระสุนทั้งกล่อง

"ปืนของเธอเองมีลูกอยู่เพียงไม่กี่นัดเท่านั้น เมย์ เอานี่ไว้แทนเมื่อปืนของเธอหมดกระสุน"

มาเรียยิ้มแค่นๆ รับปืนกระบอกนั้นมาเหน็บเข็มขัดไว้พลางยักไหล่

"ภาวนาอย่าให้ปะทะดีกว่า น้อย ถ้าปะทะเมื่อไหร่ก็แปลว่าเราตายหมดเมื่อนั้น ปืนสั้นเพียง 5-6 กระบอก มันอาจช่วยยืดเวลาให้เราตายช้าออกไปอย่างมากก็ไม่เกิน 5-6 นาทีเท่านั้นสำหรับกองทัพไม่ทราบจำนวนที่กำลังล้อมใกล้เข้ามาทุกขณะนี้"

"ก็ยังดีกว่าต้องตายกันเปล่าๆ หรือตายโดยไม่มีการต่อสู้เลย จำไว้ว่า แม้จะเป็นปืนสั้นเพียง 5-6 กระบอก ถ้าเลือกใช้งานให้ถูกจังหวะจะโคนมันก็น่าจะช่วยเราได้มากเหมือนกัน"

ดารินตอบอย่างใช้ความคิดหนักหน่วง บัดนี้ หล่อนพร้อมแล้วที่จะเผชิญกับทุกสถานการณ์ไม่ว่าจะรุนแรงเพียงใด ทุกคนแยกย้ายกันประจำอยู่ตามก้อนหินต่างๆ โดยหันหลังให้กัน แต่ก็อยู่ในละแวกไม่ห่างเกินกว่าที่จะพูดกันได้ยิน แม้จะเพียงเสียงพูดเบาๆ

อึดใจนั้นเอง ภาพที่ทุกคนรอคอยด้วยหัวใจอันเต้นระทึกก็ปรากฏให้เห็น

แนวป่ารอบด้าน ในรัศมีห่างออกไปไม่เกิน 50 เมตร คนมนุษยชาติซึ่งไม่คาดฝันกันเลยว่าจะมีโอกาสได้พบเห็น นับตั้งแต่เดินทางผ่านภูเขานิลกาญจน์มา จำนวนมากมายเหลือที่จะคณานับได้ ก็เคลื่อนขบวนในรูปแถวเรียงหน้ากระดานออกมาจากเงาแมกไม้อย่างมีระเบียบ รอบทิศไปหมดในรัศมีวงกลม

ท่ามกลางการจ้องตะลึงแทบไม่เชื่อสายตาของมนุษย์ในวงล้อมอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งบุกบั่นฟันฝ่ากันมาจากดินแดนอันแสนไกล... ดินแดนที่ซึ่งตนเข้าใจกันมาตลอดชั่วอายุของบรรพบุรุษว่าในโลกพระเคราะห์ดวงนี้ จะไม่มีแผ่นดินใดอีกแล้วที่พวกของตนไม่รู้จัก หรือว่าตกสำรวจเหลือค้างอยู่อีก

ทั้ง 11 ชีวิต ที่เบิ่งตาแลอยู่ในขณะนี้ เหมือนจะถูกสาปให้เป็นหินไปชั่วขณะ

รพินทร์ ไพรวัลย์ วางปืนสั้นที่ถืออยู่ในมือบนยอดหินที่กำบังอยู่ สะบัดหน้าแรงๆ แล้วยกมือขึ้นขยี้ตา จากนั้นก็ลืมจ้องอีกครั้ง คล้ายๆจะให้แน่ใจที่สุดว่าสิ่งที่จักษุประสาทรับภาพอยู่ในขณะนี้ ไม่ได้เกิดจากอำนาจลวงตาใดๆ ทั้งสิ้น

ใช่แล้ว! มนุษยชาติ! เพศพันธุ์เดียวกับที่อาศัยอยู่ในพิภพโลกซึ่งเขาอาศัยอยู่นี่เอง ไม่ได้มีอะไรแตกต่างไปเลย เว้นไว้แต่ว่า...ทุกคนของกองทหารซึ่งกำลังตบเท้าก้าวเดินใกล้เข้ามาเป็นลำดับเหล่านั้น เป็นชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่แข็งแรงได้ส่วนสัดขนาด 6ฟุตทั้งสิ้น

ขนาดและผิวพรรณอย่างเดียวกับคนใช้ของคณะ ผู้บัดนี้เร้นตัวหายไปอย่างลึกลับ...แงซาย!

กองทัพเดินเท้าระลอกแรก ที่โผล่รายล้อมออกมาเหล่านี้แต่งกายด้วยชุดนักรบที่ไม่เคยเห็นจากที่ใดมาก่อนทั้งสิ้น แม้แต่ในภาพวาดของจิตรกร ผ้าที่ใช้เป็นสีย้อมฝาดเหมือนสีจีวรของพระธุดงค์ เป็นกางเกงรัดถึงข้อเท้าอย่างรัดกุม คลุมด้วยเสื้อทรงกระบอกแขนสั้นเสมอไหล่ ตัวยาวลงไปถึงโคนขารัดไว้ด้วยเข็มขัดหนังขนาดใหญ่ ซึ่งคาดสายดาบเล่มโต เหมือนดาบโรมัน

มือซ้ายถือโล่กลมบิดไขว้อยู่กลางอก มือขวาถือหอกในท่าเฉียงอาวุธเป็นมุมเดียวเสมอกันหมดอย่างได้รับการฝึกมาอย่างดี ในขณะที่เดินแบบสวนสนามคืบหน้าใกล้เข้ามา ไหล่และพายคันธนู ที่เอวเข็มขัดด้านซ้าย เป็นตรงข้ามกับซีกขวาซึ่งห้อยดาบเป็นกระบอกศร ประมาณ 25 เมตร ที่ล้อมไว้เป็นวงกลมรอบทิศ พลเดินเท้าเหล่านั้นหยุดพรึบพร้อมกันหมด ยืนนิ่งเหมือนตุ๊กตาปั้น เมื่อได้ยินเสียงสัญญาณเป่าเขายาว เสียงกลอง...อันน่าจะเรียกได้ว่ากลองศึก ซึ่งย่ำสะเทือนแผ่นดินอยู่ในขณะนี้ ก็พลอยเงียบลงอย่างกะทันหันลงด้วย

ครั้นแล้ว ทหารม้ากองหนึ่ง ประมาณหนึ่งกองร้อยในชุดสีเขียวเข้ม ก็เหยาะย่างออกจากเบื้องหลังพลเดินเท้าที่หยุดยืนสงบนิ่งเหล่านั้น โดยโผล่ออกมาจากชายป่าด้านเหนือ ม้าศึกทุกตัวสูงใหญ่ตระหง่านงามขนาดม้าเทศ ติดหอกสั้นเอาปลายเสียบลงในฝักทางด้านหน้าเบื้องขวาของอาน ส่วนเบื้องซ้ายติดธนูกับกระบอกศร ดาบอันดูเหมือนจะเป็นอาวุธใกล้ชิดตัวมากที่สุดของนักรบพวกนี้ ติดอยู่กับสายเข็มขัดเช่นเดียวกับพวกพลเดินเท้าทั้งหลาย ต่างกันแต่เพียงพวกที่อยู่บนหลังม้าเหล่านี้แต่งกายแผกสีสันออกไป

ตัวหัวหน้าหรือมิฉะนั้นก็แม่ทัพที่คุมไพร่พลอันมากมายเหล่านี้มาแยกตัวออกจากกลุ่มทหารทั้งปวงออกไปเห็นอย่างเด่นชัด โดยการแต่งกายแดงทั้งชุดสวมเกราะโลหะเป็นเกล็ดกระทบแสงตะวันเช้าเป็นประกายวับเหมือนจะทำด้วยเงิน ควบม้าใหญ่พ่วงพีสีดำสนิท เหยาะนำหน้าตรงเข้ามายังคณะผู้ล้ำแดน พร้อมด้วยทหารม้าติดตามอีกประมาณ 20 ม้า กับพล

เดินเท้าอีกจำนวนหนึ่ง ส่วนที่เหลือนอกนั้นคงหยุดล้อมอยู่ในตำแหน่งเดิม

รพินทร์ ไพรวัลย์ จับปืนสั้น .44 แม็กนั่มไว้ด้วยมือทั้งสองข้างเหยียดตรงออกไป บ่ายศูนย์จับไปยังตัวหัวหน้าที่กำลังเหยาะม้าเข้ามาใกล้ทุกขณะนั้น เชษฐาก็พลันตื่นขึ้นจากภาวะที่เหมือนถูกสะกด เอื้อมมือไปจับข้อมือเขาไว้กระซิบ

"อย่าลืมที่สั่งไว้"

"ครับ ผมเพียงแต่ระวังไว้เท่านั้น ถ้าความจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้มาถึง เจ้าหัวหน้าหรือแม่ทัพเสื้อแดงนั่นจะเป็นศพแรก"

"ผมรู้สึกว่าเขาจะเข้ามาพบกับเราอย่างสันติมากกว่า"

"วางใจอะไรไม่ได้ทั้งสิ้นครับ คุณชาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบทุกด้าน เจ้าพวกนี้ตรงเข้ามาหาเราอย่างองอาจชะล่าใจที่สุด คงคิดว่าเรามีจำนวนเพียงแค่นี้และปราศจากพิษสงโดยสิ้นเชิงแล้ว"

มาเรียกับไชยยันต์ก็จ้องปืนพร้อมอยู่แล้วเช่นกัน คงมีแต่ดารินเท่านั้น จากความหวาดระทึกกริ่งเกรงแต่แรก บัดนี้เหลือไว้แต่ความตื่นเต้นประการเดียว หล่อนลืมนึกถึงภัยที่อาจมาถึงตัวในวินาทีใดวินาทีหนึ่งก็ได้ทั้งสิ้น กลับไปมัวตื่นเต้นสนใจกับชนเผ่าที่หล่อนไม่คาดฝันว่าจะได้พบเห็นในแง่ของนักศึกษาทางมานุษยวิทยา

"ใครอย่าเพิ่งยิงขึ้นเป็นอันขาดนะ..."

หล่อนร้องเบา ๆ

"ฉันคิดว่า จะอย่างไรเสีย ก็คงจะมีทางตกลงกันด้วยดี

พวกเขาเหล่านี้ได้แน่ๆ จากลักษณะที่เห็นอยู่นี่ ฉันเชื่อเหลือเกินว่า พวกเขาเป็นมนุษยชาติเผ่าพันธุ์ที่เจริญแล้วในทุกด้านเผ่าหนึ่ง จากลักษณะการแต่งกาย อาวุธที่ใช้ ตลอดจนระเบียบวินัยของกองทัพ ไม่ใช่พวกป่าเถื่อนอย่างชาวป่าชาวเขาที่ไหนทั้งสิ้น”

“ครับ ก็เจริญรุ่งเรืองที่สุดเท่าที่มนุษย์จะมีอารยธรรมได้เมื่อไม่ต่ำกว่าหนึ่งพันปีย้อนหลังแต่สวัสดิภาพของพวกเราทุกคนไม่ได้อยู่ที่ความเจริญหรือไม่เจริญของพวกนี้หรอก มันอยู่ที่ว่าเขาจะมีความเป็นมิตรกับเราหรือไม่เท่านั้น ขณะนี้พวกเราทุกคนกลายเป็นผู้ล่วงถิ่น ไม่ทราบพวกนี้ใช้ภาษาอะไร จะพูดจารู้เรื่องกันได้อย่างไร เจ้าแงซายตัวดีก็ไม่ยอมอยู่เป็นล่ามให้พวกเราเสียด้วย”

ชั่วไม่นานของการที่ไม่สามารถจะคาดคะเนสิ่งใดได้
ฝูง ทหารม้า และพลเดินเท้าภายใต้การนำของแม่ทัพเสื้อแดงเกราะเงินชุดนั้นก็เคลื่อนเข้ามาประจันอยู่เบื้องหน้าทั้ง 11 ชีวิตซึ่งซุ่มกำบังอยู่ในขณะนี้ห่างไม่เกิน 15 เมตร มองเห็นกันซึ่งๆ หน้าอย่างถนัดชัดเจนที่สุดในระยะใกล้...

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ ราวกับว่ากองทหารนับพันที่เห็นรายล้อมประชิดตัวไว้ทุกด้านเหล่านี้ จะเป็นเพียงตุ๊กตาปั้นที่ปราศจากชีวิตฉะนั้น มันเป็นความเงียบที่ไม่สามารถทำนายอนาคตเบื้องหน้าได้

11 คนในที่ล้อม ได้ยินแต่เสียงหัวใจของตนเองที่เต้น

ระทึกอยู่ในอก ประสาททุกส่วนเขม็งเกลียวแทบจะขาดสะบั้นไปต่อภาวะที่ไม่อาจคาดการณ์ใด ๆ ถูกนี้

แม่ทัพในเกราะเงินกระทบแสงตะวันเช้าเป็นมันระยับบนหลังม้าสีดำ ซึ่งกำลังเชิดหน้าสะบัดขนคออยู่ในขณะนี้ เป็นชายมีอายุ แต่ล่ำสันแข็งแรง จากปลายคิ้วซ้ายพาดผ่านดั้งจมูกลงมาจนถึงมุมขากรรไกรขวา เป็นรอยแผลเป็นขนาดใหญ่จากบาด-แผลฉกรรจ์คล้ายถูกฟันด้วยดาบ นัยน์ตาทั้งสองลุกโพลงแข็งกระด้าง หนวดเคราบนริมฝีปากและใต้คาง ปรากฏสีเทาประ-ปราย เพียงแค่มองเห็นเค้าหน้าได้ถนัดเท่านั้น ประสาทสัมผัสก็บอกได้ทันทีว่า บุรุษผู้นี้ปราศจากความน่าไว้วางใจใด ๆ ทั้งสิ้นยิ่งกว่าคะหยิ่นที่ทุกคนเคยพบเห็นกันแล้วครั้งแรกที่หล่มช้าง... ยิ่งกว่าวายา มนุษย์วานรสมัยหิน ที่พบ ณ ภูเขานิลกาญจน์ แม้จะมีร่องรอยของความรุ่งเรืองในอารยธรรมของชาวพิภพโลก ณ ยุคสมัยหนึ่ง อันพอจะสังเกตเห็นได้จากเครื่องแต่งกายพาหนะอาวุธใช้และระเบียบวินัยของกองทัพก็ตาม

ส่วนทหารทุกคน อันเป็นผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาในขณะนี้ก็ขึงขังถมึงทึง บอกให้ทราบชัดว่า จะปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่างในฉับพลันทันทีหากได้รับคำบัญชาเป็นขบวนของแสนยานุภาพที่กร้าวแข็ง มีอำนาจยิ่ง

ไม่มีสัญลักษณ์แห่งความเป็นมิตร ไมตรี...จากผู้คนมากมายในรูปกองทัพเจ้าของแผ่นดินประหลาดกองทัพนี้ ในสภาพประจัน-หน้ายิ่งเห็นกันในระยะใกล้เกือบจะประชิดตัวยิ่งตัดสินได้ชัด

“ถ้าเดาไม่ผิด เจ้าพวกนี้มันมองเราเหมือนหนูที่วิ่งเข้าไปจนมุมอยู่ในกรงดัก”

ไชยยันต์กระซิบออกมาแหบ ๆ

"เราคิดผิดกันหรือเปล่า ที่ปล่อยให้พวกเขาเคลื่อนล้อมโดยเข้ามาจนถึงตัวแบบนี้ ถ้ายิงก่อนในระยะห่างกว่านี้ออกไปบางทีจะทำให้กองทัพนี้ชะงักลงไป และอาจถอย..."

มาเรียระเบิดความอึดอัดออกมาจนได้ยินหมดทุกคน

"ที่เราเห็นอยู่นี่ คือกองทัพของมนุษยชาติผู้เจริญแล้ว ซึ่งไม่มีทางจะทำความเข้าใจกันได้ระหว่างฝ่ายเรากับฝ่ายเขา..."

ดารินคงยืนยันหนักแน่นอยู่อย่างไม่เปลี่ยนความตั้งใจ

"เราไม่ควรจะเปิดฉากความเป็นศัตรูกับเขาก่อน เพราะเรายังไม่รู้จุดประสงค์ของเขา ว่าจะเอายังไง ถ้าเขาบุกเข้ามาอย่างจู่โจม ก็มีเหตุผลว่าเราควรต้องยิง แต่นี่เขาก็เข้ามาอย่างสงบเหมือนจะเปิดช่องให้มีการตกลงอะไรกันได้อยู่เหมือนกัน ต่อให้เรายิงพวกเขาตายไปสักคนสองคนก็ตาม ฉันไม่เชื่อว่าเขาจะถอยหรือแตกพ่ายไป ตรงข้าม กลับจะเป็นการเร่งเร้าให้บุกเข้ามาถึงตัวเราเร็วยิ่งขึ้นอีก และเราต้องตายกันทั้งหมดแน่นอน

"เชษฐา บอกให้แน่เดี๋ยวนี้ว่าจะเอายังไง"

ไชยยันต์ร้องถามมา

"ใช้นโยบายอย่างเดียวกับเมื่อคราวถูกกองทัพทโมนของจ่าเหล้าล้อม ถ้าถูกควบคุมเราจะยอมจำนนโดยดีเพื่อหาทางตกลงภายหลัง แต่ถ้าจะมีการปลดอาวุธจับกุมถึงตัว หรือพวกเราคนใดคนหนึ่งต้องได้รับอันตราย เราจะสู้ตายทันที"

ท่านหัวหน้าคณะประกาศ

นั่นเป็นวิธีที่ถูกต้องที่สุดแล้ว ในความรู้สึกของรพินทร์

ไพรวัลย์ สถานการณ์อันเข้าด้ายเข้าเข็มชนิดนี้ หากใครคนใดคนหนึ่งในคณะตัดสินใจผิดแม้แต่นิดเดียว มันย่อมหมายถึงความพินาศของหมู่คณะทั้งหมด แบบเดียวกับสมัยที่ไอ้จอมทโมนนีลา ยกพลลิงของมันไปล้อมคณะไว้นั่นเอง

ปัญหาที่ทุกคนครุ่นคิดลังเลอยู่ในขณะนี้ก็คือ กองทัพมรกตนครเหล่านี้รู้จักอานุภาพของปืนหรือไม่ และปืนจะช่วยให้ต่อรองสถานการณ์ได้เพียงไหน อย่างไร

แต่ความจริงที่จะต้องสังวรก็คือ...หากพวกนี้ไม่พรั่นพรึงต่ออำนาจของกระสุนแล้ว ก็อย่าว่าแต่สรรพอาวุธโบราณที่ครบมือเป็นกองทัพอยู่ในขณะนี้ ต่อให้มือเปล่า กองทัพเหล่านี้ก็สามารถเคลื่อนเข้าเหยียบย่ำคณะทั้ง ๑ๆ ชีวิต ให้ป่นเป็นภัส-มธุลีไปได้ภายในเวลาชั่วพริบตาเดียวในระยะประชิดใกล้ตัวกันแค่นี้

บัดนั้นเอง รอยยิ้มอันดูเหมือนแสยะ ก็ปรากฏขึ้นบนริมฝีปากของขุนทัพหน้าบาก พร้อมกับเสียงพูดดังก้องไปในความเงียบ เป็นประโยควาจาที่ส่งความมายังอาคันตุกะต่างแดนทุกคนในที่ล้อมขณะนี้

คณะติดตามคนสาบสูญทุกคนตะลึงตัวแข็ง เหลียวมองหน้ากันเองอยู่ไปมา เพราะไม่มีใครสามารถฟังภาษานั้นออกเลยแม้แต่คนเดียว ไม่รู้แม้แต่ว่ามันเป็นภาษาแขนงไหนของมนุษยชาติ เสียงนั้นห้าวลึก เต็มไปด้วยอำนาจเฉียบขาด แต่เท่าที่สดับผ่านโสต สัญชาตญาณก็บอกได้ตรงกันว่า มันเป็นความหมายคุกคามสำทับขวัญ

"ชิบหายละวะ พูดกันไม่รู้เรื่องเสียแล้ว...รพินทร์ คุณฟังออกไหม?" ไชยยันต์อุทาน

จอมพรานกระเดือกน้ำลายลงคออันแห้งผาก ในชีวิตประสบการณ์ที่ผ่านมา เขารู้หลายภาษาของชนที่เจริญแล้ว รวมทั้งชนเผ่าที่อยู่ตามป่าตามเขาแทบทุกแขนง แต่เท่าที่ได้ยินอยู่ในขณะนี้ สาบานได้ว่าไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย ลีลาของมันสูงต่ำวังเวงเพี้ยนหูอย่างไรสุดที่จะบอกได้

ดังนั้นสิ่งที่เขาจะทำได้ในขณะนี้คือ สั่นหัว กะพริบตาปริบ ๆ แต่ไม่ยอมเปลี่ยนศูนย์ปืนไปจากตัวแม่ทัพใหญ่นั่น เชษฐาดาริน และมาเรียหันไปปรึกษากันซุบซิบ

"ลีลาของเสียงพูดคล้าย ๆ ฮีบรู"

เชษฐากระซิบ แต่มาเรีย ผู้ช่ำชองทางนิรุกติศาสตร์สั่นศีรษะ

"ไม่ใช่ค่ะ มันอาจเป็นภาษาที่เก่าแก่ที่สุดของมนุษย์ก็ได้ ฉันเคยได้ยินโยคีแถบหิมาลัย พูดติดต่อกันเองด้วยภาษาซึ่งฟังคล้าย ๆ อย่างนี้สเตเกลเคยบอกฉันว่า...มันเป็นภาษาของเทพยดาและฤทธิพราหมณ์"

"เธอหมายถึงภาษากุโบ๊สรึ?"

ดารินลืมตาโพลง ร้องออกมา

"ฉันก็ไม่รู้ ว่าเขาเรียกภาษาอะไร แต่ฟังตามกระแสเสียงที่มันน่าจะเป็นภาษาอย่างที่บอกแล้วนั่นแหละ เวลามีการเข้าทรงเทพดาหรือการอ่านโองการของพวกโยคี มักจะใช้ภาษาเหมือน ๆ อย่างนี้ ฉันได้ยินคราวใด ขนหัวลุกชันทุกที มันฟังลึกลับน่า-กลัวอย่างไรบอกไม่ถูก"

"ถ้างั้นก็ภาษากุโบ๊สแน่นอน พวกนี้ใช้ภาษาเก่าแก่ที่สุดของมนุษย์สมัยที่ยังติดต่อกับสรรค์เบื้องบนได้"

ราชสกุลสาวครางออกมาอย่างตื่นเต้น

"ภาษาอะไรก็ไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่ว่าเราจะพูดรู้เรื่องกับเขาได้อย่างไร และไม่ควรจะให้ช้านักด้วย เจ้าแม่ทัพหน้าบากนั้นดูเหมือนจะสั่งให้ทหารขึ้นธนู จ้องมาที่พวกเราทุกคนแล้ว"

รพินทร์บอก ตาจ้องไปเบื้องหน้าไม่กระพริบ

และมันก็จริงตามที่พรานใหญ่เตือน...ทหารม้าจำนวนหนึ่งซึ่งแปรแถวอยู่เบื้องหลังของตัวแม่ทัพเกราะเงิน หยิบคันธนูกับดอกศรขึ้นพาดสายเตรียมพร้อม

"พระคุณเจ้า โกฑัญญะ..."

เชษฐาสงบจิตภาวนา

"หากดวงชะตาของลูกทั้งหลาย ยังไม่ถึงจุดวิบัติลงเพียงนี้ ขอให้มีอะไรมาเป็นสื่อกลาง เพื่อลูกจะได้ติดต่อเข้าใจภาษากับชาวมรกตนครเหมือนเมื่อครั้งติดต่อกับวายาด้วยเถิด"

จบคำอธิษฐาน ท่านหัวหน้าคณะก็ตะโกนพูดออกไปภาษาของตนเองว่า

"พวกท่านเป็นใคร และยกกำลังมากมายเหล่านี้มาล้อมเราไว้เพื่ออันใด"

แววตาอันลุกโรจน์วาวกล้าของบุรุษในเกราะเงินเบนจับไปที่เชษฐา ซึ่งบัดนี้ยืนโผล่อยู่ครึ่งตัวหลังก้อนหินใหญ่ พลางแผดเสียงหัวเราะออกมาดังสนั่น

"เสนียดกาลีผู้ล้ำแดน!! จงรู้ไว้เถิดว่ากองทัพที่ล้อมพวกเจ้าอยู่ในขณะนี้ เป็นกองทัพเกรียงไกรที่สุดแห่งมรกตนคร เรา

ข้าคือ เจ้ารหัสยะ อนุชาของกษัตริย์สิงหราเป็นจอมทัพคุมมา พวกเจ้าเป็นเชลยของเราแล้ว ณ บัดนี้!”

“โอ! ก๊อด! ตอนนี้ทำไมฉันถึงฟังเขาได้รู้เรื่อง เข้าใจดีเป็นพิเศษอย่างนี้!!”

มาเรียลืมตาโต ร้องลั่นออกมาด้วยความอัศจรรย์ใจขีดสุด

พวกพรานพื้นเมืองทั้งนั้น ก็เหลียวหน้ามองกันล่อกแล่กและกระซิบกระซาบกันแซด ประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว คะหยิ่นว่า

“มันพูดภาษาข้าได้”

“ใครบอกเอ็ง มันพูดภาษาต่องสู่ของข้าตะหาก”

เจ้าส่างปาเถียง

“แต่กูว่ามันพูดภาษาไทยเมืองกาญจน์บ้านกู”

ตาบุญคำแยกเขี้ยว ครางออกมาบ้าง

ดารินขนลุกเกรียว กำลังใจของหล่อนและทุกคนเริ่มดีขึ้นในทันทีนั้น รพินทร์ยกมือขึ้นตบขมับอย่างงง ๆ หันมองหน้าเพ็ญฐา ผู้บัดนี้ยิ้มออกมาได้

“คุณรู้เรื่องหรือเปล่า รพินทร์ ที่เขาพูด...”

“ผมไม่แน่ใจว่าผมจะคิดไปเองหรือเปล่า แต่รู้สึกว่าจะรู้เรื่อง”

“ลองซ้อมความเข้าใจกันเดี๋ยวนี้ซิ เมย์ คุณได้ยินว่ายังไง?”

“เขาบอกว่าเขาชื่อรหัสยะ เป็นแม่ทัพ เป็นน้องคิงสิงหรา พวกเรากำลังจะถูกจับกุม”

“รพินทร์ถามส่างปากับคะหยิ่น สองคนนั่นเข้าใจที่เจ้าแห่งเกาะนั่นพูดอย่างไร?”

พรานใหญ่หันไปร้องถามทั้งสอง แล้วหันมาบอกงงๆ กับนายจ้างเขา

"ถูกต้องครับ คุณชาย กะเหรี่ยงกับต่องสู่ ฟังรู้เรื่องใจความเดียวกับเราเหมือนกัน"

"คุณว่าตอนนี้มันพูดภาษาอะไร ไทย กะเหรี่ยง ต่องสู่ เยอรมัน?"

ไชยยันต์ตาค้าง

"ผมว่าเขาก็พูดภาษาของเขานั่นแหละครับ แต่ไม่ทราบทำไมตอนนี้เราถึงฟังเข้าใจดีก็ไม่ทราบ คุณชายเองก็พูดภาษาของเรา เขาก็เข้าใจเหมือนกัน"

"ลองเจรจากันได้รู้เรื่องแบบนี้ก็พอมีทางแล้ว ทุกคนยึดที่มั่นไว้ก่อน คอยระวังหลังให้ด้วย ผมจะออกไปพูดเขาเอง"

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวโดยเร็ว พร้อมกับก้าวออกจากกำบังหลังก้อนหิน อย่างอาจหาญ เดินช้าๆ ตรงเข้าไปยังร่างที่ตระหง่านอยู่บนหลังม้าศึก ก่อนที่ใครจะทักท้วงได้ทัน รพินทร์ใจหายวาบ รีบเผ่นออกจากที่มั่นคุมติดหลังนายจ้างของเขาไปโดยเร็ว ร้องสั่งให้ไชยยันต์มาเรีย และดารินให้คอยทำหน้าที่ยิงคุ้มกันให้ หากสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้มาถึง!

เชษฐาเดินด้วยอาการเป็นปกติ มาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าขุนศึกแห่งมรกตนคร ผู้อ้างเป็นอนุชาของผู้ครองแผ่นดินเว้นระยะห่างประมาณ 5-6 วา ท่ามกลางสายตาถมึงทึงที่จ้องนิ่งมา รพินทร์ยืนเฉียงซ้อนอยู่เบื้องหลังในระยะเอื้อมถึง มือ

เป็นเส้นคู่ชีพแน่น เขาพร้อมที่จะตายก่อนเชษฐา ไม่ว่าจะเกิด แ ไรขึ้น

อดีตนายพันโททูตทหารบกส่งยิ้มให้อย่างไมตรี

"ท่านหรือที่ชื่อรหัสยะ เป็นอนุชาของกษัตริย์สิงหราและ เป็นแม่ทัพที่คุมทหารเหล่านี้มา"

เขาเอ่ยขึ้นช้า ๆ อย่างแจ่มใสชัดเจนในภาษาของตนเอง

ใบหน้านั้นแสยะรับ ความยโส โอหัง อำมหิต และไร้ ค ว มเป็นมิตรส่อชัดอยู่ในเค้าหน้าโหด

"ใช่แล้ว ข้านี่แหละ รหัสยะ"

เชษฐาก้มศีรษะให้นิดหนึ่ง

"เราชื่อเชษฐา เราและพวกเราทุกคนมาจากดินแดนอัน แสนไกลต่ำลงไปทางด้านใต้ของเทือกพระศิวะ เรามาดี ไม่ได้ คิดที่จะเป็นศัตรูหรือมีพิษภัยใด ๆ ต่อพวกท่านเลย มาอย่าง แ เค้นตุกะต่างแดน ผู้แสวงหามิตรไมตรียังดินแดนของท่านนี้ เหตุใดท่านจึงมองเห็นพวกเราเป็นศัตรูไป เรามีความยินดีที่ได้ พบพวกท่านและปรารถนาในความเป็นมิตร"

ขุนศึกรหัสยะ แผดเสียงหัวเราะก้องไปทั่ว กระแสเสียง เต็มแต้มไปด้วยความหยามหยัน

"ไม่มีความเป็นมิตร จากอาคันตุกะต่างแดนใด ๆ ที่นี่ มัน ผู้ใดก็ตาม...ที่เหยียบย่างเข้ามา มีแต่นำความวิบัติมาสู่ดินแดนนี้"

บุรุษในเกราะเงินกระโชกเสียงตวาด พร้อมกับเอาหอก ชี้หน้าเชษฐา

"โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกท่านคือตัวการสำคัญที่สุด อัน พาเอาความกาลีร้ายมาสู่แผ่นดินมรกตนคร พวกเรารู้ถึงการ

เหยียบย่ำล้ำแดนเข้ามาของท่านล่วงหน้า และโดยโองการประ-กาศิตของสิงหราจอมกษัตริย์ กองทัพนี้จึงมาคอยรับอยู่แล้ว”

เชษฐาหัวเราะอย่างใจเย็น

“เราไม่เข้าใจเลย รหัสยะ พวกเรานำความเลวร้ายอันใดมาสู่แผ่นดินของท่าน? เราบอกแล้วว่าเรามาอย่างสันติและแสวงหาความเป็นมิตร ไม่ได้คิดร้ายอย่างใดเลยจนนิดเดียว”

“พวกท่านนำเอาความมหาวิบัติมาสู่แผ่นดินของเรา!...”

รหัสยะตะโกนกึกก้อง

“มรกตนครกำลังจะลุกเป็นเปลวไฟ แผ่นดินทุกหย่อม-หญ้าจะนองไปด้วยโลหิต เพราะไอ้คนคนหนึ่งในจำนวน 12 คนของพวกท่าน เฮ้ย! ทหาร จับมันทั้งหมด!”

ขาดเสียงบงการราวกับฟ้าผ่านั้น นักรบที่แวดล้อมอยู่ก็โหวตัวพรึบ

อย่างเยือกเย็นและเพียบพร้อมไปด้วยสติ รพินทร์ ไพร-วัลย์ชูปากกระบอกปืนขึ้นท้องฟ้าแล้วเหนี่ยวไก กระสุน .44 แม็กนั่มระเบิดสนั่นหวั่นไหว กลบเสียงทั้งมวล สะกดทุกสิ่งทุกอย่างให้ตรึงนิ่งอยู่กับที่ชั่วขณะ ก่อนที่นักรบผู้เหี้ยมหาญชาวมรกตนครจะตื่นจากตะลึง ปากกระบอกปืนในมือของพรานใหญ่ก็วาดลงมาจับอยู่ที่เป้าหมายหน้าอกของรหัสยะอีกครั้ง คราวนี้กำลังประคองไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง

“รหัสยะ!...”

จอมพรานประกาศขึ้น

“ถึงแม้ท่านจะมีทหารเป็นกองทัพ ส่วนพวกเรามีอยู่เพียงจำนวนเท่านี้ ก็อย่านึกว่าเราจะไร้อำนาจในการป้องกันตัว สิ่ง

ที่เราถืออยู่ในมือนี้ แม้จะดูว่าด้อยฤทธิ์กว่าหอกดาบและธนูของพวกท่านนั้น แต่มันก็เสียงดังนัก ไม่เพียงแต่เสียงดังอย่างเดียวเท่านั้น ปลายกระบอกมันหันไปทางใด ทางนั้นก็จะมีแต่ความพินาศและความตายภายในชั่วพริบตา ถ้าทหารของท่านบุกรุกเข้ามา ท่านจะเป็นคนแรกที่ตายก่อนใครทั้งสิ้น ถ้าไม่เชื่อก็จงดูเฉพาะหอกที่ท่านถืออยู่เป็นตัวอย่าง!”

จบคำ รพินทร์ส่องปากกระบอกปืน หมายไปยังใบหอกขนาดใหญ่ที่ถือชูอยู่เหนือศีรษะของขุนศึกหน้าบาก เขาเล็งอย่างระมัดระวัง แต่ก็ยังช้าอยู่ดี มีเสียงตูมดังแหลมก้องปานแก้วหูจะแตกมาจากเบื้องหลัง ลมร้อนวูบหนึ่งพุ่งผ่านซอกหูของเขาและเชษฐาไป พริบตาเดียวกันใบหอกในมือของรหัสยะก็ขาดแยกกระเด็นหายไปกับตา คงเหลือไว้แต่ด้ามไม้ที่ติดมือเจ้าของเท่านั้น

อุปราช พระอนุชาผู้เป็นจอมทัพแห่งมรกตนคร เงยหน้าขึ้นมองด้ามหอกของตนเอง ซึ่งบัดนี้ใบหอกถูกเด็ดหายไปเสียแล้ว ด้วยตาที่เบิกถลนราวกับไข่ห่าน ชะงักค้างตะลึงงัน ม้าศึกทั้งหลายผวาตระหนกเสียงปืน ส่งเสียงร้อง เต้นสะบัดรวนเรกรูไปมาไม่เป็นส่ำ...

ดาริน มาเรีย และไชยยันต์ ผละจากที่มั่น วิ่งเข้ามาแนบกับเชษฐาและรพินทร์อย่างรวดเร็ว ระหว่างที่ยังไม่ขาดกังวานเสียงของกระสุนนัดนั้น หันหลังชนกัน

“ในนามของผู้แสวงหาสันติ และมาอย่างมิตร!...อย่าให้เกิดการเสียชีวิตหรือเลือดเนื้อขึ้นเลย ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายเราหรือฝ่ายท่าน...”

ผู้ที่ตะโกนแหลมขึ้นในครั้งนี้ คือหมอดาริน หล่อนเองนั่นแหละที่เป็นเจ้าของกระสุนซึ่งเด็ดปลายหอกของขุนทัพรหัสยะกระเด็นหายไป

"เรายืนยันอยู่เดี๋ยวนี้แล้วว่า เราไม่ได้เป็นศัตรูใดๆ ต่อพวกท่านหรือแผ่นดินท่านเลยจนนิดเดียว เหตุใดท่านจึงประสงค์ร้ายต่อเราถึงเพียงนี้ ขอให้ท่านแน่ใจเถิด รหัสยะ ถ้าหากท่านยังคิดที่จะสั่งทหารให้ทำร้าย และจับกุมพวกเราเมื่อใด ชีวิตของท่านจะพินาศลงก่อนใครทั้งสิ้น เหมือนกับปลายหอกที่ท่านถืออยู่ฉะนั้น!"

อุปราชแห่งมรกตนครสร่างจากตะลึงตกใจ เหลือบลงมามองเชลยต่างแดนในคลื่นล้อมของทหารฝ่ายตนอีกครั้งอย่างงุนงง และมีอาการเหมือนจะชั่งใจ แล้วสยายยิ้มออกมาอีกครั้ง

"ต่อให้พวกเจ้ามีอาวุธวิเศษสักเพียงไหน ต่อให้พวกเจ้ามีปีกบินนึกหรือว่าจะหลุดรอดเงื้อมมือของข้าไปได้ พวกเจ้าจะถูกฆ่าตายทั้งหมดภายในเวลาชั่วพริบตา เพียงแต่ข้าออกคำสั่งเท่านั้น"

"ข้อนั้นไม่สำคัญหรอก รหัสยะ..."

ไชยยันต์ร้องสวนตอบไปทันที

"มันสำคัญอยู่ที่ว่า ขุนทัพ อุปราชผู้ยิ่งใหญ่แห่งมรกตนคร จะเอาชีวิตเข้ามาแลกกับพวกเราทั้งหมดหรือ ท่านกล้าหาญพอที่จะตายก่อนทหารของท่านทุกคนก็ลองดู..."

แล้วไชยยันต์ก็หันไปตะโกนสุดเสียง กับเหล่าทหารที่ถืออาวุธห้อมล้อมอยู่ทั้งหลาย เสียงของเขาดังก้องไปทั่ว

"...ทหารของชาวมรกตนครทั้งหลาย ท่านคงได้เห็นและ

ได้ยินในสิ่งที่พวกเราพูดกับขุนศึกรหัสยะ ผู้เป็นแม่ทัพของท่าน แล้วว่าเรามาดีไม่ได้เป็นศัตรูคิดร้ายหรือมาเป็นภัยใด ๆ ต่อพวกท่านหรือแผ่นดินท่านทั้งสิ้น ขณะนี้พวกท่านทั้งหลายล้อมไว้หมดทุกด้านแล้วนั้น เราก็ตระหนักดี แต่ถ้าพวกท่านบุกรุกเข้ามาทำร้ายหรือจับกุมเรา อุปราชรหัสยะจะถูกพวกเราสังหารก่อนที่พวกท่านจะถึงตัวเรา ถ้าท่านต้องการให้แม่ทัพของท่านตายก่อนเป็นคนแรก ก็จงบุกเข้ามา”

เสียงประกาศของไชยยันต์ เป็นผลทางจิตวิทยาที่ดียิ่ง เหล่าทหารหาญของมรกตนคร ซึ่งเต็มไปด้วยระเบียบวินัยอันเข้มแข็ง ในขณะนี้เริ่มรวนเรระส่ำระสาย เหลียวหน้าซุบซิบพูดจาอะไรกันเองแซ่ไปหมดและชะงักงันอยู่เพียงแค่นั้น ไม่อาจที่จะก้าวล้ำเข้ามาได้ รหัสยะเห็นอาการของกองทัพทั้งสิ้นของตนเป็นเช่นนั้น ก็เดือดดาลจนหนวดกระดิกกระทืบโกลนม้าศึก ชูหอกที่ปลายหักขึ้นเหนือศีรษะ ตวาดลั่น

“ทหาร! เจ้าเป็นพวกขลาดตาขาวไปเสียแล้วหรือ จึงได้หวาดเกรงต่อคำขู่ของไอ้ศัตรูจำนวนน้อยนิดประดุจลูกไก่ในกำมือเหล่านี้ มันไม่มีอำนาจยิ่งใหญ่ใด ๆ จะฆ่าข้าได้ แต่ข้าต่างหากที่จะฆ่ามัน รีรออยู่ทำไมจับมันทุกคนมัด! ขัดขืนต่อสู้ฆ่าให้หมด!”

“หยุดก่อน!”

เชษฐาตะโกนแทรกขึ้นอย่างเหลืออด ก่อนที่รหัสยะจะขาดคำสั่งอันเกรี้ยวกราดนั้น

“รหัสยะ! แม้ใบหอกที่ถืออยู่ในมือของท่านก็ยังปลิดปลิวไปในพริบตา จากอาวุธของพวกเรา แต่ถึงเช่นนั้นท่านก็ยังไม่เชื่อว่าเราจะสังหารท่านได้กระนั้นหรือ เอาละ เราจะแสดงให้

ท่านเห็นอีกครั้งเดียวเท่านั้นม้าศึกที่ท่านขี่อยู่ในขณะนี้มันตัวใหญ่และทรหดอดทนต่อท่านมากนัก แต่มันจะล้มกลิ้งลงขาดใจตายทันทีที่อาวุธในมือพวกเราคำรามขึ้น ท่านจะลองดูไหม?”

บุรุษทมิฬผู้มีอำนาจอัครฐานในมรกตนคร พยักหน้ารับคำท้าอย่างยโส

“ข้าต้องการเห็น ถ้าพวกเจ้าสามารถทำได้”

ท่านหัวหน้าคณะหันไปพยักหน้ากับจอมมัคคุเทศก์ กระซิบเครียด ๆ

“อย่านึกว่าต้องทำบาปกับสัตว์ที่ไม่รู้อิโหน่อิเหน่ ซึ่งจะมารับเคราะห์กรรมในครั้งนี้เลย รพินทร์ เพราะถึงอย่างไรก็ยังดีกว่าที่เราจะต้องฆ่าทหารพวกนี้คนใดคนหนึ่ง เพื่อต่อรองสถานการณ์กับเจ้างั่งท่าทางโอหังอวดดีนี่ ยิงม้าที่มันขี่อยู่ให้คว่ำไปเลย แล้วดูซิว่าตัวมันเองจะลงมาออกหัวออกก้อยอีท่าไหน”

จอมพรานถอนหายใจเฮือก เปลี่ยนเป้าหมายศูนย์ปืนที่เล็งอยู่อีกครั้ง คราวนี้พุ่งปากกระบอกตรงไปยังอกอันกว้างใหญ่แข็งแรงของม้าศึกพ่วงพีที่รหัสยะขี่เป็นสง่าอยู่ ระยะมันห่างเพียงแค่ 4-5 วาเท่านั้น ไม่มีอะไรจะต้องระมัดระวังมากไปกว่าวิถีกระสุน ซึ่งอาจทะลุจากอกม้าเสยขึ้นทางก้านคอหรือสันหลังด้านบน อันอาจทำอันตรายเจ้าแม่ทัพหน้าบากผู้เชิดผึ่งอยู่บนหลังด้วยเท่านั้น เขายังไม่ต้องให้รหัสยะต้องบาดเจ็บมีอันตรายใด ๆ เกิดขึ้น ในการประลองฤทธิ์กันในครั้งนี้ แต่แล้วก่อนที่จะง้างนกขึ้น เพื่อการยิงอย่างประณีตบรรจง ไชยยันต์ก็ก้าวออกมา พร้อมกับหัวเราะ

“เดี๋ยวก่อน ท่านขุนศึกผู้ยิ่งใหญ่...”

น้ำเสียงของเขาเต็มไปด้วยอารมณ์ขัน

"โล่ที่ติดกับแผงม้าศึกของท่านนั้นนะ มีไว้เพื่อประโยชน์อันใด"

รหัสยะขมวดคิ้ว เขม้นมองไชยยันต์ราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

"ไอ้หน้าโง่! โล่มีไว้เพื่อการใด ถ้าไม่ใช่มีไว้เพื่อป้องกันศัสตราวุธ"

"เอ็งนั่นแหละ ไอ้หน้าโง่ ซ้ำยังเย่อหยิ่งพองขนไม่รู้จักที่ตายเสียอีกด้วย..."

ไชยยันต์ตอบสวนไปพลางหัวเราะพลาง

"ก่อนที่จะให้อาวุธกระจ้อยร่อยของพวกข้า ส่งคนไปประหารม้าศึกผู้น่าสงสารของเอ็ง ก็ลองปลดเอาโล่ที่เอ็งอ้างว่ามีไว้เพื่อป้องกันศัสตราวุธของเอ็งไว้ได้หรือไม่"

อุปราชผู้มีอำนาจเต็มในทางทหารของแผ่นดินประหลาดสะบัดกายฮึดฮัดอย่างแค้นเคือง ต่อถ้อยคำของไชยยันต์เหลือที่จะกล่าว แล้วบัญชาก้อง เรียกทหารเดินเท้าคนหนึ่งเข้ามาออกคำสั่งให้เอาโล่ไปผูกติดไว้กับหน้าอกม้า ระหว่างสองขาหน้าแล้วพยักเย้ย ร้องผรุสวาทท้าทายมาโขมงโฉงเฉง

"เจ้าจะเป็นคนแรกที่ข้าจะผ่าอก หากอาวุธของเจ้าไม่ศักดิ์สิทธิ์จริงอย่างที่คุยโว"

"เออ จะแหกอกให้ผ่าเลยวะ แต่สำหรับเอ็ง นั่งยึดบังเหียนม้าไว้ให้ดี ๆ ก็แล้วกัน"

ไชยยันต์ตอบ หัวเราะหึ ๆ แล้วหันมาขยิบตาให้รพินทร์

"ไอ้เปรตนี่ท่าทางทั้งขี้โกง ทั้งยอดมหาคอรัปชั่นเลย คง

เป็นตัว 'กังฉิน' ที่สุดในแผ่นดินนี้ ยศคงอยู่ในระหว่างจอมพลหรือพลเอกซ้ำยังเป็นอุปราช พระอนุชาของเจ้าผู้ครองแผ่นดินเสียอีกด้วย เอาเลยผู้กอง จัดการให้มันเห็นฤทธิ์เดชอำนาจปืนของเราชัดๆ เสียที แต่ผมว่ายิงตัวมันให้เค้เก้ไปยังดีกว่ายิงม้าเสียอีก พับผ่าซิ"

รพินทร์ ไพรวัลย์ซ่อนยิ้ม แม้จะอยู่ในภาวะวิกฤตการณ์สุดยอด เขาก็ยังอดขำในอารมณ์ขันของไชยยันต์เสียมิได้

"พร้อมแล้วหรือ รหัสยะ?" พรานใหญ่ถาม

"ข้าพร้อมแล้ว!"

รพินทร์เล็งไปที่โล่ อันทำด้วยหนังแห้งเป็นรูปวง-กลมรีซึ่งผูกปิดอกม้าของรหัสยะอยู่ในขณะนี้ กะวิถีกระสุนให้ชอนทะลุเข้าไปทำลายหัวใจเจ้าสัตว์พาหนะตัวเคราะห์ร้าย โดยไม่ให้เกิดความทรมานแม้แต่น้อย

แล้วเขาก็แตะไก ปล่อยกระสุนแผดออกไปสนั่นหวั่นไหว

เสียงกระสุนหัวตัด 240 เกรน ผ่านโล่หนัง และเจาะทะลวงเข้าไปในกล้ามเนื้ออันหนาแน่นของม้าศึกตัวนั้น เกือบจะได้ยินอย่างชัดเจน ม้าศึกขนาดม้าเทศสะดุ้งผงะยกเท้าหน้าทั้งสองลอยขึ้นจากพื้นในลักษณะกระตุก แล้วปักหัวลงมาล้มกลิ้งตะแคงอยู่กับดินราวกับถูกฆ้อนยักษ์ฟาด

รหัสยะ ผู้เด่นเป็นสง่าอยู่บนหลังตีลังกาสองทอด กระ-เด็นหลุดจากอานบนหลังลงมาม้วนคลุกฝุ่น ท่ามกลางสายตา

ทั่นตะลึงพรึงเพริดราวกับถูกสาปให้กลายเป็นหินของทหารพวกตนครทุกคน

ม้าตัวนั้น ขาสั่นกระตุกพราด ๆ ดิ้นรนแถกไถอยู่กับแผ่นดิน เลือดจากบาดแผลที่หน้าอกของมันไหลทะลักออกมาแดงฉานเนืองนองเพียงชั่วไม่ถึงอึดใจ ก่อนหน้าที่ขุนทัพรหัสยะจะทันตะเกียกตะกายตัวเองขึ้นมายืนได้ มันก็หัวตกราบลงกับพื้นสิ้นใจแน่นิ่ง

ความเงียบสงัดเกิดขึ้นอีกครั้ง มันเงียบจนเหมือนกับว่าเข็มตกก็อาจได้ยิน

ระหว่างที่ขุนทัพหน้าบาก กำลังพยุงกายสะโงสะเงขึ้นมายืนอย่างไม่รู้เหนือรู้ใต้ มีทหารลักษณะเป็นมือรองใกล้ชิดสองคน คนหนึ่งหนุ่มฉกรรจ์ อีกคนหนึ่งอยู่ในวัยชรา ศีรษะขาวเป็นดอกเลา กระโดดลงจากหลังม้าที่ขี่อยู่ วิ่งเข้ามาประคองยุปราชพระอนุชา ซึ่งบัดนี้จ้องตาเหลือกโพลงจับไปที่ม้าศึกของตนอันตายสนิทเลือดไหลนองพื้น แล้วค่อย ๆ หันกลับมาจ้องมองคณะผู้ล้ำถิ่นทั้งหมดอีกครั้ง ด้วยความรู้สึกที่ไม่อาจบรรยายได้ เค้าหน้าอันเหี้ยมเกรียมดุร้ายนั้น เริ่มถอดสีอย่างขวัญเสีย

"คราวนี้ท่านเชื่อหรือยังว่า ท่านจะมีสภาพเช่นเดียวกับม้าศึกของท่านตัวนั้น หากเราส่องอาวุธชนิดนี้ไปที่ท่าน"

เชษฐาได้โอกาส ประกาศก้องขึ้น

"ไม่มีอาวุธชนิดใดของกองทัพพวกท่าน จะต่อสู้กับอาวุธของเราได้ ต่อให้สวมเกราะ ต่อให้มีโล่ หรือหลบอยู่ในที่กำบังใด ๆ อาวุธของเราก็จะส่งรัศมีประหารไปถึงตัวได้ทั้งสิ้น หาก

ท่านไม่ทำอันตรายแก่เรา เราก็จะไม่ทำอันตรายแก่ท่าน ในทางตรงกันข้าม หากท่านคิดร้ายเป็นภัยกับเรา คนแรกที่เราจะใช้อาวุธชนิดนี้ไปประหาร ก็คือท่านผู้เป็นแม่ทัพของทหารทั้งหมดเหล่านี้ ซึ่งท่านจะไม่มีทางหลบหลีกได้เลย เหมือนม้าตัวนั้น! เพราะฉะนั้น คิดให้ดี รหัสยะ ท่านจะต้อนรับเราอย่างมิตรหรือยังคิดที่จะวางตัวเป็นศัตรู”

“ท่านผู้มาจากแผ่นดินไกล ท่านกล่าวหรือว่าท่านมาสู่แผ่นดินของเราด้วยความเป็นมิตร”

นักรบชรา หนึ่งในสองที่เข้ามาประคองรหัสยะ เอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรก ลักษณะท่าทีสุขุมลึกซึ้ง และเต็มไปด้วยไหวพริบกว่าผู้อ้างตัวว่าเป็นอุปราชของแผ่นดิน

“แน่นอน เราไม่เคยเป็นข้าศึกศัตรู หรือมีเจตนาร้ายกับใครทั้งสิ้น และแม้เราจะย่างเหยียบเข้ามาในแผ่นดินของท่านนี้ก็พร้อมแล้วที่จะมาอย่างคารวะเป็นไมตรีกับเจ้าของถิ่น เราไม่นึกว่าเราจะได้รับสิ่งร้ายจากพวกท่าน แต่ไม่ว่าเราจะยืนยันเช่นไร รหัสยะ ผู้เป็นใหญ่เหนือกว่าพวกท่านทั้งหลายในที่นี้ ก็คงดื้อรั้นที่จะจับกุมพวกเราให้ได้ เราไม่เข้าใจเลยว่าเรามีความผิดคิดร้ายอันใด”

เชษฐาพูดช้า ๆ อย่างพยายามที่จะทำความเข้าใจด้วยความรู้สึกบอกได้ทันทีว่า **นักรบชราผู้นี้น่าจะเจรจาพาทีกันได้รู้เรื่องมากกว่าอุปราชขุนศึกผู้ลำพองไปด้วยอำนาจ และสังเกตดูว่าชายชรามีความใกล้ชิด และกุมความสำคัญในกองทัพนี้อยู่ไม่น้อยเช่นกัน อาจเป็นที่ปรึกษาทัพ หรือมิฉะนั้นก็แม่ทัพมือรองจากรหัสยะ**

และก็เป็นความจริงตามที่เข้าใจ เมื่อดารินถามแทรกขึ้นมา

"ท่านผู้เฒ่า ลักษณะของท่านเป็นผู้ฉลาดและสุขุม ท่านมีตำแหน่งอันใดอยู่ในแผ่นดินนี้"

ดวงตามีประกายอ่อนโยนการุณย์คู่นั้น กวาดช้า ๆ ไปยังทุกคนที่ยืนประจันหน้าอยู่และมาหยุดจับอยู่ที่ดาริน วราฤทธิ์

"เราคือกุตะมะ ขุนพล ที่ปรึกษาทางฝ่ายทหารของมรกตนคร"

"พวกเราทุกคนรู้สึกยินดีมาก ที่ได้รู้จักท่านขุนพลกุตะ-มะ..." เชษฐาพูด "ท่านเป็นผู้มีอาวุโสเหนือกว่าใครทั้งปวงในกองทัพนี้ จงช่วยอธิบายให้อุปราช รหัสยะ ผู้เป็นอนุชาได้ทราบเถิดว่าพวกเรามาดี"

"ท่านบุกบั่นมาจนถึงแผ่นดินนี้ ด้วยกิจอันใด?"

นั่น! ดูเหมือนจะเป็นคำถามของฝ่ายชาวมรกตนครที่เข้าประเด็นที่สุด ภายหลังการเกรี้ยวกราด เอาแต่อำนาจข่มขู่ของรหัสยะ

ทุกคนมองหน้ากัน และอึ้งไปชั่วขณะ ปล่อยหน้าที่การเจรจาทั้งหมดให้แก่เชษฐา ผู้เป็นหัวหน้าคณะ

"เราเป็นนักท่องเที่ยว พเนจร และหลงทางเข้ามา"

ขุนพลกุตะมะ มีใบหน้าเคร่งลง ถามต่อมาอีกว่า

"พวกท่านทั้งหมด มาด้วยกันกี่คน?"

เชษฐาเกือบจะพลั้งปากบอกไปตามจริงแล้ว แต่ไม่ทราบมีอะไรมาสะกิดใจไว้อย่างกะทันหัน ตอบว่า

"เรามากันทั้งหมด 11 คน อย่างที่พวกท่านเห็นอยู่นี่แหละ"

"โกหก!"

รหัสยะผู้ยืนนิ่งอยู่นาน ตวาดลั่นมาพร้อมกับยกมือชี้หน้า

"พวกเจ้าไม่ได้หลงทางพลัดเข้ามาอย่างที่บอก และไม่ได้มากันเพียง 11 คน พวกเจ้ามาอย่างมีแผนการ จำนวนทั้งหมด 12 คน เป็นนาย 4 คน คนนำทาง 1 คน บ่าวอีก 7 คน!"

คณะเดินทางทั้งหมดเกือบสะดุ้ง เหลือบตามองกันอีกครั้ง ไชยยันต์คันปากยิบๆ ขยับจะต่อคำด้วยอีก แต่รพินทร์ลอบสะกิดไว้ เพื่อปล่อยหน้าที่เจรจาให้แก่เชษฐาผู้เดียว เพราะคำพูดโต้ตอบระหว่างทั้งสองฝ่ายกำลังจะเป็นกุญแจสำคัญไขเข้าไปสู่ความไม่เข้าใจแต่แรกทั้งมวลให้กระจ่างขึ้น

ท่านหัวหน้าคณะยิ้มอยู่ภายใต้ท่าทีอันสงบเยือกเย็น

"ท่านว่า เรามาอย่างมีแผนการ...เอาละ ลองบอกมาซิว่า พวกเรามีแผนการอันใด"

รหัสยะมีเค้าหน้าบึ้งตึง ดูเหี้ยมโหดอยู่เช่นนั้น กุตะมะผู้ชราเอียงหน้าเข้าไปซุบซิบเหมือนจะให้สงบไว้ แล้วเป็นผู้ตอบมาแทนว่า

"ท่านไม่ได้หลงทางเข้ามาหรอก แต่เป็นการมาโดยเจตนา และเจตนาของพวกท่านหรือใครก็ตามที่เคยล่วงผ่านเข้ามายังดินแดนนี้ไม่ว่ายุคใด สมัยใดก็ย่อมเหมือนกันหมดทั้งสิ้น คือความโลภชักนำเข้ามา และผลที่ได้รับก็คือความวิบัติหายนะทุก

เทได พวกท่านปรารถนาในแหล่งมหาสมบัติของเทพเจ้าแห่งดินแดนนี้ เพื่อนำกลับออกไปสู่โลกภายนอกของพวกท่าน”

ทั้งหมด บังเกิดอาการลุกซู่ขึ้นทั้งกายพร้อมกัน เมื่อได้ฟังประโยคแทงใจดำนั้น

“เกือบถูก ท่านขุนพลเฒ่า แต่ก็ยังไม่ถูกนัก พวกเราทุกคนที่ล่วงล้ำเข้ามาถึงดินแดนนี้ได้สำเร็จ ก็หมายถึงว่าพวกเราได้ละทิ้งความโลภแล้วโดยสิ้นเชิง แม้ว่าในครั้งแรกอาจเคยมีความตั้งใจอย่างที่ท่านพูดมาก่อนก็ตาม แต่เราอยากรู้ว่า ท่านทราบถึงการมาของพวกเราได้อย่างไร?”

“มรกตนคร เต็มไปด้วยวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ เรารู้และเห็นล่วงหน้าได้เสมอ กษัตริย์สิงหรา เป็นโอรสของเทพเจ้าพระองค์รู้เห็นการเคลื่อนไหวของสรรพสิ่งภายในมรกตนครแห่งนี้ รู้แม้กระทั่งดวงความคิดของคนทั่วไป”

กุตะมะผู้ลึกซึ้ง ตอบแช่มช้า

“เราเชื่อว่ากษัตริย์สิงหราของท่าน เป็นผู้หยั่งรู้ แต่เราไม่เชื่อว่าจะหยั่งรู้ไปได้ทุกสิ่งทุกอย่างนักหรอก หรือมิฉะนั้นก็คงหยั่งรู้มาผิด ๆ อย่างเช่นคิดว่าพวกเราเป็นศัตรู จนถึงกับสั่งให้แม่ทัพมาดักจับอยู่เช่นนี้”

“พวกท่านมาด้วยกันทั้งหมด 12 คน!”

ขุนพลเฒ่ากล่าวย้ำขึ้นอีกครั้ง

“นับจำนวนดูเสีย ว่าเราทั้งหมดมีจำนวนเท่าไหร่?”

เชษฐาว่าปนหัวเราะ พร้อมกันก็บอกรพินทร์ให้สั่งพวกพรานพื้นเมือง อันหลบอยู่ในที่มั่น ให้ปรากฏกายออกมา

คะหยิ่น จัน บุญคำ เกิด เส่ยและส่างปา รวม 6 คน

ค่อย ๆ ก้าวออกจากที่ซ่อนอย่างระมัดระวัง มือกำดาบกระชับแน่น รพินทร์โบกมือเรียกให้เข้ามารวมกลุ่ม เชษฐาชี้ไปยังกลุ่มของตนเองทั้งหมด เหมือนจะให้ตรวจดูเอง

กุตะมะ และรหัสยะ กวาดตาอย่างถี่ถ้วน พิจารณาไปทีละคนโดยเฉพาะพวกพรานพื้นเมือง ที่เพิ่งจะโผล่ออกมาจากที่มั่น ฝ่ายนายจ้างทุกคนสังเกตเห็นผู้นำทางทหารของมรกต-นครทั้งสอง พินิจจ้องเหมือนจะค้นหาใครสักคนหนึ่ง ในบรรดา 6 คนเหล่านั้น แต่ก็ไม่สมประสงค์ และบังเกิดแววผิดหวังไม่พอใจ

“คนหนึ่งในจำนวนเหล่านี้ หายไปไหน?”

รหัสยะตะคอกเอ็ดอึงขึ้น

บัดนี้ทุกคนรู้ทันที...แงซายนั่นเอง...แงซายผู้อันตรธานหายไป ก่อนหน้าที่กองทัพมรกตนครจะยกเข้ามาล้อมคณะทั้งหมด

โดยไม่ต้องบอกอะไรแก่กันเลย ทุกคนย่อมตระหนักได้พร้อมกันหมดแล้ว ว่าเหตุใดเจ้านั่นถึงเร้นตัวหายไปอย่างลึกลับ แม้จะยังไม่กระจ่างชัดนัก ส่วนรพินทร์ ไพรวัลย์ บัดนี้ เขาประจักษ์ใจหมดทุกกรณีเพียงแต่ยังไม่มีโอกาสจะพูดกับฝ่ายนายจ้างของเขาเท่านั้น และก็เห็นว่าท่านหัวหน้าคณะ เชษฐา...แม้จะไม่รู้อะไรมาก่อนเลยก็ตาม ยังรอบคอบเต็มไปด้วยไหวพริบ ในการอำพรางบางสิ่งบางอย่างไว้ ไม่ได้บอกไปตามตรงทั้งหมด

เชษฐายักไหล่ ย้อนถามว่า

“ใครล่ะ ที่ท่านว่าหายไป?”

“มันเป็นคนคนหนึ่ง ที่ปะปนมากับพวกท่านทั้งหมดนี่แหละ!”

รหัสยะเกรี้ยวกราดไม่ลดละ แต่แล้วก็ชะงักนิ่ง ไม่กล้ากระตุกกระดิก เมื่อมาเรียค่อย ๆ ยกปืนในมือส่องปากกระบอกไปที่ใบหน้า

"หุบปากที่จะเห่าดังของท่านเสียที ปล่อยให้คนแก่พูดดีแก่รหัสยะ"

แหม่มสาวพูดเบา ๆ ในภาษาของหล่อน

"พวกเรามีมาแค่นี้แหละ ถ้าท่านคิดว่าจะมีใครอื่นนอกเหนือจากที่เห็นอยู่นี่อีก ก็เชิญค้นหาเอาได้เอง"

เชษฐาบอก...

กุตะมะ ขุนพลผู้เฒ่า หันไปตะโกนบัญชาการกับทหารที่แวดล้อมอยู่ด้วยเสียงอันห้าวหาญเฉียบขาด ขาดคำสั่งแล้ว พลเดินเท้าและทหารม้าจำนวนหนึ่ง ก็แยกย้ายกันถืออาวุธกรูเข้าตรวจค้นในบริเวณริมธารน้ำ ซึ่งทุกคนยึดเป็นที่มั่นอยู่ในทันที ระหว่างที่อีก 11 คนยืนระวังตัวคุมเชิงพร้อมอยู่ ประจันหน้ากับอุปราชผู้ยิ่งใหญ่ และนายทหารเฒ่าคนสำคัญชนิดที่ถ้าเกิดเรื่องร้าย ก็จะสามารถยึดเอาเป็นตัวประกันได้ทันที โดยปล่อยให้ทหารเหล่านั้นค้นหาโดยไม่แสดงอาการขัดขวาง ตลอดเวลา ไม่มีใครพูดจาคำใดกันเลย นอกจากคอยระวังตัวและคอยฟังแต่เฉพาะคำสั่งของเชษฐาเท่านั้น

ครู่ใหญ่ ทหารเหล่านั้นก็ตีวงล้อมหมู่กันเข้ามา นายทหารคนหนึ่งเข้ามารายงานว่าไม่พบสิ่งใดทั้งสิ้น นอกจากข้าว-ของสัมภาระของอาคันตุกะผู้ล้ำแดน ที่ยังกองวางอยู่บนแค้มป์เหนือฝั่งธารที่เดิม รหัสยะเต็มไปด้วยความโกรธแค้นผิดหวัง

"ท่านเอาคนคนนั้นไปซ่อนไว้ที่ไหน?"

"ถ้าเราสามารถซ่อนใครไว้ได้โดยไม่ให้พวกท่านค้นพบก็แปลว่า เราควรจะซ่อนตัวเราทั้งหมดที่เห็นอยู่นี่ ไม่ให้ท่านพบได้เช่นกัน มีเหตุผลอันใดที่เราจะต้องซ่อนเร้นใครไว้อย่างที่ท่านว่า และเพื่ออะไรกัน"

ดาริน พูดขึ้นบ้าง บัดนี้ใจของหล่อนเต้นแรง บังเกิดความยินดีอย่างประหลาด ที่แงซายไม่ได้รวมกลุ่มอยู่ด้วยในขณะนี้ จะเป็นเพราะเหตุใดหล่อนก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่สังหรณ์บอกกับตนเองว่า **มันน่าจะเป็นการถูกต้องที่สุดแล้วที่แงซายหนีหายไปก่อนหน้านี้ รู้สึกว่าพวกนี้จะพยายามค้นหาตัวแงซายให้ได้ อันเป็นจุดประสงค์สำคัญที่สุดในการยกกองทัพใหญ่มาล้อมไว้เช่นนี้**

"ท่านผู้มาจากแดนไกล เราขอบอกให้ท่านทราบว่า บัดนี้ท่านเป็นเชลยของเราแล้ว คำสั่งที่เราได้รับมาก็คือ ให้จับกุมพวกท่านทั้งหมดนำตัวไปเฝ้าเฉพาะพระพักตร์ของกษัตริย์สิงหรา หากพวกท่านขัดขืนต่อสู้ ก็ให้เรานำศพของพวกท่านไปแทน"

ขุนพลเฒ่า พูดเคร่งขรึมจริงจัง

เชษฐายิ้มอย่างอารมณ์ดี ตอบว่า

"ท่านผู้เฒ่า กุตะมะ และท่านอุปราชรหัสยะ จงฟัง! เราทั้งหมดยินดีที่จะไปเฝ้ากษัตริย์สิงหราของพวกท่านโดยเต็มใจ ไม่ขัดขืนใดๆ ทิ้งสิ้น เพราะมันเป็นความปรารถนาของเราอยู่แล้ว เรายอมที่จะให้ทหารของท่านเหล่านี้ แวดล้อมควบคุมเราไป แต่มีข้อแม้อยู่อย่างหนึ่งท่านจะให้เราได้หรือไม่"

"ข้อแม้อันใด?"

“ปล่อยให้พวกเราเดินไปโดยอิสระ อย่าได้เข้ามาจับกุมแตะต้องพวกเราเป็นอันขาด ถ้าเกรงว่าเราจะบิดพลิ้วหรือหลบหนีก็เอาทหารแห่แหนรายล้อมไว้ ขออย่างเดียวเท่านั้น อย่าแตะต้องพวกเราคนใดทั้งสิ้น มิฉะนั้น เราจะสังหารท่านและฤๅเวเซรหัสยะก่อนทหารทุกคน”

ขุนพลเฒ่า หันไปซุบซิบกับอนุชาของผู้ครองแผ่นดิน แม้จะทำท่าดุดันวางเขื่อง แต่พอเหลือบมาเห็นม้าศึกของตนที่นอนตายเลือดนองอยู่ ก็มีอาการพิพักพิพ่วนอย่างไรชอบกล ในที่สุด ก็หันมาตะโกนสั่งว่า

“คุมตัวพวกมันทั้งหมดไป อย่าให้คนใดเล็ดลอดหนีไปได้!”

186

ฏุตะนะ ขุนพลเฒ่ากวาดสายตามองดูคณะอาคันตุกะต่างแดนอย่างถี่ถ้วนเป็นรายบุคคลอีกครั้ง อาการของที่ปรึกษาฝ่ายทหารของนรกตมครเต็มไปด้วยความไคร่ครวญเย็นและลึก ชายชราผู้นี้จะมีความน่ากริ่งเกรงระมัดระวังยิ่งกว่าอุปราชรหัสยะผู้มุทะลุดุดันเสียอีก

"ท่านเป็นหัวหน้าของคนเหล่านี้หรือ?"

ขุนพลเฒ่าถามเชษฐา ด้วยเสียงที่เบาต่ำ

"ใช่! ด้วยความรู้สึกที่ขอยืนยันอีกครั้ง ว่าเรามาอย่างมิตร เราขอแนะนำตัวแก่ท่านอีกครั้ง เราชื่อเชษฐา เป็นหัวหน้าของทุกคนที่มากันทั้งหมดนี้ ผู้หญิงผมดำนี่ชื่อดาริน เป็นน้องสาวของเรา คนนั้นชื่อไชยยันต์ เป็นเพื่อน ผู้หญิงผมสีทองเป็นภรรยาของเขา ส่วนคนที่ยิงม้าของอุปราชรหัสยะตาย ชื่อ

รพินทร์ เป็นคนนำทาง นอกนั้น 6 คนเหล่านี้เป็นคนใช้ผู้ร่วมคณะของเรา”

“พวกท่านยอมให้กองทัพของเราควบคุมหรือ?”

“แน่นอน ท่านขุนพล แต่ก็มีข้อแม้อย่างที่บอกแล้ว อย่าทำร้ายหรือแตะต้องพวกเรา แล้วเราทั้งหมดจะยินดีให้ท่านควบคุมตัวไปโดยไม่คิดหลบหนี ไม่ว่าพวกท่านจะเอาตัวเราไปถึงที่ไหน เราก็จะไปจนถึงที่นั่น แม้แต่เบื้องพระพักตร์ของพระมหากษัตริย์ของท่าน”

“เราได้รับคำสั่งจากท่านอุปราชซรหัสยะ ให้ทำหน้าที่คุมพวกท่านอย่างใกล้ชิด”

กุตะมะพูด เค้าหน้านั้นสงบเสียจนไม่อาจทำสิ่งใดถูก

“เพราะฉะนั้นจะเป็นการดีมาก หากพวกท่านจะปฏิบัติตามคำพูดนี้ให้ตลอดไปโดยไม่บิดพลิ้ว ถ้าท่านคิดหลบหนีเมื่อใด ไม่ว่าจะทั้งหมดนี้ หรือคนใดคนหนึ่งเราจำเป็นจะต้องฆ่าท่านทันที”

“ตกลง กุตะมะ เรายินดีให้สัญญากับท่าน”

เชษฐารับคำหนักแน่น

ขณะนั้นเอง คะหยิ่นก็ร้องเอะอะขึ้น ชี้มือไปเบื้องหลัง ทุกคนหันขวับไป ก็เห็นทหารจำนวนหนึ่ง กำลังตรงเข้าไปที่กองสัมภาระ ในแค้มป์ที่พักทำทีเหมือนจะรื้อค้นถ่ายเท หรือมิฉะนั้นก็เคลื่อนย้าย รพินทร์ปราดเข้ามาที่ขุนพลเฒ่าทันที บอกโดยเร็วว่า

“กุตะมะ สิ่งของเหล่านั้นเป็นสมบัติของพวกเรา อย่า

ให้ทหารของท่านเข้าไปยุ่งด้วยเป็นอันขาด พวกเราจะแบกหามกันไปเองตามเดิม”

ขุนพลเฒ่ามองหน้ารพินทร์ มีอาการเหมือนจะชั่งใจอยู่ขณะหนึ่งก็หันไปตะโกนออกคำสั่งกับทหารหมู่นั้นด้วยเสียงอันดังเฉียบขาด

นักรบภายใต้บังคับบัญชาชุดที่ชุลมุนกันอยู่ยังกองสัมภาระของคณะเดินทาง จึงวางมือถอยห่างออกมา ตัวกุตะมะเองหันมาบอกเคร่งขรึมกับฝ่ายล้ำแดนทุกคน

“เอาละ พวกท่านเตรียมตัวออกเดินทางได้แล้ว ขอเตือนอีกครั้งว่า ขอให้ท่านรักษาสัญญาข้อตกลงนี้ไว้ให้มั่นคงด้วย ต่อให้พวกท่านมีอาวุธวิเศษสักเพียงใดก็ตาม กำลังคนของท่านก็มีอยู่เพียงหยิบมือเท่านี้เอง และนักรบชาวมรกตนครทุกคน... ไม่กลัวความตาย”

กล่าวจบ กุตะมะก็ถอยออกไป บงการทหาร มีคนนำเอาม้าศึกใหญ่อีกตัวหนึ่งมาเปลี่ยนแทนให้อุปราชรหัสยะ ซึ่งกระโดดขึ้นหลังอย่างหงุดหงิดเกรี้ยวกราด ดูเหมือนจะปล่อยภาระการติดต่อเจรจากับเชลยต่างแดน ไว้ให้เป็นหน้าที่ของขุนพลกุตะมะโดยไม่เข้ามาเกี่ยวข้องด้วยอีก ที่ปรึกษาฝ่ายทหารก็ก้าวขึ้นหลังม้าของตน

ทหารทั้งหมดที่กระจายล้อมบีบเข้ามา บัดนี้เข้าประจำที่ตามแถวแนวหมวดหมู่ ขยายกำลังเป็นปีกกว้างออกไป เพื่อเปิดโอกาสแก่เชลยภายใต้ควบคุม ให้เคลื่อนไหวได้โดยอิสระพอสมควรตามข้อตกลง

“ไหวดีมาก ผู้กอง ที่ให้พวกนั้นผละจากสัมภาระของเรา พวกเราแบกหามกันไปตามเดิมย่อมปลอดภัยกว่า เอาละไปกันเถอะ เขาจะคุมเราไปไหนก็ไปกับเขา รู้เอาข้างหน้าเองแหละ ว่าอะไรมันเป็นอะไร”

เชษฐาบอก

จอมพรานสั่งคนของเขาในทันที พวกนั้นเก็บดาบเข้าฝักตามเดิมแล้วชวนกันกลับไปที่กองสัมภาระ รื้อถอนแค้มป์ เตรียมเก็บข้าวของเคลื่อนย้าย กลุ่มนายจ้างทั้งหมดพากันเดินเข้าชุมนุมกับพวกลูกหาบที่กำลังเก็บของอยู่ ช่วยกันคนละไม้คนละมือพร้อมกับซุบซิบปรึกษากันไปพลาง กองทหารมรกตนครคงล้อมคุมเชิงไว้รอบด้านหนาแน่นอยู่เช่นนั้น โดยเว้นระยะ ปล่อยเชลยในที่ล้อมไว้ในรัศมี ประมาณ 30 คน เป็นกองกำลังที่คุมใกล้ชิดที่สุด ขณะนี้ นำม้าเหยาะย่างเข้ามาเฝ้าดูการเคลื่อนไหวของกลุ่มเชลยอยู่ใกล้ ๆ

“สภาพของพวกเรา ตกอยู่ในฐานะอย่างเดียวกับสมัยที่เจ้านีลายกพลลิงไปล้อมอีกครั้งหนึ่งแล้วครับ คือคุมเราให้ไปกับมันในฐานะเชลย เพียงแต่ไม่เข้ามาแตะต้องหรือผูกมัดพันธ-นาการเท่านั้น”

รพินทร์กระซิบ สายตาของเขากราดไปอยู่รอบตัวตลอดเวลาโดยไม่ยอมไว้วางใจอะไรทั้งสิ้น ริ้วรอยกังวลเริ่มปรากฏขึ้นบนในหน้า

“ก็อำนาจลูกปืน ที่คว่ำม้าของมันลงไปชักดิ้นชักงอให้เห็นกับตาเมื่อตะกี้น่ะซิ ช่วยต่อรองให้แก่เรา ไม่งั้นป่านนี้มันก็จู่เข้ามาฆ่าเราตายหมด หรือไม่ก็มัดอกแอ่นไปแล้ว ผมว่า

สถานการณ์ของเราคราวนี้ไม่เข้าทีเสียแล้ว พวกนี้มีความเป็นศัตรูกับเรามากกว่าความเป็นมิตร ท่าทีมันบอกชัดอยู่แล้วว่าเตรียมแล่เนื้อเถือหนังเราอยู่ทีเดียว และหยั่งรู้ถึงการมาของพวกเราได้ล่วงหน้า พวกเราเสียอีกเจอะเข้าโดยไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวเลย”

ไชยยันต์พูดเบา ๆ ขณะที่เหวี่ยงเป้ขึ้นเพื่อผูกสายเข็มขัดติดหลัง

“สงบไว้ก่อนเถอะ ไชยยันต์ การที่พวกนี้ยอมให้เราถูกคุมไปโดยไม่ปลดอาวุธ หรือมัด ย่อมเป็นโอกาสอันดีที่สุดเท่าที่เราจะหาได้แล้วในสถานการณ์เช่นนี้ จะอย่างไรเสีย ฉันก็เชื่อว่าเราจะต้องหาลู่ทางให้รอดปลอดภัยได้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ฉันอยากเห็นมรกตนคร ที่นอกเหนือไปกว่ากองทัพอันยิ่งใหญ่กองทัพนี้ อยากเห็นคิงสิงหรา ผู้เป็นเจ้าเหนือหัวของพวกเขาทุกคน”

ไชยยันต์ยิ้มแค่น ๆ

“ก็คงได้เห็นแน่หรอก แต่ผมไม่คิดว่า ‘คิงสิงหรา’ ของคุณจะจัดแกรนด์ดินเนอร์ หรือสโมสรสันนิบาตไว้ต้อนรับเราแน่ และไม่คิดว่าเขาจะเป็นคนดีที่น่าคบด้วย ไม่ได้ยินเจ้าแม่ทัพหน้าบากนั่นบอกหรอกรึ เขาสั่งให้ทหารทั้งกองทัพมาดักตะครุบตัวพวกเรา ถ้าขัดขืนต่อสู้ก็ให้ฆ่าให้หมด แทนที่จะยินดีต้อนรับอย่างแขกเมืองที่อุตส่าห์ด้นดั้นมาจนถึง พวกเราก็ยังไม่ได้ทำความผิดอะไรสักนิด กลับเห็นเป็นศัตรูกาลีบ้านกาลีเมืองอะไรไปเสียฉิบ มันไม่น่าทัศนาจรเลยประเทศมรกตนครนี่พับผ่า”

“ใจเย็น ๆ ไว้เถอะน่า ฉันว่าอาจมีการเข้าใจผิดอะไรขึ้นก็ได้”

ดารินพูดอย่างใช้ความคิด ตาของหล่อนก็ไม่ห่างไปจากพวกชาวมรกตนครที่แวดล้อมอยู่ทั้งหลายเช่นกัน เป็นการมองอย่างให้ความสังเกตสนใจยิ่ง ด้วยสายตาของนักศึกษาทางมานุษยวิทยาของหล่อน

"เขาคงนึกว่าพวกเราจะมาปล้นหรือขโมยทรัพย์สมบัติของพวกเขานั่นแหละ ถ้าเราพิสูจน์ให้เขาเชื่อได้ว่า เราไม่ได้หวังในสิ่งเหล่านั้นเลยจนนิดเดียว แต่มาอย่างอาคันตุกะต่างแดนที่มีความคารวะต่อเจ้าของถิ่น และมาเพื่อติดตามคนหายซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญแท้จริงของเรา เขาก็น่าจะเข้าใจเราได้ดีขึ้น และเลิกคิดว่าเราเป็นศัตรูลงได้ พวกนี้จะเป็นชนเผ่าพันธุ์ใดก็ตาม แต่สังเกตจากรูปร่างลักษณะ เครื่องมือ เครื่องใช้และคำพูด มันแสดงให้เห็นถึงความรุ่งเรืองทางอารยธรรมอย่างสูงสุดมาแล้ว แม้จะเป็นอารยธรรมสมัยเมื่อพันปีก่อนตามที่รพินทร์ว่าก็ตาม"

"มองในแง่ดีไว้ก็เป็นการดีครับ คุณหญิง"

รพินทร์พูดต่ำลึกในลำคอ แกะประตูโม่ปืนออกมากระทุ้งปลอกกระสุนนัดที่ยิงไปแล้วออกทิ้ง บรรจุนัดใหม่เข้าไปแทนที่เพื่อให้เต็มอัตรา 6 นัดแล้วเหน็บไว้ที่เข็มขัด

"แต่ก็ไม่ควรชะล่าใจ ผมมีความรู้สึกเช่นเดียวกับคุณไชยยันต์ ชาวมรกตนครนั้นไม่น่าวิตกหรอก เขาเป็นชนเผ่าเจริญแล้วอย่างคุณหญิงว่าและอาจเป็นมิตรกับเราได้ แต่กษัตริย์สิงหรายังน่าคิดอยู่ และคนคนนั้น ก็เป็นคนที่มีอำนาจสูงสุดในแผ่นดินนี้เสียด้วย เรายังไม่รู้แน่ว่าเขาคิดอย่างไรกับเรา มันไม่ชอบมาพากลอยู่ ที่สั่งให้กองทัพมาดักจับเราเช่นนี้ ข้อกล่าวหาที่ว่า เราเป็นตัวเสนียดกาลีบ้านกาลีเมืองก็ยังไม่แน่ว่าจะอยู่ใน

ความหมายเพียงแค่คิดว่า เราจะมาเอาทรัพย์สมบัติของเขาเท่านั้น หรือว่าจะมีอะไรนอกเหนือกว่านั้นอีก”

“จริงอย่างรพินทร์ว่า”

ท่านหัวหน้าคณะยอมรับ

“ผมสังหรณ์ว่ามันจะมีอะไรเร้นๆ แฝงๆ อยู่ ซึ่งเรายังไม่สามารถเข้าใจได้ มันอาจเกี่ยวกับการที่แงซายอันตรธานไปก็ได้ ทุกคนสังเกตไหม พวกนี้พยายามจะค้นหาคนที่ 12 ในคณะพวกเราให้ได้ และดูเหมือนจะเป็นเป้าหมายความต้องการของเขาในการยกทัพมาล้อมจับในครั้งนี้ทีเดียว และไอ้คนที่ 12 ในจำนวนของพวกเรานี่แหละที่มันปลีกตัวหายไปเสียก่อนราวกับจะรู้ล่วงหน้า แต่มันน่าแปลกที่ว่าพวกเขารู้ได้อย่างไรว่าเรามากันทั้งหมด 12 คน”

“แกไหวทันดีมาก เชษฐา ที่บอกไปว่า พวกเรามากันอย่างเท่าที่เห็นอยู่นี่เท่านั้น โดยไม่เอ่ยพาดพิงไปถึงแงซายหรือบอกความจริงให้พวกนั้นรู้ว่า พวกเราหายไปคนหนึ่งก่อนที่จะถูกล้อม มีความคิดอย่างไรหนอ ถึงได้อำพรางไว้แบบนั้น”

เชษฐาหรี่ตาลง แล้วสั่นศีรษะช้าๆ

“ฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน ว่าทำไมฉันถึงบอกไปอย่างนั้น พอสัมผัสกับความรู้สึกที่ว่า พวกนี้กำลังจะค้นหาจำนวนแท้จริงของพวกเรา และแม้เราเองก็ยังงงกันไปหมดว่าแงซายหายไปไหนโดยที่เราก็เกิดปัญหาสอบสวนกันอยู่หยกๆ ฉันก็คิดว่าควรจะต้องอำพรางไว้ ไม่ควรบอกความจริง...น้อย เมย์ ลองบอกซิพี่ทำถูกหรือทำผิดที่อำพรางไว้เช่นนี้”

“พี่ใหญ่ตัดสินใจได้ถูกต้องที่สุดแล้วค่ะ และสมองก็สั่ง-

แ เวได้เร็วถูกต้องที่สุดอีกด้วย ครั้งแรกน้อยยังนึกไม่ออกเหมือนกันว่าทำไมพี่ใหญ่จึงต้องปกปิด เมื่อถูกกุตะมะและรหัสยะสอบแ มเรื่องนี้ แต่เดี๋ยวนี้น้อยมองเห็นแล้ว”

“มองเห็นยังไง?”

“ก็อาจมองไม่เห็นชัดหรอก แต่รู้ว่าไม่ผิด ที่พี่ใหญ่บอกไปเช่นนั้น ใช่ไหมรพินทร์? มันควรจะเป็นผลดีแก่ฝ่ายเราที่ไม่ตนเอ่ยถึงแงซายเลย และไม่ยอมรับว่ามีใครมากับเราด้วยอีกคนหนึ่ง นอกจากเฉพาะเท่าที่เห็นอยู่ 11 คนนี้เท่านั้น?”

“ครับ คุณชายทำได้ถูกต้องแล้ว และเราน่าจะเข้าใจกันได้เดี๋ยวนี้แล้วว่า ทำไมแงซายถึงหายไปอย่างลึกลับที่สุด”

“รู้ตัวล่วงหน้า ว่ากองทัพมรกตนครจะเข้าล้อมพวกเราทั้งหมดแล้วหนีออกไปก่อนใช่ไหม?”

“ครับ”

“ทำไมไม่บอกให้พวกเราทราบล่วงหน้าบ้าง?”

“ผมเดาไม่ถูก”

“คุณว่าการที่แงซายเร้นตัวออกพ้นการถูกจับกุมพร้อมกับเรา เป็นผลดีหรือผลร้ายกับเรา”

“ผมก็ไม่ทราบ แต่ลักษณะนี้ถ้าดูกันผาด ๆ ก็คือหักหลังหนีเอาตัวรอด”

ดารินเม้มริมฝีปากคิด แล้วสั่นหน้าอย่างเด็ดเดี่ยว

“ฉันไม่เชื่อในเรื่องหักหลัง และไม่เชื่อว่าหนีเอาตัวรอด”

“ถ้าเช่นนั้นคุณหญิงเชื่อในอะไร?”

“ก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่คุณคิดไหม...”

“คิดอะไรครับ...”

"พวกเรา 11 คน ในขณะนี้ตกอยู่ในที่ล้อมเป็นเชลย พูดง่ายๆ ว่า ถูกจับกุมแล้วใช่ไหม?"

"ครับใช่ และสถานการณ์มันเลวร้ายขั้นวิกฤตเสียด้วย"

"พวกเราคนหนึ่ง...เอาละ เดี๋ยวนี้เขาจะเป็นพวกเราอยู่อีกหรือไม่ก็ช่างเถอะ เรามาตั้งสมมติฐานไว้พลางๆ ก็แล้วกันว่าเขายังเป็นพวกเราอยู่พร้อมกับปืน 10 กระบอกและวัตถุระเบิดเร้นตัวออกไปนอกวงล้อมโดยไม่ถูกจับกุมด้วย และพวกนี้ก็ยังไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน สิ่งนี้ จะเป็นผลดีหรือผลเสียแก่เราอย่างไรบ้าง?"

รพินทร์ยักไหล่

"ก็อาจเป็นผลดีบ้าง ในทางยุทธศาสตร์ แต่คนคนเดียวปืนสิบกระบอก และลูกระเบิดช่วยเราได้น้อยมาก หรือมิฉะนั้นก็อาจช่วยให้เรา 11 ชีวิต ตายเร็วขึ้นอีก ในกรณีที่ไปดักซุ่มโจมตีเพื่อหวังจะช่วยเหลือเราที่ไหน ด้วยแผนอันไม่รอบคอบลึกซึ้งพอ"

"แงซายคงไม่ทำอะไรโง่ๆ ไม่ใช่หรือ"

"ครับ! อย่างน้อยที่สุดก็ฉลาดพอสมควรทีเดียว ที่เอาอาวุธสำคัญส่วนใหญ่ของเราหนีไปเสียก่อนที่จะถูกยึด หรือถูกจับ จะให้เข้าใจอย่างนั้นก็ได้เหมือนกัน"

"คุณประชดฉันหรือ"

"ไม่ได้ประชด แต่ผมพูดในแง่คิดกว้างๆ เท่าที่จะมองไปทุกๆ มุม การที่แงซายเอาตัวเองหลุดรอดออกไปพ้นวงล้อม ก็เหมือนกับเหตุการณ์ในครั้งกองทัพลิงเล่นงานเราอีกเหมือนกัน ผิดกันแต่ว่า ในครั้งนั้นผมเป็นคนสั่งให้แงซายออกไปคุมเชิง

ข้างนอกเอง แต่ในครั้งนี้ มันออกไปโดยพลการ ปราศจากการรู้เห็นของผมโดยสิ้นเชิง"

การพูดโต้ตอบกันอย่างรวดเร็ว ระหว่างพรานนำทางกับหมอดาริน อีกสามคนฟังอยู่ทุกประโยค สมองทำงานเต็มที่ เพราะมันล้วนเป็นสิ่งที่จะต้องใคร่ครวญขบคิดยิ่ง

แน่ละ ในภาวะเช่นนี้ ต้องคิดหนักเสียแล้ว...อะไรคือแผนการแท้จริงของแงซาย ผลดีผลร้าย มันจะออกมาในรูปใด สุดที่จะเดา

แล้วรพินทร์ ไพรวัลย์ ก็กล่าวขึ้นอีกครั้ง โดยทุกคนไม่นึกว่าจะได้ยินว่า

"ถ้าแงซายฉลาดจริง เขาจะต้องเอาอาวุธทั้งหมดของเราเหล่านั้น รวมทั้งตัวเองไปแอบซ่อนไว้ให้มิดชิดที่สุด จนกว่าจะถึงวาระที่ถูกต้อง"

"วาระที่ถูกต้อง? หมายความว่ายังไง?"

ทุกคน ถามมาพร้อมกันเป็นเสียงเดียว

จอมมัคคุเทศก์ยิ้มเครียด ๆ

"ผมไม่ทราบเหมือนกันว่า 'วาระที่ถูกต้อง' คืออะไร ทุกสิ่งทุกอย่าง เราจะได้คำตอบที่กระจ่างชัดที่สุด ในอนาคตนี่แหละ ขอทราบนโยบายจากคุณชายอีกครั้ง...เอายังไงดีครับใกล้ๆ จากเวลานี้เป็นต้นไป?"

"เขาจะคุมตัวเราไป ก็ไปกับเขา พบกษัตริย์สิงหราได้เร็วที่สุดเท่าใด ก็ยิ่งดีเท่านั้น เพื่อจะได้ทำความเข้าใจกัน สิ่ง

ที่เราหวังไว้ก็คือ...จะทำความเข้าใจกับเขา และชาวมรกตนครทั้งหลายได้ด้วยดี แต่ถ้าจำเป็นก็สู้ตาย การแก้ไขปัญหาเราจะหารือกันไปทีละขั้น สุดแต่จะพบอะไร วัตถุประสงค์ของเราก็คือสืบให้ได้ความแน่ชัดว่า อนุชากับหนานอินผ่านเข้ามาถึงแผ่น-ดินนี้หรือไม่ เป็นตายร้ายดีเช่นไร ซึ่งผมเชื่อว่าพวกนี้จะต้องรู้ ที่นี่คือปลายทางของเราแล้ว!”

จอมมัคคุเทศก์ และผู้ร่วมตายทุกคน รับทราบแนวทางของท่านหัวหน้าคณะ รพินทร์โบกมือเป็นสัญญาณกับคนของเขา พวกนั้นเข้าประจำแนว ยกสัมภาระขึ้นแบกพาดบ่าเหมือนการเดินทางเคลื่อนย้ายเช่นทุกครั้ง แต่ในครั้งนี้ส่างปา ผู้เคยเดินเดี่ยวเข้ามารับหน้าที่หาบของคู่กับคะหยิ่นแทนให้แก่แงซายผู้สูญหายไปอย่างลี้ลับ

“พวกเราพร้อมแล้ว กุตะมะ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ตะโกนบอกกับขุนพลเฒ่า ผู้ยืนม้ามองจับอยู่ตลอดเวลา

กุตะมะชูมือขึ้นสูงเหนือศีรษะ แล้วโบกวาดลงช้า ๆ เมื่อนั้นเองสัญญาณเป่าเขาก็ดังกังวานก้องเป็นเสียงยาวพร้อมกัน เสียงฝีเท้าคนและม้าก็เคลื่อนไหวจนแผ่นดินสะเทือน

กองทัพและขบวนของเชลยเริ่มเคลื่อนที่

ทหารม้านายหนึ่ง ควบโขยกสะบัดกรายอย่างเป็นสง่าออกมาจากหมู่แถวที่เรียงรายเป็นระเบียบอยู่ ล้ำไปนำเด่นอยู่เบื้องหน้าของขบวนเชลยซึ่งเดินเกาะหมู่กันในขณะนี้ เอาหอก

เป็นสัญญาณให้เดินตามหลังม้าไป ในขณะที่กุตะมะและทหารม้าอีกหมู่หนึ่งเหยาะขนาบมาทางเบื้องหลัง ส่วนรอบนอกถัดออกไป ก็เป็นกองทหารม้าและพลเดินเท้าที่แห่แหนมาเป็นขบวนเต็มทุ่งนับจำนวนไม่ได้ ดูสะพรึบไปหมด แสงตะวันยามเช้าเลยส่องกระทบศัสตราวุธเป็นประกายวูบวาบพราวตา...

ขบวนเชลย ถูกนำเคลื่อนสู่ถนนสายใหญ่ที่อาศัยเดินผ่านมาอีกครั้ง ณ บนถนนนี้เอง ทุกคนจึงสังเกตเห็นกองทัพแห่งนครที่ถูกส่งมาให้จับกุมอย่างชัดเจน กำลังของทหารพร้อมอาวุธเต็มอัตราศึกเหล่านั้น มีปริมาณเกินกว่าที่คาดคิดไว้มาก แต่บางส่วนเท่านั้นที่เข้าไปบีบล้อมอยู่ในระยะใกล้ ส่วนใหญ่กระจายอยู่เป็นหมวดกองเต็มสองฟากฝั่งถนน เป็นทหารม้าประมาณ 2 กองร้อย นอกนั้นเป็นพลเดินเท้า ส่วนหนึ่งเคลื่อนขบวนเคอย่างเป็นระเบียบ อยู่บนถนนอันกว้างใหญ่ อีกสองส่วนจะเคลื่อนไปตามป่าโปร่งและทุ่งหญ้าริมสองฝั่งดูแน่นขนัด

มีธงยอดสูง สีสันต่าง ๆ ประจำหมวดกองแตกต่างกันออกไป ลอยเด่นอยู่เหนือแต่ละกลุ่มกองเหล่านั้น ซึ่งน่าจะสันนิษฐานได้ว่านอกจากจะใช้เป็นเครื่องหมายให้แม่ทัพสังเกตเห็น รู้ได้ว่า...หน่วยใดของตนอยู่ยังแถวแนวใดแล้ว ยังน่าจะเชื่อได้ว่าธงอาจเป็นสัญญาณในการส่งข่าว บอกความแก่กันอีกด้วยในระหว่างหมวดกองที่แยกย้ายกันอยู่ห่าง ๆ เช่นนี้ นอกจากนั้นสัญญาณเป่าเขาก็ดีหรือสัญญาณกลองก็ดี ย่อมใช้ในด้านการติดต่อส่งข่าวทั้งสิ้น เพราะมีการเป่า หรือตีส่งถึงกันอยู่เป็นระยะ

คณะนายจ้าง และพรานนำทาง ซึ่งเดินเกาะหมู่กันไปใจกลางวงล้อม ต่างอยู่ในภาวะตื่นงง แทบไม่เชื่อในสิ่งที่ตนเองได้เผชิญพบเห็นอยู่ในขณะนี้ เป็นความรู้สึกที่ยากจะบรรยายได้ มันเป็นสิ่งที่มหัศจรรย์อีกชนิดหนึ่งที่ไม่มีใครคาดฝันหรือเชื่อได้ล่วงหน้าว่า จะพบเห็นในชาตินี้หรือชาติหน้า(ถ้าชาติหน้ามีจริง)

พวกพรานพื้นเมืองทั้ง 6 คนนั้นไม่มีอาการแสดงออกในด้านความครุ่นคิดพิศวงอะไรนัก คนเหล่านี้จะมีความรู้สึกก็แต่เฉพาะเหตุการณ์ซึ่งหน้าเท่าที่เผชิญอยู่เป็นคราว ๆ ไปเท่านั้น เพราะความอวิชชา ไม่รู้อะไรเลยของพวกเขานั่นเอง แต่ผู้ที่อยู่ในฐานะเจ้านายทั้ง 5 คน ในสมองของแต่ละคนปั่นป่วนสับสนไปหมด แทบจะบ้าตายด้วยปัญหาสารพัดชนิดจากเหตุการณ์ที่เผชิญอยู่

ยิ่งรู้มาก ก็ยิ่งเกิดปัญหาให้ต้องถามตนเองมาก...

มรกตนคร! มันมีอยู่จริงได้อย่างไรในพิภพโลกนี้ ทำไมโลกภายนอกถึงไม่รู้เห็น มนุษยชาติที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินประหลาดนี้มีมาตั้งแต่ยุคสมัยใด และ ฯลฯ...

ตะวันสาย เริ่มฉายแสงกล้าขึ้นเป็นลำดับ ทุกหนทุกแห่งสว่างไสวชัดแจ้งในสายตาทั้งสองข้าง ซึ่งจะยืนยันได้ว่าต่างอยู่บนความจริงหาใช่ความฝันไม่ ผงคลีจากการย่ำเดินของกองทัพลอยตลบเป็นม่านมัวไปหมด

เหลือบไปทางไหน ก็เห็นแต่นักรบซึ่งน่าจะกระโดดออกมาจากภาพเขียนโบราณเหล่านั้นรายล้อมไว้รอบด้าน ด้วยสีหน้าที่ถมึงทึงเหี้ยมเกรียมและเต็มไปด้วยวินัยอันเคร่งครัด แต่ละคนของทหารเหล่านั้นไม่พูดจาพาทีต่อกันใด ๆทั้งสิ้นเหมือนหุ่นยนต์

ข้างพวกพรานพื้นเมืองทั้ง 6 คนเล่า ก็ทำหน้าที่แบกหามสัมภาระข้าวของเดินกันไปด้วยการสงบ ดูเหมือนว่าคนเหล่านี้ไม่มีความคิดอะไรเลยสักอย่าง

คงมีแต่ฝ่ายนายจ้าง และพรานนำทางเท่านั้นที่แลสบสายตากันเหมือนจะสอบถามความรู้สึกของแต่ละฝ่ายตลอดเวลา

ทั้ง 5 คน เดินรวมกลุ่มกันชิดที่สุดพอที่จะพูดจาหารือกันได้เบาๆ นับตั้งแต่เริ่มเคลื่อนขบวนตามการนำของกองทัพนี้ที่เขามาเดินอยู่บนถนนใหญ่ ทุกคนดูจะเงียบกริบกันไปหมด ไม่มีใครเอ่ยคำใดขึ้นเลยเพราะสมองอันสับสนเคว้งคว้าง

"คุณควรจะมีอะไรพูดบ้างนะผู้กอง"

เชษฐาทำลายความเงียบขึ้นเบาๆ เป็นคนแรก

พรานใหญ่ยกมือขึ้นตบขมับ สะบัดหน้าสองสามทีอย่างขจัดความมึน พลางหัวเราะ

"ผมยังนึกอะไรไม่ออกในขณะนี้ มันตื่นเต้นเสียจนยังไม่สามารถปรับอารมณ์ให้สงบได้"

พร้อมกับพูด เขาชี้มือกราดไปรอบตัว

"จนแล้วจนรอด กระทั่งเดี๋ยวนี้ ผมก็ยังไม่อยากจะเชื่อตัวเองในสิ่งที่เห็นอยู่นี่ คิดๆ ดูก็น่าหัวเราะ ไม่ทราบผมนำพวกเราทุกคนมาถึงแดนสนธยานี่ได้อย่างไร คนเหล่านี้ที่เราเห็นมีชีวิตเลือดเนื้อวิญญาณเป็นมนุษยชาติอย่างเดียวกับเราทุกอย่าง แต่พวกเขาเป็นมนุษย์ในยุคที่ถอยหลังจากสมัยของเรานับพันๆ ปี

มาพบปะกับพวกเราอันเป็นมนุษย์ในศตวรรษที่ 20 นี่ได้อย่างไร ผมก็อธิบายไม่ได้"

"ความมหัศจรรย์ ที่พวกเราผู้เจริญแล้ว ยังศึกษาค้นคว้าไปไม่ถึง เป็นสิ่งที่มีอยู่จริง ฉันเพิ่งจะเชื่อในทฤษฎีนี้เมื่อเดินทางมาภายใต้การนำของคุณนี่แหละ รพินทร์"

นักวิทยาศาสตร์-หมอดาริน พูดเสียงเบา แต่หนักแน่น

"น้อยพูดถูก ป่วยการที่เราจะคิดค้นหาคำตอบ หรือนำหลักเกณฑ์ใด ๆ ที่เราเคยศึกษาเรียนรู้มาเป็นเครื่องวัดทดสอบกับสิ่งที่เราพบเห็นเหล่านี้ เพราะมันต้องค้านกันอยู่วันยังค่ำ ว่าถึงปัญหาเฉพาะด้านดีกว่ามัวแต่ไปคิดให้เสียเวลา พวกนี้จะเอาดาบเชือดคอเราเสียเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ เห็นพวกเขาเหล่านี้แล้วทำให้ฉันคิดไปถึงทหารโรมันในสมัยของจูเลียตซีซาร์เราจะมีความสุขที่สุด ถ้าพวกเขาเลิกคิดเสียได้ว่าเป็นศัตรูของเขา ไม่งั้นเห็นทางรอดยาก แต่พระเจ้า หรือมิฉะนั้นก็ฤาษีโกฑัญญะช่วยเราไว้เป็นอย่างมากแล้ว ที่ทำให้พวกเราไม่ต้องปะทะต่อสู้กับพวกนี้เสียก่อน และช่วยให้เจรจากันรู้เรื่องพอจะผ่อนปรนสถานการณ์ลงไปได้บ้าง" มาเรียว่า

"ถ้าเจ้าแงซายไม่ขโมยปืนยาว กับระเบิดเราไปเสียก่อน ป่านนี้ก็บรรลัยวายวอดกันไปข้างหนึ่งแล้ว"

ไชยยันต์พูดโพล่งออกมา

"ใช่ซิ บรรลัยกันไปข้างหนึ่งแล้ว...ก็ข้างของเรายังไงล่ะ ภายหลังกระสุนหมด หรือยิงสกัดไม่ทันในขณะที่ทหารม้าเหล่านั้นตะลุยเข้าถึงตัว ฉันยิ่งมองเห็นชัดเดี๋ยวนี้แล้วว่า การที่แง-ซายเอาอาวุธส่วนใหญ่ของเราไปเสียได้ ก็เป็นการดีกับเราอย่าง

แทที่สุด ช่วยให้เราไม่ต้องตัดสินใจบุ่มบ่ามลงไปก่อนเวลาอัน ควร ทีแรกก็หลงโกรธอยู่เหมือนกันว่าแงซายเล่นพิเรนทร์อะไร ถึงขนาดนี้ ส่วนปืนสั้นที่เหลือไว้ให้นั้นมันก็มีประโยชน์ในการ ช่วยของสถานการณ์ของเรา อย่างที่ทำไปแล้วนั้นยังไง ฉันมี ความคิดว่า การเร้นตัวหายไปของแงซายครั้งนี้ เป็นผลดีกับเรา ทั้งหมดแน่นอน ไม่ทางตรงก็ทางอ้อม ใครจะเข้าใจเป็นอื่นใด ก็สุดแล้วแต่ คนเราร่วมเป็นร่วมตายเห็นใจกันมาถึงขนาดนี้แล้ว ถ้าเข้านกันผิด ก็ให้มันรู้ไป"

"ผมจะลองเลียบเคียง หลอกคุยกับกุตะมะดู เชื่อว่าเรา คงจะได้อะไรคืบหน้าบ้าง"

รพินทร์บอกกับทุกคน เชษฐาสนับสนุนมาโดยเร็ว

"ดี ผู้กอง ตาเฒ่านั่นท่าทางจะเป็นคนอารมณ์ดีและพอ จะทำความเข้าใจกับเราได้มากกว่ารหัสยะ รู้สึกว่าจะเป็นคนมี เหตุผลด้วย"

จอมมัคคุเทศก์ผ่อนฝีเท้าลงในทันทีนั้น ถ่วงเวลา ปล่อยให้ขบวนลูกหาบซึ่งตามปกติแล้วจะเดินกันอยู่เบื้องหลัง แซงขึ้นหน้าไปก่อน แล้วตัวเขาเองก็มาเดินอยู่รั้งท้ายขบวน การกระทำเช่นนี้อาจเป็นที่สังเกตผิดปกติของขุนพลเฒ่ากุตะมะ จึง กระตุ้นม้าซึ่งเดินเหยาะเว้นระยะอยู่ห่างพอสมควร ให้เข้ามา ประกบชิดตัวและจ้องมองอย่างสงสัย รพินทร์ยิ้มให้

"อย่าระแวงอะไรเลย ท่านขุนพล เราเพียงแต่อยากจะ แนะนำกับท่านระหว่างที่ถูกควบคุมตัวไปกับกองทัพนี่เท่านั้น"

เขาเปิดฉาก ทอดสะพานแห่งความเป็นมิตร

นักรบชรา ตำแหน่งที่ปรึกษาทางทหารแห่งแผ่นดินและชนชาติอันไม่ปรากฏอยู่ในแผนที่ภูมิศาสตร์ของโลก ทอดตาสำรวจดูเชลยซึ่งเดินเคียงไปกับม้าที่ตนขี่อีกครั้งอย่างเพ่งพิศ ดวงตาที่ฝังลึกอยู่ในกรอบคู่นั้น เป็นสิ่งที่รพินทร์ไม่อาจอ่านได้ มันเต็มไปด้วยความสงบเยือกเย็นเสียจนบอกไม่ถูก

"ท่านเป็นคนนำทาง ของบุคคลคณะนี้หรือ?"

กุตะมะเอ่ยถามขึ้นด้วยเสียงลึก แสดงให้ทราบชัดได้ทันทีถึงความเป็นคนช่างสังเกต ละเอียดถี่ถ้วนยิ่ง เพราะแม้ได้รับการแนะนำจากเชษฐาเพียงครั้งเดียวก็ยังสามารถจำ และกำหนดได้อย่างถูกต้องว่าใครเป็นใครในกลุ่มของเชลย

"ถูกแล้ว เราเป็นคนนำทาง"

"เช่นนั้น ท่านก็นำทางพวกเขามาผิดเสียแล้ว เพราะเป็นการนำมาสู่ที่ตาย"

รพินทร์ ไพรวัลย์ หัวเราะเบา ๆ ตาเฒ่ากุตะมะแหลมคมและลึกซึ้งยิ่งในด้านวาจา แม้จะพูดด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบนุ่มนวล ไม่พูดเปล่า ยังมองเหมือนจะสังเกตอาการและสีหน้าของฝ่ายที่รับฟังไปด้วย

"เมื่อถึงที่ มนุษย์เราต้องตายทุกคน"

กุตะมะยิ้มน้อย ๆ

"ท่านเป็นผู้กล้าหาญ และมีความสามารถ เรารู้ว่า ถ้าปราศจากท่านเสียคนเดียว บุคคลคณะนี้จะไม่มีวันได้เหยียบถึงดินแดนของเรา ท่านเป็นตัวการสำคัญที่สุด"

"ตัวการอะไร?"

"ตัวการที่นำความยุ่งยากทั้งมวลมาสู่แผ่นดินมรกตนคร"

ขุนพลเฒ่าตอบด้วยเสียงราบเรียบอาการเดิม

"เรายังไม่เข้าใจที่ท่านพูด และเชื่อว่าท่านกับพวกท่านทุกคนน่าจะมีการเข้าใจผิด ท่านจะอธิบายให้เราทราบได้ไหม ว่าพวกเราทั้งหมด ที่มาถึงแผ่นดินของท่านนี้สร้างความยุ่งยากเดือดร้อนอะไรขึ้น"

ความเคร่งขรึม ปรากฏขึ้นบนใบหน้าที่มีรอยยิ้มจาง ๆ นั้น

"ท่านจะได้รู้เองเมื่ออยู่เบื้องพระพักตร์ของกษัตริย์สิงหราของเรา เราไม่อยู่ในฐานะที่จะบอกสิ่งใดแก่ท่านได้ในเรื่องนี้"

แล้ว เชษฐา ดาริน ไชยยันต์ และมาเรีย ก็ชวนกันผ่อนฝีเท้าลงมาเดินใกล้ชิดอยู่ข้างม้าของกุตะมะด้วย เพื่อคอยฟังพรานใหญ่ตะล่อมสนทนา

"เราจะเดินกันอีกไกลเพียงไหน ก่อนจะได้เฝ้ากษัตริย์สิงหราของท่าน"

"พรุ่งนี้ ก่อนตะวันจะเที่ยง"

กุตะมะตอบ

ห้าคน มองหน้ากัน

"หมายความว่า จะต้องเดินกันตลอดทั้งวันนี้ และพรุ่งนี้อีกครึ่งวันหรือ?"

"ใช่แล้ว เดินเท้า วันครึ่งจะเข้าถึงตัวเมืองมรกตนคร และกลางคืนเราจะพักนอนแต่ถ้าเดินทางด้วยม้า จะถึงก่อนตะวัน–ตกเย็นวันนี้"

"ทหารของท่านทั้งหมดในกองทัพนี้ มีจำนวนประมาณสักเท่าใด?"

จอมพรานชวนคุยมากกว่าจะเห็นได้ชัดว่าเป็นการสอบ-ถาม ในระหว่างฝ่ายนายจ้างอีก 4 คนสดับฟังอยู่ ปล่อยหน้าที่พูดให้เขาตามลำพัง

"หนึ่งพันสองร้อยคน ทหารม้าสองร้อยเศษ นอกนั้นเป็นพลเดินเท้า"

เชษฐา ไชยยันต์ และรพินทร์ สบตากันอีกครั้ง เสียงไชยยันต์ครางออกมาเบา ๆ ว่า

"ว่าแล้ว เป็นกองพลเลย"

รพินทร์ซ่อนยิ้ม ชวนคุยต่อไป

"เป็นกำลังทหารทั้งหมด ที่มรกตนครมีอยู่หรือ?"

ขุนพลเฒ่าสั่นศีรษะ ยิ้มอย่างหมิ่น ๆ ในคำถามนั้น

"ท่านเข้าใจผิด ทหารทั้งหมดที่ท่านเห็นอยู่นี่ เป็นเพียงจำนวนไม่ถึง 1ใน 10 ของกำลังทางทหารทั้งหมดที่มรกตนครมีอยู่เท่านั้นเฉพาะกองทหารม้าเหล่านี้..."

กุตะมะชี้มือไปยังม้าพ่วงพีสูงใหญ่ทุกตัว ที่กำลังเหยาะย่างสะบัดกรายอยู่

"ก็ยังเป็นเพียงส่วนหนึ่งของกองทัพม้ารักษาพระองค์ของกษัตริย์สิงหราอันมีฝีมือในการรบเยี่ยมยอดที่สุด ภายใต้บัญ-ชาการของรหัสยะอุปราชพระอนุชา"

"พวกเราทั้งหมดที่มากันนี่ มีจำนวนเพียง 11 คนเท่าที่ท่านเห็นอยู่"

รพินทร์พูดยิ้ม ๆ

"พวกท่านถึงกับต้องยกกันมาเป็นกองทัพใหญ่ จำนวนทหารกว่าพัน เข้าล้อมจับทีเดียวหรือ"

ขุนพลเฒ่ามีสีหน้าอึดอัด ริ้วรอยแห่งความยุ่งยากลำบากใจเริ่มปรากฏขึ้นในแววตา นิ่งไปครู่ ก่อนจะตอบว่า

“เราไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้ทหารเป็นจำนวนมาก-มายเหล่านี้มาจับกุมพวกท่านหรอก พวกท่านมีจำนวนเพียงแต่หยิบมือเดียว ทหารม้าเราเพียงหมู่เดียวก็สามารถที่จะจับกุมหรือฆ่าท่านได้ แต่บังเอิญกองทหารส่วนใหญ่มากมายที่ท่านเห็นอยู่นี่ มีภารกิจที่จะต้องปฏิบัติในเส้นทางเดียวกันนี้อยู่แล้ว จึงมีโอกาสมารวมพลกันที่นี่ ตามคำสั่งเดิมที่เราได้รับนั้น พระ-อนุชารหัสยะ บัญชาให้เรา พร้อมด้วยทหารม้าจำนวนหนึ่งเพียงไม่เกิน 30 คนมาดักจับท่านที่นี่ ส่วนพระอนุชามีภาระที่จะคุมกองทหารส่วนใหญ่ไปปฏิบัติการในกิจหนึ่ง บังเอิญกองทัพใหญ่เสร็จสิ้นภาระก่อนเวลาอันควร จึงยกมาสมทบ ท่านจึงมองเห็นไปว่า พวกท่านแค่นี้ เหตุใดเราจึงยกทหารมากมายมาเพิ่ม”

“ซักคืบหน้าแล้ว ผู้กองหลอกคุยกับตาเฒ่านี่พยายามล้วงออกมาให้ได้มากที่สุด”

ไชยยันต์กระซิบ

“มีความยุ่งยากอะไรเกิดขึ้นหรือ พระอนุชารหัสยะจึงต้องยกกองทัพจำนวนมากมายเหล่านี้มานอกเหนือไปจากคำสั่งให้มาดักจับพวกเรา?”

“ก็มีบ้างเหมือนกัน...”

กุตะมะแบ่งรับแบ่งสู้ เค้าหน้าลำบากใจอยู่เช่นนั้น

“มีพวกเสี้ยนหนาม กระด้างกระเดื่อง คุมกำลังกันเป็นหมู่คณะ กระทำตนเป็นโจร ปล้นทรัพย์สินราษฎร ไพร่ฟ้า

ข้าแผ่นดินอยู่ในเขตชนบทรอบ ๆ อาณาจักร บางครั้งก็กระทำการกำเริบ เข้าโจมตีทหารหลวง ก่อความเดือดร้อนยุ่งยากอยู่เป็นนิจ ต้องยกกำลังทหารหลวงออกกวาดล้าง”

กลุ่มเชลยเริ่มหูผึ่งขึ้นในทันทีด้วยความสนใจ ขยิบตาให้รพินทร์ล้วงความต่อไป

ด้วยสีหน้าอาการที่เรียบสงบ เหมือนกับชวนสนทนา ปกติธรรมดาจอมมัคคุเทศก์ของคณะเสี่ยงตาย ถามว่า

“แผ่นดินมรกตนครของท่าน ไม่มีความสงบสุขร่มเย็นดอกหรือ?”

“มรกตนคร ก็มีความสงบร่มเย็นดีอยู่ แต่แผ่นดินของเราเป็นแผ่นดินใหญ่ มีประชากรมาก ย่อมมีคนดี และคนชั่ว มีความคิดเห็นและปฏิบัติตนที่แตกต่างกันออกไป จึงต้องมีการบังคับปราบปรามให้อยู่ภายใต้เกณฑ์ที่วางไว้”

ดาริน วราฤทธิ์ เริ่มมองเห็นเค้าอะไรบางอย่าง สะกิดแขนรพินทร์ไว้ให้สงบลงเพียงแค่นั้น แล้วหล่อนก็ทำหน้าที่พูดแทนขึ้นด้วยเสียงที่หวานใส

“ท่านขุนพลกุตะมะ...กฎเกณฑ์เป็นสิ่งสำคัญมากในการที่จะใช้ปกครองคนหมู่มากเพื่อให้อยู่ในระเบียบอันดีงาม เมื่อมีการฝ่าฝืน ก็ต้องมีการบังคับปราบปรามเพื่อรักษากฎเกณฑ์นั้นไว้ให้ศักดิ์สิทธิ์ สิ่งนี้จำเป็นสำหรับประเทศหรือแผ่นดินที่มีคนอาศัยอยู่เป็นจำนวนมากทุกแห่ง แต่แผ่นดินหรือประเทศใดก็ตามมีคนฝ่าฝืนกฎที่วางไว้เป็นจำนวนมาก จนถึงกับฝ่ายปกครอง

ต้องยกทหารเป็นกองทัพ...ออกมาปราบปราม แผ่นดินนั้นก็เรียกว่าความไม่สงบเกิดขึ้นแล้ว แผ่นดินย่อมจะร้อนเป็นไฟ ความกลียุคปั่นป่วนเกิดขึ้น ประชาชนไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินก็จะปราศจากความสงบสุข ทำมาหากินไม่สะดวก ตามปกติแล้ว ลักษณะที่จะเกิดขึ้นเช่นนี้นั้น เป็นลักษณะของผู้ปกครองแผ่นดินที่เห็นแก่ตัว ปราศจากยุติธรรม เบียดเบียนรังแกประชาชนกดขี่ข่มเหง เราเรียกกันว่า ทรราช! ในฐานที่ท่านเป็นบุคคลชั้นสำคัญอยู่ในแผ่นดินนี้ ท่านจะบอกเราได้หรือไม่ว่า กษัตริย์สิงหราชของท่านและระบบการปกครองแผ่นดิน ท่านให้ความยุติธรรมแก่ประชาชนเพียงใด ผู้บริหารแผ่นดินของท่าน มีทศพิธราชธรรมเพียงไหน?”

กุตะมะฟังคำดารินอย่างสนใจ และมีอาการอ้ำอึ้งไปชั่วขณะ แล้วก็ตอบมาอย่างคนฉลาดว่า

“แม่หญิงผู้มีเบญจลักษณ์ นอกจากจะมีลักษณะอันกล้าหาญเก่งกาจเกินหญิงแล้ว ท่านยังเป็นผู้มีวาจาอันคมกล้าเพียบพร้อมไปด้วยปัญญา เราไม่อาจตอบคำถามของท่านได้ในข้อนี้ เราเป็นทหาร ข้าของแผ่นดิน...หน้าที่ของเราก็คือเทิดทูนสักการะเจ้าเหนือหัวของเรา”

ดารินยิ้มอ่อนหวาน

“แต่ท่านก็ควรมีสมองคิด เป็นตัวของท่านเองไม่ใช่หรือ ท่านก็เป็นผู้ที่ฉลาดลึกซึ้งกอปรไปด้วยสติปัญญาและความไตร่ตรอง ท่านอาจมองเห็นอะไรแจ่มแจ้งอยู่ในใจของท่านเอง เว้นแต่ท่านจะไม่กล้าพูดเท่านั้น ท่านบอกกับเราเองว่า แผ่นดินนี้กำลังมีเสี้ยนหนาม กระด้างกระเดื่อง พวกเสี้ยนหนาม และ

พวกกระด้างกระเดื่องเหล่านั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร และเพราะอะไร จนถึงกับท่านต้องยกทหารออกปราบปรามเป็นกองทัพเช่นนี้ มันหาใช่เหตุการณ์ปกติแล้วไม่”

ขุนพลเฒ่าฝืนยิ้ม

“เราไม่คิด ว่าเชลยที่เราได้รับคำสั่งให้มาจับกุม จะชวนเราสนทนาในสิ่งที่เราฟังแล้วไม่มีความสุข พวกท่านอย่าได้สนใจกับเรื่องอื่นใดเลย แต่จงสนใจเฉพาะสวัสดิภาพของพวกท่านเองดีกว่า...”

กุตะมะขยับปากเหมือนจะพูดอะไรต่อ แต่แล้วก็หยุดชะงักไว้แค่นั้น เชษฐาได้โอกาส หว่านล้อมมาบ้าง

“ท่านกุตะมะ พวกเรามองเห็นว่าท่านเป็นผู้มีอาวุโส มีลักษณะอันควรแก่การนับถือ คารวะ และมีไมตรีจิตพอที่จะเป็นมิตรได้ อีกทั้งฝ่ายเราก็ไม่ได้คิดที่จะเป็นศัตรูกับท่านหรือพวกท่านคนใดเลยทั้งสิ้น แม้ว่าเราจะถูกควบคุมเป็นเชลยอยู่เช่นนี้ก็ตาม เราก็อยากจะสนทนากับท่านบ้าง ในฐานะที่เราเป็นอาคันตุกะ ผู้ไม่เคยรู้จักแผ่นดินของท่านมาก่อนเลย ก็อยากจะถามไถ่ถึงบ้านเมืองของท่านเป็นการประดับความรู้ ท่านคงไม่รังเกียจไม่ใช่หรือ”

ที่ปรึกษาฝ่ายทหารของมรกตนครมีสีหน้าดีขึ้น ยิ้มออกมาได้อีกครั้ง

“เราเอง ในทางส่วนตัว ก็ไม่ได้เป็นศัตรูใดๆ ต่อท่าน เราเป็นข้าทหารของแผ่นดินปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งที่ได้รับมาเท่านั้น และหน้าที่ของเราก็คือซื่อสัตย์ต่อคำสั่งด้วยชีวิต ไม่ว่าจะบัญชาใช้ให้เราทำอะไร”

"นั่นคือลักษณะทหารที่ดี และทหารที่ดีนั้น ก็ไม่จำเป็นจะต้องมีความคิดด้วย"

ไชยยันต์สอดมาหน้าตาเฉย

กุตะมะชำเลืองมองหน้า ยกมือขึ้นขยี้ปลายจมูกอย่างหงุดหงิดนิด ๆ

"ท่านจะถามอะไรเราก็ได้ แต่ขออย่าให้เราต้องลำบากใจที่จะตอบก็แล้วกัน"

"แต่ทหารที่ดีที่สุดนั้น ต้องมีความคิดอ่านของตนเองด้วยว่า ควรจะเลือกเป็นข้าทหารของเจ้านายประเภทไหน ถ้าเจ้านายชั่ว เราก็กลายเป็นทหารชั่วไปด้วย..."

อดีตนายทหารปืนใหญ่ กล่าวต่อมาโดยเร็ว

คราวนี้กุตะมะ จ้องหน้าไชยยันต์สายตาตรง

"เจ้าหนุ่มท่าทางกำแหงหาญ! เจ้าเป็นคนที่ปากพล่อยที่สุด และน่าจะสร้างอันตรายให้เกิดขึ้นได้จากปากของเจ้าเอง"

ไชยยันต์ไม่โกรธ แต่หัวเราะชอบใจ ทุกคนในคณะกลั้นยิ้ม ดารินหันมาพยักหน้าด้วย บอกว่า

"กุตะมะ วิเคราะห์เธอได้ถูกต้องแม่นยำที่สุดไชยยันต์"

"เราขออภัยด้วย ท่านขุนพลกุตะมะ ความจริงเรามีความเคารพในอาวุโส และลักษณะท่าทีของท่านเป็นอย่างมาก ในทันทีที่เห็นลักษณะของท่านเป็นผู้นำที่น่าเคารพเสียยิ่งกว่าผู้ปราชรหัสยะเสียอีก แต่บังเอิญว่า เราเป็นคนพูดอะไรตรง ๆ ไม่อ้อมค้อมกับใคร เราเองก็เป็นทหารเหมือนท่านเหมือนกัน เจ้านายดี เราก็อยู่รับใช้ซื่อสัตย์สุจริตด้วย พอเจ้านายชั่ว เราก็หนี ไม่อยู่รับใช้ให้เสื่อมเสียเกียรติภูมิของเรา"

กุตะมะเริ่มหัวเราะ อารมณ์ดีขึ้น ขณะนั้นมาเรียก็แทรก ถามขึ้นอย่างกะทันหัน เกินความคาดคิดรู้ตัวล่วงหน้าของทุกคน

"กุตะมะผู้เฒ่า...เมื่อประมาณรอบขวบปีที่แล้วมีคนต่างถิ่นสองคนลักษณะคล้าย ๆ พวกเราที่มากันนี่ ได้ผ่านเข้ามายังดินแดนของท่านบ้างหรือไม่ ท่านเห็น หรือรู้ข่าวของเขาบ้างไหม?"

อาการของขุนพลเฒ่ามรกตนคร ดูเหมือนจะชะงักต่อคำถามนั้น

ขณะนั้นเอง ก่อนที่กุตะมะจะพูดคำใดออกมาจากภาวะที่อ้ำอึ้งเหมือนตัดสินใจไม่ถูก รหัสยะผู้ขี่ม้าคุมพลอยู่เบื้องหลังก็ควบตัดขบวนตรงเข้ามาถึง จ้องมองดูเชลยทุกคนที่เดินแวดล้อมรอบม้าของกุตะมะด้วยความสงสัย พร้อมทั้งหันไปจ้องหน้าที่ปรึกษาฝ่ายทหารเอ่ยถามขึ้นห้าว ๆ ว่า

"มีเรื่องอันใดหรือ กุตะมะ เชลยเหล่านี้ คิดจะต่อสู้หรือหนีกระมัง?"

"เราไม่คิดหนีหรอก รหัสยะ และจะไม่ต่อสู้ด้วย ถ้าไม่จำเป็น..."

เชษฐาเป็นคนตอบแทนโดยเร็ว ทั้ง ๆ ที่เป็นคนใจเย็นที่สุดท่านหัวหน้าคณะก็ออกจะหมั่นไส้อุปราชพระอนุชาผู้ยโสโอหังขึ้นมาเต็มที แต่ยังฝืนยิ้มให้

"พวกเราพียงแต่สนทนากับขุนพลกุตะมะเท่านั้น"

รหัสยะแสยะปากอันอุดมไปด้วยหนวดเครา ประกายตาเต็มไปด้วยแววหยามเหยียดและประสงค์ร้ายอยู่เช่นนั้น

"สำนึกเงาหัวไว้ด้วยเจ้าพวกเดนตายทั้งหลาย!...ที่เจ้าเดินเชิดคออยู่ได้ในขณะนี้ เป็นเพราะประกาศิตสั่งจากสิงหราให้ 'จับเป็น' พวกเจ้าเท่านั้น หาไม่คอของพวกเจ้าจะหลุดจากบ่าไปหมดสิ้นแล้ว อย่านึกว่าเจ้าจะมีอาวุธวิเศษแล้วต่อสู้กับเรากองทัพนี้ได้ หรือว่าจะทำให้ข้าพรั่นพรึงหวาดกลัว...เอาละ พวกเจ้าได้สำแดงอำนาจของอาวุธเจ้าให้ข้าได้เห็นแล้ว มันก็ไม่วิเศษไปสักเท่าใดดอก แต่บัดนี้เจ้าจงดูฝีมือของทหารเลวของข้าบ้าง..."

รหัสยะชี้มือขึ้นไปบนอากาศ ทุกคนเงยหน้าตาม เห็นเหยี่ยวใหญ่ 4-5 ตัว กำลังบินร่อนช้าๆ เป็นวงกลมติดตามกองทัพทั้งหมดอยู่ในระยะสูงประมาณ 30 ฟุต อุปราชแห่งแผ่นดินแผดเสียงหัวเราะก้อง แล้วหยุดหัวเราะลงอย่างกะทันหันโบกมือเป็นสัญญาณกับนายทหารคนสนิทคนหนึ่งที่ขี่ม้าเคียงติดอยู่

"เอามันลงมา!"

ชายผู้มีอำนาจสั่งด้วยเสียงอันดัง

ทหารผู้นั้น ปลดธนู และดอกศรออกจากบริเวณที่ติดอยู่กับอานม้า พาดศรขึ้นสายน้าวอย่างรวดเร็ว แล้วปล่อยลูกธนูออกจากแหล่ง

เสียงครางหวิว

ท่ามกลางสายตาตะลึงงันของอาคันตุกะต่างแดนผู้ตกเป็นเชลย ดอกธนูพุ่งทะยานขึ้นไปด้วยความเร็วจนดูไม่ทัน จะเห็นชัดอีกครั้งก็ต่อเมื่อก้านอันยาวประมาณช่วงแขนของมันเสียบทะลุกลางตัวเหยี่ยวเคราะห์ร้าย ผลักร่างนกใหญ่ที่กำลังร่อนอยู่นั้นให้ผงะลอยขึ้นไปบนอากาศด้วยแรงกระแทก จาก

นั้นก็ม้วนติ้วลงมาสู่พื้น ตกอยู่ตรงหน้าขบวนหาบหามของฝ่ายเชลยทั้งหลาย

ทหารเดินเท้าคนหนึ่ง วิ่งเข้าไปเก็บดอกธนู ซึ่งเสียบทะลุกลางอกเหยี่ยว ซึ่งบัดนี้เลือดทะลักออกมาจากจะงอยปาก มันผวาปีกอยู่สองสามครั้ง ก่อนที่จะคอพับแน่นิ่งสิ้นลมปราณ ทหารคนนั้นนำซากเหยี่ยวมาส่งให้รหัสยะ ผู้ถือชูอวดให้เห็นในมือ

"นกบินอยู่บนอากาศ ธนูจากทหารเลวของข้ายังสอยลงมาได้ นับประสาอะไรกับพวกเจ้าเดินดินเพียงแค่ 11 ชีวิต"

เชลยทั้งหมด หันมองหน้ากัน ไชยยันต์กระเดือกน้ำลายลงคอฝืด ๆ กระซิบกับพรรคพวกเสียงแหบ ๆ

"เอาเรื่อง...ไอ้พวกนี้มือขมังธนูที่สุด ไม่น่าเชื่อเลย..."

"เฉยไว้ เดี๋ยวฉันจัดการเอง..."

เชษฐาขยิบตากับทุกคน แล้วพูดยิ้ม ๆ กับรหัสยะผู้พองขน

"รหัสยะ! ฝีมือทหารเลวของท่าน ก็ยัง 'เลว' สมชื่ออยู่นั่นแหละ ธนูดอกเดียว ยิงได้นกตัวเดียวเท่านั้นเองหรือ พอจะมีทหารประเภทดีของท่าน สอยนกที่กำลังบินลงมาให้มากกว่าหนึ่งตัว โดยธนูเพียงหนึ่งดอกได้หรือไม่ หรือว่าท่านผู้เป็นขุนทัพจะแสดงให้เราดูก็จะเป็นขวัญตา"

รหัสยะเบิกตาแทบถลน ร้องลั่น

"เจ้าพูดอะไรเช่นนั้น เจ้าเสียสติหรือ? ธนูเพียงดอกเดียว ยิงออกไปเพียงครั้งเดียว ไฉนจะถูกเป้าหมายพร้อมกันทั้งสองเป้าได้ นอกจากจะเป็นอิทธิฤทธิ์มายาของปิศาจ"

"ไม่จำเป็นจะต้องอิทธิฤทธิ์มายาของปิศาจหรอก อิทธิฤทธิ์แท้ๆ ก็ฝีมือของพวกเรานี่แหละ เจ้าคอยดูก็แล้วกันรหัสยะ..."

พร้อมกับกล่าว เชษฐาดึงปืน .44 ประจำตัวออกมาในแบบ ที่พรรคพวกทุกคนพากันจ้องตาค้าง เดาไม่ถูกว่าท่านหัวหน้า จะมีลูกไม้ดีอะไรแสดงให้รหัสยะ และทหารมรกตนครได้เห็นจากคำพูดอวดอ้างอันไม่มีทางจะทำได้นั้น ถ้ามีปืนลูกซองอยู่ด้วยสักกระบอกหนึ่ง ก็ไม่เป็นการยากเลยที่จะแสดงให้เจ้าพวกนี้ดู แต่นี่ต่างก็ตระหนักดีว่า **อาวุธติดตัวที่เหลืออยู่ ก็แค่ปืนสั้นคนละกระบอก อย่าว่าแต่จะยิงเหยี่ยวที่กำลังร่อนอยู่กลางอากาศให้ร่วงลงมาทีเดียวหลาย ๆ ตัวเลย ต่อให้ตัวเดียว ขนาดรพินทร์ ไพรวัลย์ไม่กล้ารับรองว่าเขาจะยิงด้วยปืนสั้นถูก**

ทั้งหมดจึงจับมองอาการเคลื่อนไหวของเชษฐาอย่างใจไม่ดี ต่างเห็นอดีตท่านทูตทหารบกเปิดโม่ปืนในมือทำอะไรกวางแกรกอยู่ชั่วอึดใจ ก็ผลักถูกโม่เข้าที่ ส่งปืนหน้าตาเฉยไปให้น้องสาว

"น้อย มือยิงปืนสั้นดี ๆ แสดงหน่อยซิ ตูมเดียวเอาให้ร่วงมาอย่างน้อยสองตัวเลย กำลังบินเกาะหมู่กันใกล้ ๆ ด้วย"

หมอดารินลืมตาโต หน้าซีด พูดตะกุกตะกักมีอาการเหมือนอยากร้องไห้

"พี่ใหญ่...ตายละ น้อยจะเอาปืนสั้นยิงเหยี่ยวกำลังบินให้ถูกได้ยังไง อย่าว่าแต่หลายตัวเลย ตัวเดียวก็ไม่แน่ใจว่าจะถูก"

"เอาเถอะน่า ยิงเข้าไปเถอะ พี่จะเสกคาถาให้ถูกเอง..."

พี่ชายซ่อนยิ้ม บอกมาด้วยสีหน้าขึงขัง แล้วแอบกระซิบว่า

"กระสุนลูกปรายนะ น้อย สำคัญว่ากะระยะให้ดี คอยจังหวะตอนที่มันบินเข้ามาใกล้กันที่สุด ระยะบินของมันไม่สูงเกินไปนัก ขนาดพอดีกับลูกปรายได้ผล"

ราชสกุลสาวมือสั่น รับปืนมาจากพี่ชาย แล้วทันใดนั้นหล่อนยัดเยียดส่งให้รพินทร์ กระซิบร้อนรน

"รพินทร์! คุณจัดการทีเถอะ พี่ใหญ่พิเรนทร์อะไรขึ้นเสียแล้ว ไปท้าทายอวดอ้างกับพวกนี้ไว้ ฉันยิงไม่ถูกหรอก ไม่ไว้ใจตัวเองโดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาวะเช่นนี้"

จอมพรานตกใจรับปืนมา พลางหันมามองหน้าเจ้าของเดิมของปืน เชษฐาหรี่ตาให้นิดหนึ่ง สะอึกเข้ามาใกล้

"ลูกปราย"

"แน่ใจหรือครับ?"

"ผมอัดไว้ด้วยมือเอง มีอยู่หลายนัดเหมือนกัน ตั้งใจเอาไว้ยิงกำจัดงู หรือสัตว์เลื้อยคลานมีพิษที่มันจะเข้ามารบกวนขณะที่เราตั้งแค้มป์ แต่ไม่เคยมีโอกาสได้ใช้สักที"

"ในปลอกกระสุนของ .44 แม็กฯ นี่น่ะหรือ?"

"ใช่"

"ใช้ลูกปรายเบอร์อะไร และมีประมาณกี่เม็ด?"

ทั้งสองฝ่ายกระซิบโต้ตอบกันอย่างรวดเร็ว

"เบอร์ 5 ขนาดสำหรับยิงนกบินพอดี จำนวนไม่ทราบแน่นอน แต่รู้สึกว่าถ้าไม่ถึงร้อยเม็ดก็เฉียดๆ ไปนั่นแหละ ไม่

ศกงแล้ว รพินทร์ ยิงเถอะ แล้วถูกเองนั่นแหละ แต่ถ้าผิดไม่ศกงลังเล ยิงซ้ำให้หมดทั้ง 6 นัดเพราะผมเปลี่ยนเอาลูกปรายไส่ทั้ง 6 นัด สำคัญว่ายิงให้มันร่วงเป็นใช้ได้”

รพินทร์ ไพรวัลย์ เม้มริมฝีปาก ใจของเขาเต้นระทึกไม่เป็นส่ำเหมือนกัน เพราะไม่เคยใช้กระสุน .44 ที่อัดไว้ด้วยลูกปรายมาก่อน อีกอย่างหนึ่งก็ไม่ได้เป็นกระสุนที่อัดด้วยตนเองแม้แต่ว่าเห็นผลอย่างใดมาก่อนทั้งสิ้น แต่ก็เชื่อว่าเชษฐาคงไม่พลาดแน่นอน เพราะอย่างน้อยก็คงมีการทดสอบกันมาก่อนแต่ง มิฉะนั้นก็คงไม่ลงทุนเอาติดตัวมาด้วย **ภาวะเช่นนี้ มันคือสงครามจิตวิทยานั่นเอง ถ้าลูกปรายของเชษฐาเกิดไม่ได้ผล ฐานะการต่อรองระหว่างฝ่ายเชลยทั้งหมด...กับกอง-ทัพมรกตนครจะเสื่อมคุณค่าลงไปทันที และรังแต่จะเป็นผลเสีย**

เหยี่ยวฝูงนั้น แม้จะถูกธนูร่วงลงมาตัวหนึ่ง เพื่อนๆ ของมันก็ยังไม่รู้สึกไหวระแวงอะไรทั้งสิ้น คงบินร่อนช้าๆ ในระดับต่ำ หยอกล้อจิกตีกันเองกลางอากาศ ก็ไม่น่าจะพลาดถ้าปริมาณของลูกปรายที่เชษฐาบรรจุไว้ไม่น้อยจนเกินไป หรือลมไม่แรงนักโดยพัดพาม่านลูกปรายกระจายเปะปะไปเสียหมด

จอมมัคคุเทศก์กลั้นใจ ยกปืนขึ้นอย่างระมัดระวัง จ้องเล็งไปยังเหยี่ยวฝูงนั้นด้วยความไม่มั่นใจนัก เขารอจังหวะจนกระทั่งเจ้าตัวหนึ่งโฉบเข้าไปคลอใกล้กับอีกตัวหนึ่ง ด้วยอาการหยอกเอินในเล่ห์เสน่หามากกว่าที่จะเป็นการทะเลาะเบาะแว้งจิกตีกันจริงๆ แล้วจึงลั่นไกตูมออกไปอย่างเสี่ยงบุญเสี่ยงกรรม

ขนอ่อนของเหยี่ยวทั้งสองตัว กระจุยว่อนขึ้นเห็นถนัดทันทีที่กระสุนระเบิด **ตัวหนึ่งควงสว่านลงมากระแทกดินในแนวตรงเหมือนใครทิ้งวัตถุลงมา แสดงว่าถูกม่านลูกปรายเข้าอย่างจัง ส่วนอีกตัวหนึ่งแฉลบบินถลาแวบ จากนั้นก็พุ่งเป็นแนวเฉียงลงมาม้วนดิ้นพั่บ ๆ อยู่ในกลุ่มทหารที่แวดล้อมอยู่**

ไชยยันต์ มาเรีย และดารินแทบจะกระโดดตัวลอย ด้วยความยินดีสุดขีด เชษฐาหรี่ตาให้รพินทร์ผู้ยืนป้ายเหงื่อที่แตกซิก ๆ บนใบหน้าผากอีกครั้ง แล้วหันไปจ้องหน้าอุปราชรหัสยะคราวนี้เขาไม่ยิ้ม หากแต่วางสีหน้าเครียดขรึมสำทับขวัญ

"เห็นหรือยัง รหัสยะ ธนูของพวกเจ้าไม่มีฤทธิ์เดชไปกว่ากระบอกสายฟ้าของพวกเราไปได้หรอก อย่าข่มขู่ หรือสำแดงตนเป็นศัตรูกับเรานัก มิฉะนั้นอย่างที่บอกแล้ว เจ้าจะตายก่อนทหารมรกตนครคนอื่น ๆ"

บุรุษผู้มีอำนาจในกองทัพ หน้าเผือด คอแข็งไปอีกครั้งมีอาการเหมือนจะไม่เชื่อสายตา ไชยยันต์ได้ที จ้องปืนไปที่ม้าซึ่งรหัสยะขี่อยู่คำรามออกมา

"ประเดี๋ยวพัดยิงม้าให้คว่ำเค้เก้ ตีลังกาลงมาวัดพื้นเสียอีกเลยนี่ ไอ้อ้วน!"

รหัสยะสะดุ้งโหยง ชักม้า กระโดดหลบแนวเล็งปากกระบอกปืนของไชยยันต์ แสดงอาการหวาดแสยงให้เห็นชัดเกินกว่าที่จะปิดบังอยู่ได้ ตะโกนลั่นมาว่า

"ถ้าเจ้า...ส่งอาวุธมาที่ข้า ทหารของข้า จะฆ่าพวกเจ้าทั้งหมดทันที!"

"แนะ! ปอดแหกแล้วไหมล่ะ นึกว่าจะแน่สักแค่ไหน แล้วตายเหมือนกันรึ รหัสยะ"

เชษฐาเข้ามารั้งไหล่ไชยยันต์ไว้ กระซิบปรามให้ยุติอาการทะแยต่อล้อต่อเถียง แล้วพูดกับรหัสยะ

"โดยนัยเดียวกันนั่นแหละ รหัสยะ ถ้าพวกเราไม่ถูกทำร้ายก่อน เราก็จะไม่ทำอะไรท่าน เมื่อท่านมาก็ดีแล้ว เรากำลังสนทนาสอบซักความกุตะมะค้างอยู่ บางทีท่านอาจให้คำตอบได้ดีกว่ากุตะมะ"

"คำตอบอันใด?"

อุปราชพระอนุชาแค่นเสียงอย่างเสียไม่ได้

"เราอยากทราบว่า รอบปีที่ผ่านมาแล้ว มีอาคันตุกะต่างถิ่นพลัดเข้ามาในมรกตนครของท่านเหมือนๆ กับพวกเรานี่บ้างหรือไม่?"

ดวงตาอันมีเล่ห์เหลี่ยมนั้น เหลือบไปสบตาที่ปรึกษาฝ่ายทหารแล้วสยายยิ้มออกมาอย่างยากที่จะอ่านความหมาย ในขณะที่ฝ่ายเชลยทุกคนจ้องมาเพื่อรอฟังคำตอบเป็นตาเดียว

"อาคันตุกะต่างถิ่นรึ?..."

รหัสยะทวนคำเยาะๆ แล้วทำเสียงหึๆ ในลำคอ ความคิดชนิดหนึ่งปรากฏในแววตา ขณะที่จ้องสำรวจดูรูปร่างลักษณะของเชษฐาอย่างพินิจผิดสังเกตไป รพินทร์จับมองอาการของรหัสยะอยู่ก่อนแล้วอย่างถี่ถ้วน จึงบอกมาเหมือนเป็นการดักคอทางใจกันถูกว่า

"ใช่แล้ว รหัสยะ ชายผู้นั้นมีใบหน้าและลักษณะเหมือนนายของเราผู้นี้แหละ เขามากับคนนำทางซึ่งเป็นชายสูงอายุ...เพียงสองคนเท่านั้น"

บุรุษผู้นั้นยิ้มน่าเกลียดอยู่ในอาการเดิม

"มันซมซานกันมา เหมือนหนูหิว ที่กำลังจะอดตาย..."

น้ำเสียงที่ผ่านริมฝีปากอุดมหนวดเคราออกมานั้น มีสภาพเหมือนจะบ่นกับตนเอง ซึ่งทุกคนในคณะเชลยได้ยินถนัด ทำให้หัวใจฉีดแรงตะลึงงันกันไปทั้งหมด

"แปลว่า พี่กลางกับหนานอิน ได้มาถึงที่นี่จริง!"

ดารินร้องลั่นออกมาอย่างลืมตัว ลืมตาโพลง **บัดนี้ ทุกคนไม่สามารถจะบอกได้ว่าตื่นเต้นปีติใจ หรือว่าตระหนกตกใจต่อสิ่งที่รับทราบเป็นนัยๆ เกี่ยวกับบุคคลสาบสูญที่บากบั่นติดตามกันมาด้วยชีวิตคู่นั้น**

รพินทร์ ไพรวัลย์ ดูเหมือนจะควบคุมสติอารมณ์ได้ก่อนทุกคน

"รหัสยะ..."

เขาเอ่ยขึ้นด้วยเสียงที่ราบเรียบเป็นปกติที่สุด

"ทั้งสองคนนั่นยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า และขณะนี้เขาอยู่ที่ไหน?"

รหัสยะรู้ทันในความเร่าร้อนกระวนกระวายใจของเชลยทุกคน เอียงหน้าเข้าไปกระซิบความอะไรกับขุนพลกุตะมะครู่หนึ่งก็ตอบว่า

"พวกเจ้าจะได้รู้ เมื่ออยู่เบื้องพระพักตร์ของสิงหราวมทั้งรู้ในชะตากรรมของพวกเจ้าเองด้วย"

กล่าวแค่นั้น รหัสยะก็หัวเราะเยาะหยัน แล้วชักม้าควบทิ้งออกไปพร้อมกับทหารสนิทที่ติดตามเข้ามาสามสี่ม้า ปล่อยให้ภูตะมะทำหน้าที่ประกบหลังคุมเชลยใกล้ชิดอยู่ตามเดิม

ไชยยันต์ถลันพรวดออกมาจากกลุ่ม ยกปืนขึ้นส่องตามหลังรหัสยะไปพร้อมกับตะโกนลั่น

“ไอ้อ้วน! ตายห่าเสียเถอะอีแบบนี้...”

รพินทร์เร็วที่สุด เขาโจนเข้าประชิดตัว จับข้อมือไชยยันต์ผู้ลืมตัวโดยโทสะไว้ ก่อนที่อดีตนายทหารปืนใหญ่จะทำอะไรลงไป

“อย่า! คุณไชยยันต์ ปล่อยมันก่อน...ขืนยิงมัน พวกเราตายหมด!”

ไชยยันต์หน้าแดงก่ำ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“ไอ้ชิบหายนี่ยวนสะบัดเลย ผมอยากจะตามไปเค้นคอมันออกมาให้ได้ ว่าขณะนี้อนุชากับหนานอินอยู่ในสภาพเช่นไร”

อาการเอ็ดตะโรอาละวาดของไชยยันต์ ทำให้ทหารของภูตะมะที่รายล้อมอยู่ขึ้นสายธนูพรึบพร้อมกันหมด จ้องมายังคณะเชลยเป็นจุดเดียวอย่างเตรียมพร้อม

เชษฐา ดาริน และมาเรีย ปราดตรงเข้ามาที่ไชยยันต์ช่วยกันห้ามปรามละล่ำละลัก

“ใจเย็น ๆ ไว้ ไชยยันต์ นี่แกจะบ้าแล้วหรือ...”

ท่านหัวหน้าคณะกระซิบ

ไชยยันต์กัดกรามแน่น ชำเลืองไปเห็นธนูจ้องมารอบตัวก็สะบัดแขนอย่างแค้นเคือง มาเรียตะครุบปลดปืนในมือไปยึดไว้

“สติวิปิด!...”

หล่อนพูดลอดไรฟันออกมา

"อยากตบเสียจริง ไชยยันต์ ทำไมถึงจะทำอะไรโง่ อย่างนี้นะ ไม่รู้หรือว่าคุณจะทำให้พวกเราตายกันทั้งหมดก่อ เวลาอันสมควร ต่อไปนี้คุณไม่ต้องมีปืนแล้ว จนกว่าจะถึงเวล จำเป็นจริง ๆ"

ไชยยันต์ค่อยรู้สติ สงบอาการพลุ่งพล่านลง มาเรียเอ ปืนกระบอกนั้นเหน็บเข็มขัดของตนเองไว้ เงยหน้าขึ้นยิ้มกั กุตะมะผู้เฒ่า ซึ่งบัดนี้ชักดาบขึ้นมาถืออยู่ในมือ...เห็นขาวปลา

"ไม่มีอะไรหรอก ท่านขุนพล ชายผู้นี้สติไม่ค่อยจะดีนั เขามักจะคลุ้มคลั่งอาละวาดอยู่เสมอ แต่พวกเราจะดูแลเขาไว เองไม่ให้ก่อเรื่องยุ่งอะไรขึ้น โปรดบอกทหารของท่านให้ลดธนู ลงเสียเถิด"

ขุนพลเฒ่าเขม่นมองไชยยันต์อย่างคลางใจ เป็นครู่ใหญ่ จึงยกดาบขึ้นโบกช้า ๆ พลธนูเหล่านั้น จึงลดคันธนูลง

"อย่าทำอะไร ให้เราต้องฆ่าพวกท่านเสียก่อน"

กุตะมะบอกมาด้วยอาการเคร่งขรึม แล้วออกคำสั่งให้ เดินต่อไป

ทั้งคณะ เข้ามาเดินรวมกลุ่มกันอีกครั้งภายหลังจากนาที วิกฤตผ่านไป

"ขอโทษด้วย ขอโทษทุก ๆ คนที่ฉันลืมตัวไปชั่วขณะ"

ไชยยันต์รับสารภาพ

"ทุกคนได้ยินรหัสยะมันพูดแล้วไม่ใช่หรือ นี่แสดงว่าอนุชา และหนานอินได้มาถึงที่นี่อย่างแน่นอนแล้ว แต่มันไม่ยอมบอก เราว่า มันทำยังไงกับเขา และให้ตายดับไปเดี๋ยวนี้เถอะ ฉัน

ปเหาแน่ว่ามันคงฆ่าเขาตายไปนานแล้ว! สีหน้าอาการของมันแทกแช่นนั้น!”

ทุกคนเงียบกริบ

ถูกแล้ว นี่เป็นข่าวล่าสุดของบุคคลสาบสูญ ที่ฝ่ายติดตามสำเหนียกได้ ข่าวที่พอจะเชื่อได้แน่ว่าทั้งสองล่วง-หน้าเข้ามายังดินแดนนี้ก่อนแล้วโดยไม่หลงผิดเส้นทางไปไหนเสีย แต่ทว่ายังมีชีวิตอยู่ หรือตายแล้วเป็นสิ่งที่สุดจะทำนาย

คำตอบมีอยู่แล้ว แน่นอน ที่รหัสยะ...หรือมิฉะนั้นก็กุตะมะ ผู้เหยาะม้าคุมหลังอยู่ในขณะนี้

หรือมิฉะนั้นก็กษัตริย์สิงหรา ซึ่งทุกคนกำลังจะถูกนำไปเผชิญหน้าในอนาคตอันใกล้นี้...

การเจรจาทั้งมวล ระหว่างฝ่ายเชลย และฝ่ายทหาร มวกตนครสะดุดชะงักลงเพียงแค่นั้น กุตะมะ มิได้ชักม้าเข้ามาเดินเคียงใกล้ชิดเพื่อเปิดโอกาสให้พูดอะไรได้อีก นอกจากคุมเชิงห่าง ๆ อยู่ในกลุ่มทหารม้าที่แวดล้อมมาเบื้องหลัง ส่วนฝ่ายเชลยทุกคนโดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มนายจ้างและพรานนำทางก็เหมือนมีอะไรมาปิดปากไว้

ข่าวอันเคลือบแคลงชวนให้กังขาขีดสุดของนายชด ประ-ชากร และหนานอิน ทำให้ต้องคิดหนักด้วยความเร่าร้อนกระ-วนกระวายใจเหลือที่จะกล่าว แต่ก็ไม่มีใครกล้าที่จะเผยปากคำต่อกันในขณะนั้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเชษฐา วราฤทธิ์ ผู้เคย

มีสติสัมปชัญญะอันมั่นคงและเยือกเย็นสุขุมที่สุด บัดนี้ก็ยังซึม ไปอย่างเห็นได้ถนัด

ดารินก็ตกอยู่ในอาการเลื่อนลอย เศร้าหมองและเต็มไปด้วยความท้อแท้ทอดอาลัย ข้างไชยยันต์ก็ฮึดฮัดบ่นบ้าพลุ่งพล่านอยู่คนเดียว โดยมีมาเรียเป็นพี่เลี้ยงคอยสะกิดปรามไว้

คงมีแต่จอมมัคคุเทศก์เพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ไม่ยอมให้ความรู้สึกนึกคิดหรืออารมณ์ใด ๆ เข้ามามีอิทธิพลอยู่เหนือการไตร่ตรองหมั่นสังเกตภูมิประเทศ เพื่อแสวงหาลู่ทางอยู่ทุกระยะ

ระหว่างที่เดินรวมกลุ่มกันไปเหมือนคนใบ้ กลางกองทัพที่แวดล้อมหนาแน่นนั้น เขาก็ใช้ความสังเกตทัศนียภาพสองฝั่งถนนที่ผ่านไปอย่างถี่ถ้วนที่สุด

ชั่วโมงแรก มันเป็นทุ่งหญ้า ป่าละเมาะและขุนเขาใหญ่น้อยที่ขึ้นอยู่สลับซับซ้อนตามธรรมชาติ ครั้นต่อมาในตอนปลายของชั่วโมงที่สอง ก็เริ่มจะมองเห็นดงกล้วยและไร่ข้าวฟ่างที่ขึ้นอยู่ตามเนินเขาห่างออกไป ภายหลังจากเดินไป พลางใช้กล้องส่งสำรวจไปพลาง เขาก็เริ่มจะแน่ใจยิ่งขึ้นว่าพืชพันธุ์ที่เห็นเหล่านั้น เป็นลักษณะของการเกษตรกรรมที่เกิดขึ้นโดยฝีมือของมนุษย์ ซึ่งก็คือชาวมรกตนครนั่นเอง

ถนนสายใหญ่เริ่มจะนำทอดเข้าสู่บริเวณอันเป็นที่อยู่อาศัยของเจ้าแผ่นดินนี้ประปรายบ้างแล้ว ในลักษณะชนบทรอบนอก ร่องรอยของไร่นา และเรือกสวนเหล่านั้น แรก ๆ ที่พบก็สลับไปกับป่าดงอันรกร้างว่างเปล่าก่อน แล้วก็ค่อย ๆ ถี่กระชั้นหนาแน่นขึ้นตามเวลาที่ผ่านไป จนกระทั่งมองเห็นไร่ฝ้าย ข้าวโพด และ

ที่เผ่าลีเต็มนา และสวนทั้งที่ราบสูงและที่ราบต่ำสุดแต่ลักษณะของภูมิประเทศ

ไม่มีปัญหาอะไรจะต้องให้คิดอีกแล้ว แผ่นดินประหลาดนี้ชุ่มฉ่ำและอุดมสมบูรณ์ยิ่งนัก

ไม่มีวี่แววของผู้คนอื่นใดอีกเลย นอกจากกองทัพใหญ่ที่ทุมแชลยกองทัพนี้เท่านั้น

ตะวันร้อนแรงกล้าขึ้นทุกขณะ ทำมุมเกือบจะตรง ศีรษะ ทุกคนของฝ่ายเชลยเริ่มอาบเหงื่อชุ่มโชก และอ่อนเปลี้ยลิตโรยลงเพราะตั้งแต่ตื่นขึ้นมาพบกับวันใหม่ของเช้าวันนี้ ต่างยังไม่ได้อาหารเลย นอกจากน้ำที่กลั้วคอเท่านั้น แต่ภาวะตึงเครียดทำให้ไม่มีใครคิดถึงท้อง

"นาย..."

ขณะที่เขาเดินเข้าไปใกล้กลุ่มลูกหาบ บุญคำก็กระซิบขึ้นเบา ๆ

"ไอ้พวกนี้มันจะจับเราไปไหน?"

"มันบอกว่ามันจะเอาเราไปพบเจ้าของมัน"

"เจ้า?"

"พระเจ้าแผ่นดิน หรือกษัตริย์น่ะ"

"อย่างในยี่เกน่ะหรือนาย"

"นั่นแหละทำนองนั้น...ขณะนี้เราเดินหลงพลัดเข้ามาในแดนยี่เกเข้าเต็มเปาแล้ว ผิดกันแต่ว่า ยี่เกน่ะเป็นการแสดงเท่านั้น แต่นี่มันของจริง พลาดนิดเดียวคอเราขาดแน่ ธนูมันก็

ร้ายไม่หยอก บุญคำเห็นมันยิงเหยี่ยวกลางอากาศร่วงลงม แล้วไม่ใช่หรือ?"

ตาพรานเฒ่าสมุนขวาของเขามีสีหน้าพิกล

"ไม่น่าเชื่อเลยนิ นาย ว่าหลังเทือกพระศิวะมันจะมีเมือง มีคนจริง ๆ แล้วก็ผ่ามาเป็นมนุษย์คนละยุค คนละสมัยกับเรา ยกพหลพลโยธามาจับเราแบบนี้"

จันครางเสียงกระเส่า

"ถึงว่าซิ ถ้าไม่มาเห็นกับตา ก็ไม่เชื่อ"

"ถ้ามันจะฆ่าเรา เราต้องสู้นะนาย คะหยิ่นขอฟาดกับมันเป็นคนแรกเลย อยากจะรบกับไอ้อ้วนปากโวนั่นเต็มทีแล้ว"

อดีตนักเลงโตหล่มช้างพูดโพล่งออกมา

รพินทร์ตบไหล่อันหนาปานหนอกกระทิงนั้นเบา ๆ

"อ๋อ แน่นอน คะหยิ่น เราไม่งอมืองอเท้าให้มันฆ่าเล่นได้ง่าย ๆ หรอก แต่ใจเย็น ๆ ไว้ก่อน มันยังไม่ถึงเวลานั้นหรอก"

"ถ้าหากไอ้แงซายเกิดบ้าระห่ำ ยิงระเบิดตูมเข้ามากลางกองทัพนี้เราจะทำกันยังไงดี?"

เกิดถามขึ้นบ้างอย่างพะว้าพะวังไม่แน่ใจ

"ถ้าแงซายไม่คิดที่จะฆ่าเราด้วย มันก็คงไม่ทำอะไรโง่ ๆ อย่างนั้น"

"มันจะช่วยเราไหมนาย เพราะขณะนี้มันคนเดียวเท่านั้นที่รอดการจับกุมไปได้"

เส่ยถาม

"เราทุกคนต่างหากที่จะต้องช่วยมัน ตอนนี้ มันช่วยตัวเองโดยการหนีเอาตัวรอดไปก่อน ขืนอยู่มันเสร็จแน่!"

รพินทร์ ไพรวัลย์ ตอบแผ่วเบาเหมือนจะพูดกับตนเอง คนของเขาทุกคนได้ยินข้อความนั้น ต่างพากันหันมามองหน้าอย่างไม่เข้าใจ

"แปลว่าอะไร นาย ทำไมเราถึงจะต้องช่วยมัน แล้วทำไมนายถึงบอกว่า ถ้ามันอยู่กับเราด้วยมันต้องเสร็จ?"

บุญคำถามโดยเร็ว ขณะที่จ้องหน้าเขา รพินทร์ไม่ตอบ เพียงแค่ยิ้มขรึม ๆ บนริมฝีปาก เอื้อมมือไปปลดกระบอกไม้ไผ่ที่บรรจุน้ำบนคานหาบของบุญคำออกมา แล้วถอยหลังไปรวมกลุ่มของฝ่ายนายจ้างของเขา ส่งน้ำให้ดารินก่อนเป็นคนแรก ทุกคนกำลังกระหายน้ำจัด เพราะในกระติกส่วนตัวของแต่ละคนขณะนี้เกลี้ยงฉาดแล้ว น้องสาวคนสวยของนายจ้างสบตาเขาชอมพรานแลเห็นดวงตาอันแห้งผากมีความหมายเกินกว่าที่จะเผยออกมาเป็นคำพูด หล่อนมองดูเขาอย่างคนแสวงหาที่พึ่ง รับน้ำมาดื่มโดยไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้น แล้วส่งต่อไปให้มาเรีย จากนั้นก็เวียนมาถึงไชยยันต์ และเชษฐา ซึ่งเป็นคนสุดท้าย

น้ำอึกใหญ่จากกระบอกไม้ไผ่ ช่วยขับไล่ความมึนงงและเหน็บชาในสมองของท่านหัวหน้าคณะออกไป เขาพูดขึ้นเป็นประโยคแรกภายหลังจากเดินกันไปเงียบ ๆ นานเป็นชั่วโมง

"เราติดตามสองคนนั่นมาถึงที่สุดแล้ว คำตอบสุดท้ายมันก็เหมือนการ 'ปั่นแปะ' นั่นแหละ มองเห็นกันอยู่ซึ่ง ๆ หน้าว่าเจ้ามือหมุนเหรียญแล้วเอามือตะครุบปิดไว้ เพื่อให้เราทายว่าหัวหรือก้อย ถ้าหัวก็หมายถึงว่าอนุชากับหนานอินยังมีชีวิตอยู่ แต่ถ้าก้อยก็แทนความหมายว่าเขาทั้งคู่ตายไปแล้ว ส่วนเจ้ามือ

ที่ตะครุบเหรียญเพื่อให้เราทายก็คือ กุตะมะ รหัสยะ และชา
มรกตนครทุกคน"

"ครับ! เพียงแต่ว่า 'เจ้ามือ' ตะครุบเหรียญไว้เฉย ๆ และก็ปล่อยให้พวกเราครุ่นคิดทายกันเอง ไม่ยอมอ้ามือออกให้เห็นในขณะนี้ โดยเกี่ยงให้เราไปได้รับคำตอบอย่างแท้จริงจากประมุขของพวกเขา ซึ่งก็ในอนาคตใกล้ ๆ นี่แหละครับ เราต้องได้ความจริงที่เราเพียรแสวงหามาตลอดระยะทางอย่างแน่นอน"

"มันชมซานกันมา เหมือนหนูที่กำลังจะอดตาย..."

ดารินพึมพำแผ่วเบา ตามคำพูดของรหัสยะ ซึ่งทุกคนได้ยินแล้วยังแว่วอยู่ในโสตทุกขณะ ตลอดระยะที่เดินกันมาเงียบ ๆ

"ก็นี่แปลได้ชัดเจนทีเดียวว่า พี่กลางและคนนำทางของเขาได้บุกบั่นเข้ามาถึงดินแดนนี้ได้สำเร็จ และจะต้องถูกจับกุมโดยหน่วยลาดตระเวน หรือกองทหารภายใต้การรู้เห็นของรหัสยะด้วย แต่มันไม่ยอมบอกให้เรารู้เสียเดี๋ยวนี้เลยว่า มันจับคุมขังเขาไว้ หรือว่าสังหารเสียแล้ว ฉันก็เหมือนไชยยันต์เหมือนกันรู้สึกจะทนรอคอยคำตอบไม่ได้เสียแล้ว ถ้าไม่เอาเจ้าอุปราชรหัสยะนั่น มาเค้นคอถามให้คายความจริงออกมาเสียเดี๋ยวนี้"

ประโยคหลัง ดวงตาของหล่อนลุกวาวขึ้น กัดริมฝีปากแน่น

พี่ชาย โอบแขนมาประคองน้องสาวไว้ พูดปลอบโยน

"การวู่วามมันไม่ช่วยให้เราได้ประโยชน์อะไรขึ้นมาหรอกน้อย มีแต่ผลเสีย เราทนอดกลั้นมาได้นานแสนนานตลอดเส้น-ทางสายนี้ต่อการที่จะแสวงหาเรื่องมีชีวิตอยู่หรือตายแล้วของ

ทนุชากับหนานอิน ครั้งแรกก็เหมือนงมเข็มในมหาสมุทร ต่อมาก็ค่อย ๆ ได้เงื่อนงำของเขาชัดเจนเป็นรูปรอยขึ้นทุกที จนและทั้งเหลือปัญหาให้เราค้นหาเป็นเปลาะสุดท้าย ซึ่งก็มองเห็นคำตอบรำไรอยู่เบื้องหน้านี่แล้ว ทำไมเราถึงไม่ยอมอดกลั้นต่อไป คำพูดของรหัสยะเป็นการยอมรับอยู่แล้วว่า ทั้งสองคนนั่นได้มาถึงที่นี่ และมันจะต้องพบเห็นเขา ส่วนที่มันยังหลีกเลี่ยงไม่ยอมให้เรารู้ถึงชะตากรรมของทั้งสอง ก็ช่างมันก่อนเถอะ เพราะต่อให้มันบอกเราเสียเดี๋ยวนี้ ก็ไม่ช่วยอะไรเราทั้งสิ้น ถ้าทนุชากับหนานอินตาย ก็หมายถึงว่าเขาได้ตายไปนานแล้วหรือถ้าเขายังอยู่ เขาก็ต้องยังอยู่ จึงเป็นการถูกต้องแล้วที่เราจะต้องเอาคำตอบให้ได้จากกษัตริย์สิงหราผู้มีอำนาจที่สุดในแผ่นดินนี้ รวมทั้งแผนการข้างหน้าของเราด้วยว่าจะเอายังไง"

"สมมุตินะ เชษฐา...สมมติว่าสองคนนั่นถูกเจ้าพวกโหดร้ายเหล่านั้นฆ่าตายแล้ว เราจะทำยังไง?"

ไชยยันต์ถามแหบ ๆ

ท่านหัวหน้าคณะงันไปนาน เขาไม่สามารถจะตอบได้จริง ๆ ต่อคำถามนั้น

"เราจะหารือกันภายหลังอีกทีไชยยันต์ ตอนนี้ยังกำหนดอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น อนาคตของเราเอง ในการไปเผชิญหน้ากับประมุขแห่งแผ่นดินนี้ก็ยังเดาไม่ถูกเหมือนกันว่าจะร้ายดีอย่างไร แต่เราก็มีกติกาที่ตกลงกันไว้แล้วว่า เราจะไม่ยอมเสียเปรียบ และเราจะสู้ตายในวาระสุดท้าย จริงไหมผู้กอง?"

"ครับ รูปการณ์มันก็ต้องเป็นเช่นนั้นแหละ"

"สำหรับฉัน ขอปฏิญาณไว้เสียเดี๋ยวนี้เลย..."

ไชยยันต์พูดช้า ๆ อย่างแสดงให้เห็นว่าได้ไตร่ตรองดีที่สุดแล้ว

"ถ้าอนุชากับหนานอิน มีอันเป็นไปเช่นไรในแผ่นดินนี้ โดยฝีมือคนของกษัตริย์สิงหรา ไม่ว่าจะโดยเหตุผลใดก็ตาม กษัตริย์สิงหราจะต้องรับผิดชอบด้วยชีวิตของเขาเหมือนกัน ตามกันมาแทบล้มแทบตาย มารู้ว่าถูกฆ่า...และไอ้คนที่ฆ่าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ว่ามันจะเป็นใครทั้งสิ้น จะเอามันไว้ทำไม ฉันต้องแก้แค้นให้สองคนนั่นอย่างหัวเด็ดตีนขาด ถึงตัวเองจะตายก็ไม่ว่า"

สองพี่น้องราชสกุล มองดูสหายร่วมตาย ซึ่งรักใคร่สนิทสนมกันเสมอพี่น้องมาแต่ไหนแต่ไร ด้วยหยาดน้ำตาคลอซึม เชษฐาจับแขนเพื่อนรักของเขาไว้บีบแน่น

"ตกลงไชยยันต์ แกยังคิดเช่นนั้น ทำไมฉันและน้อยถึงจะไม่คิด แต่อย่างที่บอกไว้แล้วนั่นแหละ อย่าเพิ่งนึกเดาเหตุการณ์อะไรไปในด้านร้ายแรงก่อนเลย การเดินทางไปเผชิญหน้ากับกษัตริย์สิงหราในครั้งนี้ เราอาจพบทั้งสองคนนั่นมีชีวิตอยู่ก็ได้"

ไชยยันต์ยิ้มแค่น ๆ

"ก็ส่อความหมายแค่นี้แหละ อยู่หรือตาย ได้ตัวกลับคืนมา หรือจะค้นไม่พบแม้แต่กระดูก เอาเถอะ ฉันจะไม่พูดอะไรเรื่องนี้ให้เป็นสิ่งอัปมงคลอีกต่อไป แต่ลางไม่ดีก็เห็น ๆ อยู่แล้ว เจ้าพวกนี้ไม่ได้ต้อนรับเราอย่างมิตรเลย ฉันไม่รู้สึกดีใจสักนิดเดียวที่ได้ข่าวล่าสุดของทั้งสองคนนั่นในดินแดนนี้ สู้ให้เขาหลงเตลิดเปิดเปิงไปทางอื่น ชาตินี้ยังมีโอกาสจะได้พบกันเสียมากกว่า"

แล้วไชยยันต์ก็กัดกรามแน่น โคลงศีรษะอย่างเศร้าใจ

"ความจริง ไพรวัลย์เข้าไปตีสนิท หลอกคุยหลอกถาม เจ้าตาเฒ่ากุตะมะนั่น พอจะได้อะไรคืบหน้าขึ้นมาบ้างแล้ว"

มาเรียแสดงความเห็นที่แนบเนียน ลึกซึ้งกว่าทุกคนในขณะเช่นนี้ เพราะหล่อนไม่มีอารมณ์สะดุ้งสะเทือน ไม่ว่าคนสาบสูญคู่นั้นจะมีชีวิตอยู่หรือตายแล้ว อันเนื่องจากไม่เคยรู้จักหน้าค่าตามาก่อน

"พวกเราไม่ควรจะใจร้อน เข้าไปร่วมวงซักถามอะไรให้เป็นที่เอิกเกริกเลย ถ้าปล่อยไพรวัลย์ตามลำพัง คงจะล้วงอะไรได้ดีอีกมาก ฉันเชื่อเหลือเกินว่าถ้าตะล่อมให้ดี แม้แต่ความลับของคนสาบสูญคู่นั้น ตาเฒ่ากุตะมะก็จะแย้มพรายออกมาบ้างหรอก สังเกตดู แกเป็นคนน่าคบอยู่เหมือนกัน ผิดกับเจ้าขี้โกงพวกนั้นมาก"

เชษฐา และดาริน ตาเริ่มมีประกายแห่งความหวังขึ้นอีกครั้ง

"จริงของเธอ เมย์...ถ้างั้น..."

หล่อนหันมาหาที่พึ่งอันอบอุ่นที่สุด สำหรับชีวิตอันแรเงากรำระหกระเหินอยู่กลางดง สายตามองอย่างขอร้อง ซึ่งจอมมัคคุเทศก์ก็เข้าใจ ก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง

"เอาละครับ ทุกท่านโปรดวางใจได้ ปล่อยให้เป็นภาระของผมเอง ประเดี๋ยวผมจะไปตีสนิทกับตาเฒ่านั้นอีกครั้ง ก็คิดว่ามีเรื่องที่จะต้องพูดกับแกอยู่เดี๋ยวนี้เหมือนกัน คือเขาคุมตัวเราเดินมาเป็นเวลาหลายชั่วโมง นี่คงจะเที่ยงกว่าเข้าไปแล้ว พวกเรายังไม่ได้กินอะไรกันเลยตั้งแต่เช้า สมควรจะให้เราหยุดพักและหาอาหารให้เราบ้าง ถ้าไม่คิดที่จะฆ่าเราเสียเดี๋ยวนี้ก่อน"

"จริงด้วย ไพรวัลย์ พวกเรากำลังหิว และอ่อนกำลังเต็มทีแล้ว"

แหม่มสาวสนับสนุนมาโดยเร็ว พร้อมกับหัวเราะ

จอมมัคคุเทศก์พยักหน้ารับ ดื่มน้ำในกระบอกเป็นครั้งแรกแล้วผละแยกกลุ่มออกไป พอรพินทร์เดินห่างหาทางที่จะเลียบเคียงเข้าใกล้กุตะมะ เชษฐาก็หันมาทางพรรคพวกของเขาอีก 3 คน

"มาทำความเข้าใจซักซ้อมกันเสียก่อน ในระหว่างพวกเราสี่คนนี่ ตั้งแต่นี้เป็นต้นไปถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ แล้ว เราจะปล่อยหน้าที่การเจรจาทุกชนิดให้แก่รพินทร์เพียงคนเดียว พวกเราเพียง แต่ฟังเท่านั้น ไม่งั้นเดี๋ยวเสียพิธีอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งแก ไชยยันต์...แกเป็นคนโผงผางเลือดร้อน และมักจะพูดอะไรเป็นการชักใบให้เรือเสียตลอดเวลา ต่อไปนี้เย็บปากของแกได้แล้ว มีหน้าที่ฟังอย่างเดียว"

"ตกลง...!"

อดีตนายทหารปืนใหญ่รับคำโดยดี

"ฉันก็รู้ตัวเหมือนกันว่าปากเสีย ต่อไปนี้ฉันไม่พูดแล้ว ปล่อยหน้าที่ให้นักการทูตอย่างแก และมัคคุเทศก์ของเราตามสะดวก แต่พับผ่าเถอะ 'ท่านจอมพลรหัสยะ' น่ะไม่ไหวจริง ๆ มันน่ากระทืบให้สักอักสองอัก เจรจาพาทีไม่ได้เข้าหูเลีย อุปราชพระอนุชายังยวนพระบาทถึงเพียงนี้ ไม่รู้พระเชษฐาสิงหราจะสักแค่ไหน ผิดนักก็ต้องบรรเลงเพลงเชิดกันละวะ..."

แล้วเขาก็หันไปทางเมียแหม่ม แบมือ

"เอาปืนคืนให้ผมเสีย เมย์ เรื่องอะไรจะมาปลดอาวุธกันเอง?"

"โน!..." มาเรียลงคอหนักๆ มิหนำซ้ำยังตบหลังมือผัวะเข้าไปที่ลิ้นปี่

"บอกแล้วว่าฉันจะให้ปืนแก่คุณเอง เมื่อถึงเวลาจำเป็น ตอนนี้เดินตัวเปล่าๆ ไปก่อน หรือถ้ารำคาญนักก็ไปช่วยส่างปาหาพวกของจะได้สงบสติอารมณ์ลงเสียบ้าง"

ไชยยันต์ถอนใจเฮือก ยอมจำนน ไม่พูดอะไรอีกแล้ว พยักหน้าเป็นความหมายให้ทุกคนเหลียวไปดูทางเบื้องหลัง เมื่อต่างเอี้ยวคอไปดูก็เห็นจอมมัคคุเทศก์ รพินทร์ ไพรวัลย์ เดินขบเคียงเข้าไปเดินอยู่ใกล้ม้าของขุนพลเฒ่ากุตะมะอีกครั้ง และกำลังพูดอะไรกันอยู่ในลักษณะสนทนา แม้จะอยู่ในระยะห่างก็สังเกตเห็นเค้าหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใสของที่ปรึกษาฝ่ายทหารแห่งมรกตนคร แสดงว่าอารมณ์ดีขึ้นแล้ว

"สำเร็จ เดี๋ยวก็คงได้อะไรคืบหน้าแน่นอน"

มาเรียพูดออกมาอย่างยินดี

"แต่ความสำคัญที่เราต้องการก่อนอื่นใด ในขณะนี้ก็คือให้กองทัพนี้ยอมหยุดพัก และจัดหาอาหารให้เรา มาดูกันว่ารพินทร์จะกล่อมตาเฒ่านั่นได้ไหม"

เชษฐากล่าวทิ้งท้าย ก่อนมองไปยังจอมพรานด้วยสายตาที่แสดงความมั่นใจในมัคคุเทศก์ของเขาอย่างชัดเจน

187

"ท่านผู้เฒ่า"

ด้วยวาจาที่นุ่มนวลอ่อนโยนแสดงอาการคารวะยกย่องเต็มที่ ผู้ที่รับผิดชอบต่อชีวิตทุกคนในคณะเชลยกล่าวขึ้นในตอนหนึ่งของการเดินสนทนากันไป

"เราไม่เคยเห็นถนนสายใดในพิภพโลกนี้ จะดูยิ่งใหญ่สวยงามเท่ากับถนนสายที่เรากำลังเดินอยู่นี้เลย ใครเป็นผู้สร้างไว้ตั้งแต่สมัยใดหรือ?"

กุดะมะ มองดูรพินทร์ด้วยสายตาแสดงอาการพอใจ และเริ่มจะมีความคุ้นเคยสนิทใจเพิ่มขึ้นทุกขณะ

"ถนนสายนี้ เป็นถนนที่เทพเจ้าสร้างไว้ให้เป็นสมบัติของชาวมรกตนครทุกคน"

ขุนพลเฒ่าตอบด้วยน้ำเสียงชัดเจนแจ่มใส แม้จะพูดกันคนละภาษา ความเข้าใจกันอย่างกระจ่างชัด ทุกประโยค ทุก

เกี่ยวคำ ก็ยังคงครองความมหัศจรรย์อยู่เช่นนั้น เหมือนโสตประสาทของแต่ละฝ่ายจะมีเครื่องถ่ายทอดคำแปลฉะนั้น

"แต่ถนนจะถูกสร้างขึ้นไว้ตั้งแต่เมื่อใด เราและชาวมรกตนครทุกคนไม่อาจทราบได้ เราทราบแต่เพียงว่ามันมีขึ้นพร้อม ๆ กับชีวิตและพืชพันธุ์ของอาณาจักรนี้ พ่อของพ่อของพ่อของพวกเราทุกคนที่สืบทอดขึ้นไปในยุคบรรพกาล เมื่อลืมตาขึ้นมาเห็นแสงตะวัน ก็เห็นถนนที่เทพเจ้าสร้างไว้ให้นี้ปรากฏอยู่ตลอดแล้วทุกกาลทุกสมัย เราไม่อาจบอกได้ว่า ก้อนหินทุกก้อน ขุนเขาทุกทิว ถูกสร้างขึ้นเมื่อใด เราก็ไม่อาจบอกได้เช่นกันว่าถนนสายนี้สร้างขึ้นเมื่อครั้งใด นานเท่าใดแล้ว"

จอมมัคคุเทศก์พยักหน้าช้า ๆ ใช้ความสามารถของลิ้นแปรทูตเต็มที่ เพื่อแสวงหาคำตอบในสิ่งอันมืดมน โดยไม่ให้อีกฝ่ายหนึ่งไหวตัว

"แต่ท่านก็คงทราบ ว่าถนนสายนี้เริ่มต้นที่ใด และสิ้นสุดลงที่ใด ต้นถนนและปลายถนน ตลอดจนทราบว่ามันแยกสายแตกไปยังที่ใดบ้าง"

"แน่ละ เราต้องรู้ ชาวมรกตนครทุกคนรู้"

แทนที่จะใช้คำถามโดยตรง รพินทร์หาทางสอบอย่างแนบเนียนว่า

"พวกเรา อาคันตุกะต่างแดนทุกคน ล่วงผ่านเข้ามาถึงดินแดนมรกตนครของท่าน โดยการไต่เขาอันสูงจรดขอบฟ้าขึ้นมาพบกับปลายถนนด้านหนึ่ง ลักษณะของมันเหมือนถนนขาดไปสิ้นสุดสะดุดชะงัก หรือมิฉะนั้นก็เริ่มต้นยังตำแหน่งที่เราค้นพบนั่น ตรงตำแหน่งที่เราพบและได้ใช้เดินมาตลอด จนกระทั่งมา

หยุดพักแรมคืน และถูกพวกท่านจับกุมนี้ เป็นต้นถนนหรือปลายถนนอย่างไร?"

กุตะมะหัวเราะออกมาเบา ๆ

"มันเป็นหัวถนนเริ่มต้นของพวกท่าน เพราะพวกท่านอาศัยเดินมาจากปลายสุดถนนด้านนั้น แต่สำหรับชาวมรกตนครแล้ว มันเป็นส่วนปลายของถนน แสดงถึงการหมดอาณาเขตมรกตนคร ซึ่งชาวมรกตนครทุกคนตระหนักดีว่ามันเป็นปลายแดนสุดแห่งอาณาจักรเราทางด้านใต้ ส่วนต้นหรือหัวถนนนี้ จะเริ่มต้นขึ้นที่หน้าผาเทวสถานอันเป็นที่สักการะของเราทางด้านเหนือ เราเรียกว่ามหาปราสาทแห่งพระอุมาเทวี"

รพินทร์หัวใจเต้นแรง หูผึ่งขึ้นในทันทีนั้น **อา! ปราสาทแห่งพระอุมาเทวีตามที่ระบุไว้ชัดเจน ในลายแทงของมัง-มหานรธา ขุมทรัพย์ซึ่งมีราคาพอที่จะซื้อโลกได้หมดทั้งโลกซุกซ่อนเก็บงำอยู่ ณ สถานที่นั้น**

อย่างไรก็ตาม เขาก็ยังสงบสติอารมณ์ทำใจเย็นพอที่จะยังไม่เลี้ยวเข้าหาเป้าหมายที่ต้องการทราบโดยตรง หากแต่ไถลออกแสวงหาข่าวรอบนอกเข้าไว้ก่อน ข่าวซึ่งมีความจำเป็นในด้านทางหนีทีไล่ในขณะนี้ เพราะย่อมมีความหมายต่อชีวิตและการอยู่รอด ยิ่งกว่าข่าวของมหาสมบัติยิ่งใหญ่ของพิภพโลก

"ถนนสายนี้ นำเข้าสู่ตัวเมืองมรกตนครของท่านโดยตรงด้วยหรือ?"

"ใช่แล้ว มัคคุเทศก์หนุ่ม...ถนนสายนี้จะนำผ่านป่าเขาเรือกสวนไร่นาสถานที่ อันเป็นชนบทนิคมคามรอบนอกของอาณาจักร ผ่านใกล้เข้าไปชิดพระมหานครมมรกต อันเป็น

ว เชกานีกรุงใหญ่ แต่จะไม่ผ่านเข้าไปตลอดทั้งสาย หากแต่มี แนแยกทางตะวันออกเฉียงใต้เพื่อนำเข้าสู่ตัวเมือง ส่วนถนน พระศิวะอันเป็นถนนใหญ่สายนี้ ก็คงพุ่งต่อไปทางด้านเหนือไป สิ้นสุดลงยังตำแหน่งเริ่มต้นของหัวถนนที่มหาปราสาทดังเราได้ แยกแล้ว"

พรานใหญ่ผู้มือดีตเป็นนายตำรวจตระเวนชายแดนเริ่มจะ มองเห็นภาพขึ้นราง ๆ ในห้วงคิด ซ่อนอาการยิ้มอย่างพอใจไว้ มิดชิดภายใต้สีหน้าชวนคุยซื่อ ๆ

"ถ้าเช่นนั้น ในการเดินตามถนนสายนี้ ถนนที่จะแยก เข้าพระนครก็จะต้องอยู่ทางซีกเบื้องซ้าย-ซ้ายมือของเรานี่"

เขาทำเป็นพูดรำพึงกับตนเอง ยกมือขึ้นประกอบ

"ถูกแล้ว เป็นเช่นนั้น"

"มีทางแยกไปยังที่อื่น ๆ อีกหรือไม่"

"ก็มีอยู่หลายแห่ง แยกไปหลายชนบทของเรา แต่เป็น ทางที่ไม่ใหญ่นัก เมื่อท่านเดินผ่านไป ก็จะเห็นเอง"

"หัวมุมแยกจากถนนสายใหญ่ไปสู่พระนคร ไกลอีกสัก เท่าใดจึงจะถึงตัวเมือง"

นั่นคือการสอบแผนผังภูมิประเทศของมรกตนครในรูป คุยฆ่าเวลา

"ก็ใช้เวลาเดินด้วยเท้าไปถึงครึ่งวัน"

"จากหัวมุมแยกถนนเข้าสู่ตัวเมือง หากมุ่งหน้าไปยัง เทวสถานอันเป็นต้นถนนสายนี้ ไกลอีกมากไหม ท่านผู้เฒ่า"

"ก็ไกลกว่าเส้นทางที่จะแยกเข้าตัวเมืองอีกประมาณ 1 เท่า"

ความเป็นนักเดินที่ชำนาญ อดีตร้อยตำรวจเอกตระเว
ชายแดนบอกกับตนเองในทันทีนั้นว่า เขาพอจะกะระยะทางไ
แล้ว ตลอดเส้นทางใหญ่สายพระศิวะ...จากปลายถนนถึงต้
ถนน และระยะทางจากที่กำลังเดินอยู่ในขณะนี้เข้าถึงใจกล
เมือง ถึงจะคลาดเคลื่อนก็ไม่มาก

"แผ่นดินมรกตนครของท่าน มีประชาชนสักเท่าใด?"

โดยไม่จำเป็นต้องคิดให้เสียเวลา กุตะมะบอกทันทีด้ว
ท่วงท่าอันภาคภูมิใจว่า

"หลายแสนคน"

รพินทร์ ไพรวัลย์แทบผงะ

เขาตะลึงอึ้งไปนาน ทุกสิ่งทุกอย่างเกินความคาดฝันไ
หมด เขาคิดไม่ถึงมาก่อนเลยว่า แผ่นดินประหลาดหลงสำรว
แผ่นดินนี้จะมีประชากรมากมายถึงเพียงนี้ เมื่อเปรียบเทีย
กับโลกภายนอกแล้ว มันแทบจะเรียกได้ว่าเป็นประเทศหนึ่งไ
ทีเดียว **เมื่อแรกก็เข้าใจว่าชนชาติประหลาดนี้มีอย่างมา
แค่สองสามพันคน ซึ่งก็นับเป็นเรื่องมหัศจรรย์มากแล้ว แ
นี่จากปากคำของกุตะมะ บอกว่ามีจำนวนหลายแสน! มั
ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยเลย คนอันมากมายเหล่านี้และแผ่นดิ
นี้ดำรงอยู่ด้วยลักษณะอันมีเอกภาพของตนเองมาได้อย่างไ
โดยโลกภายนอก ไม่เคยรับรู้**

**แน่นอนที่สุด! มันจะต้องมีอำนาจลี้ลับปิดบังซ่อ
เร้นไว้ ผู้คนและแผ่นดินนี้ จึงไม่ปรากฏอยู่ในแผนที่ขอ
ภูมิศาสตร์โลก**

“พวกท่านเป็นประชาชาติที่ยิ่งใหญ่ทีเดียว เราทุกคนที่ต่างแดนมา ไม่เคยรู้จักแผ่นดินและเชื้อชาติของท่านมาก่อนเลย นับเป็นบุญวาสนาอย่างยิ่งที่ได้มารู้มาเห็น”

ขุนพลเฒ่าสั่นศีรษะแช่มช้า มองดูเขาด้วยสายตามีแววปรานี

“เราไม่คิดว่าท่านมีบุญวาสนาหรอก แต่คิดว่าท่านและพวกท่านเคราะห์ร้ายเสียมากกว่าที่เหยียบย่างเข้ามา มรกต-นครไม่เคยยินดีต้อนรับผู้ต่างถิ่นเลย นอกจากชาวมรกตนครเองที่เกิดและตายบนแผ่นดินนี้ เราเป็นพวกที่หวงถิ่น หวงแผ่นดินซึ่งเทพเจ้าประทานมาให้เฉพาะพวกเรา คนต่างถิ่นทุกคนย่อมเปรียบเสมือนผู้บุกรุก ซึ่งจะต้องถูกกำจัด เราทุกคนมีความรู้สึกอันมั่นคงเช่นนี้มาตลอดกาลสมัย”

รพินทร์ยิ้ม กล่าวเรียบ ๆ เช่นกันว่า

“มันอาจเป็นความเข้าใจผิดที่ยึดถือกันมานานแล้วในหมู่พวกท่านก็ได้ที่คิดว่า คนต่างแดนทุกคนที่ล่วงล้ำเข้ามาจะต้องเป็นศัตรูอันจะต้องกำจัด เรื่องนี้ทางฝ่ายเราคิดว่าคงจะปรับความเข้าใจกับพวกท่านได้ภายหลังเมื่อได้เข้าเฝ้ากษัตริย์สิงหราของท่าน”

“ขอให้เป็นเช่นนั้นเถิด เราก็จะยินดีด้วย เพราะโดยความรู้สึกส่วนตัวแท้จริงแล้ว เราเองก็ไม่ได้มีประสงค์ร้ายใด ๆ กับพวกท่านที่มาทั้งสิ้น อีกทั้งมองเห็นในความเป็นมิตรที่น่าจะเกิดขึ้นได้ อย่างไรก็ตามทุกสิ่งทุกอย่างย่อมขึ้นอยู่กับกษัตริย์ของเราองค์เดียว ถ้าพระองค์ยอมรับพวกท่านเป็นมิตร ชาวมรกตนครทุกคนก็ย่อมจะต้อนรับท่านด้วย แต่ถ้าตรงกันข้าม...”

กุตะมะค้างคำพูดไว้เฉย ๆ เพียงแค่นั้น เค้าหน้าเครียดขรึมลง

"เราเข้าใจดีในข้อนั้น ท่านกุตะมะ..."

รพินทร์พูดยิ้ม ๆ อยู่ในอาการเดิม

"เราเห็นว่าท่านเป็นผู้ใหญ่ที่มีเหตุผล สมควรแก่การให้ความนับถือและคบหาด้วย เราจึงสนทนากับท่านอย่างฉันมิตรเช่นนี้ ว่าแต่ท่านพอจะบอกสาเหตุได้หรือไม่ว่า เหตุใดชาวมรกตนครจึงมองเห็นคนต่างแดนที่ล่วงล้ำเข้ามาเป็นเสมือนศัตรูที่จะต้องกำจัดทุกคนไป"

ภายหลังจากนิ่งไปครู่ใหญ่ กุตะมะกล่าวขึ้นว่า

"โดยแท้จริงแล้ว เราไม่มีหน้าที่ใด ๆ จะมาสนทนากับท่านอย่างนี้ และไม่อยู่ในฐานะจะตอบคำถามใด ๆ ของท่านได้ทั้งสิ้น หน้าที่ของเราก็คือนำเหล่าท่านไปสู่คำพิพากษาตัดสินของประมุขแห่งเรา แต่เอาเถอะ..."

ขุนศึกชราแห่งมรกตนคร มองหน้าแล้วยิ้มออกมานิดหนึ่ง

"เรามีความรู้สึกพอใจท่านเป็นการส่วนตัว ลักษณะของท่านกล้าหาญ เด็ดเดี่ยว และมีความเป็นผู้นำที่ดีของหมู่คณะ บางทีในบุรพชาติอาจเคยต้องอัธยาศัยเป็นมิตรกันมาก่อนก็ได้... เรายินดีที่จะตอบข้อข้องใจของท่านเท่าที่จะสามารถตอบได้...ที่ชาวมรกตนคร ตั้งเป็นกฎไว้ตายตัวมาตลอดทุกสมัยว่า ผู้ล้ำแดนจะต้องเป็นศัตรู ก็เพราะชาวต่างถิ่นเหล่านั้น ไม่ว่าจะยุคใดสมัยใดที่ย่างเหยียบมาถึงดินแดนของเรา ไม่เคยมาอย่างปรารถนามิตรไมตรีโดยแท้จริงเลย ทุกคนมาอย่างมหาโจรที่เต็มไปด้วยความละโมบ หวังที่จะกอบโกยทรัพย์สมบัติแห่งเทพเจ้า

อันเป็นที่สักการะของเราไป และสร้างความเดือดร้อนยุคเข็ญให้แก่แผ่นดิน ความอาเพศวิปริต ย่อมจะเกิดขึ้นเสมอ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง หากมีคนต่างแดนล้ำเข้ามา ฝนฟ้าไม่ตกต้องตามฤดูกาล เกิดกลียุคเลือดนองแผ่นดินฆ่าฟันแย่งชิงอำนาจกันเองในระหว่างพวกเรา เป็นเช่นนี้เสมอมา เราจึงถือว่าคนต่างแดนคือตัวแทนแห่งภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้น เป็นสิ่งชั่วร้ายที่จะต้องกำจัด มรกตนครไม่ประสงค์จะต้อนรับหรือเป็นมิตรกับคนต่างแดนด้วยเหตุดังนี้ และเป็นเช่นนี้มาตลอดทุกยุคเป็นกฎที่ตราไว้ในแผ่นดิน”

“เราเพิ่งจะรู้เอาเดี๋ยวนี้เอง ในเหตุผลการมองอาคันตุกะต่างแดนของท่าน เป็นศัตรูตัวกาลีไปหมด แต่กุตะมะ ท่านเองก็เป็นผู้ทรงปัญญาโปรดตรองดู หลักเกณฑ์ที่ชาวมรกตนครพวกท่านตั้งไว้ตายตัวเช่นนี้ มันจะถูกต้องเสมอไปละหรือ ชาวต่างแดนอาจไม่ได้มุ่งมาที่นี่ด้วยจิตอันชั่วร้ายเสมอไปก็ได้ เขาอาจมาด้วยประสงค์ไมตรีอย่างบริสุทธิ์ใจ ไม่ปรารถนาในทรัพย์สมบัติใด ๆ เลยจนนิดเดียว นอกจากจะมาเพื่อเป็นมิตรและศึกษาในประชาชาติความเป็นอยู่ของพวกท่าน”

“เราไม่เชื่อในสิ่งที่ท่านพูด และถ้าหากว่าเราจะเชื่ออยู่บ้าง ก็ใครเล่าจะแก้กฎที่ตราไว้ในแผ่นดินนี้”

“ก็เจ้าแผ่นดินประมุขที่ชาญฉลาดของพวกท่านซิ...หรือมิฉะนั้นก็เหล่ามุขอำมาตย์ที่ปรึกษาราชการแผ่นดินที่มีปัญญาทั้งหลาย ซึ่งจะเป็นประทีปส่องทางให้แก่ผู้นำทางของท่านช่วยกันแนะนำ เพื่อแก้ไขสิ่งที่เคยหลงงมงายเข้าใจผิดนี้...ให้ถูกต้องเสีย เหตุใดจึงปล่อยให้กฎอันโง่เง่าเช่นนี้ คงอยู่มาช้านานโดย

เปล่าประโยชน์ แผ่นดินของท่านไม่มีผู้รอบรู้ทรงภูมิปัญญา มองเห็นอะไรชอบ อะไรควรทีเดียวหรือ?”

กุตะมะยักไหล่

“ความรอบรู้และปัญญาทั้งหลายของแผ่นดินนี้ ย่อมเป็นของกษัตริย์แต่ผู้เดียว ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินทั้งหลาย เป็นแต่เป็นผู้อาศัยบารมีแห่งปัญญานั้น และปฏิบัติตามอย่างเดียวเท่านั้นนี่แน่ะ! มัคคุเทศก์หนุ่มผู้มีวาจาอันปราดเปรื่อง...ขอท่านอย่าได้สนทนาข้อความใดให้เป็นที่ลำบากใจแก่เราเลย”

“เท่าที่ท่านรู้เห็น...”

รพินทร์ป้อนคำถามต่อไปอย่างไม่ลดละ

“เคยมีคนต่างถิ่นเข้ามาในดินแดนนี้ กี่ครั้งกี่คนบ้างแล้ว?”

“ในชีวิตของเราเองไม่เกิน 3 หรือ 4 ครั้ง บรรพกาลย้อนหลังขึ้นไปก่อนเราเกิด ก็มีอยู่เป็นระยะ ๆ ไป สุดแต่ว่าสมัยใดจะเป็นคราวเคราะห์ของแผ่นดิน”

“ท่านเรียกว่าเป็น ‘คราวเคราะห์ของแผ่นดิน’ ทีเดียวหรือในการที่มีคนต่างถิ่นผ่านเข้ามา?”

“แน่นอน...จะไม่ใช่คราวเคราะห์อย่างไร ในเมื่อทุกครั้งเกิดความวิบัติทั้งสิ้น”

“พวกท่านดำเนินการอย่างใดกับคนต่างแดนเหล่านี้?”

“ทุกคนถูกจับได้ และถูกประหารทั้งสิ้น!”

รพินทร์เย็นวาบไปถึงไขสันหลัง เหลือบตามองไปยังคณะนายจ้างของเขาที่เดินอยู่เบื้องหน้าโดยไม่ตั้งใจ

“หมายถึงสองคนที่ผ่านเข้ามาในปีก่อนด้วยหรือ...ที่ถูกประหารไปแล้ว?”

คำถามนั้น ทำให้กุตะมะจ้องหน้าเขาด้วยสายตาเพ่งพิศ ถึงไปพักใหญ่ ก็ปรากฏรอยยิ้มชนิดหนึ่งขึ้นบนริมฝีปาก

"สองคนนั่นเป็นพวกท่านหรือ?"

"ใช่ เขาล่วงหน้ามาก่อนเรา และที่เรามานี่ก็เพื่อจะติดตามเขานั่นเอง"

รพินทร์ตัดสินใจบอกตามความเป็นจริง

"เรารู้ว่าพวกท่านทุกคน กระหายอยากที่จะได้ทราบถึงชะตากรรมของบุคคลทั้งสอง เอาละ เรามาแลกเปลี่ยนกัน เราเองก็ต้องการความจริงจากท่านอยู่เหมือนกัน"

"ท่านต้องการความจริงอันใด?"

"ถ้าท่านบอกแก่เราโดยสัตย์จริง เราก็จะให้ความจริงแก่ท่านเช่นกันในสิ่งที่ท่านประสงค์จะรู้"

"ตกลง กุตะมะ"

"1 ในจำนวน 12 คนพวกท่าน ที่ผ่านปลายถนนพระ-ศิวะเข้ามายังดินแดนนี้ หายไปไหน?"

คำถามที่แว้งเอาอย่างกะทันหันนั้น เกือบจะทำให้จอม-พรานสะดุ้ง

"ท่านควรจะบอกให้ชัดเจนด้วยว่า ท่านหมายถึงใคร?"

เขาแสร้งถามย้อนหน้าตาย

กุตะมะหัวเราะหึ ๆ

"ท่านปกปิดอำพรางเรา ในสิ่งที่เราต้องการ ในเวลาเดียวกัน ท่านก็กลับอยากรู้ข่าวคราวของพวกท่าน ยุติธรรมแล้วหรือ?"

"จะเป็นการกระจ่างแก่เรามาก หากท่านจะอธิบายให้

เราทราบชัดสักหน่อยว่า ใครกันแน่ที่ท่านเพียรถามหาตัว เพื่อจะเค้นเอาจากเราให้ได้ นับตั้งแต่ยกทหารเข้าล้อมจับกุมเราแล้ว บางทีมันจะช่วยให้เรารู้แน่ว่าท่านเข้าใจผิดในเรื่องอะไรและจะคลี่คลายให้ท่านกระจ่างได้"

"คนคนนั้นจะเป็นใคร เราก็ไม่ทราบเหมือนกัน แต่เขาได้ร่วมขบวนมากับท่านด้วย ในกลุ่มบริวารคนใช้ทั้งหลาย แต่บัดนี้เขาหายไปไหน ไม่ได้อยู่ในกลุ่มพวกท่านด้วย"

รพินทร์ยักไหล่บ้าง

"จะให้เราบอกกับท่านกี่ครั้งว่า พวกเราทั้งหมดมีกันอยู่อย่างที่ท่านเห็นและจับได้นี่แหละ ท่านไปรู้มาจากไหนว่าเรามีใครเพิ่มเติมมาด้วยอีกคนหนึ่ง และในเมื่อท่านรู้แล้วเหตุไรไม่รู้ให้ตลอดไปด้วยละว่า เขาหายไปไหน"

ขุนพลเฒ่ามีอาการสงบเยือกเย็น แทนที่รพินทร์จะมองเห็นแววไม่พอใจขุ่นเคืองใด ๆ กลับเห็นอาการหัวเราะเบา ๆ

"เราก็อยากจะดูเหมือนกันว่า พวกท่านจะปากแข็งไปได้นานสักเท่าใด เมื่ออยู่เบื้องพระพักตร์ของกษัตริย์เรา ระหว่างเรากับท่านนั้นเป็นอันว่าไม่มีคำตอบที่จะให้แก่กันได้ในสิ่งที่ต่างฝ่ายต่างประสงค์จะรู้"

"ก็ดีเหมือนกัน กุตะมะ สิ่งที่ท่านกับเรายังไม่สามารถทำความเข้าใจกันได้นี้ ก็ขอให้เป็นการไปทำความเข้าใจระหว่างเรากับประมุขของท่านก็แล้ว..."

แล้วรพินทร์ก็หัวเราะให้เป็นเรื่องขบขัน กล่าวถามต่อมาว่า

"พวกท่านรู้ดีแล้วใช่ไหมว่า นอกจากประชาชาติและแผ่นดินของพวกท่านเองนี้แล้ว นอกเหนือจากวงแวดล้อมของขุนเขาพระศิวะอันเปรียบเหมือนขอบคั่นจักรวาลออกไป ยังมีประชาชาติและแผ่นดินกว้างใหญ่อีกมากมายนัก"

กุตะมะก้มหัวเนิบลง

"พวกเราไม่โง่เง่าดังที่ท่านเข้าใจนักหรอก มัคคุเทศก์หนุ่ม เรารู้!"

"นึกเสียว่าเป็นการสนทนากันเล่น ๆ ส่วนตัว ระหว่างเราท่านก็แล้วกัน...พวกท่านคิดจะปิดพรมแดน ปิดตาตัวเอง ไม่คบหาติดต่อกับโลกภายนอกบ้างทีเดียวหรือ?"

"ชาวมรกตนคร มีความสุขสงบดีแล้วยังดินแดนอันเป็นสมบัติที่เทพเจ้าประทานมาให้โดยเฉพาะนี้ ถึงแม้บางยุคบางสมัยจะมีการเดือดร้อนวุ่นวาย ฆ่าฟันแย่งชิงอำนาจกันเองก็เป็นเรื่องภายในของพวกเราเท่านั้น เราไม่ประสงค์จะคบหาสมาคมกับแผ่นดินใดที่นอกเหนือไปจากแผ่นดินของเราทั้งสิ้น"

"ก็ประหลาดมาก เมื่อพวกท่านก็ตระหนักว่ามีแผ่นดินและประชาชาติที่นอกเหนือจากพวกท่านออกไป จะไม่เคยมีใครในหมู่ของท่านคิดจะเสาะแสวงหาทางออกไปดูโลกอันกว้างใหญ่ภายนอกบ้างเลยหรือ เหตุใดจึงจำกัดอาณาเขตกันอยู่เพียงแผ่นดินผืนเล็กเพียงเท่านี้"

"ขอให้ท่านรู้ไว้เถิด มัคคุเทศก์...ชาวมรกตนครทุกคนมีชีวิตอยู่ภายใต้ลิขิตกำหนดของวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ที่ปกครองพิทักษ์ดินแดนนี้ จะไม่มีใครบังอาจผ่านพ้นแดนออกไปได้เป็นอันขาด สวรรค์เบื้องบนจะสาปแช่งและยังความพินาศแห่งชีวิต

มันทันทีที่เท้าของมันล้ำแดนออกไป เรารู้ว่ามีเส้นทางออกหรือเข้าอยู่ทางด้านที่พวกท่านเข้ามาแล้ว แต่เราก็รู้ว่าหากเราพยายามจะพ้นดินแดนขอบเขตของเราออกไป เราจะมีแต่ทางวิบัติ ก็ใครเล่าในพวกเราที่จะวิ่งไปหาความตาย”

“ท่านเชื่อเช่นนั้นหรือ?”

“เราทุกคนเชื่อเช่นนั้น และมันก็ปรากฏผลเป็นความจริงมาแล้ว มีชาวมรกตนครบางคนที่พยายามจะออกไปสู่แผ่นดินภายนอก แต่เราไม่เคยเห็นว่าเขาจะมีชีวิตรอดได้”

“ก็ไม่แน่เหมือนกัน อาจมีบางคน บางชีวิตหลุดรอดความทรยศหักหลังและออกไปสู่โลกภายนอกได้ แล้วก็ยังมีชีวิตอยู่ด้วย ซึ่งท่านและชาวมรกตนครทุกคนไม่มีโอกาสจะทราบได้ แล้วสักวันหนึ่ง เมื่อถึงเวลา เขาก็อาจจะกลับมา...”

ขุนพลกุตะมะชะงักกึก เอียงคอมองหน้ารพินทร์ตาไม่กะพริบ จอมพรานมองตอบ ต่างฝ่ายต่างอ่านสีหน้ากันอยู่พักใหญ่

มีความเร่าร้อนกระวนกระวายส่อให้เห็นชัด ในเค้าหน้าของที่ปรึกษาฝ่ายทหารแห่งมรกตนคร รพินทร์ ไพรวัลย์ย่อมจะสังเกตเห็นได้ว่า...**มันเป็นความกระวนกระวายเช่นเดียวกับที่เขาเห็นบนใบหน้าของเชษฐาและดาริน เมื่อแว่วข่าวของนายชด ประชากร ณ ดินแดนนี้ฉะนั้น**

ระหว่างที่ขุนพลเฒ่ายังนิ่งงันด้วยความหนัก เขาก็เอ่ยขึ้นว่า

“ตะวันเลยเที่ยงแล้ว ท่านจะไม่ปรานีให้เชลยของท่านได้หยุดพักและหาอาหารให้ประทังชีพ พอให้มีกำลังเดินต่อไปเชียวหรือ”

กุตะมะตื่นจากภวังค์คิด

“กองทัพนี้ผู้มีอำนาจเต็มคือ อุปราชพระอนุชา เราจะไปทูลให้ทรงทราบก่อนตามคำของท่าน”

ขุนพลเฒ่าตอบ พร้อมกับชักม้าจะผละห่างออกไป รพินทร์หัวเราะ และร้องบอกไล่หลังไปว่า

“ถ้าเช่นนั้น จงทูลอุปราชของท่านด้วยว่า หากไม่อนุญาตให้เราพักและไม่จัดหาอาหารให้ เราจะฆ่าม้าของท่านอีก 1 ตัว เพื่อกินเป็นอาหารและหยุดพักเอง ให้รหัสยะตัดสินใจให้ดี ว่าจะเอาพวกเราไปให้ถึงกษัตริย์สิงหราตามประกาศิตสั่งที่รับบัญชามา หรือว่าจะรบกันให้พินาศไปข้างหนึ่งเสียก่อน ณ ที่นี่ ซึ่งเราก็พร้อมแล้ว”

กุตะมะมีสีหน้าไม่พอใจนักต่อถ้อยคำของเขา โผนเผ่นเข้าแทรกหายไปในกองทหารอันหนาแน่นนั้นทันที จะไปกราบทูลพระอนุชาจอมอำมหิต ตามคำฝากบอกของรพินทร์หรือไม่ก็ไม่อาจทราบได้ แต่มันก็ได้ผล

กองทหารที่แวดล้อมอยู่ใกล้ชิดเชลยเหล่านั้น แปรรูปแถวต้อนกลุ่มเชลยลงริมทางยังบริเวณเงาร่มของป่าไม้ตอนหนึ่งใกล้ธารน้ำเหนือเนินเขา เป็นการหยุดพักการเดินทางลงชั่วขณะตามประสงค์ของฝ่ายเชลยในขณะนี้ ซึ่งทุกคนของฝ่ายนายจ้างและพวกลูกหาบ ซึ่งรอดูท่าทีอยู่ ต่างถอนใจออกมาอย่างโล่งอก

อาหารที่ถูกนำมาให้ ประกอบด้วยข้าวฟ่างผสมลูกเดือยเคี่ยวกับเนื้อสัตว์บางชนิดซึ่งอาจเป็นกวาง หรือแกะต้มแบบเข้มข้นจนเปื่อยปนกันจนแยกแยะไม่ถูก รสปร่าแปลกไปกว่าอาหารทุกชนิดที่เคยกินกันมาแล้วในชีวิตของแต่ละคน แถมด้วยขาวัวย่างไว้ก่อนแล้วทั้งขา

ในท่ามกลางความหิวโหยซึ่งตลอดเวลามา อาหารที่หาใส่ท้องก็เป็นไปอย่างตามมีตามเกิด แสนจะทุเรศกว่านี้มากนัก ดังนั้น คณะเชลยทุกคน จึงมีความรู้สึกตรงกันว่า ไม่เคยมีอาหารมื้อใดในชีวิตจะวิเศษเท่าเทียมอีกแล้ว สัมผัสที่ผ่านลิ้นขณะที่ต่างก้มหน้าก้มตากิน รู้สึกได้ถึงรสอยู่สามชนิดคือ มันเค็มปะแล่ม และมีเผ็ดร้อนเจือปนอยู่บ้างจางๆ บางทีอาจมีสมุนไพรเครื่องเทศบางชนิดผสมอยู่ด้วยในเนื้อย่างแบบเสบียงแห้งนั้น พอจะส่อให้เห็นถึงรสนิยมและวัฒนธรรมในการกินของชาวมรกตนครได้พอสมควรว่าเป็นชนชาติที่อารยธรรมแล้ว แม้จะคนละยุคสมัยกับเหล่าเชลยทั้งหลาย

"นี่เป็นอาหารตามมีตามเกิดของเหล่านักรบ ระหว่างออกศึกเท่านั้น"

กุตะมะพูดขึ้น ขณะที่เดินเข้ามาเยี่ยมใกล้เชลยในควบคุมระหว่างที่นั่งล้อมวงโจ้กันอยู่ ลักษณะของขุนพลเฒ่าดูจะอารมณ์ดีขึ้น และถึงอย่างไรแววแห่งความเป็นมิตรก็ยังฉายชัดให้เห็น

"ท่านจะได้กินอาหารที่มีรสวิไลกว่านี้มากในเมืองของเรา ถ้าหากท่านมีโอกาสที่จะได้กินอีกที่นั่น"

"ขอบใจมาก ท่านกุตะมะ เราไม่คิดว่านี่จะเป็นอาหารมื้อสุดท้ายของเราหรอก"

เชษฐาตอบพร้อมกับยิ้มให้

"ประโยควาจาที่ท่านพูดอย่างหนึ่ง รสอาหารของพวกท่านอีกอย่างหนึ่ง บอกให้เราทราบได้ว่าพวกท่านเป็นชนชาติที่เจริญแล้ว"

มาเรียกับดารินช่วยกันร้องบอกกันมา คนละภาษาของตนเอง แต่กุตะมะก็ฟังเข้าใจ เหลือบมองดูสองหญิงของคณะผู้มีสีผมและผิวกายแตกต่างกันอย่างให้ความสนใจเป็นพิเศษในอาการเหมือนอยากจะอยู่พูดอะไรด้วยอีก แต่แล้วก็ผละเดินไปเสีย ปล่อยหน้าที่ในการเฝ้าคอยคุมเชิงเชลยระหว่างพักให้ประทานอาหารให้แก่พวกทหารทั้งหลายซึ่งรายล้อมอยู่ห่าง ๆ

โอกาสที่นั่งรวมกลุ่มกันพร้อมหน้าบรรจุกระเพาะอย่างหิวโหยนั่นเอง รพินทร์ถ่ายทอดให้คณะนายจ้างของเขาฟังละเอียด ว่าได้พูดจาสนทนาหรือโต้ตอบกับขุนพลเฒ่าอย่างไรบ้าง ละเว้นไม่ได้บอกไว้เพียงประการเดียวว่า...ครั้งสุดท้ายเขาแกล้งพูดอะไรทิ้งท้ายเป็นนัยไว้ให้ที่ปรึกษาฝ่ายทหารแห่งมรกต-นครต้องสะดุ้งคิดหนัก เพราะลับลมคมในของสิ่งนั้น เหล่านายจ้างทั้งหลายก็ยังไม่ได้รับทราบหรือระแคะระคายมาก่อน นอกจากจะรู้อยู่เฉพาะเขาคนเดียว

แน่ละ ทุกคนฟังอย่างกระหายและสนใจจดจ่อยิ่ง โดยเฉพาะเกี่ยวกับข่าวของชด ประชากรกับพรานนำทาง

"น่าแปลกมาก ที่กุตะมะพยายามจะสอบสวนเอาความ-จริงจากเราให้ได้...ในเรื่องของแงซาย ถึงกับนำเอามาเป็นข้อ

ต่อรองกับข่าวของอนุชาที่ฝ่ายเราก็ต้องการทราบจากเขา มันน่าจะมีอะไรเกี่ยวพันกันอย่างมากทีเดียว”

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวขึ้นอย่างใช้ความใคร่ครวญเต็มที่

“เรามานี่ ก็เพื่อจะติดตามคนหาย ส่วนเจ้าพวกนี้จับกุมเรา ก็เพื่อจะค้นหาใครคนหนึ่งในกลุ่มที่แอบเร้นหนีไปเสียก่อน อนุชาสำคัญสำหรับพวกเรา เพราะเขาเป็นบุคคลที่จะต้องติดตามเอาตัวกลับคืนไป แต่แงซายล่ะ มีความสำคัญอะไรกับพวกนี้”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นบ้าง

คณะนายจ้างของเขา ไม่มีใครเป็นคนโง่สักคนเดียว รูปการณ์มันก็ต้องออกมาเป็นแนวสงสัยข้อคิดอย่างที่ไชยยันต์เปรยออกมานี่แหละ **ในที่สุด ความลี้ลับที่สุดของแงซาย ก็เริ่มจะเข้าสู่แนวเพ่งเล็งของนายจ้างเข้าแล้ว ทั้งๆ ที่รพินทร์ ไพรวัลย์ ยังไม่ได้แพร่งพรายใดๆ เลย**

สิ่งที่จอมมัคคุเทศก์ตั้งเป็นปณิธานไว้ก็คือ เขาจะไม่ยอมเปิดเผยบอกกล่าวอะไรล่วงหน้าแก่คนเหล่านี้ทั้งสิ้น อะไรมันจะเป็นอะไรก็ตาม ให้ความจริงมันถูกค้นพบและเปิดเผยออกไปโดยฝ่ายนายจ้างของเขาเองก็ดีกว่า

จากคำพูดของไชยยันต์ ซึ่งทุกคนในกลุ่มก็ดูเหมือนจะคิดตรงกันอยู่แล้ว ทำให้ทุกสายตา แปรมาจับที่เขาด้วยคำถาม

“มันน่าจะมีอะไรสักอย่างเสียแล้ว ใช่ไหมคะ รพินทร์”

หมอดารินถามเขาตรงๆ

“มีอะไรที่คุณหญิงว่า คืออะไร?”

“พวกนี้ต้องการตัวแงซายอย่างยิ่งยวด...ทำไม? เพื่ออะไร?”

"ผมก็เดาไม่ถูกเหมือนกัน"

"กุตะมะไม่ได้บอกคุณหรอกหรือ"

มาเรียช่วยถามมาโดยเร็ว

พรานใหญ่ยักไหล่

"ผมถามแล้ว แต่กุตะมะไม่ยอมบอก ทว่าผมก็แน่ใจตรงกับความเห็นของทุกท่านว่า กองทัพมรกตนครกองทัพนี้มีจุดมุ่งหมายส่วนใหญ่ที่ตัวแงซาย เราเป็นแต่เพียงผลพลอยได้เท่านั้น อีกอย่างหนึ่งเป็นกฎของที่นี่ด้วยว่า ถ้าเป็นคนต่างถิ่นพลัดเข้ามา ก็ต้องถือเป็นศัตรูและจับกุมไปให้กษัตริย์ของเขาพิจารณาตัดสิน"

"ก็คือสั่งให้ประหารทุกรายไป อย่างที่กุตะมะบอกกับคุณแน่?" ไชยยันต์เสริม

"ครับ กุตะมะบอกเช่นนั้น"

มาเรียผิวปากเบา ๆ ดวงตาสีดอกผักตบของหล่อนพราวไปด้วยความคิดอ่านจากสมองอันเฉียบไว

"มีเรื่องที่เราจะต้องใคร่ครวญกันมาก...เกี่ยวกับแงซาย แต่นั่นพักไว้ก่อนเถอะ เขาจะเป็นใคร มีความสำคัญกับพวกนี้เพียงไหน ถึงกับกษัตริย์ของที่นี่ส่งทหารเป็นกองทัพมาล้อม ถ้าไม่ตายเสียก่อน เราคงจะได้ความจริงกันในไม่นานนี้แหละ พูดถึงคนของเราสองคนนั่นก่อนดีกว่า กฎของที่นี่ อย่างที่กุตะมะว่า คือสังหารคนต่างถิ่นที่ล้ำแดนมาทั้งหมดโดยไม่เคยยกเว้น ถ้าเช่นนั้นนายชดกับหนานอิน จะมีความหวังอะไรสำหรับเราอีก"

ทุกคนฝืดคอขึ้นมาทันที แทบจะอิ่มอาหารกลางวัน

"ก็ยังมีความหวังอยู่เหมือนกัน ถึงแม้จะดูว่าริบหรี่เต็มที"

ในที่สุด กลางความเงียบงัน รพินทร์พูดขึ้นเบาๆ เขามีความหมายในการพูดเช่นนั้นตามความรู้สึกแท้จริง ไม่ใช่เพียงแต่ปลอบใจนายจ้างทั้งหลาย

"ความหวังอะไร คุณมีเหตุผลอย่างไรหรือ ถึงได้พูดถึงความหวัง?"

"ผมสังเกตดูท่าทีของกุตะมะ และรหัสยะ ที่พยายามจะไม่บอกความจริงแก่เราเกี่ยวกับเรื่องนี้"

รพินทร์พูดอย่างระมัดระวัง

"มันมีเหตุผลโน้มเอียงที่น่าจะเชื่อได้ว่า คุณชายอนุชาอาจมีชีวิตอยู่ เป็นเหตุผลทางจิตวิทยา พวกนี้ไม่ได้เกรงกลัวอะไรเราเลย ฐานะของเขาเป็นต่อเราทุกประตู ซ้ำยังพยายามจะกระทำการใดๆ ให้เป็นการข่มขู่ขวัญพวกเราอยู่ตลอดเวลา แล้วถ้าหากว่าคุณอนุชากับหนานอินถูกฆ่าตายไปแล้ว ก็ไม่มีความจำเป็นอะไรที่รหัสยะจะต้องปกปิดหรือบ่ายเบี่ยงโดยไม่ให้คำตอบ มันควรจะบอกเราตามตรงโดยนิสัยอันโอหังว่า ทั้งสองคนนั่นถูกพวกมันฆ่าตายไปแล้วก็ได้ แต่นี่มันไม่บอกอะไรทั้งสิ้น ซ้ำยังรู้สึกว่าจะกำชับกุตะมะไว้ไม่ให้แพร่งพรายใดๆ ต่อการสอบถามของเราในเรื่องนี้ด้วย ข้อนี้แหละที่ทำให้ผมเชื่อว่าคุณชายกับคนของเขา อาจยังไม่ตายก็ได้"

ทั้งหมดพยายามช่วยกันคิดตามคำพูดของพรานนำทาง

"เราไม่ได้ตามหลังพี่กลางมา โดยห่างเพียงแค่อาทิตย์สองอาทิตย์ พี่กลางมาถึงดินแดนนี้ ห่างจากเราเป็นปีแล้วนะ

รพินทร์ ระยะเวลาหนึ่งปีเต็มๆ ในดินแดนนี้ มันจะเลี้ยงเขาไว้หรือไม่ ในฐานะไหน และเพื่ออะไร?"

ดารินพูดเสียงเครือ

"ข้อนั้น ผมก็ยังนึกไม่ออกเหมือนกัน แต่ตราบใดก็ตามที่เรายังไม่เห็นหลักฐานแน่ชัดกับตา ก็ขอให้ตั้งความหวังกันไว้เช่นเดิมว่า คุณชายอนุชา ควรจะยังมีชีวิตอยู่ ก็ความหวังในข้อนี้มิใช่หรือครับ ที่ทำให้พวกเราทุกคนบากบั่นเหนื่อยยากเสี่ยงชีวิตกันมาจนถึงวินาทีนี้"

"บางทีรพินทร์น่าจะตั้งความหวังไว้ถูก..."

ไชยยันต์ว่า

"อย่าเพิ่งหมดกำลังใจเสียก่อน น้อย ฉันก็ชักจะสังหรณ์ใจอย่างที่ผู้กองเขากว่าเหมือนกัน ทั้งๆ ที่แต่เดิมตลอดเวลามานั้น ฉันไม่เคยเชื่อมาก่อนเลยว่า สองคนนั้นจะมีชีวิตรอดอยู่ได้ตามระยะทางที่เราผ่านกันมาแล้ว"

เชษฐา นิ่งคิดอะไรอยู่ตามลำพังคนเดียวเป็นเวลานานระหว่างกินอาหาร และอิ่มก่อนทุกคน โดยบอกให้คนอื่นๆ และพวกลูกหาบทั้งหลายกินกันต่อไปตามสบาย เพื่อจะได้ถ่วงเวลาพักไปในตัวด้วย สำหรับตัวเขาเอง ลุกออกจากวงมาเดินสังเกตภูมิประเทศแวดล้อมรอบด้าน เท่าที่รัศมีของเชลยจะเคลื่อนไหวเหยียดแข้งเหยียดขาได้ในวงล้อม

ทันใดนั้น สายตาของท่านหัวหน้าคณะ ก็มองไปเห็นสิ่งผิดปกติบางอย่าง!

ตำแหน่งที่พักอยู่ในขณะนี้ อยู่บนไหล่สูงของเนินเขา ถนน
ที่จะนำไปนั้นมีแนวทอดสู่บริเวณภูมิประเทศราบต่ำแลลิบลิ่ว ล
ไปเบื้องล่างระหว่างสองฟากอันเป็นไร่นาสลับป่าละเมาะ เข
เห็นควันไฟอันมากมาย ลอยกรุ่นอยู่เป็นหย่อม ๆ อยู่ทั่วไ
ท่ามกลางสีเหลืองสลับเขียวอันเป็นพืชพันธุ์ในนาและแมกไม้
พุ่มพฤกษ์เหล่านั้น และจะเป็นด้วยสายตาหลอกไปหรือเปล่าก็
ไม่ทราบได้ รู้สึกว่าบริเวณทั่วไปเหล่านั้นจะมีการเคลื่อนไหวจา
จุดเล็ก ๆ ดูสับสนอลหม่านราวกับมดแตกรัง

ท่านหัวหน้าคณะพยายามเพ่ง แต่ระยะมันเกินกว่าที่เข
จะเห็นอะไรได้ถนัด อดีตท่านทูตทหารบกรีบคว้ากล้องส่อง
ทางไกลออกมาปรับเลนส์ให้เข้ากับสายตาโดยเร็ว แล้วก็มอง
เห็นภาพเหล่านั้นอย่างชัดเจนด้วยอาการตะลึง

ตำแหน่งที่มาของควันไฟเหล่านั้น เลนส์จากกล้องส่อง
ทางไกลรายงานภาพชัด มันน่าจะเรียกได้ว่า ชมรมหรือหมู่บ้าน
แบบชนบท อันประกอบด้วยเคหะอาศัย โรงเรือนและยุ้งฉาง
ซึ่งปลูกสร้างด้วยปีกไม้หนา บางแห่งก่ออิฐถือปูน ปริมาณของ
มันกระจายอยู่ทั่ว ๆ ไป หลายสิบหลังคาเรือนทีเดียว บัดนี้ทุก
โรงเรือนเหล่านั้น ลุกโชตนาการเป็นพระเพลิง ที่โหมแข่งกับ
ตะวันบ่ายอันร้อนแรง เปลวไฟแลบสูงแดงฉาน

ตามถนนภายในหมู่บ้าน ตามพุ่มพงริมทาง และตาม
ละเมาะไร่นาของบริเวณดังกล่าว พลุกพล่านแน่นขนัดไปด้วย
ทหารในเครื่องแต่งกายสีย้อมฝาด อย่างเดียวกับที่แวดล้อม
ควบคุมพวกเขาอยู่ในขณะนี้ ทั้งพลเดินเท้าและทหารม้า กำลัง
ปฏิบัติภารกิจอะไรสักอย่างหนึ่ง

ไล่ฆ่า และเผาผลาญทำลาย!

ลักษณะที่เห็น มันเป็นลักษณะของการมุ่งทำลายล้างให้เหี้ยนเตียนหมดทั้งอาณาบริเวณนั้น ซากศพซึ่งสันนิษฐานว่าพวกจะเป็นชาวไร่ หรือเจ้าของบ้าน กลาดเกลื่อนล้มตายอยู่ทั่วไป บางภาพที่กล้องของเขากวาดไปพบ เป็นภาพของทหารม้าซึ่งควบเต็มเหยียด ไล่หลังชายผู้วิ่งเตลิดหนี แล้วปักหอกติดหลังเข้าไปจมมิดล้มกลิ้ง บางภาพก็กำลังต่อสู้กันอย่างชุลมุนแดงเลือด เต็มไปด้วยความโกลาหลอลหม่านสุดขีด เพียงแต่ว่าระยะมันห่างไกลลิบ ๆ ลงไป ภาพที่ปรากฏในเลนส์กล้องจึงแลดูเหมือนภาพจากจอภาพยนตร์หวาดเสียว ที่ตัดเสียงออก

เปลวไฟ คมอาวุธที่กวัดแกว่ง ผงคลีที่ลอยคลุ้งตลบผสมกับม่านควันและเลือด เป็นสิ่งที่เชษฐามองเห็นสับสนอยู่ในกล้องของเขา **แต่ถึงอย่างไรก็พอจะแยกออกว่า ฝ่ายใดคือทหาร และฝ่ายใดคือชาวบ้าน เพราะเครื่องแต่งกายแตกต่างกันออกไป อีกฝ่ายหนึ่งมุ่งจะเข่นฆ่าทำลายอย่างทารุณและมีจำนวนมากมายกว่าปิดล้อมไว้ทุกด้าน อีกฝ่ายหนึ่งสู้อย่างจนตรอก และกำลังจะถูกบดขยี้ลงย่อยยับทุกชีวิต โดยไม่ยอมให้มีใครเหลือ!**

มีนายทหารยืนม้าเรียงรายอยู่ในตำแหน่งต่าง ๆ โบกดาบไหเมือเหมือนจะคอยบงการไพร่พลใต้บังคับบัญชา ให้รีบเร่งปฏิบัติงาน

"รพินทร์!"

เชษฐาร้องเรียกเสียงหนัก ๆ สายตายังไม่ละจากกล้อง

ทุกคนในกลุ่มที่นั่งล้อมวงอยู่ เงยหน้าขึ้น เหลียวไปเห็นท่านหัวหน้าคณะ กำลังยืนส่องกล้องตัวแข็งห่างออกไปทางหนึ่ง ก็พากันมองด้วยความประหลาดใจ จอมมัคคุเทศก์ลุกขึ้นโดยเร็ว ก้าวยาว ๆ ตรงเข้าไป พอถึงตัว เชษฐาไม่พูดอะไรทั้งสิ้น บุ้ยปากไปเบื้องหน้า แล้วส่งกล้องให้เขา

เมื่อนั้นเอง ไชยยันต์ ดาริน และมาเรีย ก็พรวดพราดเข้ามาสมทบ ต่างดึงกล้องประจำตัวออกมาทันที

ภาพที่เห็นเข้าอย่างกะทันหัน โดยไม่คาดฝันมาก่อน ทำให้พรรคพวกทุกคนที่เพิ่งเข้ามาร่วมรับรู้เห็นด้วย แทบช็อค

"คุณพระช่วย อะไรกันนั่น!"

ดารินอุทานลั่นอย่างลืมตัว

มาเรียเบิกตากว้าง ส่วนไชยยันต์อ้าปากค้าง

พรานใหญ่มีสีหน้างงจัด พยายามปรับกล้องให้เข้ากับสายตาของเขาเองมากที่สุด แล้วจ้องกราดไปอย่างถี่ถ้วน

ทั้ง 5 คนยังไม่สามารถพูดอะไรกันได้ในขณะนั้น นอกจากจังงังเหมือนถูกสะกด

มีเสียงหัวเราะเบา ๆ แต่กระแสระคายหูดังมาจากเบื้องหลัง

ต่างหันขวับมาโดยเร็ว ก็เห็นรหัสยะและกุตะมะยืนอยู่ เสียงหัวเราะดังมาจากอุปราชพระอนุชา

"ถ้าพวกเจ้า อิ่มจากอาหารประทังชีพมื้อนี้แล้ว ก็จงออกเดินทางต่อ เราไม่มีเวลาเหลือเฟือให้พวกเจ้านัก"

รหัสยะพูด

เชษฐาไม่สนใจกับวาจาอันยโสวางท่านั้น จ้องประสาน-ตาเวหัสยะอย่างปราศจากความพรั่นพรึงใดๆ ทั้งสิ้น แล้วชี้มือไปยังกลุ่มควันที่เห็นอยู่ลิบๆ

"เราเห็นภาพการฆ่าฟันล้างผลาญกันที่นิคมเบื้องหน้าข้างล่างโน่น ทหารของท่านแน่นอน กระทำการอันเหี้ยมโหดต่อชาวบ้าน มันหมายความว่ากระไร"

รหัสยะแสยะปาก

"ไอ้พวกคิดคด กระด้างกระเดื่องต่อแผ่นดินทั้งสิ้น หมู่-บ้านนั้นเป็นกองโจรทั้งหมู่บ้าน หน้าฉากมันเป็นราษฎรชาวไร่ หลังฉากบังอาจรวมกันเป็นชุมโจร ก่อกวนราวีกองทัพหลวง สร้างความเดือดร้อนต่อแผ่นดินอยู่เป็นนิจ มันจะต้องถูกกวาด-ล้างให้หมดสิ้นไป"

"อ๋อ! นึกออกแล้ว แบบนี้ภาษาของพวกข้าเขาเรียกว่า 'ผู้ก่อการร้าย'...บ๊ะ! พับผ่าเถอะ นี่มรกตนครของเจ้าก็มีพวกผู้ก่อการร้ายเหมือนกันหรือนี่"

ไชยยันต์อดไม่ได้ ร้องโพล่งออกมาทันทีพร้อมกับหัวเราะกระด้างๆ ในลำคอ มาเรียตระครุบต้นแขนหมับไว้ จ้องถลึงตาเป็นความหมายให้หุบปาก จึงสงบไว้เพียงแค่นั้น

"นี่กระมัง ที่ท่านเคยบอกไว้ว่า กองทัพของท่านมีภารกิจชนิดหนึ่ง นอกเหนือจากที่มาจับพวกเรา...ภารกิจที่ยกขบวนกันออกมาเข่นฆ่าราวีชาวบ้าน ซึ่งก็คือชาวมรกตนครเลือดเนื้อเดียวกับท่านนั่นเอง"

ดารินถามซึ่งๆ หน้า

"นางผู้อาจหาญเกินหญิง!..."

รหัสยะหันไปพูดชาเย็นกับหญิงสาว

"พวกของนางเป็นคนมาจากแดนไกล ย่อมไม่รู้สิ่งใดในบ้านเมืองของเราดอก และไม่ใช่ภาระหน้าที่ของพวกนางที่จะรู้ด้วย มันเป็นเรื่องของมรกตนครโดยเฉพาะ ซึ่งไม่เกี่ยวกับพวกของนาง...กุตะมะ"

อุปราชอนุชาหันขวับไปทางขุนพลเฒ่า ออกคำสั่งเด็ดขาด

"เอาพวกเชลยเดินทางต่อ เดี๋ยวนี้!"

จบคำ ก็ผละเดินอาด ๆ ไป

กุตะมะก้าวเข้ามาใกล้ทุกคน ระหว่างที่ยังยืนด้วยอาการตะลึงกันอยู่ เตือนขึ้น

"ท่านได้ยินคำสั่งของนายเราแล้ว รีบออกเดินทางเถิด"

"พวกเราจะไปกันเดี๋ยวนี้แหละ แต่เรารู้สึกประหลาดใจต่อภาพที่เราเห็นโน่นเหลือเกิน ท่านกุตะมะ"

รพินทร์พูดเรียบ ๆ

"ท่านประหลาดใจอันใด?"

"ทหารอันมากมาย พร้อมอาวุธ ไล่ฆ่าฟันล้างผลาญประชาชนทั้งหมู่บ้านอย่างทารุณโหดร้ายโดยไม่มีทางจะต่อสู้ ทหารมรกตนครอันเกรียงไกรเหล่านี้มีไว้เพื่อทำลายล้างประชาชนหรือ"

"ท่านไม่ได้ยินอุปราชพระอนุชาบอกเมื่อครู่นี้หรอกหรือว่า นั่นคือพวกสร้างความเดือดร้อนให้แผ่นดิน"

"สร้างความเดือดร้อนให้แผ่นดิน หรือว่าพวกที่ไม่เลื่อมใสนับถือเจ้าผู้ครองนครของท่านกันแน่"

"ที่นี่ กษัตริย์ก็คือ 'แผ่นดิน' ใครสร้างความเดือดร้อนไม่เป็นที่พอพระทัยแก่กษัตริย์ของเรา ก็ย่อมเปรียบเสมือนสร้างความเดือดร้อนกระด้างกระเดื่องต่อแผ่นดินนั่นเอง"

"เอาละ เข้าใจแจ่มแจ้งดีแล้ว"

เชษฐาพยักหน้า ลากเสียงยาว ๆ

"ท่านจะกรุณานำพวกเราเดินทางผ่านเข้าไปในเขตที่ทหารของท่านปฏิบัติการกวาดล้าง 'ศัตรูของแผ่นดิน' หน่อยจะได้ไหม เราอยากเห็นโดยใกล้ชิด"

"เส้นทางตามถนนสายนี้ ที่พวกท่านจะต้องเดินไปผ่านหมู่บ้านนั้นอยู่แล้ว ท่านจะได้เห็นชัด เมื่อเดินใกล้เข้าไป กองทัพนี้จะแวะตรวจผลงานของทหารที่ได้รับคำสั่งให้เข้ากวาดล้างจับกุมที่หมู่บ้านนั้นด้วย และตลอดเส้นทางก่อนจะถึงตัวเมือง ถัดจากนี้ไป เหล่านั้นท่านก็จะได้เห็นเป็นระยะไปว่า กองทัพนี้ปฏิบัติหน้าที่ในการกวาดล้างพวกกระด้างกระเดื่องอย่างไร ณ ที่ใดบ้าง เราไม่ได้รับคำสั่งให้ยกกำลังมาคอยดักจับพวกท่านประการเดียวเท่านั้น หากแต่มากวาดล้างชุมโจรด้วย!"

กลางตะวันบ่าย ที่แผดแสงร้อนแรงกล้าจนรู้สึกแสบ ผิวหน้า กองทหารและเชลยเคลื่อนบ่ายหน้าลงไปยังบริเวณที่ราบต่ำเบื้องล่าง ตรงตำแหน่งอันเป็นหมู่บ้าน หรือชนบทย่อม ๆ ที่มีการฆ่าฟันล้างผลาญกันอยู่อย่างเหี้ยมโหดอำมหิตนั้น ยิ่งใกล้เข้ามา ก็ยิ่งมองเห็นเปลวไฟ ม่านควัน และระอุไอความร้อนที่กำลังเผาไหม้ลุกลามโชติช่วงโชยมาสัมผัส กลิ่นศพถูกเผาไหม้อยู่ในกองไฟ กลิ่นคาวเลือดโชยมาแตะจมูก

บางครั้ง เมื่อลมพัดหวน หมอกควันอันเกิดจากการลุกไหม้อาคารโรงเรือนและยุ้งฉางเหล่านั้น ก็ตลบอลอวลเข้ามาปกคลุมกองทัพที่กำลังเคลื่อนขบวนอยู่ จนแทบจะมองอะไรไม่เห็น และแสบตาไปหมด

รหัสยะตะโกนบัญชาก้อง ให้กองทัพทั้งหมดเปลี่ยนรูปขบวนการเดินอยู่บนถนน เลี่ยงลงทุ่งนาซีกขวามือ อันเป็นตำแหน่งที่ตั้งนิคมแห่งนั้น เพื่อหลบควันไฟที่โชยสวนมาอย่างหนาแน่นจนหายใจแทบไม่ออก อันเนื่องจากตรงกับทิศทางลมในขณะนี้

คณะเชลยที่เดินไปกับขบวนทหารที่ควบคุมด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก ในใจเกิดความตื่นเต้นเร่าร้อนและกระวนกระวายต่อสภาพเหตุการณ์ที่มองเห็นจากระยะห่าง ซึ่งบัดนี้กำลังใกล้เข้ามาทุกขณะ

จริงอยู่พฤติการณ์กวาดล้างไล่ฆ่าฟันของกองทหารหลวงมรกตนคร ที่กระทำต่อราษฎรชาวไร่ อันเป็นเจ้าของชนบทแห่งนี้ ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องผูกพันกับคณะอาคันตุกะต่างแดนเลย เป็นเรื่องภายในของชาวมรกตนครโดยเฉพาะ แต่กลุ่มเชลยต่างแดนก็บังเกิดอาการสลดหดหู่และไม่สบายใจนัก มันไม่ใช่ภาพอันเป็นมงคลต่อสายตาและความรู้สึกเลย ที่ต่างสำนึกว่า ดันหลุดเข้ามาในแผ่นดินที่บ้านเมืองกำลังอยู่ในภาวะมิคสัญญีนองเลือด มีการรบราฆ่าฟันกันเองแบบนี้ ไม่ใช่เป็นการทำสงครามระหว่างกองทหารกับกองทหาร แต่เป็นเรื่องของกองทหารซึ่งมีทั้งกำลังคนและอาวุธพร้อมปฏิบัติการเบียดเบียนราวีต่อชาวบ้านอย่างทารุณ

ประชาชนชาวบ้านเหล่านั้น ทำผิดคิดร้ายอะไรนักหรือ เขาจึงถูกล้อมฆ่าและทำลายเผาผลาญอย่างเจตนาจะให้สิ้นซากสิ้นเชื้อถึงเพียงนี้ นี่คือปัญหาคิดของบรรดาเชลยผู้ไม่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์แต่บังเอิญให้ได้มาเห็นเข้ากับตา

"ไอ้บ้านเมืองนี้มันไม่ชอบมาพากลเสียแล้วแฮะ..."

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นกับพรรคพวกของเขา ขณะที่หรี่ตายกมือที่โบกไล่ควันไฟอันหนาทึบ ที่ลอยมาปะทะหน้าไม่ขาดระยะพร้อมกับกลิ่นเหม็นเขียวของซากศพที่ถูกไฟย่างสด ๆ

"สงสัยว่ากำลังอยู่ในระหว่างฉุกเฉินตึงเครียดขีดสุดทีเดียว"

"ถึงว่าซิ ไม่งั้นคงไม่ถึงกับใช้ทหารเป็นกองทัพออกมาไล่ฆ่าราษฎร ชนิดเผากันทั้งหมู่บ้านแบบนี้หรอก"

แล้วทุกคนก็เงียบขรึมกันไปทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งดาริน วราฤทธิ์ ใบหน้าของหล่อนบ่งความไม่เป็นสุขชัด หล่อนขื่นแค้นและพรั่นพรึงต่อเหตุการณ์ที่รู้ตนเองดีว่ากำลังจะก้าวเข้าไปเห็นมากกว่าทุกคน

ทั้งหมดลืมเรื่องอื่นใดทั้งสิ้นลงชั่วขณะ ด้วยความคิดสับสนอลหม่าน จนปรับความรู้สึกไม่ทัน

ครั้นแล้ว ชั่วไม่นาน ภาพเหตุการณ์ทั้งหมดก็ปรากฏแก่สายตาฝ่ายเชลยซึ่งถูกคุมตัวมาถึง ทั้งหมดยืนจังงังเหมือนถูกสาปเป็นหินไปชั่วขณะ จากสิ่งที่เห็นเบื้องหน้าและแวดล้อมกายอยู่ใกล้ทั่ว ๆ ไป

มันเป็นจตุรัสถนนดินแดงตอนหนึ่ง ของกลางบริเวณนิคม ที่ลุกโชติไปด้วยเปลวไฟอันร้อนแรงแข่งแสงตะวันบ่าย ท่ามกลางซากอันถูกเผาผลาญปรักหักพังของเคหะโรงเรือน ศพของชาว-บ้านเจ้าของเคหะกลาดเกลื่อนอยู่ทั่ว ๆ ไป ทุกร่างอาบแดงฉานไปด้วยโลหิตสด ๆ มีบาดแผลของคมอาวุธต่าง ๆ ปรากฏอยู่อย่างสยดสยองเป็นที่ชวนสังเวชตายิ่ง มีทั้งชายฉกรรจ์ คนชรา สตรี

แม้แต่ทารกแรกเกิด ก็ไม่ได้รับการยกเว้น!

จากหลักฐานซากศพที่ปรากฏอยู่ทั่วไป ปฏิบัติการกองทหารเท่าที่เห็นอยู่ในขณะนี้ คือการล้างทั้งหมู่บ้าน... ล้างโคตร!

หญิงแม่ลูกอ่อนคนหนึ่ง ล้มกลิ้งอยู่กลางพื้นห่างจากที่มาเรียยืนอยู่ออกไปเพียง 3-4 วา หอกเล่มหนึ่ง เสียบทะลุแผ่นหลัง โผล่ออกมาเสียบตรึงกับลูกน้อยวัยไม่เกิน 6 เดือนที่แม่ตระคองกอดแน่นติดอยู่กับอก ด่าวดิ้นไปพร้อม ๆ กันทั้งแม่และลูก เด็กชายอีกคนหนึ่งอายุประมาณ 5 ขวบ ร่างกายขาดสองท่อน กลิ้งอยู่ใกล้ ๆ ด้วย

“โอ๊ววว์! มายก๊อด!!”

แหม่มสาวลืมตาโพลง อุทานออกมาจากริมฝีปากหมุบ-หมิบ

ดาริน ยืนตัวสั่นเทา หน้าซีดเผือด มือทั้งสองกำแน่นโดยไม่รู้สึกตัว เพื่อนชายกับพี่ชายของหล่อนก็ตกอยู่ในภาวะตกตะลึง จอมมัคคุเทศก์รพินทร์ ไพรวัลย์เอง ก็ชาดิกไปทั้งกายจากภาพชวนอเนจอนาถที่เห็น

เสียงอุทานปนผรุสวาทสาปแช่ง ดังแซ่มาจากกลุ่มพราน

ฟ้าเมือง ในระหว่างที่ฝ่ายนายจ้างทักคนเงียบกริบ ราวกับมีอะไรมายึดลิ้นไว้

"มันฆ่าทิ้งหมดเลยนาย ไม่ว่าผู้หญิง ไม่ว่าเด็ก อนิจจังทุกข์งเอ๊ย!..."

ตาเฒ่าบุญคำร้องขึ้น

ขณะจิตหนึ่ง ที่ฝ่ายเชลยทั้งหมดยืนนิ่งอยู่กับที่เช่นนั้น และขณะระหว่างนี้...เป็นการเคลื่อนไหวสับสนของเหล่าทหารที่ปฏิบัติงานล้างผลาญ และกองทัพใหญ่ที่เคลื่อนเข้ามาสมทบ เสียงตะโกนบัญชาการ เสียงรายงาน เสียงฝีเท้าม้า ที่ควบโขยกอยู่ไปมาดังรอบตัว รหัสยะบัดนี้ผงาดม้าอยู่กลางลานจตุรัส ส่งเสียงอันมีอำนาจเฉียบขาด บงการอยู่ตลอดเวลา กุตะมะอยู่ในท่าการสงบ เงียบขรึม ใกล้ชิดฝ่ายเชลยตามเดิม เหมือนจะคอยจับสังเกตปฏิกิริยาการเคลื่อนไหว **ภารกิจการสังหารหมู่ดูเหมือนจะสุดสิ้นลงแล้ว ไม่มีการต่อสู้เหลืออยู่อีก เพราะทุกคนในหมู่บ้านคงจะถูกฆ่าตายหมดแล้ว คงมีแต่โรงเรือนที่กำลังติดไฟอยู่เท่านั้น**

พวกทหารกองล่าสังหาร กระจัดกระจายอยู่ทั่วไป อาการเหมือนจะพยายามตรวจค้นอะไรสักอย่างหนึ่งอย่างเข้มแข็ง

"หมาสักตัว มันคงไม่ยอมให้มีเหลือ...ถ้าหมู่บ้านนี้เลี้ยงหมา!"

ไชยยันต์กระซิบลอดไรฟันที่ขบแน่นออกมา เหมือนจะเพ้งกับตนเอง

"อำมหิต โหดร้ายมาก"

เชษฐาพูดเสียงต่ำพร่า

รพินทร์ตื่นจากภาวะถูกสะกดด้วยภาพเหตุการณ์เป็นคนแรก เขากวาดตาสำรวจไปรอบ ๆ แล้วมาหยุดนิ่งอยู่ที่ร่างอันมีผมขาวโพลนปานดอกเลาร่างหนึ่งนอนหายใจรวย ๆ ห่างออกไปทางซ้ายมือใกล้กับเกวียนที่ผูกไว้ใต้ต้นไม้ เป็นชายชราอายุเกิน 70 ปีขึ้นไป ชายผู้เคราะห์ร้ายยังไม่ตายสนิท ร่างกายมีรอยคมอาวุธยับเยิน ดวงตาทั้งคู่ของแกเบิกโพลงขึ้นไปสู่ท้องฟ้าอย่างปราศจากความหมาย ทุกครั้งที่หายใจเลือดจากบาดแผลที่ทรวงอก ทะลักออกมาเป็นลิ่ม ๆ

อดีตร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดนไทย ปราดเข้าไปที่ร่างนั้นทันที การเคลื่อนไหวของเขา ทำให้พรรคพวกทุกคนหันมาพบแล้วกรูตามกันเข้ามาทั้งหมด รพินทร์ทรุดกายลงพิจารณาโดยใกล้ ประคองช้อนศีรษะแกขึ้นมาในอ้อมแขน

"น้ำ!"

เสียงครางแผ่วโผย หลุดลอดริมฝีปากอันเหี่ยวย่นแห้งผากออกมา ดวงตาฝ้าฟางเปิดค้าง คงจะไม่เห็นอะไรอีกแล้วทั้งสิ้น นอกจากสัมผัสจากอาการประคองจะให้ส่วนสำเหนียกได้จาง ๆ ว่าเป็นสัมผัสแห่งความปรานีจากมิตร มากกว่าศัตรู

ดารินเรียกกระบอกน้ำจากบุญคำมาโดยเร็ว ทรุดตัวลงช่วยประคองช้อนศีรษะขึ้น พร้อมกับค่อย ๆ ป้อนน้ำให้ที่ปากอันอ้าเผยอนั้น ชายชราผู้อยู่ชิดกับมรณกาลดื่มเต็มอึกใหญ่ครั้งเดียว แล้วหายใจสะท้อนเยือก

"ลุง...พวกของลุงทำผิดคิดร้ายอะไร พวกทหารหลวงถึงได้มาฆ่าฟันล้างผลาญเสียทั้งหมู่บ้านอย่างนี้"

แพทย์สาวนักมานุษยวิทยาพยายามพูดถาม

คนเจ็บจะได้ยินประโยคนั้นหรือไม่ ไม่มีใครทราบได้ แต่ที่ทุกคนได้ยินแกพูดแผ่วเบา ขาดเป็นห้วง มีความหมายที่ต่างเข้าใจได้ชัดเจนว่า

"มหาเทพ...ผู้ศักดิ์สิทธิ์...พระองค์ ทอดพระเนตรเห็นแล้วหรือมิใช่...แผ่นดินนี้...กำลังจะพินาศ...เพราะทรราช!..."

จบประโยคอันยากเย็น ประโยคสุดท้าย ที่ขาดหายไปในลำคอดวงตาคู่นั้นก็หรี่โรยลง คอพับ ดารินคว้าข้อมือตรวจชีพจร แล้วเงยขึ้นมองหน้ารพินทร์ พรานใหญ่ค่อย ๆ วางศีรษะนั้นลงราบกับพื้นตามเดิมยกหลังมือขึ้นเช็ดปลายจมูก

ขณะนั้นเอง เสียงฝีเท้าม้าหลายตัว ก็โผนดังสนั่นเข้ามาเต้นล้อมอยู่รอบกาย เมื่อต่างเหลียวมองเห็น รหัสยะ ภูตะมะ และทหารม้าจำนวนหนึ่งเข้ามาล้อมค้ำหัวอยู่

"โทษของพวกเจ้าหนักอยู่แล้ว จงอย่ากระทำการใดให้เป็นการเพิ่มโทษขึ้นไปอีกเลย เราขอเตือนไว้"

ดารินเหลืออด ลุกพรวดพราดขึ้นยืนประจันหน้ารหัสยะในทันทีนั้น ตาวาวโรจน์ หล่อนหมดความกริ่งเกรงอันใดอีกทั้งสิ้น ร้องออกมาดังลั่น

"เราอยากจะรู้นัก ว่าเรามีโทษอะไรที่เจ้ากล่าวหา และกระทำการอันใด ที่เป็นการเพิ่มโทษ"

"ผู้ใด ให้การเกื้อกุล อุปการะแก่พวกขบถคิดการทรยศต่อแผ่นดิน ผู้นั้นมีโทษเท่ากับก่อการขบถเอง โทษคือประหารเจ็ดชั่วโคตร! ขอให้พวกเจ้ารู้ไว้"

"รหัสยะ!..."

รพินทร์เองผู้ใจเย็นที่สุด บัดนี้ก็แทบจะสิ้นสุดการอดกลั้น

"ถ้าบัลลังก์ของกษัตริย์สิงหราของเจ้า แทนความหมาย ของแผ่นดิน มันก็เป็นที่เห็นกันบัดนี้แล้วว่า แผ่นดินนี้ชั่วร้าย เลวทรามที่สุด เราไม่สนใจว่า ชายชราผู้นี้จะถูกพวกเจ้ากล่าวหา โทษเช่นไร แต่เราพบว่า...เขาถูกรุมสังหารอย่างทารุณจากกอง ทหารของเจ้า ก่อนตาย เขาขอน้ำจากเรา โดยมนุษยธรรม เรา ก็ให้น้ำแก่คนที่กำลังจะสิ้นชีวิต เมื่อเจ้าจะกล่าวหาพวกเราว่า เกื้อกูลอุปการะต่อศัตรูของพวกเจ้าก็เชิญ"

เชษฐา มาเรีย และดาริน ดึงปืนออกจากซอง ถือพร้อม อยู่ในมือพร้อมกันหมดโดยไม่ได้นัด ทุกคนยืนหันหลังชนกัน มาเรียส่งปืนคืนให้ไชยยันต์ซึ่งรีบรับไปโดยเร็ว

"เจ้ารู้ไหม ว่าชายคนนี้ ก่อนตาย เขาพูดเช่นไรกับเรา..."

ท่านหัวหน้าคณะพูดกร้าว ๆ

"ข้าไม่สนใจว่าไอ้คนกำลังจะตาย มันพูดอะไรกับพวก เจ้า!"

รหัสยะตะโกนตอบด้วยเสียงอันดัง

"ก็ดีแล้ว ที่เจ้าไม่สนใจ แต่พวกเรารู้แล้วว่าแผ่นดินนี้อยู่ กันอย่างไร..."

ดารินสวนคำอย่างไม่ลดละ ใบหน้าอันเคยซีดเผือดของ หล่อน บัดนี้แดงก่ำยกปืนในมือขึ้นชี้หน้าอุปราชจอมทัพผู้หฤโหด

"อ้อ! นี่หรือ ภารกิจของกองทัพภายใต้การควบคุมของ เจ้า เราเพิ่งจะเห็นกับตาเดี๋ยวนี้เอง ภารกิจนั้นก็คือไล่เข่นฆ่า

แม้ราษฎรที่ไม่มีทางจะต่อสู้ ทหารของเจ้า เก่งกล้าสามารถแทบ ฆ่าแม้กระทั่งคนชรา สตรีและเด็ก แม้ทารกแรกเกิดก็ไม่ละเว้น ทหารหาญของแผ่นดินนี้ เขามีหน้าที่อยู่เพียงแค่นี้เองหรือ”

อุปราชพระอนุชา โกรธจนหนวดกระดิก เบิกตาถมึงทึงท่องดารินปานจะกินเลือดกินเนื้อ แต่ชั่วขณะเดียวก็เปลี่ยนท่าทางมีเป็นยิ้มละไม เสียงเจรจาอ่อนโยนลง แต่กอปรไปด้วยความเย้ยหยัน

“แม่หญิง ผู้มีวาจาอันเราะราย ขอให้รู้ไว้ด้วย นางกำลังเจรจาสบประมาทดูหมิ่นอุปราชรหัสยะ ซึ่งไม่เคยมีใครบังอาจกระทำได้ในแผ่นดินนี้ เอาเถอะ เราไม่ถือสาหรอก อยากจะเตือนพวกของนางไว้ด้วยความปรารถนาดีเท่านั้นว่า ทั้งหมดที่พวกนางได้มารู้มาเห็นเหล่านี้เป็นเรื่องของพวกเราชาวมรกตนครโดยเฉพาะ ไม่เกี่ยวข้องกับพวกของนาง อันเป็นคนต่างถิ่นพลัดแดนเข้ามา และอย่าได้สนใจกับสิ่งใดอันไม่ใช่เรื่องของพวกนางโดยตรงอีก เราบอกพวกนางแล้ว ว่าทหารของเราทำการกวาดล้างพวกโจรขบถ มีโทษผิดอุกฤษฏ์ การที่พวกนางต่างแดนมา ไม่รู้ประจักษ์สิ่งใดมาก่อนและมาแสดงความเมตตาอารีให้ความเห็นใจต่อคนผิด ก็ย่อมไม่เป็นการถูกต้องและแสวงหาความเดือดร้อนมาสู่ตนเองเสียเปล่า ๆ”

“พวกนี้นะหรือ ที่เจ้าว่าพวกโจรขบถ กระด้างกระเดื่องต่อแผ่นดิน”

ไชยยันต์ยอมผิดคำสัญญาที่ให้ไว้กับพรรคพวก ถามขึ้นบ้างพร้อมกับชี้มือไปยังศพทั้งหลาย ที่กลิ้งอยู่กลาดเกลื่อน

"ใช่แล้ว!"

"รวมทั้งผู้หญิง แล้วก็ทารกแรกเกิดเหล่านี้ด้วยหรือ?"

รหัสยะอึ้งไปขณะหนึ่ง ขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ

"มันจะเป็นผู้หญิง หรือว่าทารกแรกเกิด มันก็ล้วนเป็นชมรมของไอ้พวกคิดทรยศต่อแผ่นดินทั้งสิ้น หมู่บ้านนี้...เป็นหมู่บ้านของพวกกองโจร คอยให้การสนับสนุนให้แหล่งหลบ-ซ่อนพักพิง จัดหาเสบียงกองโจรอยู่ตลอดเวลา โดยมีอาชีพเป็นชาวไร่บังหน้า คำสั่งที่เราได้รับมา...ให้นำทหารเข้าทำลายขุดรากถอนโคนไม่ให้มีอะไรเหลือ และให้ค้นหาจับกุมหัวหน้าโจรชั้นสำคัญ ๆ ที่เข้ามาแอบแฝงซุ่มซ่อนอยู่ในกลุ่มพวกนี้ หลักฐานก็มีให้เห็นอยู่โน่น...เฮ้ย! ทหาร ลากคอให้พวกโจ่รออกมา!"

ประโยคหลัง รหัสยะตะโกนบัญชาก้องพร้อมกับโบกมือ

มีเสียงการเคลื่อนไหว พร้อมกับโซ่ตรวนกระทบกันกริ่งกร่าง ทุกคนหันขวับไปยังที่มาของเสียงนั้น ก็เห็นทหารกลุ่มหนึ่ง ขี่ม้า จูงสายโซ่เหล็กเส้นขนาดหัวแม่มือยาวเหยียดร้อยพวงชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่ง จำนวน 7 คน เดินเข้าแถวกันออกมา คนเหล่านั้นถูกมัดพันธนาการไขว้หลังจนอกแอ่น ขาทั้งสองข้างก็ถูกตีตรวนไว้ลักษณะท่าทางสะบักสะบอม บางคนมีบาดแผลเลือดไหลอาบ เห็นลักษณะก็บอกได้ทันทีว่าบุคคลเหล่านี้ถูกกองทหารของรหัสยะเจตนาจับตัวเป็น ๆ โดยยังไม่ฆ่าทิ้งเสียก่อน อย่างพวกชาวบ้าน

อาคันตุกะต่างแดนทั้งหมด พากันจ้องดูนักโทษที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นโจรขบถต่อแผ่นดินเหล่านั้น แต่ละคนรูปร่าง

ได้ส่วนสัดแข็งแรงและอยู่ในวัยหนุ่มทั้งสิ้น ทุกคนนิ่งสงบ เค้าหน้าเงียบเฉยไม่ส่อความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากประกายตาดันลุกวาวปราศจากความหวั่นเกรงใดๆ แม้จะตกอยู่ในฐานะนักโทษถูกควบคุมแข็งแรง คนเหล่านั้นถูกฉุดกระชากผลักไสจากพวกทหารที่ล้อมหน้าล้อมหลังนำมาหยุดยืนเข้าแถวอยู่กลางลาน เหมือนจะโชว์ให้อาคันตุกะต่างแดนเห็น

“นี่หรือ ที่เจ้าบอกว่าเป็นพวกโจรขบถ ในสายตาของเรา เขาก็คือชาวบ้าน ชาวไร่ธรรมดาของหมู่บ้านนี้นั่นเอง”

ไชยยันต์ว่า

“ข้าสงสัยเสียจริง!”

อุปราชพระอนุชาตะโกนเอ็ดตะโร

“เจ้าเป็นพวกต่างแดน เพิ่งจะโผล่มาถึง มีหน้ามาโต้เถียงกับข้าได้อย่างไร ไอ้พวกเหล่านี้ เป็นโจรเสนียดแผ่นดินชั้นหัวหน้าทั้งสิ้น แต่ละคนเคยนำกองโจรเข้าโจมตีก่อกวนทหารหลวงมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ทุกคนมีค่าหัวที่ทหารหลวงตามจับมานาน พวกมันมีชุมโจรแยกย้ายกันอยู่ตามป่าเขาและชนบทรอบนอกพระนครทั่วไป ปลุกปั่นชาวบ้านชาวไร่ไว้ให้เป็นพรรคพวก คอยส่งข่าว ส่งเสบียง หมู่บ้านหรือชนบทแห่งไหนไม่ยอมร่วมมือกับพวกมัน มันก็เข้าปล้นสะดมราววีจนอยู่ไม่ได้ต้องอพยพหนีเข้าเมือง ไอ้พวกบ่อนทำลายแผ่นดินทั้งสิ้น แล้วก็ขี้ขลาดตาขาว ดีแต่จะลอบกัด เผชิญกันซึ่งๆ หน้า มันก็มีแต่จะหลบหนีหัวซุกหัวซุน ปลอมตัวเข้าไปแอบแฝงอยู่กับชาวบ้านเราได้ประกาศเตือนไว้ทั่วแผ่นดินแล้ว ว่าไม่ให้ใครสนับสนุนร่วมมือกับไอ้โจรพวกนี้ แต่ก็ยังมีคนฝ่าฝืนไปรวมกับพวกมัน ก็

ต้องปราบกันให้สิ้นซากโดยเฉียบขาด เรายังเสียดายอยู่ว่า ที่จับตัวได้เหล่านี้เป็นเพียงส่วนน้อยของพวกมันที่หลบเข้ามาซุ่มอยู่ในหมู่บ้านนี้เท่านั้น เจ้าหัวหน้าใหญ่ของมันก็หนีรอดเงื้อมมือออกไปได้พร้อมกับพวกอีกหลายคน เรามีความจำเป็นจะต้องทำลายล้างหมู่บ้านชนบทแห่งนี้ให้ราบเป็นหน้ากลอง เพื่อไม่ให้เป็นแหล่งเสบียง หรือชมรมขุมกำลังของมันอีกต่อไป และไม่ใช่เพียงเฉพาะหมู่บ้านแห่งนี้เท่านั้น การยกกำลังของเราออกมาในครั้งนี้ เรามีหน้าที่กวาดล้างหลายแห่ง หลายชนบท บางแห่งถ้าพวกเจ้าได้ไปเห็นกับตา...จะขวัญเสียยิ่งกว่านี้ นี่เป็นแค่เพียงหมู่บ้านเล็ก ๆ เท่านั้น"

ทุกคนของฝ่ายเชลย มองหน้ากัน คำพูดของรหัสยะที่ประกาศอยู่ปาว ๆ ให้ความกระจ่างพอใช้ทีเดียว ต่อสถานการณ์ของแผ่นดินมรกตนคร

"เราเข้าใจแล้ว รหัสยะ..."

เชษฐาเอ่ยขึ้น พยายามทำเสียงให้เป็นปกติเหมือนเดิม

"มรกตนครของท่าน กำลังมีเรื่องวุ่นวายภายในเกี่ยวกับกองโจรที่ท่านอ้างว่าขบถต่อแผ่นดิน ทำการก่อกวนปลุกปั่นราษฎรอยู่เพื่อแสวงหาพวกต่อต้านกับทหารหลวง และเมื่อท่านสืบทราบ หรือสงสัยว่าหมู่บ้านชนบทแห่งใดจะฝักใฝ่สนับสนุนพวกโจรดังกล่าวนี้ ท่านก็ส่งทหารออกทำลายกวาดล้าง และก็มีงานที่จะต้องกวาดล้างอยู่เสมอมาเช่นนั้นใช่ไหม?"

รหัสยะ ยิ้มออกมาอย่างพอใจเป็นครั้งแรก นับตั้งแต่พบหน้ากันพยักหน้ารับ

"ดูท่าทีของท่าน จะมีปัญญากว่าคนอื่นๆ ที่เอาแต่อวดดีไอหัง"

ไชยยันต์ขากถุยดังสนั่น แต่มาเรียหยิกห้ามไว้ ถึงเช่นนั้นก็ยังไม่วายกระซิบเบากับพรรคพวก

"ฟังมัน!...ฟังท่านอุปราชพระอนุชา เขาเจรจาพาทีไม่เลวเหมือนกัน ไอ้อ้วนนี่ มันทั้งด่า ทั้งเยาะพวกเราได้เข้าท่าอยู่"

เชษฐากล่าวต่อไป

"พวกเราไม่ประสงค์จะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องภายในของพวกท่านหรอก แต่เมื่อมาเห็นปฏิบัติการกวาดล้างของท่านด้วยตาก็อดที่จะมีความรู้สึกไม่ได้ เหตุใดท่านจึงไม่กวาดล้างจับกุมแต่เฉพาะพวกโจรที่มีความผิดโดยถือหลักว่าใครผิดก็ว่ากันไปตามผิด ทำไมถึงกวาดล้างฆ่าฟันเสียหมดทั้งหมู่บ้านอย่างทารุณโหดร้ายเช่นนี้ อาจมีชาวบ้านที่บริสุทธิ์ร่วมอยู่ในการกวาดล้างของท่านด้วย ซึ่งเขาก็ถูกฆ่าตายไปเปล่าๆ โดยไม่มีความผิดโดยเฉพาะที่เห็นชัดๆ อยู่ก็คือ เด็ก และสตรี การกระทำของทหารท่านเช่นนี้แทนที่จะปราบปรามพวกโจรได้ราบคาบเร็วขึ้นเราเกรงว่าพวกท่านจะต้องมีหน้าที่ปราบปรามโดยไม่หมดสิ้นเพราะการกระทำของท่านเท่ากับสร้างความเจ็บแค้นหวาดระแวงให้แก่ชาวบ้านผู้แต่เดิมก็คงไม่เคยคิดเข้าข้างพวกโจร ให้ต้องกลายเป็นพวกโจรไป และนับวัน พวกนี้ก็จะรวมกำลังเหนียวแน่นยิ่งขึ้น ที่ถูกนั้น ท่านควรจะจับกุมตัวบุคคลที่ท่านสงสัยไปไต่สวนให้ได้ความจริง แล้วลงโทษเป็นคนๆ ไป การปิดล้อมทำลายล้าง โดยไม่เลือกหน้า โดยสงสัยแต่เพียงว่า หมู่บ้านนี้

หรือชมรมนี้เป็นพวกโจร มันหาใช่การกระทำที่ฉลาดไม่ นี่เร
ก็กล่าวกับท่านด้วยความปรารถนาดีเช่นกัน”

รหัสยะ เอียงคอฟัง แต่แววตายังเต็มไปด้วยทิฐิถือ
เพราะอำนาจอันยิ่งใหญ่ล้นฟ้าครอบหัวอยู่ เค้นเสียงหัวเราะ

“ท่านไม่ต้องมาเสี้ยมสอนหรืออบรมเราหรอก เรารู้ว่
อะไรควรและไม่ควร”

เชษฐาชี้มือไปที่นักโทษที่ถูกจับเป็น

“ท่านฆ่าราษฎรในหมู่บ้านนี้หมดสิ้นแล้ว ยุ้งฉางไร่นาแล
เคหะบ้านเรือนของพวกเขา ท่านก็เผาผลาญทำลายล้างจนหม
สิ้น ก็แล้วพวกโจรที่จับเป็นได้เหล่านั้นเล่า ท่านจะทำอย่างไ
ต่อไป”

รหัสยะยิ้มน่ากลัว ชำเลืองหางตาขุ่นสีเลือดไปยังกลุ่
นักโทษ

“เราได้รับบัญชา ให้จับเป็นเฉพาะพวกโจรสำคัญเหล่า
เพื่อนำตัวไปสู่การพิจารณาตัดสินโทษกลางเมือง มันต้องตา
ทุกคน แต่ตายอย่างทรมานผิดกับชาวบ้านผู้สนับสนุนมัน ซึ่
ตายได้สบายและรวดเร็วกว่า พวกท่านอาจมีโอกาสได้เห็นโท
ของเจ้าพวกนี้ก่อนที่จะรู้ชะตากรรมโทษทัณฑ์ของตนเองใ
เมือง”

“ดีเหมือนกัน เราก็อยากจะรู้เสียโดยเร็วว่า โทษทัน
ของเราจะมีอย่างไรบ้าง แล้วก็อยากจะเห็นการตัดสินโทษโจ
พวกนี้ด้วย...”

ไชยยันต์ว่า

“ว่าแต่นี่แน่ะ! ไหน ๆ เรากับนักโทษโจรพวกนี้นั้นก็ต

อยู่ในฐานะเดียวกันอยู่แล้วสำหรับกองทัพนี้ คือเป็นเชลยที่จะถูกควบคุมไปสู่การตัดสินโทษด้วยกัน ก็ขอให้เราได้รวมกลุ่มกับนักโทษโจรพวกนั้นเถิด พวกท่านจะได้ควบคุมง่ายขึ้นอีก ไม่ต้องคอยระวังสองด้าน”

นั่นเป็นข้อเสนอที่พูดเรื่อยๆ น้ำเสียงปนหัวเราะไม่จริงจังอะไรนักของไชยยันต์ แต่ทุกคนในคณะ แม้แต่รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ยอมรับว่าเป็นข้อเสนอที่มีแผนการฉลาดที่สุด

ทว่าอุปราชรหัสยะ จะฉลาดน้อยกว่าไชยยันต์หรือไม่ ยังเป็นสิ่งที่น่าสงสัยเพราะตะแคงหน้าหันมามองไชยยันต์นิ่งไปชั่วขณะ เหมือนจะใคร่ครวญขบคิด ระหว่างนั้นทุกคนหุบปากแน่น นึกภาวนาให้รหัสยะตกหลุมไชยยันต์...

ครั้นแล้ว บุรุษผู้มีอำนาจเต็มในทางทหารของมรกต-นครก็ยิ้มที่เต็มไปด้วยแววหยามหยัน แต่วาจาที่ปราศรัยมาสุภาพลงกว่าเดิมอันเคยเต็มไปด้วยเสียงขู่ตะคอกหรือตวาด

“พวกท่านทุกคน มีเกียรติกว่าโจรแผ่นดินพวกนี้มากนัก ท่านเป็นเชลยของเราแต่ไอ้พวกนี้เป็นนักโทษ เราไม่อาจหยามเหยียดท่านโดยเอานักโทษเหล่านี้ให้มามั่วสุมรวมอยู่กับกลุ่มเชลยได้ ท่านอย่าได้ให้การสนใจ หรือประสงค์ในความเป็นมิตรจากพวกมันเลย และจงอย่าได้พยายามกระทำด้วย ถ้าหากท่านต้องการจะได้รับเกียรติจากเราอยู่บ้าง”

กล่าวจบ รหัสยะก็หัวเราะกังวานสนั่น

ทุกคนลอบระบายลมหายใจอย่างผิดหวัง ผิดคาด อุปราชพระอนุชาผู้ยิ่งใหญ่ประกาศให้เห็นชัดว่าทันในอุบายของไชยยันต์ พิสูจน์ให้เห็นถึงความฉลาดไปด้วยเล่ห์ไหวพริบยากที่จะตุ๋นกันได้ง่าย ๆ และเท่ากับเป็นการเตือนให้ทุกคนได้ตระหนักพร้อมทั้งระมัดระวังยิ่งขึ้น

"ฉลาดแกมโกงบรรลัยเลย ไอ้อ้วนนี่..."

ไชยยันต์พูดแผ่วเบาลอดไรฟันออกมา แต่ยังฝืนยิ้มพยายามพูดด้วยอาการของมิตรต่อไป

"ท่านอ้างว่าพวกเรามีเกียรติกว่านักโทษเหล่านี้ เรามองไม่เห็นเลยว่าเรามีเกียรติอันใด"

"อย่าทำเป็นเขลา" รหัสยะกล่าวตอบมาโดยเร็ว "พวกท่านประจักษ์อยู่แก่ใจตนเองดีแล้ว ได้รับเกียรติเช่นไรบ้างจากเรา"

"พวกนักโทษเหล่านั้นถูกจับ นำตัวไปสู่การลงโทษในเมือง พวกเราก็ถูกจับเหมือนกันจากกองทัพนี้ แล้วอะไรเล่าคือเกียรติของเราที่ท่านอ้าง?"

ดารินแข็งใจ ช่วยพูดหว่านล้อมมาบ้าง

"แม่หญิง!..."

อุปราชพระอนุชาเอ่ยขึ้นด้วยเสียงชัดเจน เริ่มจ้องมองดูดารินด้วยความสนใจเพิ่มขึ้น เพราะพินิจดูตั้งแต่ใบหน้าระเรื่อยลงไปตามทรวดทรงส่วนสัดของร่างกายจนกระทั่งปลายเท้า แล้วความพอใจที่เกิดขึ้นจากบุคลิกโฉม ก็ปรากฏขึ้นที่แววตายกมือขึ้นแตะลูบเคราช้า ๆ ตาคมปานเหยี่ยวในกรอบลึกนั้น ยากที่จะไว้วางใจ

"...งดงามและกล้าหาญเด็ดเดี่ยวเกินหญิงนัก เราจะเสียใจมิใช่น้อย หากนางต้องได้รับอาญาจากเทพเจ้าที่ปกครองแผ่นดินนี้..."

ประโยคนั้น รหัสยะพึมพำอยู่ในลำคอเหมือนจะรำพึงกับตนเองแล้วกล่าวต่อมา

"ยังมิรู้อีกหรือว่า เราให้เกียรติอันใดแก่พวกของนาง..."

พลางอุปราชผู้ยิ่งใหญ่ ก็ชี้มือไปทางกลุ่มของนักโทษ

"นางจงดูที่ไอ้โจรขบถเหล่านั้น มันถูกจองจำพันธนาการมัดทุราดร้อยคอเป็นพวงเหมือนสัตว์ดิรัจฉานกำลังถูกลากไปสู่ลานประหาร ก็พวกของนางเล่า เรากระทำเช่นนั้นด้วยหรือ พวกของนางมิได้ถูกจองจำผูกมัด เดินกันไปได้โดยอิสรเสรี ภายในวงล้อมของพวกเราเท่านั้น เมื่อต้องการจะหยุดพักหรือหิวอาหารเราก็จัดหาให้เป็นอย่างดี ฐานะของพวกนางจึงเป็นกึ่งเชลย กึ่งแขก นี่ยังมิใช่เกียรติที่เราให้แก่พวกนางอีกหรือ"

"ว่าแล้ว มันไม่โง่สักนิด"

ไชยยันต์กระซิบอีก ดารินไม่ละความพยายาม

"เราขอขอบใจท่าน ที่ให้เกียรติพวกเรา และเราไม่ประสงค์จะทำการอันใดให้ขัดกับท่านเลย เกี่ยวกับนักโทษของท่านเหล่านั้น แต่ฝ่ายเราขออนุญาตจากท่านเข้าไปรวมกลุ่มใกล้ชิดกับพวกเขา ก็เพื่อเห็นแก่มนุษยธรรมเท่านั้น นักโทษของท่านหลายคนบาดเจ็บ เลือดออกโทรมกาย บางคนอาจถึงแก่ชีวิต ก่อนที่ท่านจะนำตัวไปสู่การพิพากษาเราจะช่วยรักษาบาดแผล ปะทะปะทังชีวิตของนักโทษบาดเจ็บเหล่านั้นไว้ก่อนเพื่อท่านจะได้เอาตัวไปถึงพระนครโดยครบถ้วนตามจำนวนที่

จับไว้ได้นี้ มิฉะนั้นก็จะเท่ากับว่าท่านเจตนาจะฆ่าเขาเสียก่อน ซึ่งอาจผิดวัตถุประสงค์ที่ท่านตั้งใจไว้ว่าจะจับเป็น"

รหัสยะขมวดคิ้ว จ้องดารินอย่างฉงน

"นางน่ะรึ จะช่วยรักษาบาดแผล ช่วยประทังชีวิตไอ้นักโทษเหล่านี้ไว้ได้โดยไม่ให้คนบางพวกมันตายไปเสียก่อน"

ดารินยืดกายขึ้น มองประสานตอบด้วยสายตาตรง

"ใช่ เรานี่แหละ"

รอยยิ้มเยาะ สบประมาทปรากฏบนริมฝีปากอุดมหนวดเคราน้้นอีกครั้ง

"น่าขัน ที่นางเป็นสตรีเพศแท้ ๆ แต่กลับพยายามจะแสดงความเก่งกล้าสามารถนานาประการ โอ่อวดกับเรายิ่งกว่าฝ่ายบุรุษเพศพวกนางเองเสียอีก เราก็อยากจะรู้เหมือนกันว่า นางเป็นผู้วิเศษทรงวิทยาคุณอันใด จึงฉะฉานอาจหาญนัก"

"ผู้มีปัญญา เขาไม่ดูหมิ่นสบประมาทใครก่อนที่จะได้ศึกษาเรียนรู้ให้ถ่องแท้เสียก่อนหรอก รหัสยะ ท่านเองก็เป็นใหญ่อยู่ในแผ่นดินนี้ แต่จะใหญ่อยู่ไม่ได้นาน ถ้าปราศจากเสียซึ่งปัญญา และพิจารณาญาณอันลึกซึ้งรอบคอบเท่าที่ควร อย่าเอาแต่เย่อหยิ่งลำพอง และมัวเมาในอำนาจให้มากนัก..."

ดารินพูดช้า ๆ ด้วยเสียงราบเรียบแจ่มใสเป็นปกติ แต่เผ็ดร้อนในความหมาย จนรหัสยะคอแข็งหน้าบึ้งตึงเป็นยักษ์ขึ้นมาอีก

"เราไม่ใช่ผู้วิเศษดอก แต่จะพูดว่ามีวิทยาคุณก็พอจะกล่าวเช่นนั้นเหมือนกัน เพราะเราคือแพทย์ผู้มีวิชารักษาพยาบาล

คนเจ็บป่วยทุกชนิด ไม่ว่าจะโรคาพยาธิ หรือจากการบาดเจ็บนานาประการ”

รหัสยะแสยะปากผงกคอลงเนิบ ๆ

“เช่นนั้นก็ดีแล้ว เก็บวิชาแพทย์ของนางไว้รักษาพยาบาลพวกกันเองเถิด กองทัพนี้ ไม่ต้องการวิชาความรู้ที่นางอวดอ้าง และไม่ประสงค์ที่จะถนอมชีวิตไอ้นักโทษสถุลพวกนั้น มันคนใดตายลงในระหว่างทาง หัวของมันจะถูกตัดเอาไป ใครรอดมีชีวิตอยู่ได้ มันก็จะถูกลากไปสู่การตัดสินโทษ จะไม่มีการปรานีผ่อนปรนใด ๆ ทั้งสิ้น!”

“รหัสยะ นอกจากท่านแล้ว มีใครอีกบ้างไหมในแผ่นดินมรกตนครนี้ ที่เหี้ยมโหดอำมหิตอย่างนี้ กษัตริย์สิงหราของท่านกระมัง?”

ก่อนที่รหัสยะจะโต้ตอบเช่นไร หรือก่อนที่เชษฐาจะเข้ามาแทรกขวางน้องสาว เพื่อให้ยุติการต่อปากต่อคำนั่นเอง... มีเสียงอะไรชนิดนั้นดังแทรกขึ้นอย่างกะทันหัน

มันครางเฟี้ยว ตัดอากาศมาจากเบื้องสูง ด้านหลังของฝ่ายเชลยที่ยืนประจันหน้ากับขุนทัพมรกตนครในขณะนี้

พร้อมกัน กุตะมะผู้ยืนม้าคุมเชิงสงบอยู่ข้าง ๆ อุปราชพระอนุชาก็ร้องออกมาคำหนึ่งอย่างตระหนกตกใจ ชักดาบจากฝักโดยเร็วแทบจะดูไม่ทัน โผนม้ากระโจนเข้ามาปะทะม้าของรหัสยะจนซวนเซไป ดาบที่เงื้อง่าของกุตะมะเฉวียงควับตัดอากาศเหมือนจะฟันสกัดอะไรสักอย่างหนึ่งพุ่งเป็นเส้นขาวสลับดำตัดตรงมา

ดาบของกุตะมะพลาด เพราะสิ่งที่พุ่งหวีดหวิวตัดอากาศ

มานั้นเร็วกว่ามากนัก มันเสียบเข้ายังหัวไหล่ด้านขวาของขุนพล เฒ่า บริเวณที่เหนือเกราะบังขึ้นไป แทนที่จะเป็นก้านคอของ รหัสยะตามแนวทิศทางเดิมที่มันเจตนาพุ่งมา อันเนื่องจาก กุตะมะโผนม้าเข้าขวางเสียก่อน

ท่ามกลางความตะลึงพรึงเพริดของทุกคนภายในชั่วพริบตา นี้ กุตะมะผงะเสียหลักบนหลังมาที่ขี่ ดาบพลัดหลุดจากมือ งอตัวตะแคงลงด้วยดวงตาอันเบิกโพลง สีหน้าบูดเบี้ยว แล้วฟุบ กระเท่เร่ไปคาหลังม้า

รหัสยะได้สติ แผดเสียงกึกก้องออกมาราวกับฟ้าผ่า และทหารม้ากลุ่มที่ยืนขนาบเรียงรายอยู่นั้น ก็ผกโผนออกจาก ที่ด้วยการเคลื่อนไหวที่สับสนจนดูไม่ทัน ธนูหลายคันถูกน้าว แล้วปล่อยออกไป ที่หมายคือยอดต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ห่างออก ไปไม่มากนักในซุ้มละเมาะไม้เตี้ย ๆ ใกล้จตุรัสของหมู่บ้าน

มีเสียงร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด แล้วร่างหนึ่งที่ซุ่มอยู่ บนยอดไม้นั้น ก็ลอยลิ่วปะทะกิ่งไม้ครืนโครมลงมากระแทกพื้น ดังสนั่นได้ยินถนัด ทหารเหล่านั้นกรูกันเข้าไป ชั่วเวลาที่ฝ่าย เชลยยังไม่ทันสร่างจากตะลึง ทหารม้าคนหนึ่งในกลุ่มที่พุ่งเข้า ไปนั้น ก็ใช้หอกเสียบหัวที่ถูกตัดขาดเลือดยังไหลเรี่ยเป็นทาง ถือชูเข้ามายังรหัสยะ ผู้บัดนี้สีหน้าราวกับพญายม

“ไอ้พวกขบถ! เห็นแล้วหรือไม่ว่า มันร้ายกาจขนาดไหน เฮ้ย! ค้นให้ทั่ว ฆ่ามันให้หมด!”

รหัสยะตะโกนสุดเสียงจากหน้าอันเขียวปี๋ แกว่งควบม้า เต้นอยู่เร่า ๆ ความหมายของเสียงตะโกนด้วยโทสะอันเหลือ

แห่งนั้น ดูจะแยกออกเป็นสองประการ คือประกาศความบอกไปยังคณะเชลยที่มาร่วมเห็นเหตุการณ์อยู่ด้วยความหมายหนึ่ง และสั่งการไปยังทหารของตนเพื่อให้ตรวจค้นหาอาณาบริเวณโดยรอบอย่างถี่ถ้วนละเอียดลอออีกครั้ง

สภาพของอุปราชพระอนุชายามนี้ โวยวายพิโรธโกรธเกรี้ยวเต็มที่ ส่งเสียงอยู่ว้าก ๆ

กองทหารส่วนใหญ่ เคลื่อนไหวอย่างพรึบพรั่บอีกครั้ง กระจายกันออกค้นไปตามสุมทุมพุ่มพฤกษ์ และสอดส่องตามยอดไม้ใบดกที่มีอยู่ทั่วไป เพื่อแสวงหาศัตรูที่อาจหลบซุ่มอยู่เกิดอลหม่านไปทั้งกอง

ส่วนกลุ่มทหารม้าแวดล้อมใกล้ชิดรหัสยะ บัดนี้ก็พากันพรูเข้าไปยังร่างของที่ปรึกษาฝ่ายทหารผู้เฒ่า ประคองร่างที่ฟุบนิ่งอยู่นั้นลงจากหลังม้า ฝ่ายเชลยทั้ง 11 คน เพิ่งจะได้สติรู้สึกตัวขึ้นในวาระนั้น ดารินเป็นคนแรก ที่ถลันปราดเข้าไปยังร่างของกุตะมะที่พวกทหารอุ้มประคองลงมาวางราบกับพื้น แล้วคนอื่น ๆ จึงพรวดพราดเข้าไปทั้งหมดในขณะที่รหัสยะยังมีอาการเหมือนจะทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ผกม้าเต้นตะโกนอยู่รอบ ๆ วงมุงประดุจบ้าคลั่ง

ธนูดอกนั้น ยาวประมาณ 1 ช่วงแขน ใบตัดลมทำด้วยขนนกดำสลับขาว ส่วนปลายของมันฝังจมหายเข้าไปยังซอกหัวไหล่ของขุนพลเฒ่า เลือดที่ทะลักออกมาเล็กน้อยนั้นเป็นสีคล้ำเข้ม กุตะมะบัดนี้แน่นิ่งไปเสียแล้ว พวกทหารเหล่านั้น

ชุลมุนพูดอะไรกันโวยวายเอ็ดอึง ท่าทางทุกคนตกประหม่าไป
หมด ครั้นแล้ว ทหารท่าทางอาวุโสกว่าคนอื่น ๆ ก็ปราดเข้ามา
จับที่ดอกธนู มีอาการเหมือนจะตัดสินใจเด็ดขาด เพื่อกระชาก
ธนูให้หลุดออกจากหัวไหล่ก่อน

รพินทร์ ไพรวัลย์คว้าแขนอันกำยำของทหารผู้นั้นไว้
กระชากยุดโดยแรง

"อย่าโง่!..."

เขาร้องดังลั่น

"...ขืนกระชากธนูที่ฝังแผลมิดเงี่ยงเช่นนี้ ก็เท่ากับฆ่า
ขุนพลกุตะมะให้ตายเร็วขึ้นเท่านั้น"

ทหารผู้นั้น และคนอื่น ๆ ก็ชะงัก

ขณะนั้น รหัสยะชักม้าสะอึกเข้ามา กายสั่นเทิ้ม

"เอ้ย! ทหาร ช้าอยู่ไย...ช่วยกันเอาธนูออกจากแผลท่าน
กุตะมะเอาเหล็กเผาไฟนาบแผลโดยเร็ว"

อุปราชพระอนุชาร้องสั่งกระหืดกระหอบ พวกนั้นไหวตัว
ขึ้นอีกแต่เชษฐา ไชยยันต์ มาเรีย และดาริน สะอึกเข้าขวางคน
เจ็บไว้เป็นวงกลม

"รหัสยะ เห็นจากบาดแผลธนูนี่ ท่าน และทหารของ
ท่าน ทุกคนคงจะตระหนักดีแล้วว่า มันเป็นธนูอาบยาพิษ
มิฉะนั้นเลือดคงมิดำคล้ำเช่นนี้ เรากล้าพนันได้ว่า ท่านกุตะมะ
จะสิ้นใจก่อนตะวันต่ำวันนี้ไม่ว่าพวกท่านจะใช้วิธีเยียวยาเช่นไร...
เอาละ บอกมาเดี๋ยวนี้ ว่าท่านจะให้พวกเรา เชลยของท่าน
เหล่านี้ ช่วยชีวิตที่ปรึกษาฝ่ายทหารของท่านไว้หรือไม่"

เชษฐากล่าวเสียงก้องจริงจัง

รหัสยะตะลึงงันไป

ดารินก็ก้าวออกมาประจันหน้า ห่างกันเพียงเอื้อมมือถึงม้าของรหัสยะที่ขี่อยู่

"เมื่อเราแสดงความจำนงว่าจะรักษานักโทษของท่าน เราได้รับการปฏิเสธ แต่เดี๋ยวนี้ คนของท่านเองถูกอาวุธฝ่ายตรงข้าม และกำลังต้องการช่วยชีวิตด่วน ท่านจะปฏิเสธอีกไหม"

"นางจะช่วยชีวิตกุตะมะรึ?"

"ไม่ว่าจะเป็นกุตะมะ หรือใคร หน้าที่ของเราก็คือการช่วยเหลือเยียวยาโดยไม่เลือก ถ้าผู้นั้นบาดเจ็บหรือป่วย และปรารถนาความช่วยเหลือจากเรา ตัดสินใจเร็ว รหัสยะ กุตะมะถูกธนูอาบยาพิษ หากช้าเราจะไม่มีโอกาสช่วยชีวิตเขาไว้ได้อีกแล้ว"

รหัสยะลังเลอยู่ขณะจิต เสียงทหารที่แวดล้อมอยู่ ซึ่งคงจะล้วนเป็นแม่ทัพนายกองทั้งสิ้น ซุบซิบกันแซด แล้วคนหนึ่งชาวุโสกว่าเพื่อนก็ชักม้าเข้าไปเอียงหน้ากระซิบอะไรกับรหัสยะ

อุปราชพระอนุชาก็จึงเปลี่ยนท่าทีอันแข็งกร้าวไปด้วยทิฐิลง

"ตกลง เราอนุญาตให้นางและพวกของนางเยียวยากุ-ตะมะได้ แต่นางรับรองได้หรือว่ากุตะมะจะรอดชีวิต"

ดารินยิ้มเยาะออกมาบ้าง มองรหัสยะอย่างหมั่นไส้ที่สุด

"เราไม่รับรองว่ากุตะมะจะมีชีวิตรอดหรือไม่ แต่เราจะพยายามจนสุดความสามารถด้วยเจตนาที่จะช่วยเหลือโดยบริสุทธิ์ใจ ธนูอาบยาพิษของศัตรูของท่านนั้น พวกท่านก็คงจะตระหนักอยู่เองดีกว่าเราแล้วว่า มันมีฤทธิ์ร้ายกาจเพียงไหน

กุตะมะต้องธนูพิษในครั้งนี้ ก็เพราะป้องกันท่านไว้นั่นเอง หาไม่แล้วธนูดอกที่เสียบกุตะมะก็จะต้องเสียบท่านแน่นอน เป้าหมายการสังหารอยู่ที่ท่าน ไม่ใช่คนอื่นใดทั้งสิ้น หากท่านแน่ใจว่าพวกท่านสามารถช่วยกุตะมะได้ปลอดภัยแน่นอนก็เชิญ รักษาพยาบาลกันเองเถิด"

"หากพวกท่านช่วยชีวิตกุตะมะไว้ได้ จะเป็นบุญคุณส่วนหนึ่งสำหรับเรา และพระเชษฐาสิงหรา"

รหัสยะพูดเสียงอ่อนลง

และนั่นมันก็แสดงให้ทราบโดยอาการแล้วว่า กองทัพมรกตนครทั้งหมด ณ ที่นี้ ยอมจำนนต่อธนูอาบยาพิษของกองโจรดอกที่เสียบไหล่ที่ปรึกษาทางทหารของแผ่นดิน

"เช่นนั้นก็ดีแล้ว รหัสยะ พวกเราจะดำเนินการช่วยเหลือกุตะมะเดี๋ยวนี้ สิ่งที่เราจะขอความร่วมมือจากท่านก็มีเพียงประการเดียวเท่านั้น คือปล่อยให้เรารักษาเยียวยาคนเจ็บโดยอิสระ และทำแต่เฉพาะที่เราขอร้องให้ทำ"

อุปราชพระอนุชาผู้มากไปด้วยอำนาจในแผ่นดิน ก้มศีรษะลงนิดหนึ่งอย่างยินยอมกึ่งจำใจ

ดารินถอนใจเฮือก หมุนตัวกลับมายังคนเจ็บอีกครั้ง ซึ่งบัดนี้กำลังตกอยู่ในความดูแลของฝ่ายหล่อนทั้งหมด โดยมีทหารมรกตนครล้อมวงอยู่ห่าง ๆ และแทบจะไม่ต้องสั่งการกันอย่างใดให้เสียเวลา คะหยิ่น ผู้เชี่ยวชาญทางพิษยางน่องส่างปา หมอวิเศษสุดสำหรับสารพัดพิษผู้ประจักษ์ชัดเป็นที่

เชื่อถือของหมู่คณะมาเป็นอันดีแล้ว และบุญคำ ผู้ในย่ามหลังของแกเต็มไปด้วยตัวยาสมุนไพร กำลังปรึกษาหารือกันอย่างเคร่งเครียด

รพินทร์กระซิบกับหล่อนว่า

"บาดแผลถูกยิงไม่ฉกรรจ์นัก แต่ความฉกรรจ์ไปอยู่ที่พิษอาบอยู่กับหัวธนู และตำแหน่งบาดแผลไม่สามารถจะผูกมัดห้ามพิษไว้ได้ แต่ไม่เป็นไร คะหยิ่นกับส่างป่าจะใช้วิธีกรอกยาเข้าทางปาก เพื่อให้ต้านพิษไว้ก่อน หน้าที่ของคุณหญิงก็คือผ่าตัดเอาหัวธนูออกจากบาดแผล แล้วหลังจากนั้นเราจะใช้ยาพอกบาดแผล เพื่อดูดพิษภายหลัง"

ดารินก้มตรวจบาดแผลบริเวณที่ธนูยังเสียบปักเด่อยู่อีกครั้ง แล้วถอดถุงมือออกโดยเร็ว ใช้นิ้วบรรจงเปิดเปลือกตาขุนพลเฒ่าผู้เคราะห์ร้ายขึ้น สีหน้าของหล่อนหนักใจ

"มีหวังไหม น้อย?"

พี่ชาย กับเพื่อนอีกสองคนกระซิบถามอย่างร้อนใจ

"น้อยจะทำได้ก็อย่างเดียวเท่านั้นเองค่ะ พี่ใหญ่ คือผ่าเอาหัวธนูออก ส่วนเรื่องพิษที่กำลังซึมซาบไปตามกระแสเลือดในขณะนี้ มันขึ้นอยู่กับผู้ชำนาญการพิเศษของเราสองคน เพราะฉะนั้นจะรอด...หรือจะไป...ก็อยู่ที่คะหยิ่นกับส่างปาเท่านั้น"

มาเรียเข้าไปพูดภาษาพม่าเร็วปรื๋อกับส่างปาและคะหยิ่นผู้บัดนี้กำลังช่วยกันงัดขากรรไกรอันเริ่มจะแข็งของกุตะมะออกและกลับออกมากล่าวว่า

"ส่างปากับคะหยิ่นรับรองว่า ตาแก่ใจดีนี่จะฟื้นรู้สึกตัว

ภายในเวลาเพียง 2 ชั่วโมง สองคนเอาหัวเป็นประกัน พิษที่อาบหัวธนู เป็นพิษยางน่อง แต่หลักการผสมกันของพวกนี้ ยังไม่รุนแรงนัก เพราะถ้าแรงมาก ๆ เลือดที่ออกมาจะเป็นสีดำสนิททีเดียว คะหยิ่นบอกเช่นนั้น คะหยิ่นบอกด้วยว่า ที่เคยทำเอาไว้ล้มช้าง แรด แรงกว่านี้มาก”

ดาริน เชษฐา และไชยยันต์ เริ่มมีสีหน้าดีขึ้น

“ถ้าไอ้จอมยางน่องอย่างคะหยิ่นมันบอกอย่างนี้ ก็เห็นจะพอวางใจได้แล้ว น้อย”

พี่ชายบอก

แพทย์สาวประจำคณะ ตรวจสอบชีพจร และความดันของโลหิตคนเจ็บซึ่งอยู่ในอาการโคม่าอีกครั้ง แล้วพูดโดยเร็วกับรพินทร์

“รพินทร์ บอกเจ้าอ้วนนั่นที เราต้องการที่พักสักที่หนึ่งให้อากาศบริสุทธิ์ มีหลังคากันแดดกันลม ฉันจะผ่าตัดกุดตะมะในนั้น และให้เขานอนพักจนกว่าจะฟื้น คนเจ็บจะยังเคลื่อนย้ายเดินทางไม่ได้ จนกว่าอาการจะปลอดภัย”

188

ณ ร่มไม้ใหญ่เหมือลม ห่างจากบริเวณหมู่บ้านอันเต็มไปด้วยศพและซากโรงเรือนซึ่งกำลังถูกเผาผลาญออกมาทางด้านใต้ใกล้ธารน้ำ กระโจมถูกขึงขึ้นเพื่อใช้เป็นโรงพยาบาลสนามของขุนพลเฒ่ากุตะมะ กองทัพส่วนใหญ่หยุดชะงักการเคลื่อนที่ลงชั่วขณะ เพราะเหตุฉุกเฉินที่เกิดขึ้นกับที่ปรึกษาฝ่ายทหาร

รหัสยะเต็มไปด้วยความงุ่นง่านกระสับกระส่าย เข้ามาควบคุมการจัดเตรียมสถานที่อย่างฉุกละหุกรีบด่วนนั้นด้วยตนเอง และแสดงอาการเกรี้ยวกราดกับนายทัพนายกองอยู่ตลอดเวลา

มีอยู่หลายคนที่ถูกอุปราชพระอนุชาคาดโทษ ที่หละหลวมไม่ตรวจตรากวาดล้างบริเวณให้เป็นที่ปลอดภัยแน่นอนเสียก่อน ปล่อยให้ฝ่ายศัตรูเหลือรอดชีวิตซุ่มซ่อนดักยิงเมื่อตนเข้ามาถึง จนเป็นผลให้กุตะมะต้องรับเคราะห์แทน นายทหาร

ฝ่ายล่าสังหารหลายนายที่จะต้องได้รับโทษติดคุกหรือโบยเมื่อ
ไปถึงพระนคร

ความนัยข้อนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้สดับตรับฟังอยู่ตลอดเวลาได้นำมากระซิบบอกพรรคพวกของเขาภายในกระโจมพัก ระหว่างที่หมอดารินกับทุกคนกำลังเตรียมการช่วยชีวิตกุตะมะอยู่อย่างแข่งกับเวลา

"ไอ้สันดาน ตัวมันเองก็คงจะใจหายใจคว่ำ ตอนที่ถูกลอบยิง ถ้ากุตะมะไม่เข้ากันไว้เสียก่อนจนต้องรับเคราะห์แทน ป่านนี้มันคงชักดิ้นชักงอไปแล้ว ตาเฒ่านี่ก็ไม่น่าเสี่ยงเอาตัวเองเข้าป้องกันไว้เลย ปล่อยให้ไอ้พวกนั้นยิงตายห่าเสียรู้แล้วรู้รอด"

ไชยยันต์พูดพลางสบถสาปแช่ง

"เป็นโอกาสเหมาะที่สุดของคุณหญิงแล้ว กองทัพนี้ไม่มีหมอหรือแพทย์ประจำกองทัพมาด้วยเลยสักคนเดียว ถ้ามีมาด้วยมันก็คงไม่ง้อเราแน่นอน" พรานใหญ่บอก

หมอดารินยิ้มแค่น ๆ ขณะที่รื้อหีบเครื่องมือผ่าตัดออกมาโดยเร็ว ทุกคนช่วยกันคนละไม้ละมืออย่างชำนาญและรู้งานดีอยู่แล้ว ว่าใครควรจะทำอะไรบ้างในภาวะเช่นนี้

"ความจริงฉันไม่อยากจะยุ่งกับพวกนี้เลย ถ้าไม่ใช่เพราะสงสารกุตะมะเป็นการส่วนตัว หากเป็นเจ้าอ้วนนั่นละก็ ฉันจะปล่อยให้เขาตายไปเสียรู้แล้วรู้รอด"

"เราต้องพยายามให้สุดฝีมือ เพื่อรักษาชีวิตกุตะมะไว้ให้ได้ในครั้งนี้ เพราะจะช่วยให้เรามีโอกาสต่อรองกับรหัสยะและกษัตริย์สิงหราได้ดีขึ้นในทุกทาง"

ท่านหัวหน้าคณะย้ำกับทุกคน

ชั่วไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น หมอดาริน ผู้ซึ่งมาเรียเป็นลูกมือโดยใกล้ชิดที่สุด ก็ลงมือเปิดบาดแผลของคนเจ็บเพื่อเอาหัวธนูที่ปักติดอยู่ออก หล่อนทำด้วยฝีมืออันเคยชินและชำนาญเยี่ยม

ระหว่างนี้ รหัสยะเดินส่ายอาด ๆ เข้ามายืนเอามือกอดอกจ้องดูอยู่ด้วยพร้อมนายทหารคนสนิทสองคน แต่ก็ไม่ปริปากพูดคำใดทั้งสิ้น สีหน้าของอุปราชพระอนุชาส่ออาการงุนงงระคนทึ่ง เมื่อเห็นปฏิบัติงานของแพทย์สาวประจำคณะเชลยซึ่งอาสาเข้าช่วยชีวิตคนของฝ่ายตน ศัลยกรรมผ่าตัดคงจะไม่มีในวงการแพทย์ของชาวมรกตนครแน่นอน สังเกตได้จากการเฝ้าจับดูด้วยความฉงนของรหัสยะ ไม่นาน ดารินก็งัดเอาธนู ซึ่งยังสมบูรณ์ดีอยู่ทั้งดอกขึ้นมาจากบาดแผลของคนเจ็บ แกล้งโยนไปให้ที่เท้าของอุปราชผู้ยิ่งใหญ่ รหัสยะสะดุ้งโหยง ถอยหลังหนีธนูดอกนั้นอย่างขวัญหนี แสดงอาการให้เห็นชัดว่าหวั่นเกรงต่อคมของมันซึ่งเป็นที่รู้แน่นอนว่าอาบยาพิษไว้ ทหารคนหนึ่งที่ยืนขนาบอยู่ใกล้ ๆ ก้มลงหยิบขึ้นมาอย่างระมัดระวัง ส่งให้เจ้านายตน รหัสยะรับขึ้นมาจ้องที่ปลายธนูนั้น แสยะปากแล้วขว้างลงไปปักกับพื้นอย่างเคียดแค้น สบถ

"ไอ้พวกเดียรัจฉาน ข้าสาบานว่าจะล้างมันให้สะอาดไปจากแผ่นดินนี้!"

"ก็แผ่นดินนี้ สะอาดดีอยู่ดอกหรือ?"

ดารินเลิกคิ้ว ย้อนถามมา ขณะที่เดินไปล้างมือในถุงหนังบรรจุน้ำอันเป็นภาชนะเครื่องใช้ของกองทัพ

"รหัสยะ ท่านน่าจะคุกเข่าลงคารวะขอบคุณต่อเทพยดา

ฟ้าดินที่ช่วยไม่ให้ท่านถูกธนูดอกนี้ จากความกล้าหาญเสียสละของกุตะมะผู้เสี่ยงชีวิตเข้าบังท่านไว้”

จอมทัพทมิฬแห่งมรกตนคร ผู้มีอำนาจรองลงมาจากผู้นั่งอยู่บนบัลลังก์กษัตริย์ ไม่สบอารมณ์ต่อประโยคที่ได้ยินนัก แต่ในครั้งนี้ไม่อาจที่จะสำแดงอาการอันใดให้ปรากฏชัด เพราะจำใจต้องฝากความหวังไว้กับแพทย์ฝ่ายเชลยเช่นกัน

ในที่สุดก็ฝืนยิ้ม กล่าวขึ้นแก่เชลยทุกคน ณ ที่นั้นเหมือนจะเป็นการประกาศ

“พวกท่านคงเห็นแล้วว่า ไอ้โจรร้ายพวกนี้เต็มไปด้วยพิษภัยเช่นไร มันจ้องที่จะลอบสังหารทำลายล้างชีวิตและทรัพย์สินของฝ่ายบ้านเมืองอยู่ทุกขณะ จำเป็นที่เราจะต้องทำการปราบ-ปรามอย่างเฉียบขาด ดังที่ท่านได้เห็นและกล่าวคำตำหนิประณามพวกเรา เดี๋ยวนี้ท่านก็ได้ประจักษ์แก่สายตาเองแล้ว ยังจะคิดประณามกองทหารของเราอีกหรือไม่”

“ท่านอุปราชรหัสยะ...”

เชษฐา กล่าวเรียกเต็มยศ พยายามที่สุดที่จะใช้ลิ้นทางการทูตกับบุรุษจอมโหดผู้นี้

“เราเป็นอาคันตุกะต่างแดนมา อย่างหวังในไมตรีต่อทุกคนในแผ่นดินมรกตนครนี้ เราจึงไม่ปรารถนาจะแทรกแซงเรื่องขัดแย้งภายในของพวกท่านกันเองหรอก เรามีความรู้สึกเป็นกลาง ที่ไม่เข้าข้างฝ่ายใดทั้งสิ้น แต่มีความเป็นมิตร และยึดเมตตาธรรมเป็นหลัก พวกท่านเกิดการขัดแย้งกันเอง มีการสู้รบปะทะกันก็ย่อมเปรียบเสมือนสาดน้ำเข้าหากัน ทั้งสองฝ่ายจะต้องเปียก เมื่อเห็นฝ่ายใดบาดเจ็บทุกขเวทนา ถ้าช่วย

เยียวยารักษาพยาบาลได้ เราก็ยินดีที่จะช่วยด้วยสัญชาตญาณแห่งความเป็นเพื่อนมนุษย์เท่านั้น ไม่มีความรู้สึกอื่นใดมากไปกว่านี้ ท่านเองก็คงเห็นแล้วว่า เมื่อเห็นนักโทษของท่านบาดเจ็บ เราก็ขอรักษาพยาบาลให้เขาเหล่านั้นพอทุเลาจากความเจ็บป่วยลงชั่วขณะเพราะเราไม่อาจทนดูสภาพอันชวนสังเวชนี้ได้ แต่ก็ขัดข้องที่ท่านไม่ประสงค์จะให้นักโทษเหล่านั้นได้รับความเมตตาใดๆ ทั้งสิ้น แต่แล้วในที่สุด คนของฝ่ายท่านเองก็ตกอยู่ในสภาพเดียวกันกับนักโทษเหล่านั้น เราก็ไม่ได้คิดรังเกียจ หรือคิดแค้นเคืองอาฆาตในกรณีที่เราก็ตกเป็นเชลยถูกควบคุมอยู่เช่นนี้เลย ยินดีที่จะช่วยเหลือเช่นกัน เพราะฉะนั้น ท่านจึงควรจะเล็งเห็นเจตนาอันเป็นความบริสุทธิ์ใจของเรา”

รหัสยะผงกศีรษะลงนิดหนึ่ง

“เป็นการดีมาก ที่ท่านพูดว่าจะไม่แทรกแซงเกี่ยวข้องใดๆ กับเรื่องภายในของเรา พวกท่านควรจะรู้ถึงสถานการณ์ของตนเองดีอยู่แล้ว ก็เลือกปฏิบัติเฉพาะสิ่งที่น่าจะเป็นคุณประโยชน์แก่ตนเองเป็นที่ตั้ง นั่นจึงจะเป็นการกระทำของผู้มีปัญญา ขณะนี้พวกท่านตกอยู่ในความควบคุมของเราคือ กองทัพแห่งมรกต-นคร การกระทำใดๆ ก็ตามซึ่งเป็นประโยชน์ต่อกองทัพนี้ จึงน่าจะเป็นคุณประโยชน์ต่อตัวของพวกท่านเองด้วยไม่มากก็น้อย”

“ขอให้รู้ไว้ด้วยว่า การที่เราพยายามช่วยชีวิตกุตะมะ เราไม่ได้ปรารถนาที่จะทำประโยชน์ใดๆ ให้เกิดขึ้นแก่กองทัพนี้ หรือประสงค์ที่จะให้เกิดเป็นบุญคุณติดต่อ เพื่อแสวงหาประโยชน์ส่วนตัวใดๆ ทั้งสิ้น เราเป็นแพทย์ มีหน้าที่ช่วยเหลือคนเจ็บ-ป่วยทุกคน แม้แต่คนคนนั้นจะเป็นศัตรูที่จะหวนกลับมาเป็น

พิษเป็นภัยแก่เราเองภายหลังเราก็จะต้องปฏิบัติหน้าที่ไปตามนั้นโดยสุจริตใจ”

ดารินเฉือนวาจากับอุปราชพระอนุชาโดยไม่ลดละ **หล่อนจะไม่ยอมให้บุรุษผู้ลำพองไปด้วยอำนาจในแผ่นดินนี้ ใช้ถ้อยคำอันฉลาดไปด้วยเล่ห์มาข่มอยู่เหนือเป็นอันขาด**

เจอเอาคนไม่ยอมคน ซ้ำยังเป็นสตรีรูปสวย กิริยาวาจาองอาจเด็ดเดี่ยวพร้อมเช่นนี้ รหัสยะก็อึ้งไปอีกครั้ง ขณะนั้นคะหยิ่นกับส่างปากำลังช่วยกันใช้ยาสมุนไพรบางชนิดที่มีเตรียมอยู่พร้อมแล้ว ขยำกับน้ำจนเป็นก้อนสีคล้ำบรรจงพอกตรงบาดแผลของกุตะมะที่นายหญิงผ่าเอาหัวธนูออกแล้ว โดยมีจอมมัคคุเทศก์รพินทร์เฝ้าดูและหารือกันเบา ๆ ตลอดเวลา

ขุนพลเฒ่ากุตะมะ ยังคงนอนแน่นิ่งหายใจอยู่รวย ๆ รหัสยะดูเหมือนจะเข้าใจในกรรมวิธีรักษาเยียวยานั้น เมื่อเห็นมีการเอาตัวยาเข้าพอกที่บาดแผล

“พวกท่าน เป็นหมอด้วยกันทุกคนรึ?”

รหัสยะเปรยถามออกมาเหมือนจะไม่ตั้งใจ เพราะเห็นทุกคนให้ความร่วมมือช่วยเหลือกันพร้อมเพรียง แทบจะเรียกได้ว่าไม่มีใครอยู่เฉย

“หมอใหญ่ก็คือท่านผู้นี้...”

รพินทร์เป็นคนตอบ ชี้มือไปทางน้องสาวคนสวยของนายจ้าง

“เราทุกคนเป็นแต่เพียงลูกมือที่จะปฏิบัติตามคำสั่งของหมอใหญ่เท่านั้น”

จอมทัพผู้ยิ่งใหญ่เปลี่ยนสายตามาจับที่ดารินอีกครั้ง

"ธนูของพวกโจรลอบกัดทุกดอก ล้วนเป็นธนูอาบยาพิษ แม้สะกิดผิวเพียงโลหิตซึมเท่านั้น ผู้ถูกธนูก็จะถึงแก่ความตายภายในเวลาชั่วไม่นาน โดยแท้ที่จริงแล้วเราไม่อับจนต่อพิษธนูของพวกโจร เพราะแพทย์หลวงสามารถจะแก้ไขได้ หากมีโอกาสเยียวยาได้ทันการ แต่กองทัพที่มาในครั้งนี้บังเอิญไม่มีแพทย์หลวงมาด้วย ในฐานะที่นางเป็นผู้วางยากุตะมะ นางพอจะบอกได้หรือไม่ว่าอีกนานเท่าใด กุตะมะจึงจะฟื้น"

ดารินจนปัญญาเหมือนกัน หล่อนไม่สามารถจะตอบรหัสยะได้แน่นอน เพราะมันนอกเหนือกว่าความรู้ของหล่อนในเรื่องนี้ แต่เชาว์ปฏิภาณที่มีอยู่ ทำให้แสร้งเข้าไปตรวจอาการของกุตะมะอย่างใกล้ชิดอีกครั้ง ซึ่งนั่นก็แปลว่าเข้าไปใกล้ชิดรพินทร์ ผู้เตรียมกระซิบบอกหล่อนอยู่ก่อนแล้ว ตามที่คะหยิ่นกับส่างปากำหนดไว้

"ก่อนตะวันค่ำวันนี้ กุตะมะจะรู้สึกกาย ฟื้นจากพิษที่อาบปลายธนูจนหมดสิ้น ต่อจากนั้น ถ้าท่านยังยินยอมให้เราเป็นผู้รักษา ก็จะใช้เวลาอีกประมาณ 15 วันสำหรับการเยียวยาบาดแผลซึ่งไม่มีอันตรายใด ๆ แล้ว ขณะนี้กำลังวางยาถอนเฉพาะพิษออกจากเลือดของกุตะมะก่อน การรักษาบาดแผลจะกระทำภายหลัง"

หมอของคณะเชลย บอกมาหน้าตาเฉย

"ท้าพนันเอาหัวกับมันก็ได้ นายหญิง เรื่องขี้ผงเลยสำหรับไอ้คะหยิ่นกับส่างปากะอีแค่ยางน่องแค่นี้"

บุญคำร้องบอกมาเบา ๆ ปนหัวเราะหึ ๆ

รหัสยะมีสีหน้าแสดงความพอใจขึ้น แต่แววตายังไม่เชิง

ศรัทธาสนิทนัก มองดูคนที่เจ็บที่ยังหมดสติอยู่ แล้วเบนมาจับที่ดารินไม่กะพริบ

“ถ้านางทำได้จริงตามที่พูดนี้ เราจะถือว่านางและพวกของนางมีความชอบอันยิ่งใหญ่แก่กองทัพนี้ และจะทูลกษัตริย์สิงหราให้ผ่อนปรนโทษแก่พวกของนาง”

ดารินยักไหล่

“พวกเราไม่สนใจในเรื่องนั้นหรอก รหัสยะ เราถือว่าเราไม่มีโทษอะไร จึงไม่จำเป็นจะต้องมาผ่อนปรนโทษกัน มาตกลงกันดังนี้ดีกว่า หากกุตะมะรอดตายฟื้นขึ้น ท่านจงอนุญาตให้เราเข้าไปรักษาบาดแผลของนักโทษที่บาดเจ็บของท่านด้วย ตกลงไหม?”

รหัสยะขมวดคิ้ว

“นางจะพยายามให้การรักษาพยาบาลนักโทษเหล่านั้นไปเพื่อการใด ในเมื่อมันทุกคนเมื่อถึงพระนครแล้ว ก็จะต้องถูกประหารทั้งสิ้น ประหารด้วยวิธีทรมาน!”

“ท่านจะนำนักโทษเหล่านี้ไปประหารฆ่าแกงโดยวิธีใด เราไม่เกี่ยวข้องด้วย สุดแล้วแต่ท่านเถอะ แต่ในขณะนี้ยังไม่ถึงเวลานั้น เราต้องการจะช่วยเขาให้ทุเลาบาดเจ็บชั่วคราว เรารักษาคนของท่านได้ เราก็มีสิทธิ์รักษานักโทษเหล่านั้นได้ด้วย”

“เราบอกแล้วว่า เราไม่อาจจะให้เป็นไปตามความประสงค์ของพวกนางได้!” จอมทมิฬเสียงแข็งขึ้นมาอีก

“ก็ตามใจท่าน แต่ขอให้ท่านรู้ไว้ด้วย ยาของเราที่ให้แก่กุตะมะอาจคลายความศักดิ์สิทธิ์ลงก็ได้ แล้วท่านอาจสูญเสียที่ปรึกษาฝ่ายทหารของท่านไปอย่างน่าเสียดาย”

ภายหลังจากอ่านแววตา ชั่งใจอยู่ครู่ รหัสยะก็ยิ้มแสยะพูดเสียงหนัก ๆ

"ตกลง! จะเป็นไปตามที่นางต้องการ แต่ฟังไว้ด้วย หากกุตะมะไม่ฟื้น พวกของนาง 1 คน จะถูกเราตัดหัว ส่วนจะเป็นใคร เราไม่กำหนด ให้พวกนางเลือกส่งตัวมาให้เอง"

กล่าวจบ อุปราชพระอนุชาก็สะบัดหน้า เดินออกจากกระโจมไปพร้อมกับทหารคุ้มกันทั้งสอง ทิ้งคนเจ็บให้อยู่กับคณะเชลยตามลำพัง ไชยยันต์พึมพำไล่หลังไปว่า

"ทิ้งท้ายวางอำนาจตามเคยนะ ไอ้อ้วน! หนอยแน่ะ จะตัดหัวพวกข้า หัวขมองของเอ็งจะระเบิดไปเสียก่อนน่ะไม่ว่า"

เมื่อมีโอกาสได้อยู่กันตามลำพังทั้งคณะ ต่างก็หันหน้าเข้าหารือกัน

"เอาไงกันดี เรามีแผนที่จะถ่วงเวลากองทัพนี้ด้วยหรือเปล่า?"

มาเรียถามหยั่งเสียงขึ้น

"ถึงอย่างไร การเดินทางก็จะต้องเสียเวลาอยู่แล้ว อย่างน้อยก็ต้องรอให้กุตะมะปลอดภัยจากพิษธนูเสียก่อน ซึ่งจะใช้เวลาประมาณ 3 ชั่วโมง ตามที่คะหยิ่นกับส่างปากำหนดไว้ก็คงพอดีค่ำนั่นแหละ" ดารินบอก

"ถ้างั้น วันนี้เราก็เห็นจะต้องพักอยู่ที่นี่แหละ เดินทางต่อไม่ได้แล้ว แต่ก็ไม่มีอะไรที่ฝ่ายเราจะต้องรีบร้อนไม่ใช่หรือ ยิ่งช้าออกไปเท่าไหร่ เราก็มีเวลามองหาลู่ทางได้มากขึ้นเท่านั้น"

ไชยยันต์ว่า โผล่หน้าออกไปสังเกตดูตะวันบ่าย ที่จะเริ่มคล้อยเคลื่อนลงไปยังขุนเขาซีกตะวันตกทุกขณะ

"เอายังงี้ รพินทร์..."

ท่านหัวหน้าคณะตัดสินใจในทันทีนั้น

"คุณออกไปส่งข่าวให้รหัสยะทราบ ว่าโดยเหตุผลการรักษาพยาบาลกุตะมะ เรามีความจำเป็นจะต้องรอคอยให้กุตะมะฟื้นและปลอดภัยจากพิษเสียก่อน ยังไม่สามารถจะเคลื่อนย้ายคนเจ็บไปกับกองทัพได้ มิฉะนั้นจะเกิดอันตรายขึ้นกับชีวิตของกุตะมะ ส่วนเขาหรือกำลังกองทัพส่วนใดจะมีความจำเป็นล่วงหน้าไปก่อน หรือแยกไปทางใดก็สุดแล้วแต่ เฉพาะเราจะพักอยู่ที่นี่จนกว่าจะถึงพรุ่งนี้ เขาจะหยุดรอเราทั้งหมดหรือจะแบ่งกำลังไว้ควบคุมดูแลเราอย่างไรก็ตามใจ เราจะอาศัยในเวลาช่วงนี้สืบสาวราวเรื่องจากพวกนักโทษด้วย และเท่ากับเป็นการประวิงเวลายืดชีวิตพวกนั้นออกไปอีก"

จอมมัคคุเทศก์จ้องหน้านายจ้างของเขาอย่างประหลาดใจนิด ๆ

"คุณชายมีความคิดที่จะช่วยนักโทษเหล่านั้นหรือครับ?"

อดีตท่านทูตทหารบกมีสีหน้าอึดอัดใจ มองตอบเขาแล้วย้อนถามมาว่า

"หรือคุณคิดว่าเราไม่ควรจะช่วย?"

"ผมไม่มีความเห็นอะไรทั้งสิ้น สุดแล้วแต่คุณชายและพวกเราทุกคน"

"ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าทำไมถึงจะต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับนักโทษพวกนั้นด้วย และมันจะมีประโยชน์อะไรกับพวกเรา

ขึ้นมา แต่ภาพของการไล่ฆ่าฟันล้างผลาญคนเสียทั้งหมดหมู่บ้าน อย่างทารุณโดยกองทหารของรหัสยะ มันติดตาผมอย่างไรบอก ไม่ถูก รู้สึกว่าเป็นการใช้อำนาจอย่างป่าเถื่อนไม่เป็นธรรมและโหดร้ายอำมหิตมาก อีกอย่างหนึ่ง นักโทษที่ถูกจับได้พวกนี้ก็ตกอยู่ในฐานะใกล้เคียงกับพวกเราคือเป็นนักโทษเป็นเชลยของรหัสยะ พวกนี้จึงน่าจะเป็นมิตรกับพวกเราได้มากกว่าฝ่ายที่อ้างว่าเป็นทหารหลวง ถ้าเดินทางเข้าไปถึงมรกตนครเร็วเท่าใด พวกนี้ก็เดินทางเข้าไปสู่ความตายเร็วขึ้นเท่านั้น พวกเราเองก็เหมือนกัน ยังทายอนาคตไม่ถูก การถ่วงประวิงเวลาไว้มันน่าจะเป็นผลดีมากกว่าผลเสีย สัญชาตญาณมันบอกกับผมเช่นนี้หรือพวกเรามีความเห็นเป็นอย่างไร”

ประโยคสุดท้าย เชษฐาหันไปถามผู้ร่วมเป็นร่วมตายทุกคน

“แกน่าจะพูดได้ถูกแล้ว เชษฐา การถ่วงเวลาให้ช้ามากเท่าไหร่ควรน่าจะเป็นผลดีแก่เราและนักโทษพวกนั้น เพียงเราต้องหาทางผูกมิตรกับพวกนักโทษ ไม่ใช่หวังการเป็นมิตรจากทหารภายใต้บังคับบัญชาของไอ้อ้วนขี้โกงนั่น”

ไชยยันต์ว่า

ดาริน มาเรีย ก็มีความเห็นพ้องต้องกันโดยไม่มีใครแตกแยกเป็นอื่น

“ถ้างั้นก็ไม่มีปัญหา ผมจะดำเนินการตามที่คุณชายสั่งเดี๋ยวนี้”

จอมพรานบอกโดยเร็ว แล้วก็ผลุบออกไปนอกกระโจมพักของคนเจ็บ

รพินทร์หายเงียบออกไปนาน คนอื่นๆ ยังรวมกลุ่มหารือกันเงียบๆ ภายในกระโจมพัก และคอยเฝ้าดูอาการของคนเจ็บอยู่อย่างใกล้ชิด จากการคอยหมั่นตรวจสอบหัวใจและชีพจรของขุนพลเฒ่า หมอดารินเริ่มยิ้มออกมาได้ด้วยความหวังอันแช่มชื่น เดินเข้ามาเอามือลูบหัวคะหยิ่นกับส่างปาผู้นั่งเฝ้าคนเจ็บอยู่ใกล้ๆ

"เจ้าทั้งสองไม่เคยทำให้นายหญิงผิดหวังเลย ในเรื่องเกี่ยวกับการแก้พิษร้ายทุกชนิด นายหญิงเป็นหมอเรียนมาสูงถึงขนาดนี้แล้วก็ยังสู้เจ้าไม่ได้ในเรื่องนี้ ตาเฒ่านี่คงปลอดภัยแน่แล้ว"

หล่อนพูดด้วยภาษาไทยของหล่อน โดยไม่สนใจว่า เจ้ากะเหรี่ยงคนหนึ่ง กับเจ้าต่องสู่คนหนึ่ง จะฟังได้รู้เรื่องหรือไม่

ทั้งสองเงยขึ้นมองหน้านายหญิง แล้วยิ้มยิงฟัน

"คะหยิ่นกับส่างปาพอจะแก้ไขเรื่องพิษได้ไม่ยาก แต่บาดแผลธนูเป็นเรื่องของนายหญิง ถ้าไม่มีนายหญิง คะหยิ่นกับส่างป่าก็จนปัญญาไม่รู้จะถอนหัวธนูออกจากแผลตาเฒ่านี่ได้อย่างไร โดยไม่ให้เกิดเป็นบาดแผลฉกรรจ์บอบช้ำยิ่งขึ้นจากเงี่ยงของธนู"

อดีตนายบ้านหล่มช้างเป็นคนตอบด้วยเสียงอันห้าวต่ำของมันเป็นภาษากะเหรี่ยง ดารินหัวเราะเบาๆ พยักหน้ารับทราบข้อความนั้นแต่แล้วขณะจิตนั่นเอง...หล่อนก็ขมวดคิ้ว เนื่องจากมีความฉงนฉงายชนิดหนึ่งเข้ามากระทบความคิดอย่างแรง กะพริบตาปริบๆ พยายามคิดทบทวนอยู่อึดใจใหญ่ แล้วหันไปมองคณะทุกคนในขณะนี้ แต่ก็ไม่มีใครแสดงอาการสนใจหรือบังเกิดความผิดปกติอย่างใดทั้งสิ้น

"เอ๊ะ! ประหลาดจริง...ยังไงเสียแล้วซินี่..."

หล่อนร้องออกมาเบา ๆ กับตนเอง เต็มไปด้วยความงุนงง

จากเสียงนั้น ทำให้เชษฐา ไชยยันต์และมาเรียที่กำลังปรึกษาอะไรกันอยู่ หันมาเอาใจใส่

"อะไร น้อย?"

มาเรียถามมาหน้าตื่น ๆ

ดารินซอยเปลือกตาถี่ ๆ อยู่เช่นนั้น จ้องหน้าคะหยิ่นและส่างปานิ่ง

"ฉันจะคิดไปเองหรือเปล่าไม่รู้นะ ว่ามันมีอะไรพิกล ๆ เกิดขึ้นเสียแล้ว"

ในที่สุด หล่อนก็กล่าวขึ้นลอย ๆ อีกสามคนเคลื่อนเข้ามาจนชิด

"พิกลอะไรหรือ ตัวยาของคะหยิ่นกับส่างปาไม่ศักดิ์-สิทธิ์เสียแล้วหรือยังไง?" ไชยยันต์ถามโดยเร็ว

"ไม่เกี่ยวกับเรื่องนั้นหรอก ยาถอนพิษของทั้งสองคนนี่ใช้ได้ผลแน่นอนอยู่เหมือนเดิม อาการเต้นของหัวใจกุตะมะเริ่มจะค่อย ๆ ดีขึ้นแล้ว ตัวยาทำหน้าที่ดูดซับพิษออกจากกระแสโลหิตของเขาได้ดีเหลือเกิน แต่ที่ทำความประหลาดใจให้แก่ฉันอยู่ในขณะนี้มันเป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก..."

แล้วดารินก็หันไปทางคะหยิ่นกับส่างปาอีกครั้ง พูดช้า ๆ เป็นภาษาไทยอีกครั้ง

"เมื่อกี้นี้ ฉันพูดกับเจ้าทั้งสอง แล้วคะหยิ่นก็พูดกับฉันใช่ไหม?"

"ใช่แล้ว นายหญิง..."

คราวนี้ส่างปาเป็นคนตอบ และมันตอบในภาษาพม่า

"นายหญิงบอกว่ายาแก้พิษกำลังทำงานได้ผล ตาเฒ่าปี่จะไม่ตาย แล้วคะหยิ่นก็บอกว่า ถ้าไม่มีนายหญิงเราก็ไม่รู้จะเอาธนูออกจากแผลได้อย่างไร"

ดารินยกมือขึ้นทาบอกลืมตาโต หันขวับไปมองหน้าพรรคพวกโดยเร็ว

"ได้ยินไหม ส่างป่าพูดว่าอย่างไร..." หล่อนร้องลั่น

"อ้าว! จะพูดว่ายังไง ก็พูดอย่างที่เราได้ยินอยู่นี่ยังไง เอ๊ะ! น้อยเป็นอะไรไปแล้ว"

ไชยยันต์ทำหน้าสงสัยในอาการของหม่อมดาริน โดยไม่รู้สึกหรือเฉลียวคิดอะไรทั้งสิ้น

"ใช่! ไชยยันต์ เธอได้ยิน แต่ฉันอยากจะถามว่าเธอฟังรู้เรื่องตามความหมายที่เขาพูดหรือเปล่า"

อีกฝ่ายหนึ่งถามมาอย่างเร็วปรื๋อ

คราวนี้เอง ไชยยันต์เริ่มจะมีอะไรเอะใจขึ้นมาบ้าง แต่ยังไม่วายงง ๆ สับสน ยกมือขึ้นเกาหลังใบหู มองหน้าดารินกับส่างปาสลับกันอยู่เช่นนั้น ส่วนท่านหัวหน้าคณะ เชษฐา วราฤทธิ์พอจะเข้าใจความนัยประหลาดนี้แล้ว เขาหันไปทางมาเรียผู้ยืนหน้าเซ่ออยู่เหมือนกัน พูดเบา ๆ เป็นภาษาไทยว่า

"เมย์ ขณะนี้ผมกำลังพูดคุยกับคุณด้วยภาษาไทยของผม บอกซิว่าคุณฟังรู้เรื่องหรือเปล่า?"

แหม่มสาวมีสีหน้าปั้นยาก ค่อย ๆ ก้มหัวลงรับ พูดในภาษาของหล่อนเอง

"รู้เรื่อง เข้าใจดีที่สุดเชียวค่ะ พี่ใหญ่"

"เอาละ คราวนี้คุณลองพูดภาษาอังกฤษกับเจ้าส่างปาของคุณซิ แล้วดูว่ามันจะฟังเข้าใจหรือไม่"

"ส่างปา กุตะมะจะฟื้นในเวลาอีกนานสักเท่าไหร่?"

มาเรียหันไปถามเจ้าทาสต่องสู่ของหล่อนเร็วปรื๋อ ในภาษาอังกฤษ แทนที่จะใช้ภาษาพม่าอย่างที่เคยติดต่อกัน

"ไม่เกิน 2 ชั่วโมงนี้ แต่นายหญิงจะต้องช่วยด้วย ภายหลังจากดูดพิษออกหมดแล้ว"

เจ้าต่องสู่ตอบทันทีในภาษาที่มันเคยใช้กับนายแหม่มของมันตามปกติ

"น้อย ไชยยันต์ ฟังรู้เรื่องหรือเปล่า ว่าส่างปาตอบเมย์ว่าอย่างไร"

"รู้หมดทุกประโยค!"

ทั้งสองอุทานออกมาพร้อม ๆ กัน แล้วก็อ้าปากค้างตะลึงกันไปทั้งหมด

"คณะพวกเราที่มากันทั้งหมดนี้พูดกันอยู่หลายภาษา"

อดีตท่านทูตทหารบกกล่าวขึ้นช้า ๆ ชัดเจน พร้อมกับยิ้มให้ทุกคน

"ภาษาไทยเป็นหลัก ภาษาอังกฤษสำหรับเมย์ กะเหรี่ยงสำหรับคะหยิ่น และพม่าสำหรับส่างปา ที่เราติดต่อรู้เรื่องกันมาโดยตลอดก็โดยอาศัยคนใดคนหนึ่งของพวกเรากันเอง ทำหน้าที่เป็นล่ามถ่ายทอดให้ แต่เดี๋ยวนี้มันพิสูจน์ได้แล้วว่า นับตั้งแต่เราพบกับชาวมรกตนครซึ่งพูดภาษากุโบ๊สที่เราต่างฟังไม่รู้เรื่องในครั้งแรก และมาฟังเข้าใจสามารถติดต่อรู้เรื่องกันได้

ด้วยอาถรรพณ์ชนิดหนึ่ง ซึ่งเราแน่ใจว่าเกิดขึ้นจากอิทธิฤทธิ์อภินิหารของฤาษีโกฑัญญะ ซึ่งช่วยเข้ามาเป็นสื่อกลาง นั่นก็หมายถึงว่าในบรรดาภาษาต่าง ๆ ที่พวกเราใช้กันอยู่เองในขณะนี้พลอยถูกอำนาจชนิดนั้นเข้าควบคุมไว้ด้วยเช่นกัน และมันคงจะเริ่มเป็นผลขึ้นนับตั้งแต่เราสามารถฟังพวกมรกตนครพูดให้เรารู้เรื่องได้เป็นประโยคแรกแล้ว เพียงแต่เราไม่ได้สังเกตหรือเฉลียวคิดกันเองเท่านั้น เพราะฉะนั้น ต่อไปนี้ขอให้พวกเราทุกคนจงรู้ไว้ด้วยเถิดว่า ถ้าเรายังสามารถพูดกับชาวมรกตนครได้รู้เรื่อง เราก็ย่อมจะสามารถพูดกับพวกเรากันเองได้รู้เรื่องโดยตลอดด้วย ชนิดไม่ต้องอาศัยล่ามอีกแล้ว ไม่ว่าใครจะใช้ภาษาอะไร ต่างฝ่ายต่างพูดและฟังกันเข้าใจได้ทั้งสิ้น ซึ่งก็นับว่าเป็นความมหัศจรรย์อีกชนิดหนึ่ง เราเพิ่งจะค้นพบความจริงเอาเดี๋ยวนี้เอง เพราะน้อยเกิดเอะใจขึ้นในข้อที่ว่าทำไมคะหยิ่นกับส่างปาจึงฟังภาษาไทยรู้เรื่อง ในขณะที่ตัวเองก็ฟังภาษากะเหรี่ยงหรือพม่าที่ไม่เคยมีความรู้มาก่อนเลยนั้นรู้เรื่องด้วยเหมือนกัน”

ทั้งหมดหันมองหน้ากันเองอยู่ไปมา เต็มไปด้วยความตื่นเต้นยินดีอย่างบอกไม่ถูกในปรากฏการณ์พิสดารที่เพิ่งค้นพบ ดารินนั้นถึงกับตรงเข้าไปกอดคอคะหยิ่นกับส่างปาไปคนละข้าง

“วิเศษจริง! ต่อไปนี้ระหว่างฉันกับเจ้าทั้งสอง ไม่จำเป็นจะต้องมีใครมาเป็นสื่อกลางอีกแล้ว อุตส่าห์ร่วมเป็นร่วมตายกันมาตลอด ไม่เคยพูดกันได้รู้เรื่องเลยสักครั้ง ต้องมีล่ามช่วยทุกที ความคล่องตัวจะเกิดขึ้นอีกมากทีเดียว ตลอดเวลาฉันยังนึกอยู่ว่า ถ้าฉันเกิดหลงพลัดไปกับคะหยิ่นหรือส่างปาเพียงแค่สองคน เราจะพูดกันได้รู้เรื่องอย่างไร กะเหรี่ยงฉันก็พูดไม่ได้

พม่าฉันก็ฟังไม่ออก ส่วนเจ้าทั้งสองก็ไม่เคยพูดหรือฟังภาษาไทยได้ เฮ้อ! ปลอดโปร่งโล่งอกไปอีกเยอะทีเดียวคราวนี้"

"และน้อยเอง ก็เลิกนินทาอะไรเมย์เป็นภาษาไทยได้อีกแล้วตั้งแต่นี้เป็นต้นไป"

พี่ชายว่า ทำเอาน้องสาวปิดปากหัวเราะ แล้วโผเข้าไปกอดแม่เพื่อนสาวต่างผิวไว้อย่างแนบแน่น บอกว่า

"อย่าไปเชื่อพี่ใหญ่ ฉันไม่เคยนินทาอะไรเธอเลย ถ้าจะด่า ก็ด่ากันตรง ๆ ซึ่ง ๆ หน้านี่แหละ"

มาเรียหัวเราะตอบ

"ถึงเธอจะนินทาอะไรฉัน ฉันก็ไม่เคยถือสาโกรธเคืองหรือเก็บมาเป็นอารมณ์เลยน้อย ฉันรู้ว่าเธอรักฉัน และรู้ด้วยว่าบางขณะ ฉันทำให้เธอไม่พอใจอย่างมาก ต่อไปนี้จะเป็นความสะดวกสำหรับเราทุกคนอย่างมากที่สุด คือใครจะพูดภาษาของใคร อีกฝ่ายก็สามารถเข้าใจได้โดยตลอด เหมือนกับว่าในหูของพวกเราแต่ละคนมีเครื่องแปลงภาษา ส่งความหมายของแต่ละประโยคคำพูดที่ได้รับฟังเหล่านั้นเข้าไปสู่การรับทราบในสมองอย่างเบ็ดเสร็จ ก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าถ้าพ้นจากแผ่นดินมรกตนครนี้ออกไปแล้ว คุณสมบัติพิเศษที่เหนือธรรมชาติของเราแต่ละคนเหล่านี้ จะยังคงมีอยู่อีกหรือไม่ ถ้ามันเป็นเช่นนี้ตลอดไปจนตลอดชีวิตของเราแต่ละคน...ก็จะวิเศษสุด ฉันเองก็ดีใจเป็นอย่างมาก ที่จะมีโอกาสได้พูดคุยกับเกิด เส่ยและจันได้รู้เรื่อง เพราะไม่เคยพูดกันโดยปราศจากล่ามเลย ข้างฝ่ายเธอก็จะพูดกับคะหยิ่นและส่างปาได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยผ่านใครเช่นกัน ก็น่าแปลกดี ที่พอเราพูดกับพวกมรกตนครได้

รู้เรื่อง การติดต่อในระหว่างภาษาต่าง ๆของพวกเรากันเอง ก็พลอยรู้เรื่องกันไปหมดโดยอัตโนมัติ นี่ไพรวัลย์เขาคงยังไม่รู้หรอกว่า ได้เกิดเรื่องแปลกประหลาดมหัศจรรย์อีกเรื่องหนึ่งในระหว่างพวกเรา ถ้ารู้เข้า...คงงงไปเหมือนพวกเราเหมือนกัน”

เพื่อเป็นการทดสอบให้แน่ใจที่สุด เชษฐา ดาริน และไชยยันต์เริ่มสนทนาสอบถามคะหยิ่นกับส่างปา เพราะไม่เคยมีโอกาสมาก่อนเลยโดยปราศจากล่าม เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างและเจ้าต่องสู่คุยกับคณะเจ้านายจ้อ ต่างฝ่ายต่างพูดกันคนละภาษา แต่ก็เข้าใจกันได้ดีที่สุดราวกับใช้ภาษาเดียวกัน

มาเรียเอง ก็เข้าไปทักทายปราศรัยกับเกิด เส่ยและจัน ซึ่งตลอดเวลาหล่อนไม่เคยพูดด้วยเลย เพราะทั้งสามพูดพม่าไม่เป็น ผลก็ปรากฏอย่างเดียวกันคือ หล่อนพูดภาษาอังกฤษ ลูกศิษย์สามคนของรพินทร์ก็ตอบโต้มาด้วยภาษาไทยบ้านป่าตามพื้นเพของแต่ละคน ซึมซาบเข้าใจกันได้ดีที่สุดทุกถ้อยกระทงความ เป็นเรื่องที่สร้างความตื่นปีติให้แก่กันและกันอย่างยิ่ง และเท่ากับเป็นการสร้างความสัมพันธ์ให้กระชับเกลียวแนบแน่นกันขึ้นอีก ขจัดความไม่เข้าใจทั้งมวลออกไปทันที

แล้วรพินทร์ ไพรวัลย์ก็โผล่กลับเข้ามา

“เรียบร้อยครับ” เขารายงาน “รหัสยะยินยอมที่จะให้กุตะมะพักอยู่ที่นี่โดยไม่เคลื่อนย้ายไปไหนก่อน จนกว่าจะพรุ่งนี้ตามที่เราต้องการ แต่แบ่งกำลังของทหารม้าส่วนหนึ่งให้ล่วงหน้าเข้าสู่ตัวเมืองก่อน เพื่อรายงานข่าวให้กษัตริย์สิงหราทราบ ตัวรหัสยะเอง...และกำลังส่วนใหญ่จะอยู่ที่นี่ด้วย”

"ดีมาก ผู้กอง...แล้วนักโทษ 7คนนั่นล่ะ?"

จอมมัคคุเทศก์มีสีหน้าเครียดเคร่งลง นิ่งไปครู่ ก็ชำเลืองไปทางหมอดารินผู้จ้องมองมาทางเขาอยู่แล้วอย่างสนใจในคำตอบ

"นักโทษทั้งหมด ถูกคุมอยู่ในกองทัพนี่ด้วยครับ"

เขาตอบไม่เต็มเสียงนัก พร้อมกับถอนใจยาว กล่าวต่อมาต่ำ ๆ ว่า

"แต่มีข่าวที่ไม่ค่อยสู้ดีนัก สำหรับคุณหญิง ซึ่งเคยให้การสนใจกับนักโทษพวกนั้นเป็นพิเศษ"

"ทำไมหรือ รพินทร์?" หล่อนถามโดยเร็ว

"ระหว่างที่พวกเรา กำลังชุลมุนช่วยชีวิตกุตะมะกันอยู่ในนี้ นักโทษคนหนึ่งในจำนวนเจ็ด ถูกรหัสยะสั่งให้ลากตัวออกมาสับแขนสับขาทิ้ง ปล่อยให้นอนดิ้นตายไปอย่างช้า ๆ มันเลือกเอาคนที่แข็งแรงดีที่สุด และไม่ได้รับบาดเจ็บใด ๆ เลย เหตุผลของรหัสยะก็คือ...เป็นการตอบแทนลงโทษที่พวกโจรคนหนึ่งลอบเอาธนูยิงกุตะมะ"

พรรคพวกทุกคนที่ได้ยิน ตะลึงตัวชากันไปหมด

"ไอ้โคตรอำมหิต!"

ไชยยันต์กายสั่นน้อย ๆ หลุดปากสบถลั่น

"ทำไมคุณไม่ห้ามไว้"

ท่านหัวหน้าคณะระงับความรู้สึกได้ดีกว่าทุกคน ถามมา

"ผมไม่มีโอกาสครับ ขณะที่ออกไปพบรหัสยะ ปรากฏว่านักโทษคนนั้นถูกสำเร็จโทษเสียแล้ว เห็นแต่ร่างที่ปราศจากแขนขานอนร้องดิ้นครวญครางอยู่ แล้วก็ขาดใจตายไปในระหว่างที่ผมตะลึงดู เมื่อสอบถาม รหัสยะก็บอกอย่างที่ผมเรียนแล้ว"

"แล้ว...แล้วอีก 6 คน?"

ดารินถามเกือบจะไม่มีเสียง หล่อนตกใจแทบช็อคต่อข่าวร้ายนั้น

"อีก 6 คนถูกควบคุมอยู่เป็นปกติครับ พวกนั้นถูกบังคับให้ยืนดูชะตากรรมของคนที่ถูกประหารอย่างทารุณนั้นด้วย คนที่ถูกฆ่านัยว่าเป็นคนอาวุโสที่สุดในกลุ่มนั้น นายทหารชั้นแม่ทัพอีกคนหนึ่งยังเข้ามาบอกผมเสียอีกด้วยว่า พวกเราคนหนึ่งจะต้องถูกลงโทษเช่นนี้ด้วย หากก่อนตะวันตกดินวันนี้กุตะมะยังไม่ฟื้น"

"สมมุติว่าตาเฒ่ากุตะมะนี่ยังไม่ฟื้นจริงๆ นายส่งบุญคำไปให้มันก็ได้ อย่าลืมส่งปืนให้บุญคำด้วยสักกระบอก รับรองว่ากะโหลกของไอ้อ้วนนั่นจะระเบิดออกก่อน แล้วหลังจากนั้นมันจะสับแขนสับขาบุญคำก็ยอม"

ตาพรานเฒ่าประกาศขึ้นอย่างเดือดแค้นเหลืออด

"มีดาบกันคนละเล่ม ตัวต่อตัว คะหยิ่นจะฟาดกับมันเอง ถ้ามันเอาด้วย"

เจ้านักเลงโตหล่มช้างชูกำปั้นขึ้น เกิด เส่ยและจันก็พากันฮึดฮัดสาปแช่งกันขรมถมเถ แล้วลุกฮือขึ้น เชษฐาเห็นท่าจะไม่ดีนัก รีบยกมือห้าม

"สงบไว้ก่อนทุกคน เรายังไม่อยู่ในฐานะจะทำอะไรได้ทั้งสิ้น ไม่ว่าพวกมันจะพูดจาก้าวร้าวข่มขู่มาเช่นไร ตราบใดก็ตามที่มันยังไม่ได้ทำอะไรเรา พวกเราจะสงวนท่าทีอยู่เช่นนี้จนถึงที่สุด หน้าที่ของเราในขณะนี้ก็คือ พยายามรักษาความปลอดภัยให้แก่พวกเรากันเองก่อนเท่านั้น"

ทั้งหมดเงียบกริบลงอีกครั้ง แต่ภายในเต็มไปด้วยความคั่งแค้นชิงชังรหัสยะ และกองทหารมรกตนครกองนี้ จากเหตุการณ์ที่ต่างรู้เห็นมากับตา และข่าวสดๆ ร้อนๆ ที่ได้รับทราบจากรพินทร์

"เราจะไว้วางใจอะไรรหัสยะไม่ได้จนนิดเดียว คนคนนี้เป็นตัวอันตรายร้ายกาจมากที่สุด"

มาเรียพึมพำออกมาเบาๆ สีหน้าไม่เป็นสุข

"เห็นหน้ารหัสยะครั้งแรก ความรู้สึกมันก็ยืนยันกับผมอย่างนั้นแล้ว"

ไชยยันต์พูดลอดไรฟันออกมา

"และให้ตายเถอะ! เราไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า พวกโจรเหล่านี้เป็นใครมาจากไหน และด้วยเหตุผลกลใด ถึงมาทำตัวเป็นกองโจรต่อต้านทหารอยู่แบบนี้ แต่เราก็มีความรู้สึกว่า... พวกนี้น่าจะได้รับความเห็นใจจากเราที่สุด และควรจะเป็นมิตรกับพวกเราได้ด้วย ส่วนไอ้ทหารหลวงพวกนี้ แท้ที่จริงมันน่าจะเป็นไอ้พวกผู้ร้ายป่าเถื่อนอำมหิตทั้งสิ้น รวมทั้งเจ้าเหนือหัวของมันด้วย เหตุการณ์มันประกาศชัดทีเดียว"

ระหว่างที่ยังยืนงันกันอยู่ด้วยความคิดต่างๆ นานา นั้น ทุกคนก็ได้ยินเสียงขยับตัวเบาๆ และเสียงคราง...ดังมาจากร่างของขุนพลเฒ่า ซึ่งนอนอยู่บนแคร่ไม้

"ตาแก่นี่รู้สึกตัวแล้ว นาย!"

คะหยิ่นกับส่างปา ร้องออกมาพร้อมกันอย่างยินดี

ดาริน วราฤทธิ์ ลืมเรื่องอื่นใดลงชั่วขณะในทันทีนั้น ปราดเข้าไปที่ร่างของคนเจ็บ ซึ่งขณะนี้กำลังพยายามจะเปิดเปลือกตาขึ้นพร้อมกับการเคลื่อนไหวกระดุกกระดิกของร่างกายซึ่งนอนสงบนิ่งรวมกับคนปราศจากวิญญาณมาเป็นเวลานาน คนอื่นๆ ก็รุมล้อมเข้ามารอบด้าน

แล้วจอมโหดรหัสยะก็โผล่เข้ามาอย่างกะทันหัน ดูเหมือนว่าทหารยามที่เฝ้าอยู่หน้ากระโจมคนเจ็บ จะวิ่งออกไปรายงานให้ทราบ บุรุษผู้มีอำนาจเต็มในกองทัพ เดินอาดๆ ตรงเข้าไปยังแคร่ของที่ปรึกษาฝ่ายทหาร เพียงชั่วระยะไม่นานภายหลังเมื่อกุตะมะลืมตาขึ้น

เชษฐา วราฤทธิ์ ทำสัญญาณให้ฝ่ายของเขาทุกคนถอยห่างออกมาก่อน เพื่อเปิดโอกาสให้รหัสยะและนายทัพที่ติดตามมาอย่างใกล้ชิด 4-5 คนเหล่านั้น ได้มีโอกาสเห็นอาการของคนเจ็บอย่างถนัด โดยไม่เข้าไปเกี่ยวข้องด้วย แต่เฝ้าจับตาดูอยู่เงียบๆ

อุปราชพระอนุชาเข้าไปยืนกอดอก จ้องคนเจ็บในระยะใกล้ชิด แม่ทัพนายกองคนอื่นๆ ก็รุมล้อมเข้าจับต้องกายกุตะ-มะ มีการพูดจาทักทายกันระหว่างคนเจ็บที่เพิ่งฟื้น กับรหัสยะและนายทหารชั้นสำคัญเหล่านั้น สิ่งที่จะซ่อนเร้นเสียมิได้ก็คือความตื่นเต้นยินดี ที่เห็นกุตะมะได้สติฟื้นขึ้นจนสามารถพูดจาโต้ตอบได้ สังเกตเห็นได้จากท่าทีและน้ำเสียงของคนเหล่านั้นระหว่างพูดกันเองและพูดกับคนเจ็บ

ครู่ใหญ่ทีเดียว ก่อนที่รหัสยะจะค่อยๆ หันกลับมาทางฝ่ายเชลย ซึ่งยืนสงบนิ่งรวมหมู่กันอยู่ แววตากระด้างกลอก-

กลิ้งเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมคดโกงนานาประการ จ้องไปตามใบหน้าของแต่ละคนตามลำดับ และแล้วก็มาหยุดนิ่งอยู่ที่หมอดารินพร้อมกับรอยยิ้ม ซึ่งจะดูอย่างไรก็ไม่สามารถจะช่วยให้เกิดความน่าไว้วางใจใด ๆ ได้ทั้งสิ้น

"นางเป็นหมอผู้สามารถมาก กุตะมะเห็นจะรอดตายแน่ในครั้งนี้ และเรา...ขอขอบใจนางที่ช่วยชีวิตคนของเราไว้ได้สำเร็จ"

เสียงแหบห้าว เต็มไปด้วยอำนาจนั้นเอ่ยขึ้น

ดารินสั่นศีรษะช้า ๆ ตอบว่า

"เรายังไม่อาจรับรองได้แน่นอนว่า กุตะมะจะรอดตายในครั้งนี้หรือไม่ ขณะนี้ เขาเพียงแต่ฟื้นคืนสติ รู้สึกตัวขึ้นมาเท่านั้น แต่อาการยังอยู่ในข่ายอันตรายยิ่ง หากท่านต้องการจะให้กุตะมะปลอดภัยอย่างแท้จริง ท่านต้องยินยอมให้เขาอยู่ในความดูแลอย่างใกล้ชิดของเราติดต่อกันไปจนกว่าตะวันขึ้นพรุ่งนี้ โดยฝ่ายท่านอย่าได้เข้ามายุ่งเกี่ยวใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจากเพียงแค่เยี่ยมดูอาการอย่างเดียวเท่านั้น"

อุปราชพระอนุชา สีหน้าเปลี่ยนไปนิดหนึ่งจากคำขู่อันฉลาดนั้น หันไปสบตาคณะนายทัพนายกองที่แวดล้อมอยู่ แล้วก้มหัวลงนิดหนึ่งอย่างจำนน

"ก็สุดแต่นางเถิด นางเป็นผู้รักษากุตะมะในขณะนี้ จะให้การรักษาพยาบาลอย่างใดก็แล้วแต่ ขอเพียงให้กุตะมะปลอดภัยเท่านั้น ทางเราจะปฏิบัติตามที่นางต้องการทุกอย่าง"

"ท่านทราบแล้วมิใช่หรือว่า คนเจ็บต้องการพักนิ่ง ๆ อยู่กับที่ก่อน โดยจะเคลื่อนย้ายเดินทางให้กระทบกระเทือนใด ๆ ไม่ได้เลย"

รหัสยะผงกหัวอีกครั้ง "เราทราบแล้ว...แต่ กุตะมะจะต้องนอนอยู่กับที่เช่นนี้ไปนานสักเท่าใด?"

"พรุ่งนี้ ถ้าเราเห็นว่าอาการของเขาปลอดภัย ก็อาจเคลื่อนย้ายเดินทางได้ โดยการให้ทหารต่อแคร่หามเขาไป หรือมิฉะนั้นก็ให้เขานอนไปบนเกวียนเทียมซึ่งเคลื่อนที่ไปอย่างช้า ๆ หลีกเลี่ยงต่อการกระเทือนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้"

"ทุกอย่างจะเป็นไปตามข้อแนะนำของนาง ขอให้นางใช้ฝีมือในการรักษากุตะมะให้เต็มที่เถิด ทางฝ่ายเราจะให้ความสะดวกแก่พวกนางเท่าที่จะสามารถ"

"ดีมาก! รหัสยะ เดี๋ยวนี้ท่านคงเห็นอยู่แล้วว่า ชีวิตทุกชีวิตในโลกนี้ย่อมมีค่าเสมอ การมองกันในแง่ดี การเอื้ออารีและเป็นมิตรชอบแต่จะเกิดคุณประโยชน์ อย่างน้อยที่สุดในกรณีของกุตะมะ พวกเราก็พิสูจน์ให้ท่านเห็นแล้วว่า พวกเรามาดี ไม่ได้มาร้าย สมควรแล้วหรือที่พวกท่านจะเห็นเราเป็นศัตรู ถึงกับยกกองทหารมาจับกุมเป็นเชลยกล่าวโทษกันอย่างร้ายแรงถึงเช่นนี้"

เชษฐากล่าวขึ้นบ้าง รหัสยะแค่นยิ้ม

"เราเป็นทหารของแผ่นดิน เราปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมาจากเจ้าเหนือหัว จึงไม่ขอแสดงความเห็นใด ๆ ทั้งสิ้น หากท่านมีเหตุผลอย่างใด ก็จงไปแสดงกับกษัตริย์สิงหราเองเถิด ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับเจ้าแผ่นดินของเรา สิ่งที่เราจะทำได้ในขณะนี้ก็คือ ผ่อนปรนให้พวกท่านได้รับความสะดวกสบายตามสมควรในระหว่างถูกควบคุมเป็นเชลยนี้ ตอบแทนเป็นความชอบที่ท่านรักษาพยาบาลช่วยชีวิตกุตะมะไว้"

กล่าวจบ อุปราชพระอนุชาก็โบกมือกับคนของตน ก้าวเดินจะผละออกจากกระโจมพักไป แต่ดารินก้าวเข้าไปขวางหน้าไว้ก่อน

"เดี๋ยวก่อน รหัสยะ..."

จอมทัพทมิฬหยุดชะงัก

"นางมีอะไรที่จะพูดกับเราอีกหรือ?"

"ท่านคงไม่ลืมสัญญาที่ให้ไว้กับเราไม่ใช่หรือ นั่นก็คือหากเราทำให้กุตะมะฟื้นขึ้นมาได้ ท่านจะยอมให้เรารักษานักโทษที่บาดเจ็บเหล่านั้นด้วย"

สัญญาณหงุดหงิดไม่สบอารมณ์สำแดงขึ้นบนใบหน้านั้นอีกครั้ง มาเรียกล่าวช้า ๆ มาอีกคนหนึ่ง ลอย ๆ ว่า

"สัจจะวาจา เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับมหาบุรุษผู้นำของคนหมู่มาก แต่สัจจะวาจา ย่อมไม่สำคัญในหมู่ทารก สตรีเพศ หรือโจรถ่อยสถุล"

"ฮึอม์ ! วาจาของนางสำคัญมาก...นางผู้มีผมสีทอง"

รหัสยะครางหนัก ๆ ในลำคอ พร้อมกับยิ้ม เมื่อหันไปจ้องมาเรียแล้วประกาศออกมาว่า

"ขอให้พวกท่านทั้งหลายรู้ไว้เถิดว่า สัจจะวาจา หาใช่สิ่งที่มหาบุรุษที่ชาญฉลาดอย่างแท้จริง จะต้องสนใจรักษาไว้ไม่ เพราะมันเป็นสิ่งโง่บัดซบ ที่ก่อให้เกิดความผูกพันอันไร้ประโยชน์"

ไชยยันต์ผิวปากหวือ หันมองหน้าพรรคพวกทุกคน พูดออกมาดัง ๆ ว่า

"ปรัชญาแท้ทีเดียว ที่ ฯพณฯ ท่านพูดออกมาเช่นนี้ จริงของท่านแล้ว! ไม่เพียงแต่ในโลกแคบ ๆ ของมรกตนครแห่งนี้

เท่านั้น แม้โลกอันกว้างใหญ่ไพศาลเบื้องนอก พวกเราเคยเห็นมหาบุรุษท่านใดโง่เง่านับถือสัจจะวาจาอยู่บ้าง นี่ซิ ถึงจะเรียกว่ามหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่โดยแท้ ขอปรบมือหน่อย"

กล่าวจบ ไชยยันต์ก็ตบมือให้ด้วยสีหน้าอันซาบซึ้ง

อุปราชพระอนุชาหันขวับมองหน้า ยืนอึ้งพุงกระเพื่อมอยู่เป็นครู่ดูคล้าย ๆ จะพยายามใช้สติปัญญาคิด เค้าหน้าไม่ส่อให้เห็นว่าจะพอใจหรือไม่พอใจ ต่อคำสรรเสริญยกย่องของไชยยันต์แต่อย่างใด แล้วสะบัดคำพูดห้วน ๆ มาอย่างไว้ลายว่า

"ระวังปากที่เปราะของเจ้าไว้บ้าง โทษของมันผู้ใดที่วาจาเราะร้ายหมิ่นแม่ทัพผู้ถืออาญาสิทธิ์ระหว่างออกศึกสงครามก็คือ การตัดลิ้น..."

พลางหันมาทางหมอดาริน

"เอาละ เรายอมให้นางรักษาเยียวยานักโทษบาดเจ็บเหล่านั้นได้ดังประสงค์ แต่อย่าได้ทำอะไรให้นอกเหนือไปกว่านั้น จำไว้!"

หญิงสาวยิ้มออกมาอย่างยินดี

"ขอบใจมาก รหัสยะ แต่เราได้ทราบว่าในจำนวนนักโทษ 7 คนที่ท่านจับได้นั้น ท่านได้ประหารเสียแล้วคนหนึ่งแล้วไม่ใช่หรือ เมื่อสักครู่ใหญ่นี่เอง"

"ใช่แล้ว"

"ด้วยวิธีตัดแขน ตัดขา แล้วปล่อยให้ตายไปอย่างช้า ๆ"

เชษฐาเสริมมาโดยเร็ว จอมทัพทมิฬพยักหน้าอีกครั้ง

"ท่านจะออกไปดูก็ได้ ซากของมันยังทิ้งอยู่กลางลานโน่น"

"ท่านไม่มีความรู้สึกบอกกับตนเองบ้างเลยหรือว่า วิธีเช่นนั้นเป็นวิธีที่โหดร้ายอำมหิตทารุณเลือดเย็นที่สุด ซึ่งมนุษย์ไม่พึงควรปฏิบัติต่อเพื่อนมนุษย์ แม้จะเป็นฝ่ายศัตรูก็ตามที"

รหัสยะแหงนหน้าหัวเราะ เหมือนจะขบขันในถ้อยคำของเชษฐาเสียเต็มประดา

"ท่านใช้อะไรมาเป็นมาตรฐานหลักเกณฑ์ ว่าลักษณะอย่างใดบ้างที่มนุษย์ไม่พึงควรปฏิบัติต่อมนุษย์ ธนูที่ลอบยิงมาเพื่อหมายสังหารเรา แต่ไปถูกเอากุตะมะดอกนี้ สมควรหรือไม่ที่มนุษย์จะพึงปฏิบัติต่อมนุษย์ หรือว่าท่านเห็นสมควรแล้ว?... แม่ทัพนายกองของเราหากพลั้งพลาด ถูกพวกโจรเหล่านี้จับได้อนาคตของเขาเป็นอย่างไร ท่านเคยทราบบ้างหรือไม่?"

เชษฐารู้สึกตัวว่าเขลาไปถนัด เขาไม่อยู่ในฐานะจะพูดอะไรกับรหัสยะ ในเรื่องนอกเหนือไปจากสวัสดิภาพของหมู่คณะตนเองได้เลย และระหว่างทหารหลวงมรกตนครกับกลุ่มโจรนี้ แน่ละ จะต้องเป็นไม้เบื่อไม้เมาคู่แค้นอาฆาตกันอย่างสาหัสสากรรจ์ทีเดียว เพราะฉะนั้นย่อมป่วยการที่เขาจะแสดงความเห็นหรือตำหนิอะไร ในปฏิบัติการของกองทัพหน่วยกวาดล้างนี้ ในสิ่งที่นอกเหนือจากการห้ามปรามสกัดกั้นไว้ได้

"เห็นไหม ฯพณฯ ท่านพูดได้หลักแหลม แกก็ไม่น่าจะไปยุ่งเลยนี่นา เชษฐา มันเรื่องภายในของเขา ไม่ใช่เรื่องของเราสักนิด ระวังจะถูกข้อหาว่าฝักใฝ่กับพวกโจร เราเองที่มากันนี่ก็เป็นพลเมืองดีด้วยกันทุกคน เราควรจะอยู่ข้างฝ่ายรัฐบาลทหารหลวง ไม่ใช่ไปมัวห่วงพวกโจรก่อการร้าย เข้าเมืองเขาไม่มีพาสปอร์ต ไม่ขอวีซ่านี่ก็ผิดพอแรงแล้ว"

คงจะเกลียดขี้หน้า รำคาญไชยยันต์เต็มที รหัสยะสะบัดหน้าพรืดเดินผละออกจากกระโจมไปอย่างผลุนผลัน ปล่อยให้เชลยผู้ปากเปราะกวนโทโส พูดเรื่อยเจื้อยไปคนเดียว

189

พอร่างของจอมทัพทมิฬลับออกไปจากที่นั่นทั้งหมด ก็เคลื่อนเข้ามาที่กุตะมะอีกครั้ง ขุน-พลผู้เฒ่ากวาดตาอันอิดโรยไปยังอาคันตุกะต่างแดนทุกคนที่แวดล้อมอยู่ด้วยอาการมึนงงฉงนใจ พยา-ยามจะยันกายลุกขึ้นนั่ง แต่หมอดาริมกดอกไว้ บังคับให้นอนนิ่งตามเดิม

“อย่าเพิ่งเคลื่อนไหว กุตะมะ ท่านยังไม่มีกำลังพอในขณะนี้ จงนอนพักให้สบายเถิด กองทัพนี้อยู่ในระหว่างการพักพล ไม่มีอะไรที่ท่านจะต้องห่วงกังวลทั้งสิ้น”

ที่ปรึษาฝ่ายทหารของมรกตนคร นอนลืมตานิ่งอยู่เป็นเวลานานก่อนที่จะเอ่ยออกมาด้วยเสียงแหบเบาว่า

“เราได้ทราบจากท่านอุปราชรหัสยะว่า นางเป็นผู้รักษาเราให้รอดชีวิต จากธนูของโจร...”

ดารินยิ้มให้อย่างปรานีจากใจจริง

"ไม่ใช่เราคนเดียวหรอก กุตะมะ ที่ช่วยชีวิตท่านไว้ในครั้งนี้ แต่พวกเราที่ตกเป็นเชลยของท่านทุกคนนี่แหละ ที่ช่วยกัน โชคดีมากที่รหัสยะยินยอมให้พวกเราเข้าทำการรักษาถอนพิษธนูให้แก่ท่าน เราต้องช่วยกันอ้อนวอนเขาอยู่นานทีเดียวกว่าที่เขาจะยอมตกลง และเรายินดีมากที่เห็นท่านฟื้นขึ้นมาได้"

"น่าประหลาด...ที่พวกท่านช่วยชีวิตเราไว้..."

ขุนพลเฒ่าพึมพำ ยังไม่วายงุนงง

"ไม่น่าประหลาดอะไรเลย ท่านผู้เฒ่า..."

เชษฐาพูดอ่อนโยน เอื้อมมือมาจับแขนกุตะมะไว้

"เราบอกแล้วว่าเราเป็นมิตรกับท่าน และทุกคนในแผ่นดินนี้ ไม่ว่าจะเป็นท่านหรือใครก็ตาม เมื่อเจ็บป่วยต้องการความช่วยเหลือ หากเราสามารถจะช่วยได้ เราก็จะช่วยในทันที"

กุตะมะอึ้ง ไม่มีคำพูดใด ๆ ทั้งสิ้น ได้แต่จ้องหน้าแต่ละคนที่ห้อมล้อมอยู่ และมาจับนิ่งอยู่ที่หมอดาริน **แววตาคู่นั้นบอกถึงความตกเป็นหนี้บุญคุณเกินกว่าที่จะเอ่ยออกมาเป็นวาจาเช่นใดได้**

ดารินตรวจอาการโดยละเอียดอีกครั้ง หล่อนรู้ได้ทันทีว่ากุตะมะปลอดภัยดีที่สุดแล้ว เพียงแต่อิดโรยอ่อนเพลีย และเหลือเพียงแค่บาดแผลจากคมธนูเท่านั้นที่จะต้องรักษา ซึ่งไม่มีอะไรยุ่งยากหนักใจเลย แล้วก็หว่านล้อมอธิบายให้ขุนพลเฒ่าทราบว่า รหัสยะมอบทุกสิ่งทุกอย่างในหน้าที่รักษาพยาบาลให้แก่หล่อนโดยสิทธิ์ขาด เพื่อไม่ให้เกิดอาการต่อต้าน ปฏิเสธดื้อดึงในการวางยา ซึ่งกุตะมะก็พยักหน้ารับทราบโดยดี จาก

นั้นหล่อนก็ฉีดยาและให้ยากินอีกชุดหนึ่ง ชั่วไม่นานต่อมา ที่ปรึกษาฝ่ายทหารของมรกตนครก็หลับไปอย่างสงบ

"อย่าเพิ่งรบกวนอะไร ปล่อยให้แกหลับพักไปก่อน
ในตอนนี้..."

หล่อนกระซิบบอกกับพรรคพวกทุกคน

"ประมาณ 4 หรือ 5 ทุ่มคืนนี้ แกจะตื่นขึ้นอีกครั้ง และสบายกว่านี้ เราจะคุยกับแกในตอนนั้น เชื่อว่าคราวนี้คงล้วงอะไรต่ออะไรออกมาได้หมดสิ้นทีเดียว"

เชษฐาเข้ามาโอบไหล่น้องสาวไว้

"วางแผนได้ดีมาก น้อย ที่หาทางให้กุตะมะอยู่ในความดูแลของพวกเราตามลำพังตลอดทั้งคืนนี้ โดยไม่ให้พวกนั้นมายุ่งเกี่ยวด้วย"

"อาการคนแก่พ้นขีดอันตรายแล้วไม่ใช่หรือน้อย คะหยิ่นกับส่างปาบอกฉัน"

มาเรียพูดเบา ๆ ทั้งหมดอยู่ในอาการซุบซิบหารือกัน

"ใช่ ตัวยาสมุนไพรของสองคนนั่น ดูดยาพิษออกจากกระแสโลหิตของแกหมดเกลี้ยงแล้ว คนเจ็บอ่อนเพลียจากการเสียเลือด กับฤทธิ์ตกค้างของพิษบ้างเท่านั้น แต่ฉันขู่รหัสยะไว้เพื่อจะหาทางถ่วงเวลาตามแผนของเรา ตอนนี้ก็ให้ยากดประสาทไว้เพื่อให้แกนอนพัก ดูเหมือนคนจะตายมิตายแหล่ความจริง ถ้าจะเคลื่อนย้ายเดินทางกันเดี๋ยวนี้เลยก็ยังได้ แต่เราต้องสร้างสถานการณ์ผัดไปให้ถึงพรุ่งนี้อย่างที่กำหนดกันไว้"

"ใส!..."

ไชยยันต์ร้องขึ้นอย่างกระหยิ่มใจ

"โชคช่วยเราเป็นอย่างมากที่บันดาลให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นอย่างไม่คาดฝัน ถ้าไม่เกิดอุปัทวเหตุขึ้นกับตาเฒ่านี่ เรายังคงมืดมนไปหมด มองไม่เห็นลู่ทางอะไรทั้งสิ้น เอาละเรื่องทางกุตะมะนี่เรียบร้อยไปแล้ว เราหาทางไปเยี่ยมพวก ผกค. เอ๊ย! พวกโจรนั่นกันเถอะ ท่านจอมพลรหัสยะอนุมัติให้เธอแล้วไม่ใช่หรือน้อย?"

ดารินกับมาเรียจุ๊ปากเบา ๆ มองหน้าอดีตนายทหารปืนใหญ่อย่างรำคาญใจเต็มทน

"จริง ๆ นะ ไชยยันต์ ถ้าเจ้าอ้วนนั่นมาลากลิ้นของเธอออกมาสับเหมือนอย่างที่มันเคยพูดไว้ละก็ ฉันจะสนับสนุนมันอย่างเต็มที่เลย ปากเสียจริง ๆ แก้ไม่หาย เหตุการณ์คับขันเข้าด้ายเข้าเข็ม จะเป็นหรือตายยังไม่รู้ กลับเห็นเป็นเรื่องเล่นไปหมด ประเดี๋ยวบอกให้เมย์ตบซ้ายตบขวาเสียเลย"

ดารินบ่นอย่างหัวเสีย แล้วหันไปทางจอมมัคคุเทศก์ ผู้ตลอดเวลาสงบเฉย ปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นหน้าที่ของฝ่ายนายจ้างเขา ตาต่อตาพบกัน หล่อนยิ้มให้นิดหนึ่ง

"ฉันรู้สึกว่า ระยะนี้คุณสงวนท่าทีที่สุด ไม่ยอมร่วมออกความเห็นอะไรกับพวกเราเลย นอกจากจะทำตามคำสั่งอย่างเดียวเท่านั้น"

"ผมเห็นว่า นายจ้างของผมทุกท่านมีความเห็นที่รอบคอบรัดกุมดีที่สุดแล้ว"

“ตั้งแต่แงซายหายไป ฉันสังเกตเห็นว่า เขาเต็มไปด้วยความคิดและคิด และเงียบขรึมไปอย่างผิดสังเกต” มาเรียว่า

ทุกคนหันมาพินิจหน้าจอมมัคคุเทศก์เป็นตาเดียว

รพินทร์ ไพรวัลย์หัวเราะเบา ๆ

“ขอทุกท่านอย่าได้กังขาอะไรไปเลย ผมเป็นนายรพินทร์ ไพรวัลย์ พรานนำทางลูกจ้างผู้ซื่อสัตย์คนเดิมอยู่เสมอ และพร้อมที่จะตายก่อนนายจ้างทุกคนอยู่เหมือนเดิม ถูกแล้วครับ การที่แงซายหายไปจากพวกเราทั้งหมด ทำให้ผมต้องคิด และคิด...”

“คิดอะไร?”

“คิดว่า สิ่งที่เขา ‘เคยพูด’ กับผมไว้ ซึ่งผมเข้าใจว่าเป็นเรื่องโกหกพกลมที่สุดนั้น มันกลายเป็น ‘ความจริง’ ทุกอย่างชนิดที่ไม่น่าจะเป็นจริงขึ้นมาได้”

และก่อนที่นายจ้างของเขาจะทันมีโอกาสได้เฉลียวคิดลึกอย่างใดในประโยคนั้น พรานใหญ่ก็ลุกขึ้นยืน กล่าวติดต่อมาว่า

“คุณหมอดารินกับพวกเรา จะไปเยี่ยมนักโทษพวกนั้นไม่ใช่หรือครับ เชิญเลย ผมจะนำไปเดี๋ยวนี้ มีหลายคนที่ควรได้รับการทำบาดแผล และเยียวยาเพื่อบรรเทาความเจ็บปวด”

ทุกคนของฝ่ายเจ้านาย ต้องการจะออกไปสังสรรค์ดูท่าทีของนักโทษที่ถูกกล่าวหาว่ากระด้างกระเดื่องต่อแผ่นดิน ซึ่งจะต้องได้รับโทษถึงประหารด้วยกันทั้งหมด รพินทร์ ไพรวัลย์มองไม่เห็นความจำเป็นในข้อที่ว่า เหตุใดเขาจึงจะต้องกีดกันใครไว้ กลับดีเสียอีกที่ทุกคนจะได้ร่วมกันเข้าไปเห็นใกล้ชิดกับกลุ่ม

นักโทษพวกนั้นด้วยตนเองดังนั้น เขาจึงรับข้อเสนอของนายจ้างทุกคนที่จะขอไปพร้อม ๆ กัน แล้วก็สั่งให้บุญคำกับพรานพื้นเมืองทั้งหมดอยู่แต่เฉพาะภายในกระโจมพัก ทำหน้าที่ดูแลกุตะมะแทนไปพลาง ๆ โดยบอกให้รู้ว่าจะไปไหน

"เราไปกันทั้งหมด 5 คน เพื่อเข้าเยี่ยมนักโทษพวกนั้น รหัสยะหรือทหารที่ควบคุมอยู่จะยอมหรือ?"

เชษฐาหารือขึ้นอย่างไม่แน่ใจ

"ผมคิดว่า เราจะไปกันเพียงคนเดียว หรือสักกี่คนก็ไม่น่าจะเป็นปัญหาหรอกครับ ตราบใดที่รหัสยะได้ลั่นปากอนุญาตไว้แล้ว ถ้าทหารผู้ควบคุมนักโทษขัดขวางอย่างไร ผมจะหาทางอธิบายให้เขาเข้าใจเอง เราทั้ง 5 คนแสดงตัวเป็นหมอกันหมดทุกคน แต่เป็นหมอลูกมือของหมอดาริน ผู้จะเข้าไปในการช่วยเหลือตามหน้าที่"

"ถ้างั้นลองดู"

ท่านหัวหน้าคณะว่า

จอมมัคคุเทศก์ก้มลงหิ้วหีบเครื่องมือเวชภัณฑ์ของแพทย์ใหญ่ประจำคณะ โดยหิ้วไปทั้งหีบ หมอดารินยิ้มให้เขาในความเข้าใจต่อสถานการณ์และเต็มไปด้วยความคล่องแคล่วฉับไวนั้น แล้วทั้งห้าคนก็พากันเดินออกมาจากกระโจม อันเป็นโรงพยาบาลสนามของขุนพลกุตะมะ

บริเวณละเมาะในละแวกนั้น บัดนี้กลายเป็นค่ายพัก พลกองทัพกวาดล้างของจอมศึกรหัสยะไปเสียแล้ว สังเกตเห็น

ได้จากการขึงกระโจมพักเรียงรายอยู่เป็นหมวดหมู่ แสดงให้เห็นว่า กองทัพจะหยุดพักแรมคืนนี้ ณ ที่นี้ โดยยังไม่เคลื่อนย้ายไปไหนก่อนทั้งสิ้น

อาณาบริเวณของค่ายพักจะขยายกว้างออกไปในรัศมีเท่าใดบ้าง ไม่สามารถจะคะเนได้จากสายตาแค่กวาดสำรวจ แต่ก็รู้ได้ทันทีว่า ตำแหน่งที่วางกระโจมพักของกุตะมะ ย่อมเป็นใจกลางของค่ายพักพลอันมีจำนวนมากมายเหล่านั้น ม้าศึกซึ่งว่างเว้นจากหน้าที่ชั่วคราวถูกผูกรวมกันอยู่ตามต้นไม้เป็นหมู่ ๆ ยกเว้นแต่พวกเวรยามหรือหน่วยลาดตะเวน ซึ่งขี่เหยาะห่าง ๆ ตรวจตราอยู่ไปมา

เชลยทั้ง 5 ซึ่งบัดนี้เป็นอิสระพอสมควร และกลายเป็นส่วนหนึ่งของกองทัพ ช่วยกันใช้สายตากวาดสังเกตไปรอบด้านเท่าที่พอจะมองเห็นได้ ขณะที่พากันเดินรวมกลุ่มตัดทางไปในระหว่างกระโจมพักอันกลาดเกลื่อนเหล่านี้ ภายใต้การนำของรพินทร์ ผู้รู้ลู่ทางดีอยู่แล้วและก็พากันมายืนตะลึงมองอยู่ที่ซากศพของนักโทษโจร ซึ่งถูกตัดแขนขาขาดทั้งสี่ด้าน นอนกลิ้งสิ้นชีวิตอย่างน่าทุเรศอยู่กลางลานกว้างบริเวณหนึ่ง ด้วยความรู้สึกอันยากที่จะบรรยาย

ชายผู้นี้ถูกประหารอย่างเหี้ยมโหดทารุณ ในระหว่างที่ฝ่ายเชลยทุกคนกำลังสาละวนช่วยเหลือรักษาพยาบาลกุตะมะอยู่ในกระโจมพักนั่นเอง

ดารินกับมาเรีย ยืนกายสั่นหน้าซีดเผือดต่อสภาพอันชวนหวาดเสียวสยองขวัญนั้น เชษฐามองเฉย ๆ ในลักษณะปลงแต่ใบหน้าเครียดเต็มไปด้วยริ้วร้อย ไชยยันต์ไม่กล้าดูเต็มตานัก

หันหน้าหนีไปทางหนึ่ง รพินทร์ไม่ปล่อยเวลาให้ฝ่ายนายจ้างเขาพิจารณาที่ซากนั้นนาน รีบสะกิดให้ผละพ้นมาเสียโดยเร็ว

บริเวณอันเป็นที่ควบคุมนักโทษ อยู่ชิดริมธาร ไม่ไกลจากลานประหารที่ศพนอนกลิ้งอยู่เท่าใดนัก ปลูกเป็นเพิงหมาแหงน หลังคาคุมสะด้วยกิ่งไม้ลวก ๆ และพื้นเบื้องล่างปูด้วยใบไม้ ทั้งหกชายฉกรรจ์นั่งสงบนิ่งในลักษณะชันเข่าเป็นแถวเรียงเดี่ยว ตามสายโซ่ที่ถูกมัดข้อเท้าไว้ **ทุกคนเหม่อมองออกไปยังซากศพของพรรคพวกกันเอง ที่ถูกทิ้งประจานอยู่โดยยังไม่ได้เคลื่อนย้าย สายตาเหล่านั้นเงียบขรึมปราศจากความรู้สึกใด ๆ ให้อ่านได้ สิ่งที่พอจะเห็นชัดก็คือความเข้ม-แข็งเด็ดเดี่ยว ปราศจากความย่อท้อต่อสถานการณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น** มีทหารหมู่หนึ่งประมาณ 12 คน ยืนถือหอกเฝ้าควบคุมอยู่อย่างแข็งแรงรอบเพิงพักเป็นวงกลม

เมื่อทั้งห้าคน ภายใต้การนำของรพินทร์ เดินตรงเข้ามาถึงและทำท่าจะก้าวล้ำไปในเพิง ทหารคนหนึ่งคงเป็นหัวหน้าหมู่ยามก็ก้าวพรวดออกมาสกัดหน้าพร้อมกับหอกในมือที่ยื่นออกมาขวางไว้

“โดยคำสั่งของอุปราชหัสยะผู้เป็นจอมทัพ ให้พวกเราเข้าไปรักษาเยียวยาบาดแผลของนักโทษเหล่านั้น ให้ทุกคนมีชีวิตรอด เพื่อนำตัวไปสู่การพิพากษาตัดสินในเมือง โดยไม่ให้ใครล้มตายลงเสียก่อน”

รพินทร์พูดขึ้นช้า ๆ อย่างชัดเจน

ยามร่างยักษ์ผู้นั้นจ้องเขาและทุกคนอย่างประหลาดใจ มีอาการเหมือนจะเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แล้วตอบด้วยเสียงกระด้างว่า

"แต่เราไม่ได้รับคำสั่งของท่านจอมทัพในสิ่งที่ท่านบอกนี้เลย"

"ไม่มีเหตุผลใด ๆ ที่เราจะมาโกหกเจ้าหรอก การขัดขวางไว้ อาจทำให้เจ้าได้รับโทษจากจอมทัพ"

เจ้านั่นชักลังเล สองจิตสองใจ

"ถ้าเช่นนั้น ขอให้เราได้แน่ใจสิ่งที่ท่านอ้างนี่เสียก่อน..."

กล่าวพลาง หัวหน้าหมู่ควบคุมนักโทษ ก็หันไปตะโกนสั่งกับทหารใต้บังคับบัญชาซึ่งรับคำแล้วก็วิ่งไปโดยเร็ว อาจไปสอบถามความเอาจากนายทหารชั้นที่เหนือขึ้นไป หรืออย่างใดไม่ทราบได้ แต่ครู่เดียวก็วิ่งหน้าตื่นมาซุบซิบบอกความกับหัวหน้าหมู่

สีหน้าอันถมึงทึงกร้านกระด้างนั้น จึงเปลี่ยนไป ก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง

"เชิญท่านเข้าไปได้ แต่อย่าพยายามช่วยเหลือนักโทษเหล่านั้นหนีรอดไปได้เป็นอันขาด"

ดารินยิ้มออกมาได้ เอามือลูบที่ทรวงอกอันกว้างใหญ่ของทหารยามผู้นั้น พร้อมกับกล่าวว่า

"เจ้าเป็นทหารที่เข้มแข็งเคร่งครัดต่อหน้าที่ดีมาก แต่โง่ไปนิด เราเพียงแต่จะเข้าไปช่วยดูบาดแผลของนักโทษเหล่านั้นเท่านั้น ถ้าเรามีปัญญาช่วยให้นักโทษของเจ้าหนีรอดไปได้ พวกเราเองหาทางหนีรอดไปจากการจับกุมของกองทัพนี้ไม่ดีกว่าหรือ เพราะเราก็ถูกจับเป็นเชลย และถูกควบคุมตัวเหมือนกัน แม้จะไม่มีการพันธนาการผูกมัดก็ตาม...เอาละ เจ้ารู้ความดีแล้วว่า นี่เป็นคำสั่งของนายเหนือหัวของเจ้า เพราะฉะนั้น เจ้าและพวก

เจ้าจงหลีกห่างออกไป อย่าได้เข้ามาเกะกะต่อการปฏิบัติงานของพวกเรา มิฉะนั้น เราจะรายงานให้จอมทัพทราบว่า พวกเจ้าพยายามขัดขวางในคำสั่งที่เราได้รับบัญชาใช้มา”

ทหารยามหน้าถอดสีในบัดดล รีบออกคำสั่งเร็วปรื๋อกับลูกหมู่ทั้งหลาย ถอยออกไปคุมเชิงเฝ้าดูอยู่ห่าง ๆ ในทันที

แล้ว 5 คนของพวกเชลย ก็เคลื่อนเข้าไปถึงตัว 6 คน ของนักโทษผู้ถูกกล่าวหาว่าขบถต่อแผ่นดินของมรกตนคร ชายฉกรรจ์ผู้มีร่างกายฟกช้ำดำเขียวและเกรอะกรังไปด้วยโลหิตอันเกิดจากการต่อสู้ หรือมิฉะนั้นก็กลุ้มรุมทำร้าย บัดนี้เบิกตาจ้องมายังคณะของอาคันตุกะต่างแดน ซึ่งเคลื่อนเข้ามาทรุดกายรุมล้อมอยู่ในขณะนี้ด้วยความพิศวง เขาเหล่านั้นมองเห็นบุคคลคณะนี้เดินตรงเข้ามา และถูกหยุดชะงักด้วยการสกัดกั้นของยามก่อนแล้ว จนกระทั่งในที่สุด พวกทหารยามก็ถอยห่างออกไป ยินยอมให้คนชุดนี้เข้ามาจนใกล้ชิดพวกตน

แม้จะไม่รู้อะไรมาก่อนทั้งสิ้น สัญชาตญาณย่อมบอกให้หยั่งรู้ได้ทันทีว่า เป็นการเข้ามาพบเยี่ยงมิตรมากกว่าศัตรู แต่คนเหล่านั้นก็มีอาการเหมือนใบ้ หรือมิฉะนั้นก็สงวนท่าทีเต็มที่ เพราะไม่มีใครเอ่ยคำใดขึ้นทั้งสิ้น ได้แต่จ้องมองอย่างเดียว เป็นการมองที่เต็มไปด้วยคำถาม

“สหายทั้งหลาย...”

เชษฐากล่าวขึ้นแผ่วเบา แต่ก็ได้ยินชัดเจนไปในกลุ่มนักโทษเหล่านั้น

"อย่าระแวงแคลงใจอะไรพวกเราที่เข้ามาพบท่านนี้ทั้งสิ้น เราไม่เคยรู้จักพวกท่าน และพวกท่านก็ไม่เคยรู้จักเรา แต่เราเห็นพวกท่านบาดเจ็บมีบาดแผลเป็นที่ทรมาน เรามีเจตนาที่จะมารักษาเยียวยาบาดแผลของพวกท่านเท่าที่เราจะช่วยได้ หวังว่าพวกท่านคงไม่ขัดขืนและยินดีให้เราช่วยรักษา"

ทั้ง 6 คนเบิกตาค้าง เงี่ยหูฟัง แล้วค่อยๆ หันไปมองหน้ากันเองเหมือนจะพบกับสิ่งชวนมหัศจรรย์ใจที่สุด ครั้นแล้วคนหนึ่งดูจะมีอาวุโสกว่าทุกคน และมีบาดแผลค่อนข้างฉกรรจ์มากกว่าเพื่อน ก็เอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรก ด้วยเสียงแผ่วต่ำฉะฉานมั่นคงยิ่ง แสดงถึงความห้าวหาญและสุขุมในความคิด

"น่าประหลาด ท่านได้รับอนุญาตจากรหัสยะให้มาดูแลรักษาพวกเราได้อย่างไร มันเพิ่งจะลากเอาพวกเราไปฆ่าอย่างโหดร้ายเสียคนหนึ่งเมื่อครู่ใหญ่นี้เอง ศพยังนอนอยู่โน่น เรากำลังรอดูกันอยู่ว่า เมื่อไหร่มันจะเอาตัวพวกเราคนใดไปฆ่าอีก แต่นี่ท่านกลับอ้างว่า ท่านจะมาช่วยเยียวยาบาดแผลของพวกเรา"

ทั้งห้าคนมองตากัน แล้วปล่อยให้ท่านหัวหน้าคณะเป็นผู้เจรจาแทน

"เราไม่มีเล่ห์เหลี่ยม หรือหวังจะเป็นพิษภัยเช่นไรกับพวกท่านหรอก พวกท่านเป็นนักโทษของกองทัพนี้ ส่วนพวกเราเป็นอาคันตุกะแดนไกล หลงพลัดถิ่นเข้ามา และถูกกองทัพนี้จับกุมเป็นเชลยเช่นกัน เราไม่เคยรับทราบมาก่อนว่าแผ่นดินมรกตนครของท่านตกอยู่ในภาวะเช่นไร เพราะเป็นคนต่างแดนเพิ่งเข้ามาถึง แต่ในขณะที่เราถูกควบคุมตัวเดินทางมานี่ เรา

บังเอิญได้เห็นปฏิบัติการของกองทัพนี้ กระทำกับหมู่บ้านของท่านอย่างเหี้ยมโหดทารุณที่สุด เห็นการเผาผลาญทำลายล้าง เห็นการไล่ฆ่าฟันแม้กระทั่งเด็ก สตรี และคนชราอย่างชนิดไม่ยอมละเว้น แล้วก็เห็นพวกท่าน 7 คนชุดนี้ ถูกจับกุมคุมตัวร้อยด้วยโซ่ตรวนราวกับฝูงสัตว์ เป็นที่น่าอนาถใจ ทั้งๆ บางคนก็ต้องคมอาวุธบาดเจ็บเป็นที่เวทนา...”

ชายผู้นั้นหัวเราะกระชากออกมาอย่างเหี้ยมเกรียมขมขื่น เมื่อเชษฐาเว้นระยะคำพูดที่ใช้หว่านล้อม พลันกล่าวแทรกขึ้นว่า

“อ้อ! ท่านเห็นรึ?...เป็นการดีแล้วที่พวกท่าน อาคันตุกะต่างแดนได้มาเห็นชัดกับตา โดยไม่ต้องให้ประชาชาวมรกตนครส่วนใหญ่ทั้งหลายเป็นผู้บอกความแก่ท่าน มิฉะนั้นท่านอาจไม่เชื่อ...ขอให้ท่านรู้ไว้เถิดว่า สิ่งที่ท่านเห็นนั่นแหละคือปกติวิสัยของทหารหลวงมรกตนคร ภายใต้บัญชาการของอุปราชรหัสยะ ซึ่งมีสิงหรา กษัตริย์โฉดทรราชเป็นประมุข แผ่นดินนี้เต็มไปด้วยเลือดและน้ำตาของราษฎรไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินมากกว่า 20 ปีแล้ว”

ทุกคนของฝ่ายเชลยสบตากันอีกครั้ง หัวใจเริ่มเต้นแรง **การมีโอกาสได้ใกล้ชิดปราศรัยกับนักโทษของมรกตนครกำลังจะทำให้ข่าวที่แสวงหา คืบหน้าอย่างคาดไม่ถึงทีเดียว ต่างคันปากอยากจะป้อนคำถาม แต่ก็สู้ระงับไว้ คงเว้นหน้าที่นี้ให้นักการทูตอย่างเชษฐาเพียงผู้เดียว แล้วก็หูผึ่งคอยสดับฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ**

“มีเรื่องที่เราอยากจะสนทนากับพวกท่านมาก แต่เพื่อไม่ให้เสียเวลา และไม่ให้เป็นที่ผิดสังเกตของทหารยามเหล่านั้น ขอให้เราได้รักษาแผลของท่านไปพลาง”

เชษฐากล่าว พร้อมกับพยักหน้ากับน้องสาวเป็นความ-หมายดารินกับทุกคนก็ขยับเข้าไปใกล้ แต่ชายผู้นั้นยกแขนอันถูกพันธนาการด้วยสายโซ่ขึ้นขัดขวางไว้ก่อน

“ท่านยังไม่ได้ทำให้เราหายสงสัย”

“ท่านสงสัยพวกเราในข้อใด?”

“เราถามท่านว่า เหตุใดรหัสยะจึงยอมให้ท่านมาแสดงความปรารถนาดีกับพวกเราได้”

“ฟังนี่ เพื่อนยาก!”

หมอดารินกล่าวขึ้นในทันทีนั้น ขณะที่สบตานักโทษทุกคน ที่จ้องเขม็งเป็นตาเดียวมาอย่างหวาดระแวง พลางยิ้มให้

“รหัสยะจะไม่ยอมให้เราหรือใครมาแสดงความปรารถนาดีกับพวกท่านเป็นอันขาด นี่คือความจริง แต่รหัสยะมีเหตุอันต้องยอมจำนนแก่เราข้อหนึ่ง แม้จะไม่เต็มใจนักก็ตาม พวกท่านคงจำได้ ระหว่างที่พวกท่านถูกควบคุมตัวอยู่กลางลานหมู่บ้านได้มีพวกท่านคนหนึ่งหลบอยู่บนต้นไม้ ใช้ธนูอาบยาพิษลอบยิงมาที่รหัสยะ แต่กุตะมะผู้เฒ่าเผ่นเข้าขวางไว้ จึงรับเคราะห์แทนจากธนูดอกนั้น”

ชายผู้นั้นหัวเราะหึในลำคอ ตาวาวโรจน์พึมพำ

“ใช่แล้ว เราเห็น...มันจะต้องตายก่อนตะวันตกดินวันนี้เสียดายแต่ที่กุตะมะเข้าบังเจ้าถ่อยนั้นไว้เสียก่อน มิฉะนั้นศัตรูร้ายของประชาชนจะต้องจบสิ้นชีวิตลง น่าเสียดายนัก...”

“กุตะมะไม่ตายหรอก บัดนี้เขารอดชีวิตปลอดภัยแล้ว เราและพวกเราทั้งหมดนี่ช่วยกันรักษาบาดแผลจนเขาปลอดภัย แต่ก่อนที่จะช่วยชีวิตกุตะมะไว้ในครั้งนี้ เรามีข้อตกลงกับรหัสยะ

ไว้ประการหนึ่ง ถ้าเราสามารถช่วยชีวิตกุตะมะไว้ได้ เขาจะต้องยินยอมให้เรามาทำการดูแลรักษาบาดแผลให้พวกท่านด้วย จึงเมื่อกุตะมะฟื้น รหัสยะก็ไม่กล้าที่จะกลับคำพูด พวกท่านเข้าใจหรือยัง?"

นักโทษผู้ฉะฉาน ท่าทางจะเป็นหัวหน้าของทั้งหมดเท่าที่เหลืออยู่ในขณะนี้ขมวดคิ้ว จ้องหน้าดารินนิ่งไปชั่วครู่ ดูจะไม่สนใจไยดีหรือแสดงความเจ็บปวดทรมานจากบาดแผลที่อาบเลือดเกรอะกรังอยู่ในขณะนี้ทั้งสิ้น นอกจากแววพิศวง

ครั้นแล้วสีหน้าอันเคร่งเครียดหวาดระแวงนั้น ก็เริ่มผ่อนคลายลง

"เราเข้าใจแล้ว เป็นข้อเสนอแลกเปลี่ยนกัน แต่เราไม่เข้าใจว่า เหตุใดพวกท่านจึงจะต้องแสดงความห่วงใยปรารถนาดีต่อเรา"

"การแสดงความเมตตาปรานีกันเอง...ระหว่างมนุษย์ต่อมนุษย์เป็นสิ่งที่จะต้องมีอะไรเคลือบแฝงคลางแคลงด้วยหรือ เราไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับกองทัพนี้ และไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับพวกท่านด้วย แต่เมื่อเราเห็นคนเจ็บป่วยเป็นที่ทุกขเวทนาต่อสายตาเมื่ออยู่ในฐานะที่จะช่วยได้ เราก็อยากจะช่วย เมื่อเราช่วยกุตะมะให้รอดตายได้จากบาดแผลพิษธนู เหตุใดเราจึงจะช่วยความบาดเจ็บของพวกท่านบ้างไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่า แม้เราช่วยท่านให้พ้นบาดเจ็บทรมานนี้แล้ว พวกท่านก็อาจเดินทางไปสู่วาระสุดท้ายของชีวิตกันทั้งหมด...จากโทษทัณฑ์ที่ได้รับ ซึ่งนั่นมันนอกเหนืออำนาจที่เราจะช่วยไว้ได้ ถึงพวกเราเองนี่ก็เช่นกัน ยังไม่รู้อนาคตว่า การเป็นผู้ต่างแดนรุกล้ำเข้ามาเช่นนี้ จะได้รับ

โทษเช่นไรบ้างเมื่อถูกคุมตัวไปถึงหน้าพระพักตร์กษัตริย์สิงหรา เพราะฉะนั้นเพื่อเห็นแก่ความเป็นมิตร และปรารถนาดีของเราที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ร่วมโลก ขอให้เราได้มีโอกาสช่วยเหลือท่านเท่าที่จะช่วยได้ในขณะนี้ก่อนเถิด”

จากคำพูดอันอ่อนโยน เต็มไปด้วยเหตุผลของหมอดาริน ชายผู้นั้นมีแววตาอ่อนโยนลง หันไปมองหน้าพรรคพวกทุกคน แล้วพยักหน้าเป็นสัญญาณลงนิดหนึ่ง

เมื่อนั้นเอง ปฏิบัติการช่วยเหลือเยียวยาของฝ่ายที่เตรียมอยู่ก่อนแล้ว จึงสามารถทำได้โดยการยินยอมอย่างดุษณีของนักโทษผู้บาดเจ็บเหล่านั้น ทั้ง 5 คนช่วยกันตรวจดูบาด-แผลของนักโทษ และทำแผลให้ในทันที สุดแต่สภาพความหนักเบาของแต่ละคน ภายใต้อำนวยการของดาริน วราฤทธิ์

เชษฐากระซิบบอกพวกเขาให้ประวิงเวลาในการตบแต่งบาดแผลเยียวยาให้นานที่สุด เพื่อให้มีเวลาสอบซักสนทนาเป็นการค้นหาความจริงจากฝ่ายตรงข้ามกับกองทัพที่อ้างว่าเป็นฝ่ายทหารหลวง

บางคนเพียงแต่ใส่ยาพันแผลบางคนถูกเย็บและถูกฉีดยาเป็นที่น่าพอใจสำหรับหมอดารินว่า ทุกคนแข็งแรงทรหดเต็มไปด้วยกำลังใจกร้าวแกร่งยิ่งและจะเดินทางไปถึงเมืองภายใต้การควบคุมของทหารได้ โดยคงไม่มีใครทรุดหนักหรือล้มตายลงระหว่างทางแน่นอน หากไม่ถูกทำร้ายซ้ำเติม

“ที่ถูกประหารนอนตายอยู่นั่นชื่อวายุ เป็นหัวหน้าของ พวกเราทั้ง 6 คนนี่...”

ภายหลังจากความไว้วางใจได้เพิ่มขึ้น จากเมตตาธรรมที่ได้รับโดยไม่คาดฝัน ชายผู้นั้นเริ่มเปิดเผยความจริงด้วยเสียงแผ่วต่ำ ระหว่างการทำบาดแผล

“ตัวเราเองชื่อสุกรี อาวุโสกว่าทุกคนในกลุ่มของเรานี้”

“เราเสียใจกับพวกท่านทุกคน สุกรี...”

เชษฐาก้มลงพูดเบา ๆ ในระหว่างเอาผ้าพันบาดแผลให้ ซึ่งขณะนั้น น้องสาวเป็นผู้ฉีดยาระงับปวดและกันบาดทะยักให้คนเจ็บ

“วายุถูกลากตัวออกไปประหารทารุณต่อหน้าพวกท่านทุกคนโดยที่เราไม่ทันรู้เห็น เพราะมัวรักษาพยาบาลกุตะมะอยู่ ถ้าเราอยู่ด้วย เราจะต้องขัดขวางป้องกันไว้อย่างแน่นอน ว่าแต่ท่านพอจะให้ความจริงแก่เราได้หรือไม่?”

“ความจริงอันใด?” สุกรีถาม

“พวกท่านเป็นโจรที่ก่อกวนความสงบสุขของแผ่นดินนี้หรือ สิงหราจึงส่งกองทหารออกทำการกวาดล้างอย่างรุนแรงถึงขนาดนี้”

ชายผู้นั้นหัวเราะเสียงเหมือนคำรามอีกครั้ง กรามขบแน่น

“ขอให้ท่านทราบไว้ด้วย แผ่นดินนี้ ราษฎร ประชาชน หรือใครก็ตามที่ต่อต้านกับอำนาจกดขี่ ปกครองอย่างปราศจากธรรมะของกษัตริย์สิงหรา จะถูกกล่าวหาว่าเป็นโจรก่อกวนความสงบสุขของแผ่นดินทุกคน และจะต้องถูกฆ่าฟันทำลายล้างอย่างที่ท่านได้เห็นแล้วนี้”

"นึกแล้ว!..." ไชยยันต์ครางออกมา

ด้วยความสนใจอย่างเต็มที่ของทุกคนในคณะ ซึ่งเปิดหูฟังอยู่ เชษฐาพยายามจนสุดความสามารถที่จะล้วงความลับออกมา

"ตามปกติแล้ว กษัตริย์หรือผู้นำของชนทั้งชาติ จะนั่งอยู่บนบัลลังก์ของผู้ปกครองแผ่นดินอยู่ได้ จะต้องประกอบด้วยธรรมสิบประการ ที่ท่านพูดว่า 'อำนาจกดขี่' และ 'ปกครองอย่างปราศจากธรรมะ' นั้นคืออย่างไร?"

สุกรีมีสีหน้าคล้ำขุ่นลงอีก

"อาคันตุกะผู้อารี เราไม่อาจพรรณนาให้ท่านฟังได้อย่างถี่ถ้วนว่า...แผ่นดินนี้ปกครองกันอย่างไร ถ้าหากท่านได้อยู่ไปนาน ๆ ได้พบปะกับผู้คนของนครนี้ ท่านก็จะทราบได้เอง ผู้คนของแผ่นดินนี้แบ่งออกเป็นสองฝ่ายมานานแล้ว นับแต่สิงหราขึ้นครองอำนาจ ฝ่ายหนึ่งคือผู้ครองนคร เสนาข้าราชบริพารใกล้ชิด ทหาร และคหบดีผู้มั่งคั่ง อีกฝ่ายหนึ่งคือประชาชนผู้ยากจนและทำงานหนัก ฝ่ายแรกมีจำนวนน้อยแต่มีอำนาจมาก ฝ่ายหลังมีจำนวนมาก แต่ปราศจากอำนาจ ด้วยประการฉะนี้ฝ่ายหลังจึงเปรียบเสมือนทาสที่ถูกรีดนาทาเร้นกดขี่ข่มเหงมาตลอด คนกลุ่มหนึ่งสบายและเต็มไปด้วยการเห็นแก่ตนเองกับวงศ์วานพวกพ้อง คนอีกเป็นจำนวนมากต้องลำบากยากแค้นเลือดตาแทบกระเด็น"

"ฮึอม์!"

เชษฐาลากเสียงยาวหนัก ๆ ในลำคอ พยักหน้าเนิบ ๆ

"รู้สึกว่าเราจะมองเห็นได้เลา ๆ ละ ว่าอะไรเป็นอะไร แต่

ท่านจะไม่ยกตัวอย่างให้เราได้เห็นบ้างรึ ว่าอย่างไรบ้างที่เป็นการกดขี่จนพวกท่านบางส่วนต้องดิ้นรนต่อสู้ ถึงกับเกิดการฆ่าฟันนองเลือดกันเช่นนี้”

“พวกเราทำไร่นา สาลีเกษตร ได้พืชผล 10 เกวียน คนของสิงหราจะมายึดไป 8 เกวียน เพื่อนำเข้าท้องพระคลัง เหลือให้เราอาศัยกินเพียง 2 เกวียน แพะ แกะ วัว ควายของเราตกลูก 10 ตัว มันก็จะมาเอาไปเสีย 8 ตัว ทิ้งไว้เพียง 2 ตัว นี่เป็นแต่เพียงอาทิที่ซึ่งท่านจะได้เห็นอยู่ทั่วๆ เท่านั้น...”

“เด็ดแท้! รมต.คลังของที่นี่ หัวใสมาก เยี่ยมจริงๆ ว่ะ”

ไชยยันต์ร้อง แล้วทำอาการเหมือนจะหัวร่อก๊าก จนต้องปิดปากตนเองไว้

สุกรีมองหน้าอย่างไม่รู้เรื่อง แต่กล่าวอย่างเจ็บแค้นขมขื่นต่อไป

“ยิ่งกว่านั้น ยังมีอีกมากมายที่เราไม่อาจอธิบายกับท่านได้ นอกจากท่านจะได้เห็นกับตาเอง ลูกเขาเมียใคร สิงหราหรือบริวารผู้มีอำนาจเกิดความพอใจ ก็จะมาพรากไปจากอกบิดาหรือสามีตามใจชอบ ใครขัดขืนก็จับเอาไปใส่คุกหรือมิฉะนั้นก็ทำร้ายฆ่าฟัน พวกเราราษฎรเหล่านี้ หาใช่โจรไม่ แต่ไอ้มหาโจรตัวฉกาจก็คือผู้ยึดครองแผ่นดินพร้อมทั้งบริวารพวกพ้องของมัน เรามีแต่จะถูกปล้น ถูกคดโกงเอารัดเอาเปรียบ และถูกกล่าวหา สันติสุข ความร่มเย็นของแผ่นดินนี้สูญสิ้นไปนานแล้ว นับแต่สิงหราขึ้นมีอำนาจ ฝนฟ้าไม่ตกต้องตามฤดูกาล พืชพันธุ์ธัญญาหารไม่เป็นผล ราษฎรอดอยากยากแค้น และเต็มไปด้วย

ทุพภิกขภัยนานาประการ ไอ้พวกทรราช สุขสบายกันอยู่ในเมืองเพียงกลุ่มเดียว!"

เสียงของสุกรีแหบเหือดไป พร้อมกับกรามที่ขบกันแน่นจนเป็นสัน

ทั้ง 5 คนของฝ่ายเชลย อันเป็นอาคันตุกะต่างแดนมาจ้องหน้ากันเองแล้วตะลึงตาค้างไปชั่วขณะ บังเกิดอาการขนลุกซันขึ้นทั้งกายอย่างบอกไม่ถูก

รพินทร์ ไพรวัลย์มีคำถามอยู่มากมาย สำหรับหัว-หน้านักโทษผู้บาดเจ็บในโอกาสอันสบช่องเหมาะที่สุดนี้ แต่เขาก็สงบนิ่งไว้เสีย ปล่อยให้คณะเจ้านายซึ่งแต่ละคนก็ล้วนมีปัญญาแสวงหาตื้นลึกหนาบางข้อเท็จจริงเอาเอง กระทำตัวเป็นเพียงผู้ฟังอย่างเดียวเท่านั้น เหมือนจะไม่ตื่นเต้นสนใจอะไรนัก แล้วก็รอดูว่า คณะนายจ้างเหล่านั้น จะตะล่อมสอบซักเข้าไปสู่จุดที่เขาเองก็กระหายที่จะทราบได้อย่างไรหรือไม่ สิ่งที่เขาจะทำได้ในขณะนี้ก็เพียงแต่ส่งกระบอกน้ำที่นำติดตัวมาด้วยแจกจ่ายไปยังนักโทษผู้บาดเจ็บ ซึ่งต่างรับไปดื่มด้วยความกระหาย

แล้วแม่ดอกฟ้าดารินของเขา ผู้ซึ่งมีประสาทสัมผัสอันละเอียดอ่อนที่สุด และมีความพิศวงข้องใจมากที่สุดจากพฤติเหตุต่าง ๆ เท่าที่ค่อย ๆ ระแคะระคายเรียนรู้มา ก็เป็นผู้รับภาระการชวนสนทนาในรูปแบบของการสอบสวนมาจากพี่ชายเสียเองด้วยการป้อนคำถามอย่างฉลาด

"สุกรี ท่านกล่าวว่า แผ่นดินนี้เต็มไปด้วยเลือดและน้ำตา

ของราษฎรไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินมานานกว่า 20 ปี นับตั้งแต่สิงหราขึ้นครองอำนาจ...เช่นนั้นใช่หรือไม่?”

ผู้ต้องหาเป็นโจรขบถต่อแผ่นดิน ก้มศีรษะลง ยืนยันหนักแน่น

“เรากล่าวเช่นนั้น และมันเป็นความจริงเช่นนั้น!”

“สิงหราผู้ครองแผ่นดินคนปัจจุบันนี้ขึ้นมาสู่บัลลังก์กษัตริย์มรกตนครโดยวิถีทางใด...เขาสืบสันตติวงศ์เชื้อสายกษัตริย์องค์ก่อน ๆ ของมรกตนครอันเป็นมรดกสืบทอดตามราชประเพณีหรือ?”

นักโทษทั้ง 6 แลตากัน แล้วหัวเราะออกมาพร้อม ๆ กันเป็นครั้งแรก สีหน้าแววตาเต็มไปด้วยความเคียดแค้นหยามหยัน

“เราไม่อยากจะพูดเรื่องนี้แก่คนที่ไม่ใช่ชาวมรกตนครโดยสายเลือดอย่างพวกท่านเลย แต่ท่านก็ตั้งคำถามแก่เราอย่างตรงเป้าหมายอันขมขื่นเจ็บแค้นของพวกเราชาวมรกตนครยิ่งนักราวกับจะจงใจแสร้งถามขึ้นฉะนั้น”

“เราไม่เข้าใจที่ท่านพูด สุกรี และไม่เจตนาที่จะทำให้พวกท่านมีความรู้สึกอันขมขื่นเจ็บแค้นใด ๆ เพิ่มขึ้นทั้งสิ้น ที่ถามก็เพื่ออยากจะทราบเท่านั้นว่าความเป็นมาของแผ่นดินที่ท่านอาศัยอยู่นี้เป็นเช่นไร ผู้ปกครองกับผู้ถูกปกครอง จึงหันหลังให้แก่กันเช่นนี้”

“มาตรว่า แผ่นดินนี้ถูกปกครองโดยเชื้อสายกษัตริย์ที่สืบต่อเป็นมรดกตกทอดกันมา ตามโบราณราชประเพณีอย่างเช่นที่ปรากฏมาก่อนแล้วทุกยุคทุกสมัย แผ่นดินก็ย่อมจะไม่เกิดกลียุคทุกข์เข็ญเดือดร้อนไปทุกหย่อมหญ้าเหมือนเช่นที่เป็นอยู่

ในขณะนี้หรอก ท่านผู้เจริญ! เพราะกษัตริย์ทุกพระองค์ของมรกตนครย่อมเปรียบเสมือนเทวะผู้บริสุทธิ์ สืบเชื้อสายมาจากพระมหาเทพแห่งสวรรค์เบื้องบน กอปรด้วยทศพิธราชธรรม มีความปรานีต่อไพร่ฟ้าประชาราษฎร์โดยเสมอหน้าเยี่ยงบิดรกับบุตรฉะนั้น เป็นแบบอย่างที่เที่ยงตรงเหมือนดวงตะวันมาทุกกาลสมัย ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินก็มีแต่ความเกษมสุขเสมอภาคเบิกบานกันทั่วหน้า มีความรักใคร่สามัคคีปรองดองกันเสมอพี่น้อง แต่แล้วแผ่นดินเดิมมรกตนครก็ถึงคราวเคราะห์ ดั่งถูกสวรรค์สาป อำนาจการปกครองแผ่นดินถูกสับเปลี่ยนไปอยู่ในกำมือของทรราชผู้ช่วงชิงไปด้วยลักษณะการเยี่ยงโจร กษัตริย์ที่ปกครองแผ่นดินอยู่ในขณะนี้ อดีตของมันก็คือมหามนตรีผู้ทรยศขบถต่อราชบัลลังก์เจ้าเหนือหัวของมันเอง สถาปนาตนเองขึ้นเป็นเจ้าแผ่นดินแทน มิคสัญญีจึงแผ่ไปทุกหย่อมหญ้า และนับวันก็จะยิ่งทวีขึ้น เมื่ออธรรมขึ้นครองเมือง ท่านก็ลองตรองดูเถิดว่า แผ่นดินจะตกอยู่ในสภาพเช่นไร สิงหราไอ้คนคด และรหัสยะ น้องของมัน พร้อมด้วยกลุ่มสมุนบริวารสมคบกันคว่ำเศวตฉัตรของพระมหากษัตริย์ผู้ประเสริฐแห่งมรกตนครองค์สุดท้าย ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากปฐมกษัตริย์แห่งแผ่นดินนี้ แล้วยกตนเองขึ้นเป็นเทพเจ้า แต่มันคือปิศาจร้าย แผ่นดินจึงเคืองเข็ญระอุเป็นไฟมานับแต่นั้น”

“มิน่าล่ะ...”

ไชยยันต์ลากเสียงยาว พร้อมกับพยักหน้าเนิบๆ หันไปสบตาพรรคพวกกันเอง

“อีแบบนี้นี่เอง ตาแก่ในหมู่บ้าน ก่อนที่จะขาดใจตายถึง

ได้พูดออกมาเช่นนั้น ครั้งแรก เรามองไม่เห็นเหตุผลเลยว่าเหตุใดทหารหลวงจึงแสดงความโหดร้ายทารุณต่อชาวบ้านถึงเพียงนั้น พวกนี้คงจะเป็นพวกที่ไม่นิยมสิงหรา และมีปฏิกิริยาแข็งข้อต่อต้าน จึงถูกกวาดล้างอย่างไม่ปรานี”

“เราจะนิยมสิงหราและพวกของมันได้อย่างไร ในเมื่อมันเป็นโจรปล้นราชบังลังก์กษัตริย์ แย่งชิงอำนาจมา อีกประการหนึ่ง ภายหลังจากที่มันได้เป็นใหญ่อยู่บนแผ่นดินนี้แล้วก็ยังปกครองอย่างกดขี่ปราศจากความเป็นธรรม ไม่สามารถจะให้คนทั่วไปยึดเป็นที่พึ่งที่หวังได้ นอกจากพรรคพวกบริวารผู้ใกล้ชิดของมันเองเท่านั้น”

“แต่สิงหราก็เข้ายึดอำนาจจากกษัตริย์ราชวงศ์เก่าแก่ดั้งเดิม และขึ้นครองมานานแล้วไม่ใช่หรือ? กษัตริย์หรือผู้นำของคนทั้งแผ่นดินอาจมีความจำเป็นจะต้องผลัดเปลี่ยนกันไปตามกาลอัน เป็นอนิจจัง ไม่จำเป็นเสมอไปว่าจะต้องเป็นราชวงศ์ใด หรือสกุลใครโดยเฉพาะตลอดไป มันสุดแต่ความสามารถของแต่ละคน ในแต่ละยุค เมื่อสิงหราตั้งตนเป็นใหญ่ปกครองแผ่นดินมานานถึงกว่า 20 ปีแล้วเช่นนี้ เขาก็น่าจะเป็นผู้นำของชนชาติที่เพรียบพร้อมไปด้วยความสามารถ มิฉะนั้นไฉนจะครองอำนาจมาได้นานถึงเพียงนี้ พวกท่านอาจมีอคติต่อเขา เพราะรู้เห็นอยู่ว่าเขาเป็นผู้โค่นบัลลังก์กษัตริย์องค์ก่อนที่น่าเลื่อมใส หรือมิฉะนั้นอาจเป็นว่านเครือผู้ใกล้ชิดกับเจ้าเหนือหัวองค์เดิม ผูกใจแค้นเจ็บอาฆาตอยู่จึงวางตนเป็นศัตรูกับผู้นำคนใหม่ของแผ่นดิน จะมีส่วนเป็นอย่างที่เราพูดนี้บ้างหรือไม่”

ดารินหยั่งหางเสียง

สุกรีผู้ทำหน้าที่โต้ตอบกับกลุ่มของหมอดารินอยู่เพียงคนเดียว ส่ายหน้าแช่มช้า ยิ้มออกมาแค่นๆ

"หามิได้ ท่านผู้อารี ราษฎรส่วนใหญ่ทั่วๆ ไป ที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นฝ่ายตรงข้ามกับสิงหราในขณะนี้ หาได้กระทำการนั้นด้วยจิตใจอันเป็นอคติใดๆ อย่างที่ท่านว่าไม่ จริงของท่านที่ว่า ผู้นำหรือกษัตริย์ไม่จำเป็นจะต้องมีเชื้อสายสืบทอดมาจากราชวงศ์ใดโดยเฉพาะอันจะเปลี่ยนเสียมิได้ ใครก็ได้ที่จะมาปกครองพวกเราอันเป็นข้าแผ่นดิน เราก็พร้อมแล้วที่จะยอมรับไว้เป็นผู้นำ เป็นเจ้าแห่งชีวิต แต่ขอให้ทรงไว้ซึ่งความสุจริตเที่ยงธรรมพอที่จะให้คนทั้งแผ่นดินยึดเป็นหลักได้เท่านั้น แต่สิงหราและระบบการปกครองของมันหาเป็นเช่นนั้นไม่ ความระส่ำระสายจึงเกิดขึ้นทั่วไปทุกหัวระแหง เต็มไปด้วยการกดขี่รีดนาทาเร้น เบียดเบียนราวีซึ่งกันและกัน คนโง่ ตกเป็นเหยื่อของคนฉลาด คนมีอำนาจเป็นมูลนายเคี่ยวเข็ญคนที่มีกำลังน้อยกว่า แต่ไหนแต่ไรมา...ชาวมรกตนครมีแต่ความเสมอภาค มีความเป็นอยู่เยี่ยงภราดรภาพ แต่ระบบใหม่ของสิงหราแบ่งคนของแผ่นดินนี้ออกเป็นสองฝ่าย คือนายกับทาส เมื่อฝ่ายที่ถูกปฏิบัติเยี่ยงทาส ขัดขืนหรือหลีกเลี่ยงจากแอกบังคับ ผลก็คืออย่างที่ท่านได้เห็นประจักษ์กับตาแล้ว ดังหมู่บ้านและผู้คนที่วอดวายเป็นเถ้าถ่านเหล่านั้น"

พร้อมกับกล่าว สุกรีชี้มือไปทางหมู่บ้านที่ถูกฆ่าฟันเผาผลาญอันเหลือซาก เห็นควันลอยอยู่กรุ่นๆ น้ำตาแห่งความเคียดแค้นอาฆาตไหลซึมลงมาเป็นทาง

"ชายผู้นี้อธิบายให้เราได้ทราบชัดเจนดีที่สุดแล้ว!"

มาเรียเอ่ยขึ้นลอย ๆ

"ก่อนที่สิงหราจะเถลิงอำนาจ กษัตริย์องค์เดิมของท่านคือใคร?"

ดารินสอบถามต่อไปอย่างพยายามจะแสวงหาข่าวคืบหน้าให้มากที่สุด

"กษัตริย์องค์สุดท้ายของเรา ก็สืบเชื้อสายมาจากปฐมกษัตริย์ มีพระนามว่า วิษณุพรหมนารถ"

รพินทร์ ไพรวัลย์ ขนลุกเกรียวทั้งกาย

ไม่มีใครสังเกตเห็นอาการของเขา

"วิษณุพรหมนารถ..."

ดารินพึมพำทวนคำ

"เขาเป็นกษัตริย์ที่อ่อนแอมากหรือ จึงปล่อยให้สิงหราก่อการขบถ โค่นบัลลังก์ลงได้"

"เราไม่อาจรู้เห็นหรือทราบความโดยถี่ถ้วนนัก ในยุคนั้นด้วยเหตุที่เราเองยังเยาว์วัย พ่อแม่ และผู้มีอายุทั้งหลายเป็นผู้บอกเล่าความให้เราทราบ กษัตริย์วิษณุพรหมนารถเป็นราชวงศ์เทพองค์สุดท้าย ปกครองแผ่นดินด้วยธรรมทั้งสิบประการครบถ้วนตามหลักปฏิบัติของบุรพกษัตริย์มิได้บกพร่อง อาณาประชาราษฎร์ก็มีความร่มเย็นกันทั่วหน้า แต่เป็นคราวเคราะห์กรรมของแผ่นดิน บันดาลให้สิงหรา มหามนตรีที่ปรึกษาราชการแผ่นดินผู้ละโมบ ซึ่งในขณะนั้นกุมอำนาจในทางทหารไว้กว่าค่อนพระนครภายใต้การสนับสนุนของแม่ทัพสำคัญ คือรหัสยะผู้เป็นน้อง คิดการมักใหญ่ใฝ่สูง วางแผนการขบถล้มล้างราชบัลลังก์ โดยที่กษัตริย์วิษณุมิได้เฉลียวพระทัยคิด เนื่องมาจาก

ความไว้วางใจ พวกทรยศกระทำการอย่างจู่โจมกะทันหัน เกิดการสู้รบนองเลือดใจกลางพระนครและมหาปราสาทที่ประทับของกษัตริย์วิษณุเพียงชั่วระยะไม่เกินครึ่งวัน สิงหราก็ได้รับชัยชนะ วิษณุพรหมนารถถูกปลงพระชนม์ในระหว่างการสู้รบ พระมเหสีเกษราเทวีพร้อมพระราชโอรส ซึ่งยังเยาว์วัย พระญาติพระวงศ์ และข้าราชบริพารผู้จงรักภักดีถูกประหารจนหมดสิ้น มีการติดตามจับกุมฆ่าฟันบุคคลที่ใกล้ชิดกับราชวงศ์อยู่อีกระยะหนึ่ง ท่ามกลางความกลียุคปั่นป่วนไปทั้งแผ่นดิน แล้วสิงหราก็สถาปนาตนเองขึ้นเป็นกษัตริย์ มีรหัสยะพระอนุชาเป็นอุปราชมานับแต่นั้น บัลลังก์ถูกผลัดเปลี่ยน การปกครองก็ผันแปรไปด้วย พวกเสนาพฤฒามาตย์ราชมนตรี แม่ทัพนายกองข้าทหารพวกใดรักตัวกลัวตาย ก็ยอมเป็นพวกสวามิภักดิ์กับสิงหรา พวกใดซื่อสัตย์ภักดีกับเจ้าชีวิตเดิม ก็สู้รบไปจนตัวตาย หรือมิฉะนั้นก็แตกหนีออกนอกพระนคร ซุ่มซ่อนหลีกเร้นตัวอยู่ทั่วทุกสารทิศ กลายเป็นโจรประกาศตนเป็นอิสระ ไม่ยอมเป็นข้าของสิงหรา ซ่อนสุมผู้คนไว้คอยต่อตีปล้นสะดมทหารหลวงและบริวารของสิงหรา แยกเป็นหลายพวกหลายเหล่าอยู่จนทุกวันนี้”

“คราวนี้เราจะถามถึงเฉพาะตัวพวกท่าน 6 คน รวมทั้งอีกคนหนึ่งที่ถูกประหารไปแล้วนั่นบ้าง...เราสังเกตเห็นกองทัพของรหัสยะกองทัพนี้เข้าล้อมฆ่า และเผาผลาญหมู่บ้านนั้นไม่ยอมไว้ชีวิตแม้แต่ทารกเล็ก ทำลายหมดทั้งคนทั้งสถานที่ แต่ปรากฏว่าพวกท่านทั้ง 7 คน กลับถูกจับเป็น คุมตัวเป็นนักโทษเพื่อจะนำเข้าเมือง พวกท่านมีความสำคัญพิเศษอันใดหรือ

รหัสยะจึงจะต้องนำตัวไปสู่การพิพากษาโทษในเมือง แทนที่จะสังหารเสียพร้อมทั้งหมู่บ้านนี้”

สุกรีแสยะริมฝีปาก นิ่งไปครู่ ก็พูดช้าๆ ว่า

“เราขอบอกกับท่านตามตรงว่า เรา 7 คนที่ถูกจับได้นี้เป็นส่วนหนึ่งของกองกำลังโจร ซึ่งกระทำการเป็นปฏิปักษ์ต่อ-ต้านกับทหารหลวงของสิงหรา และรหัสยะ จริงตามข้อกล่าวหานั้น! แต่หมู่บ้านที่ท่านเห็นอยู่นั้น รวมทั้งประชาชนในหมู่บ้านเป็นเกษตรกรผู้สุจริต มิได้คิดที่จะแข็งข้อต่อต้านกับใครทั้งสิ้น ประกอบอาชีพเพื่อดำรงชีวิตไปชั่ววันๆ หนึ่ง บังเอิญนายบ้านเป็นผู้มีเมตตา ได้คบหารู้จักกับวายุ ผู้เป็นหัวหน้าหมู่ของเรามาเป็นเวลานาน เมื่อหน่วยปฏิบัติงานของเราแตกหนีการกวาด-ล้างของทหารหลวงมา หรือได้รับบาดเจ็บ คนในหมู่บ้านนี้ก็เอื้อเฟื้อให้ที่พักอาศัย ให้การรักษาเยียวยา และให้เสบียงอาหารอยู่เป็นนิจ หน่วยลาดตระเวนแมวมองของรหัสยะเฝ้าสังเกตการเคลื่อนไหว และมีความสงสัยอยู่เป็นเวลานานแล้ว ครั้งนี้ก็อีกเช่นกัน พวกเรา 15 คน แตกหนีการกวาดล้างมาจากชนบทด้านตะวันออกเฉียงเหนือ มาซุ่มตัวและหาเสบียงอยู่ที่หมู่บ้านนี้ รหัสยะจึงส่งทหารม้าเข้าล้อมเพื่อจับกุมพวกเราที่แอบแฝงเข้ามาปะปนอยู่กับชาวบ้าน ทหารได้จับตัวนายบ้านออกมาทรมานขู่เข็ญเพื่อที่จะให้บอกแหล่งซุ่มซ่อนตัวของเรา พวกเราที่หลบซุ่มอยู่กำลังจะออกมามอบตัวอยู่แล้ว เพื่อเห็นแก่ชีวิตของนายบ้าน แต่ทหารผู้เป็นนายหมวดเข้ายึดหมู่บ้านนั้น เหี้ยมโหด-ทารุณ และใจเร็วเกินไป มันสั่งให้ทหารควักนัยน์ตาของนายบ้านออกเสียก่อนต่อหน้าบุตรภรรยา พวกเราที่ซ่อนอยู่ทนต่อ

ไปไม่ได้ จึงบุกออกมาจากที่ซ่อนสังหารทหารหมวดนั้นตายลงหมดสิ้น ชาวบ้านบางส่วนที่ทนต่อพฤติการณ์ทารุณของทหารหลวงเหล่านี้ไม่ได้ก็ลุกฮือขึ้นต่อสู้ร่วมด้วย กำลังทหารส่วนใหญ่จึงขยี้หมู่บ้านนี้เสียเป็นภัสมธุลี ดังที่ท่านเห็น พวกชาวบ้านถูกมันฆ่าตายทั้งหมด เพราะเข้าใจว่าเป็นผู้สนับสนุนกองโจร ส่วนพวกเราซึ่งเป็นกองกำลังโจรแท้ๆ ได้สู้รบกับมันจนสุดฤทธิ์ บางคนถูกฆ่าตายในระหว่างการต่อสู้ บางคนแหวกวงล้อมหนีไปได้ ส่วนพวกเรา 8 คน ถูกจับเป็นได้ ที่มันไม่ฆ่าเสียทันทีพร้อมกับชาวบ้าน ก็เพราะพวกเรามีโทษผิดกว่าชาวบ้านเหล่านี้มากมายนัก มันจะต้องคุมตัวเข้าไปให้สิงหราเห็นและตัดสินให้ประหารโดยวิธีทรมานต่อหน้าประชาชนทั้งเมือง กลางลานฝึกซ้อมทหารหน้ามหาปราสาท”

ทุกคนของฝ่ายเชลยซึ่งรับฟังอยู่ในขณะนั้น ตัวเย็นไปหมดมีความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายถูก ต่างมองเห็นภาพและเข้าใจอะไรต่ออะไรได้โดยตลอดแล้ว

“ถ้าเช่นนั้น ก็พวกท่านนี่เอง ที่ทำให้ชาวบ้านเหล่านี้ย่อยยับไปทั้งหมด”

สุกรีมีแววตาที่เศร้าสลดมัวคล้ำลง ก้มหน้าตอบว่า

“เราขอสารภาพว่า เรา และพวกกองโจรทั้งหลาย อาจเป็นต้นเหตุทำให้ชาวบ้านต้องเดือดร้อน ได้รับภัยจากทรราชไปด้วย แต่โดยที่จริง ชาวบ้านในเขตรอบนอก ห่างไกลพระนครทั้งหมด ก็ล้วนแต่เป็นญาติมิตรกับพวกเราทั้งสิ้น หลายต่อหลายคน ทนความบีบคั้นรังแกไม่ได้ ก็ละทิ้งบ้านไปเป็นกองโจร ส่วนโจรก็คอยให้ความเกื้อกูลช่วยเหลือชาวบ้านเสมอมา

ป้องกันไม่ให้คนของสิงหราขู่เข็ญรังแกเสบียงอาหารขาดแคลนอดอยากในเขตท้องที่ใด เราก็ไปปล้นพวกทรราชนำมาแจกจ่ายให้แก่ชาวบ้านผู้ยากจนเหล่านี้ โดยความจริงชาวบ้านกับกองโจรทั้งหลายก็คือฝ่ายเดียวกันนั่นเอง ผิดกันแต่เพียงว่าฝ่ายหนึ่งถือคันไถ...รวมกันอยู่เป็นชมรมนิคมคามยอมก้มหน้ารับกับแอกกดขี่โดยไม่อาจหลีกหลบได้ ส่วนอีกฝ่ายหนึ่ง...ถืออาวุธหลบซ่อนตนอยู่ในป่า...พร้อมที่จะกระทำการตอบโต้ทุกขณะ ทหารหลวงเมื่อไม่อาจติดตามเอาตัวโจรได้ก็บีบเค้นชาวบ้าน แต่ยิ่งบีบเค้นเพิ่มขึ้นเท่าใดก็ผลักไสให้ชาวบ้านผู้รักสงบและยอมรับแอกโดยหน้าชื่นอยู่ก่อนแล้วเหล่านั้น ต้องหนีเข้าไปเป็นโจรเพิ่มขึ้นเท่านั้นรหัสยะทำลายล้างหนึ่งหมู่บ้านก็จะมีอย่างน้อยอีกสองหมู่บ้านกลายเป็นโจรถืออาวุธไปทั้งหมด นับวันเวลาที่ผ่านไปเหตุการณ์เช่นนี้ก็ทวีเพิ่มขึ้นทุกขณะ”

“พวกท่านต้องการอะไร ล้มล้างสิงหราและระบบของเขาหรือ?”

เชษฐาถามขึ้นเป็นประโยคแรก ภายหลังจากนิ่งฟังมานาน

โดยที่ยังก้มหน้าอยู่เช่นนั้น สุกรีสั่นศีรษะอย่างอัดอั้นตันใจ

“เราไม่ทราบ เราบอกได้แต่เพียงเราไม่ต้องการสิงหราและอำนาจอันไม่เป็นธรรมของมัน เมื่อแสวงหาที่พึ่ง ที่ยึดเหนี่ยวไม่ได้ เราก็ต้องพึ่งตนเอง เราและพวกเราทั้ง 5 คนนี่เป็นแต่เพียงหัวหน้าหมู่ทหารโจรชั้นไพร่พลเท่านั้น เราปฏิบัติงานแต่ละครั้ง ก็สุดแล้วแต่ว่า นายของเราซึ่งมีอำนาจเหนือขึ้น

ไปตามลำดับขั้นจะสั่งการเช่นไร ให้ซุ่มโจมตีกองทหารหลวง ให้ปล้น ให้เอาเสบียงมาแจกราษฎร ให้มาแสวงหาเสบียง ให้สืบข่าว เหล่านี้ เป็นคำสั่งที่เราได้รับแต่ละครั้งทั้งสิ้น เราไม่อาจรู้ได้ว่า หัวหน้าใหญ่ของเรามีจุดมุ่งหมายเช่นไรในบั้นปลาย และเราก็ยังสงสัยอยู่ว่า เหตุใดเขาจึงไม่รวบรวมกำลังพวกเราทั้งหมดซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมากมาย เข้าโจมตีสิงหราเป็นศึกใหญ่ซึ่งหน้า เพื่อกำจัดล้มล้างลงเสีย ซึ่งเขาน่าจะกระทำได้ แต่ก็ยังไม่กระทำ คล้ายจะรอวาระอะไรสักอย่างหนึ่งซึ่งเราไม่เข้าใจ คงสั่งการแต่ให้พวกเราก่อก่วนรบปะทะเป็นจุดๆ ไปเท่านั้น ซึ่งเท่ากับยุยั่วให้สิงหรายิ่งส่งทหารออกกวาดล้างปราบปรามหนักมือขึ้น และพวกเราที่ถูกแยกให้ออกไปทำการปลีกย่อยนั้น ก็มีแต่จะเพลี่ยงพล้ำเสียเปรียบ”

“นายโจรใหญ่ของพวกท่านเป็นใคร?”

เป็นคำถามจากดาริน วราฤทธิ์ ซึ่งทุกคนรอฟังคำตอบด้วยความสนใจยิ่ง

190

สุกรีอึ้งไปนาน ต่อคำถามนั้น เหลือบมองดูพรรคพวกกันเองเหมือนจะขอความเห็นว่าจะสมควรปริปากอย่างใดต่อไปกับกลุ่มอาคันตุกะแปลกหน้า ผู้แสดงความเป็นมิตรเหล่านี้ดีหรือไม่ แต่อีก 5 คน ซึ่งนิ่งเงียบมาตลอดก็มิได้แสดงปฏิกิริยาอย่างใดทั้งสิ้น คงหุบปากสนิทอยู่เช่นเดิมเหมือนจะปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นการตัดสินใจของหัวหน้าตนโดยอิสระ

"มีอะไรที่ท่านต้องลังเลหรือ สุกรี? "

รพินทร์ เห็นหัวหน้าโจรหมู่นั้นเฉยอยู่เป็นเวลานาน จึงเริ่มกล่าวขึ้นบ้างประโยคแรก

“นามของนายโจรใหญ่ อันเป็นหัวหน้าของท่าน เป็นที่ปิดบังเป็นความลับหรืออย่างไร หรือท่านเกรงว่า การบอกนามของหัวหน้าท่านแก่พวกเรา จะเป็นภัยแก่เขา”

"เราไม่มีความจำเป็นอย่างใดที่จะปิดบังนามของหัวหน้าใหญ่ของเรา เพราะย่อมเป็นที่รู้จักชื่อกันดีอยู่แล้วในแผ่นดินนี้ ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายทหารหลวงของสิงหรา หรือประชาชนทั่วไปทั้งหลาย ทหารฝ่ายทรราชใช้ความพยายามมาเป็นเวลากว่ายี่สิบปีแล้ว ที่จะกำจัดทำลายล้างหัวหน้าผู้เฒ่าของเรา แต่ก็ไม่เคยกระทำได้สำเร็จเลย ที่เราลังเลอยู่ ก็เพราะรู้สึกตนเองว่าเราจะพูดอะไรกับพวกท่านมากมายเกินกว่าควร ท่านเป็นแต่เพียงอาคันตุกะซึ่งมาจากต่างแดนเท่านั้น เรื่องทั้งหลายเหล่านี้ ล้วนเป็นเรื่องภายในของพวกเราชาวมรกตนครกันเองอันไม่เกี่ยวข้องกับท่าน"

"เกี่ยวซิ ทำไมจะไม่เกี่ยว เกี่ยวมากเสียด้วย"

มาเรียช่วยพูดแทรกขึ้นอีกคน พร้อมทั้งเอื้อมมือมาจับแขนสุกรีไว้ บีบเบา ๆ ด้วยความรู้สึกแห่งมิตร

"จริงอยู่ พวกเราเป็นคนต่างถิ่น หลงพลัดเข้ามา แต่ท่านก็ควรจะรู้ด้วยว่าเราทั้งหมดในขณะนี้ ก็ตกอยู่ในฐานะใกล้เคียงกับพวกท่านเหมือนกัน คือเรายังไม่ได้กระทำผิดอันใดเลย แต่เราก็ถูกจับกุมตัวเป็นเชลยเพื่อนำไปสู่การพิพากษาโทษเช่นกัน ซึ่งเราเห็นว่าไม่เป็นการยุติธรรมถูกต้อง เราเองก็กำลังแสวงหาทางต่อสู้เพื่ออิสระภาพและความปลอดภัยของตนเอง เราจึงอยากจะรู้เรื่องราวความเป็นไปโดยละเอียดของผู้คนในนครนี้เพื่อลู่ทางของเรา ในระหว่างทหารหลวงของสิงหรากับพวกที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นโจรขบถต่อแผ่นดินพวกท่าน เรามีความรู้สึกว่า...เราน่าจะเลือกเป็นมิตรกับพวกท่านมากกว่า"

สุกรีมองหน้าทุกคนอย่างแน่วแน่อีกครั้ง อย่างใช้ความคิดหนัก แล้วก็ย้อนมาอย่างคนฉลาดทันคนว่า

"ท่านผู้อารี ขณะที่พวกท่านได้เข้ามาแสดงความเป็นมิตร ช่วยเหลือเยียวยาเรา ท่านเป็นฝ่ายให้เราเล่าถึงความเป็นไปต่างๆ เป็นฝ่ายถามเราแต่เพียงข้างเดียว ขอให้เราถามท่านบ้างจะได้หรือไม่?"

"เชิญถามได้ สุกรี พวกเรายินดีจะตอบตามจริงทั้งหมด"

เชษฐาเป็นคนตอบอย่างอ่อนโยน

"เป็นความจริงแท้มานานแล้ว ในข้อที่ว่า นับแต่สิงหราขึ้นครองบัลลังก์ อาคันตุกะแปลกถิ่นใดๆ ก็ตามที่หลงพลัดเข้ามา จะต้องถูกกองทหารจับกุม ข้อนี้เราและชาวมรกตนครทั้งหลายรู้..."

สุกรีพูดเบาต่ำ

"มันเป็นกฎของสิงหราเช่นนั้น กฎที่ไม่ประสงค์จะให้บุคคลภายนอกได้ล่วงล้ำเข้ามาในแผ่นดินนี้โดยเด็ดขาด ท่านอ้างว่าพวกท่านล้ำแดนเข้ามาและถูกจับเป็นเชลย กำลังจะนำตัวไปพิพากษาโทษ เราก็ไม่สงสัย แต่เราสงสัยในข้อที่ว่าท่านเป็นเชลยในสภาพไหนกันแน่จึงได้รับอิสระภาพอย่างยิ่งในกองทัพนี้ โดยไม่ถูกควบคุมพันธนาการ ดูเหมือนกับว่าท่านร่วมปฏิบัติงานอยู่ในกองทัพนี้ฉะนั้น!"

เชษฐายิ้ม ในไหวพริบปฏิภาณอันชาญฉลาด และรอบคอบระมัดระวังไปทุกฝีก้าวของหัวหน้ากองโจร

"เรายินดีจะอธิบายให้ท่านทราบอย่างสิ้นสงสัยทีเดียวในข้อนี้ พวกเราทั้งหมดถูกล้อมจับเมื่อรุ่งอรุณนี้เอง ขณะที่นอนพักกันอยู่ รหัสยะเป็นผู้คุมกองทหารมากมายไปล้อมจับพวกเราด้วยตนเอง แต่บังเอิญเหลือเกิน พวกเรามีอาวุธดีติดตัว

มาด้วย อาวุธที่มีอำนาจเหนือกว่าอาวุธทั้งหลายของกองทัพมรกตนครที่มีอยู่ในขณะนี้...”

ขณะที่กล่าว ท่านหัวหน้าคณะ ดึงปืนสั้นจากซองข้างเอวขึ้นมาชูให้พวกโจรดู

“อาวุธชนิดนี้ มีเสียงดังเหมือนฟ้าผ่า หันปากกระบอกไปทางใดทางนั้นก็พินาศเป็นผุยผง ระหว่างที่ถูกล้อมจวนตัวเราได้สำแดงเดชอำนาจของอาวุธเราให้รหัสยะ และทหารทั้งหลายเห็น โดยการสังหารม้าที่รหัสยะขี่อยู่ ล้มลงไปนอนตายภายในพริบตา แม้จะอยู่ห่างไกลออกไป อำนาจของอาวุธชนิดนี้ทำให้รหัสยะชะงัก และจำต้องคิด พวกเราประกาศกับเขาว่า เรายินดีที่จะให้ควบคุมตัวไปตามที่เขาประสงค์ แต่มีข้อแม้อยู่ว่าห้ามมิให้คนใดเข้ามาแตะต้องหรือผูกมัดพันธนาการเรา มิฉะนั้นเราจะส่งอำนาจของอาวุธชนิดนี้ไปประหารรหัสยะเสียก่อนเป็นคนแรก รหัสยะจะยิ่งใหญ่สักแค่ไหน ก็มีสิทธิที่จะไม่อยากตายก่อนใครได้เหมือนกันไม่ใช่หรือ ดังนั้น เขาจึงจำต้องยินยอมตามข้อเสนอของเรา เพียงแต่เอาทหารเป็นกองทัพรายล้อมควบคุมพวกเรามาเท่านั้น ไม่บังอาจที่จะเข้ามาผูกมัดพันธนาการเรา เหมือนกระทำกับพวกท่านได้ ทั้งๆ ที่เขาก็อยากจะกระทำเช่นนั้นเหมือนกัน ท่านเข้าใจหรือยังสุกรี นี่คือสาเหตุที่ถึงแม้จะถูกควบคุมเป็นเชลย เราก็มิได้ถูกจำโซ่ตรวนอย่างที่ท่านสงสัยขณะนี้ พวกเราทั้งหมดก็ยังมิอาจที่จะไว้วางใจใดๆ ได้ทั้งสิ้น เพราะไม่ทราบว่า เวลาใดเวลาหนึ่ง เราจะถูกจู่โจมเข้ารวบรัดมัดกายเมื่อไหร่ ยามเมื่อเราเผลอ”

สุกรี และคนเหล่านั้น จ้องมองปืนในมือของเชษฐาเป็น

ตาเดียวอย่างประหลาดใจขีดสุด และเริ่มจะหันไปซุบซิบกันเองครู่หนึ่ง ผู้เป็นหัวหน้าของหมู่นักโทษเดนตาย ก็หันกลับมาทางฝ่ายเชษฐาอีกครั้งแววตาเป็นมิตรสนิทใจเพิ่มขึ้นถามแผ่วเบาว่า

"อาวุธของท่าน วิเศษจริงอย่างว่าหรือ?"

"ถ้าพวกเรา และพวกท่าน ยังไม่ด่วนล้มตายจากกันไปเสียก่อน บางทีท่านจะได้เห็นชัดกับตา"

"ถ้าอาวุธของท่านวิเศษจริงอย่างที่พูด เหตุใดท่านจึงไม่ต่อสู้กับการจับกุมในครั้งนี้ ท่านควรจะสังหารรหัสยะเสีย มันคือไอ้ตัวมหาวายร้าย แล้วท่านจะปลอดภัย"

"ท่านยังไม่เข้าใจ สุกรี"

เชษฐาพยายามอธิบาย

"พวกเรามากันเพียงจำนวนน้อย แค่ 11 คนเท่านั้น แต่ทหารของรหัสยะเป็นจำนวนพัน จริงอยู่ ถึงเราจะฆ่ารหัสยะได้ในการต่อสู้ครั้งแรก แต่ถ้านานไป เราก็ย่อมพ่ายแพ้อยู่ดีเพราะจำนวนคนเพียงหยิบมือ และเราจะหนีกองทหารเหล่านี้ไปไหนได้พ้นในแผ่นดินนี้ พวกเราทั้งหมดมีความปรารถนาอยู่แล้วที่จะไปพบกับสิงหรา ผู้ครองแผ่นดินให้ได้ เพื่อพูดทำความเข้าใจกับเขาว่าเรามาดี ไม่ได้มาอย่างศัตรู ซึ่งเราหวังว่าอาจช่วยให้คลี่คลายไปในทางดีได้ ดังนั้นเราจึงไม่ประสงค์จะต่อสู้กับกองทัพมาล้อมจับนี้ ยกเว้นแต่ว่าฝ่ายทหารจะเข้ามาทำร้ายหรือผูกมัดเราก่อนเท่านั้น"

สุกรียิ้มอีกครั้ง แลดูอ่อนโยนขึ้น พลางส่ายศีรษะไปมา

"พวกท่านอย่าหวังเลยว่า จะได้รับความปรานีหรือความ

เป็นมิตรใดๆ จากสิงหราและพวกทรราชทั้งหลาย ยกเว้นจากพวกราษฎรอย่างเราเท่านั้น ที่ยินดีจะเป็นมิตรกับท่าน เอาละ เราเข้าใจท่านแล้ว และขอเตือนด้วยความปรารถนาดีว่า ท่านอย่าได้ไว้วางใจรหัสยะหรือทหารในกองทัพนี้เป็นอันขาด ระหว่างที่ท่านถูกควบคุมตัวเดินทางไปนี้ มันอาจหาอุบายจู่โจมเข้ายึดตัวท่านโดยไม่ให้กระดิกได้ เมื่อใดก็ได้ขณะที่ท่านเผลออย่างที่ท่านพูดมาแล้ว เสียดายเหลือเกินที่พวกท่านถูกจับกุมเสียก่อน ถ้าหากว่าท่านได้พบกับราษฎรมรกตนคร พวกเกษตร พวกล่าสัตว์หรือพวกที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นโจรแผ่นดินเสียก่อน ท่านก็จะได้รับการต้อนรับอย่างมิตรที่อบอุ่นที่สุด แทนที่จะถูกจับกุมควบคุมตัวไปสู่การพิพากษาโทษเช่นนี้ ชาวมรกตนครที่แท้จริงอันเป็นชาวบ้าน ไม่เคยคิดที่จะเป็นศัตรูกับใครเลย”

ไชยยันต์สูดลมหายใจลึก หันมาทางพรรคพวก

“นี่คือข่าวใหม่ที่เราเพิ่งรู้อีกชิ้นหนึ่ง และเป็นข่าวที่น่ายินดีอย่างยิ่ง ชาวมรกตนครไม่ได้ป่าเถื่อนมองเห็นโลกไปในแง่ร้าย เห็นคนต่างแดนเป็นศัตรูไปเสียหมดหรอก เจ้าพวกครองอำนาจอยู่ในเมืองเท่านั้น ที่มันวางกฎห่าเหวนี่ขึ้นเอง!”

“เรารู้สึกยินดีอย่างยิ่ง ที่ได้ยินท่าน อันเป็นตัวแทนของประชาชาวมรกตนครส่วนใหญ่พูดเช่นนี้ และขอบใจที่เตือนให้เราระวังตัว...”

ดารินพูดเบาเหมือนกระซิบ ทุกคนเริ่มเต็มไปด้วยความ-หวังอันอบอุ่นขึ้นแล้ว

“ถ้าเช่นนั้นเราก็เข้าใจแต่แรกไว้ไม่ผิดเลย ในข้อที่ว่าประชาชนส่วนใหญ่ของที่นี่ คงไม่ได้มองเราอย่างศัตรูหรือเสนียด

แผ่นดิน การปฏิบัติอย่างผิดวิกล ไม่ชอบด้วยทำนองคลองธรรม ของทหารหลวงเหล่านี้แหละ ที่ทำให้เราพยายามจะเข้ามาใกล้ชิดเพื่อสอบหาความจริงจากพวกท่าน หวังว่าท่านคงไม่มีอะไรจะเคลือบแคลงเราอีกแล้วในการหาทางเข้ามาช่วยเหลือครั้งนี้"

"เราหมดข้อแคลงใจท่านแล้ว ท่านผู้มาจากแดนไกล และขอกล่าวในนามของประชาชนมรกตนคร กลุ่มที่ถูกกดขี่ทั้งหลายว่า ชาวมรกตนครขอต้อนรับการมาของท่านด้วยความเป็นมิตร แต่น่าเสียดายนัก ที่ท่านเข้ามาในดินแดนของเรายามที่เกิดกลียุคมิคสัญญีฆ่าฟันกันเองเช่นนี้ ซึ่งจะพลอยทำให้พวกท่านต้องได้รับเคราะห์กรรมไปด้วย"

หมอดาริน และทุกคนที่ได้ยินอยู่ สูดลมหายใจลึก มองหน้ากันอย่างแช่มชื่น เชษฐาพึมพำออกมาว่า

"เห็นจะไม่อับจนเสียแล้ว พวกเรา"

"เมื่อท่านแน่ใจแล้วว่าเราจะเป็นมิตรกับพวกท่านได้ ก็ขอให้เราได้ทราบถึงตื้นลึกหนาบางแห่งกองกำลังโจร หรือกำลังของประชาชนที่กำลังต่อสู้เพื่อปลดแอกของท่านบ้าง"

รพินทร์ตะล่อมอีกครั้ง ด้วยอาการที่ปราศจากความระแวงใด ๆ อีกทั้งสิ้น สุกรีกล่าวด้วยเสียงต่ำลึกว่า

"หัวหน้าใหญ่ของเรามีนามลือกระฉ่อนไปทั้งแผ่นดินนี้ว่า 'อรชุน' หรืออีกนัยหนึ่งที่ประชาชนผู้เลื่อมใสทั้งหลายเรียกรู้กันว่า 'ผู้เฒ่า' เขาเป็นบุคคลแรก ที่ต่อสู้กับสิงหรานับแต่วาระแรกเริ่มแห่งการขบถล้มล้างราชบัลลังก์มาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ สิงหรานับตั้งแต่ครั้งยังเป็นมหามนตรีผู้ทรยศก่อการนองเลือดขึ้น จวบกระทั่งกลายเป็นกษัตริย์สิงหรามาจนถึงทุกวันนี้ ไม่เคยจับ

ตัว ‘ผู้เฒ่า’ ของเราได้เลย ไม่ว่าจะตั้งรางวัลค่าหัวไว้สูงเท่าใด สิงหราครองเมืองและกำลังทหารส่วนใหญ่ อรชุนครองประชาชนในละแวกชนบทรอบนอก แข็งข้อคุมกำลังกันเป็นกองโจร ไม่ยอมสวามิภักดิ์กับสิงหรา ในการยกกองทัพออกมากวาดล้างทุกครั้งนั้น ถ้าสู้ได้ ‘ผู้เฒ่า’ ของเราจะสู้ ถ้าสู้ไม่ได้ เพราะกำลังคนน้อยกว่ามากนัก ก็จะหลีกหลบแหวกวงล้อมหนีไปได้ทุกครั้ง อาณาเขตป่าดงรอบอาณาจักรมรกตนครกว้างขวาง ประกอบด้วยฝีมือรบอันเป็นเลิศของ ‘ผู้เฒ่า’ ทำให้ไม่มีใครสามารถจับตัวเขาได้ตลอดมา ‘อรชุน’ เป็นหอกที่คอยเสียดแทงทิ่มตำอยู่ในอกของสิงหรามาช้านาน เปรียบเสมือนหอกของกษัตริย์วิษณุ-พรหมนารถที่ทิ้งไว้ให้เป็นพิษแก่ไอ้คนทรยศ!”

“หอกของกษัตริย์วิษณุพรหมนารถ!...ท่านหมายความว่าอย่างไรสุกรี?”

ดารินขมวดคิ้ว ถามโดยเร็ว

หัวหน้าโจรหมู่นั้นหัวเราะด้วยเสียงคำรามในลำคอ

“ครั้งนั้น สมัยที่กษัตริย์วิษณุยังครองราชย์ มีทหารเสือคู่พระทัยซึ่งฝีมือการรบเยี่ยมยอดในแผ่นดินอยู่สองคน มีศักดิ์เป็นขุนพลด้วยกันทั้งคู่ ขุนพลเบื้องขวาคือกุตะมะ...”

“กุตะมะ!”

ทุกคนอุทานออกมาพร้อมกัน

สุกรีก้มศีรษะลง

“ใช่แล้ว ท่านผู้เจริญ...หนึ่ง คือกุตะมะ เจ้าคนขี้ขลาดทรยศที่ถูกธนูของพวกเราและท่านช่วยชีวิตไว้นั่นแหละ ส่วนอีกหนึ่ง คือขุนพลเบื้องซ้าย อรชุน ท่านผู้เฒ่าของเรา”

"ถ้างั้นเราก็พอจะเดาความได้แล้ว..."

ดารินพูดอย่างตื่นเต้น

"ระหว่างที่สิงหราก่อการขบถ โค่นบัลลังก์กษัตริย์วิษณุ ขุนพลขวากุตะมะร่วมมือกับฝ่ายขบถ ส่วนขุนพลซ้ายอรชุน ต่อสู้เพื่อราชบัลลังก์ด้วยความซื่อสัตย์ภักดีต่อราชวงศ์เทพ"

"เป็นอย่างที่ท่านเข้าใจ แม่หญิงผู้มีปัญญา...อรชุนเป็นขุนพลฝ่ายซ้ายผู้ซื่อสัตย์ของกษัตริย์วิษณุเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เหลือชีวิตรอดอยู่ได้ในการสู้รบนองเลือดกลางเมือง เขาบาดเจ็บสาหัสในการรบเพื่อราชบัลลังก์ ต้องพ่ายแพ้ ต้องหนีซมซานเอาชีวิตรอดไปก่อน เมื่อเห็นความพินาศของราชวงศ์เทพโดยที่ตนเองไม่อาจจะยืนหยัดป้องกันไว้ได้อีกแล้ว อันเนื่องแต่น้ำน้อยย่อยแพ้ไฟ เขาหนีไปอย่างเสือเจ็บ ทหารฝ่ายขบถติดตามค้นหาตัวเขาแทบจะพลิกแผ่นดิน แต่ราษฎรผู้จงรักภักดีต่อกษัตริย์วิษณุยังมีอยู่ทั่วไป จึงช่วยให้เขารอดพ้นไปได้ นานต่อมาเมื่อบาดแผลของเขาหาย เขาก็เริ่มซ่องสุมผู้คน รวมตัวกันเป็นกองโจรออกปล้นสะดมก่อกวนฝ่ายของสิงหรา และนับวันเวลาที่ผ่านมา กองโจรของเขาก็กลายเป็นชมรมกว้างใหญ่มีกำลังเพิ่มขึ้นทุกขณะ ประกาศตนเป็นอิสระโดยปริยายไม่ขึ้นกับระบบการปกครองของสิงหรา ประชาชนผู้ใดหรือหมู่คณะใดก็ตามที่ให้การร่วมมือกับกองโจรของอรชุนก็จะกลายเป็นโจรขบถต่อแผ่นดินตามข้อกล่าวหาของสิงหราในทันที และถ้าจะกล่าวหาเช่นนี้ เราก็ขอรับรองได้ว่า ประชาชนผู้ยากจนของมรกตนครในเขตชนบทรอบนอก ล้วนเป็นโจรขบถต่อแผ่นดินทั้งสิ้น เพราะกองโจรต่อสู้เพื่อประชาชนเหล่านี้"

ไชยยันต์ผิวปากยาว ดีดนิ้วโดยแรง

"ใส! ทุกสิ่งทุกอย่างปรุโปร่งสำหรับเราเหลือเกิน หรือยังไงพวกเรา?"

เชษฐายกนิ้วแตะริมฝีปาก กระซิบปราม

"อย่าเอะอะไป ไชยยันต์...!"

แล้วก็หันไปทางสุกรี ตาของท่านหัวหน้าคณะเป็นประกาย

"มีประโยชน์เหลือเกิน ที่ท่านให้ความจริงทั้งหลายแก่เราอย่างนี้ มันเป็นประโยชน์ร่วมกัน ทั้งฝ่ายเรา และฝ่ายท่าน แต่เราอยากจะให้ท่านบอกให้หายสงสัยอีกสักนิดเถอะ อรชุนรวมสมัครพรรคพวกก่อตั้งเป็นกองโจรมานานนับยี่สิบกว่าปีแล้ว โดยการร่วมมือของประชาชนส่วนใหญ่ กำลังก็น่าจะเป็นปึกแผ่นแข็งแรงพอที่จะเข้าต่อสู้กับฝ่ายสิงหราซึ่ง ๆ หน้า เป็นศึกใหญ่เพื่อล้มล้างได้ เหตุใดเขาจึงยังไม่กระทำให้แตกหักลงไป ปล่อยให้ทรราชครองเมืองกดขี่อยู่ทำไมเนิ่นนานมาจนถึงบัดนี้"

สุกรีส่ายหน้าอย่างอัดอั้น เหม่อมองอย่างปราศจากความหมายออกไปเบื้องนอก ซึ่งเห็นทหารของรหัสยะเดินอยู่ขวักไขว่

"เราบอกท่านแล้ว ว่าเราไม่อาจทราบได้ เราเป็นแต่เพียงทหารโจรชั้นไพร่พลเหล่านั้น ท่านอรชุนผู้เฒ่าคิดการณ์อย่างใด พวกเราสุดที่จะหยั่งรู้ได้ แต่เรารู้ว่ากำลังของพวกเราถ้ารวมกันจริง ๆ ก็จะได้ประมาณ 1 ใน 4 ของทหารหลวงทั้งหมด และขณะนี้ก็ยังกระจัดกระจายแยกย้ายกันอยู่ทั่วสารทิศยังไม่รวมกำลังกันเป็นกองทัพ"

"ขณะนี้ 'ผู้เฒ่า' และกำลังส่วนใหญ่ของพวกท่านอยู่ที่ไหน?"

ไชยยันต์เปิดฉากสอบสวนตามหลักของยุทธศาสตร์ทันที

สุกรีแลสบตา แล้วส่ายหน้าอีกครั้ง ไม่มีแววปิดบังซ่อนเร้นใด ๆ ส่อให้เห็น

"ไม่มีใครทราบได้ดอกท่าน ในเรื่องนี้ แม้แต่พวกเราเอง 'ผู้เฒ่า' ของเรามีความเคลื่อนไหวที่เร้นลับอยู่เสมอประหนึ่งว่าเขาจะมีเวทมนตร์กำบังตนได้ฉะนั้น เขาอาจจะปรากฏตนขึ้นที่ไหน เมื่อใดก็ได้ทั้งสิ้นโดยไม่มีใครรู้ล่วงหน้า หาไม่เช่นนั้น เขาก็คงจะปราชัยต่อกองทัพสิงหรา สิ้นชื่อไปนานแล้ว ราตรีนี้เขาอาจหลบพำนักอยู่ในถ้ำใดถ้ำหนึ่งใต้ภูเขาลูกหนึ่ง พอตะวันขึ้นเขาก็อาจไปพำนักอยู่กลางป่าลึก ตกอีกราตรี ก็อาจไปอยู่ในนิคมตามชนบทใด อาจเป็นใจกลางพระนครหรือกลางกองเกวียนซึ่งเดินทางระหว่างเมือง ก็ได้ทั้งสิ้น กำลังทหารโจรก็แยกย้ายกันซ่องสุมอยู่ยังที่ต่าง ๆ ทั่วไปหมด ปลอมแปลงปะปนอยู่กับประชาชนทั่วไปก็มี เป็นกองโจรที่ถืออาวุธโดยเปิดเผยก็มี กำลังเหล่านี้จะสามารถรวมตัวกันเข้ามาเพื่อปฏิบัติการได้ภายในเวลาชั่วพริบตาเดียวเมื่อเป็นคำสั่งของ 'ผู้เฒ่า' ซึ่งเราไม่ทราบว่าเขาสั่งการมาทางใด ทุกสิ่งเป็นความลับอันมืดไปหมด พวกเรามีแต่ความนับถือเลื่อมใสเขา เราก็รอรับฟังคำสั่งจากเขาประการเดียว ที่จะให้เราทำอะไรที่ไหน"

อดีตนายทหารปืนใหญ่ยกมือขึ้นลูบปลายคาง พยักหน้าซ้ำ ๆ

“เป็นกองโจรต่อต้าน ที่ดำเนินวิธีการได้ถูกต้องทันสมัยที่สุด!...ว่าแต่ท่านเถอะ คะเนอายุอานาม ก็ยังหนุ่มฉกรรจ์อยู่ ‘ผู้เฒ่า’ วางแผนกองกำลังประชาชนของเขานานแล้ว ถ้าจะฟังดูตามที่ท่านเล่ามานี่ ก็คงเริ่มตั้งแต่ท่านยังเยาว์วัยอยู่ เราอยากทราบว่าท่านเข้าเป็นหน่วยของกองโจรนี้ได้อย่างไร? ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“บิดา หรือญาติผู้ใหญ่ ในหมู่พวกเราทุกคน ล้วนเป็นกองโจรของ ‘ผู้เฒ่า’ มาก่อนทั้งสิ้น หลายคนยังต่อสู้อยู่ หลายคนถูกฆ่าตายไป พวกเราได้ถูกอบรมตามบรรพบุรุษให้ร่วมกับกองโจร หรือกองกำลังประชาชนของท่านอรชุนนี้มาตั้งแต่ยังเยาว์วัยทีเดียว บางคนอาจไม่ต้องการอยู่อย่างหลบซ่อนสู้รบเสี่ยงชีวิตเท่านั้น แต่ก็เลี่ยงไม่ได้ เมื่อเห็นบิดามารดาญาติมิตรถูกข่มเหงรังแก ทหารหลวงชั้นไพร่พลเลวเองก็เหมือนกัน มีอยู่เป็นจำนวนมาก ที่หนีออกมาสมทบกับพวกเราด้วย เพราะทหารหลวงก็ย่อมจะมีญาติมิตรเป็นประชาชนสามัญธรรมดาที่หนีไม่พ้นการถูกข่มเหงราวีเช่นกัน”

“ท่านคิดบ้างไหม ในความรู้สึกของท่านเอง...ว่าสัก
วันหนึ่งผู้เฒ่า อรชุน จะนำกำลังของประชาชน เข้าต่อสู้เป็นศึกใหญ่เพื่อขับไล่กำจัดฝ่ายทรราช?”

รพินทร์ถามขึ้นอย่างระมัดระวัง

เมื่อได้ยินเช่นนี้ สุกรี และพรรคพวกที่ถูกจับเป็นนักโทษมีสีหน้าแช่มชื่นกระปรี้กระเปร่าขึ้นในทันที

"เราต่างหวังไว้เช่นนั้นกันทุกคน แต่ยังไม่รู้เท่านั้นว่า วันหนึ่งนั้น คือวันไหน พวกเราทุกคนพร้อมอยู่เสมอ"

"ที่หัวหน้าของท่านยังรีรออยู่ อาจเป็นด้วยเหตุผลที่ว่ากำลังที่ซ่องสุมไว้ ยังไม่มากพอที่จะรบซึ่งหน้าใช่หรือไม่?"

"นั่นก็อาจเป็นอีกประการหนึ่ง แต่ที่เคยปรากฏมาแล้วนั้น กองทัพของรหัสยะเคยถูกกองทหารโจรของอรชุนขยี้ลงยับเยินแตกพ่ายไปทั้งกองทัพครั้งหนึ่งแล้ว ที่หุบเขาวงเดือนด้านตะวันตกของมรกตนคร เราและพวกเรากลุ่มนี้ อยู่ในการสู้รบครั้งนั้นด้วย เหตุการณ์ผ่านมาเมื่อ 7 เดือนที่แล้วนี่เองรหัสยะ ซมซานแตกทัพหนีรอดไปได้อย่างหวุดหวิด หลังจากนั้นเป็นต้นมา สิงหราจึงสั่งให้ปราบอย่างหนัก แต่ก็ไม่ปรากฏว่าจะมีการปะทะครั้งใหญ่อีก เพราะกองกำลังส่วนใหญ่ของอรชุนคอยหลีกหลบอยู่ จะดักซุ่มโจมตีก็แต่เฉพาะเห็นว่ากองทหารมีกำลังน้อย และปลีกแยกออกจากกองทัพใหญ่เท่านั้น"

"สมมุติว่า อรชุนนำกำลังประชาชน ทำสงครามแตกหักกับสิงหรา และเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะ ท่านคิดไหมว่าอรชุนจะตั้งตนเองเป็นกษัตริย์ครองแผ่นดินนี้แทน และพวกท่าน...หรือประชาชนทั้งหมดจะยอมรับ?"

สุกรีนิ่งไปขณะหนึ่ง ก่อนจะตอบว่า

"เราไม่เคยได้ข่าวว่า ท่านผู้เฒ่าอรชุน จะคิดการอาจเอื้อมจนถึงขั้นหมายบังลังก์อันศักดิ์สิทธิ์แห่งมรกตนคร แต่ถ้าหากเขาคิดเป็นจริงนั้น พวกเราก็พร้อมแล้วที่จะยอมรับเขาไว้เป็นเจ้าเหนือหัว เพราะอรชุนพิสูจน์ให้เราทั้งหลายเห็นแล้วว่า

เขาเป็นผู้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนใหญ่ของประชาชนของแผ่นดิน มากกว่าที่จะเห็นแก่ตนเอง หรือหมู่คณะใครก็ตาม ที่มีความเสียสละเพื่อแผ่นดินและประชาชนได้เช่นนี้ เขาก็สมควรจะเป็นผู้นำของชนทั้งชาติได้ด้วยความเชื่อมั่นไว้วางใจของประชาชนทั้งหลาย...”

แล้วสุกรีก็หัวเราะเปิดเผยออกมาครั้งแรก ของช่วงเวลาสนทนาอันเต็มไปด้วยความเครียดเคร่ง กล่าวต่อไปว่า

“ผู้เฒ่าอรชุนคงไม่ปรารถนาเป็นแน่ นี่เป็นความคิดของเราเอง...เพราะหาไม่ใช่นั้นแล้ว เขาคงเปิดสงครามซึ่งหน้าขึ้นนานแล้ว แต่นี่เขาไม่เคยบุกเข้าโจมตีถึงพระนครเลย คงคุมกำลังเพื่อป้องกันตนเองและคุ้มครองประชาชนด้านเดียวเท่านั้น จะรบก็แต่เฉพาะจำเป็น...ดูแล้วคล้าย ๆ เขาจะรออะไรสักอย่างหนึ่งที่พวกเราไม่เข้าใจ”

“ครั้งที่บังลังก์ถูกผลัดเปลี่ยน โดยสิงหราขบถยึด อำนาจของกษัตริย์วิษณุ ท่านทราบเหตุการณ์โดยละเอียดหรือไม่?”

จอมมัคคุเทศก์ของคณะเป็นผู้ตั้งคำถามตลอดในช่วงหลัง ซึ่งทุกคนคอยสดับฟังอย่างเอาใจใส่ยิ่ง รพินทร์เป็นคนไม่พูดเมื่อไม่จำเป็น ลงเขาได้ลงมือสอบซักเองแล้วเช่นนี้ เป็นสิ่งที่คณะนายจ้างจะมองผ่านเสียมิได้เลย จึงจับตาเงี่ยหูอยู่

ต่างก็ได้ยินคำตอบของสุกรีว่า

“ขณะนั้นเรามีอายุได้เพียง 7-8 ขวบ และเกิดในท้องถิ่น

ชนบทห่างไกลเมืองหลวง เราไม่อาจทราบอะไรทั้งหลายได้ด้วยตนเอง นอกจากได้ยินได้ฟังเท่านั้น”

“ลองคิดให้ดี...สุกรี...เท่าที่ท่านได้ยินคำบอกเล่ามา...กษัตริย์วิษณุถูกพวกขบถฆ่าหมดทั้งวงศ์วานเชื้อสายหรือ มีใครเหลือรอดอยู่บ้างไหมในราชวงศ์นี้?”

คำถามเรียบ ๆ แต่ชัดเจนหนักแน่นในประโยคนั้น ทำให้เชษฐา ไชยยันต์ มาเรีย และดาริน หันไปจ้องพินทร์เป็นตาเดียว

“เท่าที่เราทราบ วงศ์เทพของกษัตริย์วิษณุถูกสังหารจนหมดสิ้น อย่าว่าแต่ราชวงศ์เชื้อสายกษัตริย์เลย แม้ข้าราชบริพารทหารผู้ใกล้ชิดถ้าไม่ได้ร่วมวางแผนกับสิงหรามาแต่แรกก็ถูกจับประหารจนไม่มีเหลือ ถ้าจะเหลือก็คงแต่ผู้เฒ่าอรชุนคนเดียว ดังที่เราบอกแล้ว”

“ท่านเคยได้ยินนามนี้บ้างไหม...จักราช”

สุกรีอาการชะงัก เบิกตาโพลงขึ้น มองหน้าผู้พูดอย่างพิศวง

“นั่นเป็นพระนามของโอรสผู้จะสืบสันตติวงศ์ของวิษณุพรหมนารถซึ่งประสูติจากพระมเหสีเกษราเทวี ระหว่างที่เกิดขบถ จักราชผู้เป็นราชโอรสเพียงองค์เดียว มีชันษาได้เพียง 5 หรือ 6 ปีเท่านั้น ท่านไปเอานามนี้มาจากไหน ท่านรู้จักนามนี้ได้อย่างไร?”

ประโยคหลังสุกรีถามโดยเร็ว

รพินทร์ ไพรวัลย์ไม่สนใจการย้อนถาม แต่กระชั้นคำถามต่อมาว่า

"โอรสจักราชกับพระมเหสีเกษรา ถูกสังหารด้วยหรือ?"

"แน่นอนที่สุด สิงหราและฝ่ายขบถจะไว้ชีวิตไว้เพื่อการใด?"

"นี่เป็นสิ่งที่รู้กันทั้งแผ่นดินนี้หรือ?"

สุกรียิ่งงงจัด กะพริบตาถี่เร็ว

"ประชาชนมรกตนครทั่วไป รู้กันมาเช่นนี้!"

จอมมัคคุเทศก็ยุติคำถามเขาลงเพียงแค่นั้น **เขาไม่เพียงแต่จะทำให้หัวหน้ากองโจรกลุ่มที่ถูกจับเป็นนักโทษจ้องหน้าด้วยความประหลาดงงงันใจขีดสุดเท่านั้น ยังกลายเป็นจุดพิศวงของเจ้านายพร้อมกันด้วย**

"จักราช โอรสของกษัตริย์วิษณุพรมหมนารถ..."

ดารินทวนคำหัวคิ้วขมวด จ้องรพินทร์ตาไม่กะพริบ

"ฉันเห็นจะต้องถามคุณเสียแล้วละค่ะ นายพราน ว่าคุณไปเอานามนี้มาจากไหน และมีอะไรเป็นจุดบันดาลใจให้คุณถามสุกรีขึ้น โดยที่เราทุกคนไม่เคยระแคะระคายอะไรมาก่อนเลย"

มันเป็นขณะหนึ่ง ชั่วเสี้ยววินาทีที่รพินทร์ ไพรวัลย์จะต้องตัดสินใจ ว่าสมควรแล้วหรือยัง ที่จะเล่าความจริงทั้งหมดอันเกี่ยวกับแงซายให้คณะเจ้านายทราบ

แต่เขาก็ยังไม่อาจตัดสินใจได้จนแล้วจนรอด จึงใช้วิธีบ่ายเบี่ยงประวิงเวลาไปก่อน ว่า...

"เอาไว้กลับไปที่พักแล้ว เราจะพูดถึงเรื่องนี้กันอีกครั้งครับ แต่เดี๋ยวนี้ ผมคิดว่าเวลาของเราสำหรับพวกนักโทษเหล่านี้

น่าจะหมดสิ้นลงแล้ว สังเกตดูนายทหารเข้ามาสั่งการอะไรกับหมู่ทหารที่ควบคุมอยู่รู้สึกว่าจะให้มาไล่พวกเราแล้ว บางทีอาจเห็นว่าเราเข้ามาถ่วงเวลาพูดจากับพวกนี้นานเกินกว่าเหตุ เพราะฉะนั้น ผมคิดว่าเราควรจะถามสุกรีกับพวกนี้ ถึงสิ่งที่เราแสวงหามากที่สุดเสียก่อนดีกว่า”

ทุกคนอาจมัวคิดในสิ่งที่จอมมัคคุเทศก์พูดคือ ควร จะถามอะไรสุกรีอย่างไรต่อไปให้ได้ประโยชน์มากที่สุด แต่เชษฐาหัวไวกว่าเพื่อน หันไปทางหัวหน้านักโทษหมู่นั้น

“สุกรี เรามีเวลาสำหรับพวกท่านน้อยเหลือเกิน เพราะได้รับอนุญาตให้เข้ามาช่วยรักษาบาดแผลให้พวกท่านเท่านั้น และทหารหลวงก็ดูเหมือนทำท่าจะเข้ามาขับไล่เราแล้ว และเราจะขอถามท่านอีกคำเดียวเท่านั้น”

“ถามเถิด ท่านผู้เจริญ ถ้าเราตอบได้เราจะตอบในทันที”

“ในฐานะที่ท่านเป็นชาวมรกตนคร คงจะรู้เรื่องดี เมื่อขวบปีเศษที่แล้วมา มีอาคันตุกะต่างแดนสองคน คล้าย ๆ กับพวกเรานี่แหละล่วงล้ำเข้ามาในดินแดนของท่าน...”

ยังไม่ทันที่ท่านหัวหน้าคณะจะกล่าวต่อไปอีกเช่นไร สุกรีก็พยักหน้าโดยเร็ว

“ใช่แล้ว...เขามากันสองคน พบกับพวกเลี้ยงปศุสัตว์ทางเนินเขาด้านใต้อันเป็นแถบเส้นทางเดินผ่านเข้ามาครั้งแรกของเขา”

สุกรีชี้มือไปทางเทือกเขาสูง อันเป็นต้นถนนที่ทุกคนผ่านกันเข้ามาแล้วประกอบคำบอกเล่า

"พวกนั้นให้ที่พักอาศัย ให้อาหารเลี้ยงดูอยู่ได้เพียงชั่วคืนเดียว พอรุ่งขึ้นในตอนสาย ทหารหลวงหน่วยลาดตระเวนก็เข้าล้อมจับตัวคนทั้งคู่ได้ นำเข้านครมรกตไป ทหารกลุ่มนั้นตรงเข้าไปจับกุมตรงเป้าหมายราวกับจะได้รับคำสั่งโดยตรง ซึ่งรู้ล่วงหน้าอยู่ก่อนแล้ว"

ทุกคนพบกับความตื่นเต้นอีกครั้ง เบิกตามองหน้ากันเอง แล้วดารินก็ชิงถามมาเร็วปรื๋อแทบไม่หายใจว่า

"ท่านเห็นว่าการจับกุมคนแปลกถิ่นในครั้งนั้นด้วยตนเองหรือไม่?"

"เราไม่ได้เห็นด้วยตาของเราเอง แม่หญิงผู้อารี แต่เราได้ยินได้ฟังตามคำบอกเล่า และเรื่องนี้ เป็นที่ล่วงรู้กันไปทั่วทั้งแผ่นดินมรกตนคร มันเป็นเรื่องใหญ่ เพราะนานๆ ครั้งจึงจะมีคนต่างถิ่นล่วงล้ำเข้ามาเสียทีหนึ่ง บางทีอาจเป็น 50 ปี บางทีก็ 100 ปี หรือมิฉะนั้นตลอดชั่วอายุขัยของชาวมรกตนครคนหนึ่งๆ ก็ยังไม่เคยพบเห็นในดินแดนของเรา ชาวมรกตนครก็ย่อมจะถือเป็นปรากฏการณ์แปลกประหลาดมหัศจรรย์ประดุจดาวหางขึ้น ฉะนั้นเป็นเรื่องที่จะต้องรู้และลือกันไปทั้งแผ่นดิน"

"ท่านรู้ข่าวของอาคันตุกะทั้งสองนี่ต่อไปอีกหรือไม่ ภายหลังที่ทหารหลวงมาจับกุมตัวเขาไปแล้ว เขายังมีชีวิตอยู่หรือว่าตายไปแล้ว"

โดยไม่ต้องคิดอะไรทั้งสิ้น สุกรีตอบมาตามปกติว่า

"เราทราบกันว่า สิงหราสั่งให้จองจำกักขังเชลยต่างแดนทั้งสองนี้ไว้ในคุก ไม่ปรากฏข่าวว่าได้ลงโทษให้ประหารชีวิต แต่ในขณะนี้ชาวต่างแดนทั้งสองจะยังมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกหรือไม่ เราไม่ทราบได้"

คำตอบเรียบ ๆ ชนิดนี้ ทำให้ผู้ฟัง อันเป็นฝ่ายติดตามแสวงหาร่องรอยบุคคลสาบสูญมาด้วยชีวิต ตลอดระยะเวลาอันยาวนานแทบจะหยุดลมหายใจไปด้วยความตื่นเต้นขีดสุด เพราะไม่คาดฝันว่าจะได้รับข่าวอันน่ายินดีถึงเพียงนี้ ต่างตะลึงพรึงเพริดนิ่งงันกันไปหมด และมีอาการเหมือนจะไม่เชื่อหูในคำบอกเล่านั้น แม้จะเป็นคำบอกเล่าที่ยังไม่สู้ชัดเจนนักก็ตาม

อนุชา วราฤทธิ์ กับพรานนำทาง หนานอิน...ถ้าแม้ว่าสุกรีอันเป็นคนของมรกตนคร จะบอกว่า...คนทั้งคู่ตายไปเสียแล้ว จะไม่มีความประหลาดใจใด ๆ สำหรับฝ่ายรับฟังจนนิดเดียว นอกจากความเศร้าสลดรันทดใจเท่านั้น เพราะต่างก็มีความเชื่อมั่นและเตรียมพร้อมที่จะได้รับฟังข่าวนั้นอยู่ก่อนแล้ว

แต่นี่...**คุณพระช่วย!... จากข่าวนี้...ทั้งสองติดคุกเมืองมรกตนครยังไม่ได้รับโทษจนถึงแก่ชีวิตใด ๆ ให้เป็นที่ปรากฏล่วงรู้แก่ชาวมรกตนคร...**

อา! มันจะเป็นไปได้อย่างไร?...เป็นความจริงหรือนี่?

ข่าวมรณกรรมของคนคู่นั้น หาใช่ข่าวที่ควรจะตกใจแก่บุคคลคณะนี้แล้วไม่ เพราะต่างปลงตก ทำใจและทอด-อาลัยกันมานานแล้ว แต่ข่าวการยังมีชีวิตรอด...มีความหวัง

ที่จะได้พบเห็นกันนี่ซิ เป็นข่าวที่ทำความตกใจระคนยินดีจนแทบว่าจะควบคุมสติกันไว้ไม่ได้

เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน ตกอยู่ในสภาพอาการ งงงัน แทบไม่รู้สติไปชั่วขณะ เพราะเกี่ยวข้องโดยตรงกับคนสาบสูญ คงมีแต่สองคนเท่านั้น ที่จัดว่าเป็นบุคคลภายนอก อันย่อมจะไม่รู้สึกสะดุ้งสะเทือนอะไรนัก นอกจากความยินดีประการเดียวคือ จอมมัคคุเทศก์รพินทร์และมาเรีย ผู้อยู่ในฐานะที่ติด-ตามมาในคณะด้วย

ดังนั้น คนที่ยิ้มร่าออกมาง่าย ๆ คือมาเรีย เพราะหล่อนพอใจต่อข่าวดีนี้ ส่วนรพินทร์ถามต่อมาโดยเร็ว ในขณะที่นายจ้างของเขามัวแต่ตะลึงอยู่

“เป็นความจริงหรือนี่ สุกรี ที่ท่านพูดนี่?”

“เราพูดเฉพาะเท่าที่เราได้รับทราบ บอกแล้วว่าเราไม่ได้เห็นกับตา”

“คนทั้งสองถูกจับไปขังคุก ไม่ได้ถูกสั่งให้ประหารชีวิต?” เขาย้ำถามช้า ๆ อีกครั้ง จ้องหน้าสุกรีเขม็ง

“ข่าวเป็นเช่นนั้น”

“เท่าที่เรารู้จากกุตะมะ และรหัสยะ คนต่างแดนทุกคนที่ล่วงล้ำเข้ามา ย่อมได้รับโทษถึงตายทั้งสิ้น แล้วเหตุใดคนทั้งสองนั้นจึงไม่ได้รับโทษเช่นนั้น?”

“เราก็ไม่ทราบเหมือนกัน ถ้าสิงหราสั่งประหารใครย่อมจะเป็นที่รู้กันทั้งแผ่นดิน แต่นี่เราไม่ได้ยินข่าวนั้น ได้ยินข่าวแต่

ให้จองจำไว้ แต่ว่าทั้งสองคนจะไปเสียชีวิตในที่จองจำภายหลังหรือเปล่า เราไม่ทราบได้”

รพินทร์ ไพรวัลย์สูดลมหายใจลึก ดวงตาทั้งคู่ของเขาเป็นประกายแจ่มใสผิดไปกว่าทุกครั้งที่ฝ่ายนายจ้างเคยเห็นจากบุรุษผู้นี้ หันไปจับมือของท่านหัวหน้าคณะมากุมไว้แน่นอย่างที่ไม่คอยทำมาก่อน พูดเกือบเป็นกระซิบ

“คุณชายครับ ผมเข้าใจว่านี่เป็นข่าวอันน่ายินดีที่สุด หัวใจของการเดินทางเสี่ยงชีวิตในครั้งนี้ของพวกเราทั้งหมดอยู่ที่ข่าวนี้เอง!”

เชษฐา ไชยยันต์ และดารินยามนี้ ตื่นเต้นเสียจนไม่อาจพูดอะไรต่อไปได้ ดารินนิ่งแข็งเป็นรูปปั้น ส่วนไชยยันต์แทบจะผวาเข้ากอดสุกรีไว้

“ท่านรู้ไหม สุกรี”

จอมพรานทำหน้าที่ถามต่อไป

“มีเหตุผลอันใดที่สิงหราไม่ฆ่าคนต่างแดนทั้งสองนั้นเสียโดยเพียงแต่กักขังจองจำไว้เท่านั้น ดังที่ท่านสืบทราบ”

“เราไม่ทราบเหตุผลเช่นกัน”

“ในระหว่างที่ทหารหลวงเข้าทำการจับกุม คนแปลกถิ่นทั้งสองมีการต่อสู้อย่างใดบ้างหรือไม่?”

“เราทราบแต่เพียงว่าเป็นการจับได้โดยละม่อม ไม่มีการต่อสู้หรือมีการเสียชีวิตของฝ่ายใดทั้งสิ้น”

“ในความรู้สึกของท่านเอง ทั้งสองคนควรจะยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ภายในที่จองจำกักขังของสิงหรา”

“ถ้าเขาไม่เจ็บป่วย...หรือถูกทารุณกรรมจนถึงแก่ชีวิต เขา

ก็น่าจะคงอยู่ แต่พวกเราคิดว่าอาคันตุกะต่างแดนทั้งสองควรจะต้องยังมีชีวิตอยู่เพราะถ้าหากสิ้นชีวิตลงข่าวก็ควรจะเป็นที่ล่วงรู้ทั่วไป”

มาเรียดีดนิ้วโดยแรง หันมาทางญาติโยมของคนสาบสูญ

“ควรจะถือว่าเราได้ข่าวที่สมควรแก่การเชื่อถือได้มากที่สุดแล้ว นายชดกับพรานนำทางของเขาจะต้องมีชีวิตอยู่แน่นอนในคุกเมืองมรกตนครนี่เอง แม้ฝ่ายทหารหลวงของสิงหราจะไม่ยอมให้ความจริงแก่เรา แต่ฝ่ายประชาชนหรือฝ่ายตรงข้ามกับทรราช ก็ยินดีที่จะให้ข่าวแก่เราตามที่พวกเขารู้ สบายใจได้แล้วน้อย ไชยยันต์ และก็พี่ใหญ่...คนที่เราคิดหวั่นมาตลอดเวลาว่าเขาหาชีวิตไม่แล้วนั้น แท้ที่จริง ยังมีชีวิตอยู่แน่นอน และอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลจากเรานี่เอง บราโว!”

ดารินเพิ่งจะรู้สึกตัว หันไปมองหน้าพี่ชาย หยาดน้ำตาคลอด้วยความตื้นตันปีติ ถามเสียงเครือแผ่วเบาว่า

“พี่ใหญ่คิดว่า ข่าวนี้เป็นความจริงได้เพียงไหนคะ?”

“น้อยล่ะ?”

“น้อยบอกไม่ถูก แต่ดีใจเหลือเกิน ดีใจจนบอกไม่ถูกแล้ว แม้แต่จะเป็นแค่กระแสข่าวที่ได้รับฟังเท่านั้น เพราะมันเป็นข่าวมงคลที่สุด ข่าวที่ไม่กล้าคิดมาก่อนว่าจะได้ยินเช่นนี้...”

เสียงของหล่อนแหบเหือดไปด้วยอาการสะอื้นตื้นตัน พี่-ชายขบกรามแน่นแต่ยิ้ม และดึงน้องสาวเข้ามากอดไว้แน่น

“พี่ก็เหมือนกัน...ถ้ากุตะมะหรือรหัสยะเป็นคนบอกข่าวนี้พี่จะไม่เชื่อเป็นอันขาด แต่นี่เป็นข่าวจากฝ่ายตรงข้ามกับพวกทหารหลวงจึงควรจะเชื่อได้ ถ้าเช่นนั้นก็เป็นโชควาสนาของเรา

แล้วที่จะได้พบอนุชา สาสมกับที่เราเสี่ยงชีวิตบุกบั่นฟันฝ่าติดตามเขามาจนเลือดตาแทบกระเด็น”

ไม่ทันที่คนเหล่านั้นจะพูดอะไรกันต่อไปอีก นายทหารคนหนึ่งลักษณะท่าทีจากเครื่องแต่งกายที่มีเกราะสวมติดอก ท่าทางจะมียศสูงกว่าหัวหน้าหมู่ควบคุมนักโทษ ก็ขี่ม้าเหยาะตรงหน้าเข้ามาด้วยสีหน้าเคร่งขรึม โบกมือ พร้อมกับร้องตะโกนเข้ามาด้วยเสียงมีอำนาจเฉียบขาดว่า

“เชลย! โดยคำสั่งของอุปราชพระอนุชาผู้เป็นจอมทัพ ให้ท่านถอยห่างจากพวกนักโทษ และกลับคืนที่พักได้แล้วเดี๋ยวนี้!”

เชษฐาหันไปพยักหน้ากับทุกคน เป็นความหมายให้ถอยกลับตามคำบงการนั้น ไชยยันต์อดไม่ได้ที่จะตะโกนตอบสวนออกไปว่า

“ประเดี๋ยวก่อนซิโว้ย! จะเร่งอะไรกันนักหนาเล่า พวกข้ายังทำบาดแผลนักโทษพวกนี้ไม่เสร็จเรียบร้อยดีเลย มาทำวางอำนาจขู่เข็ญมาก ๆ เดี๋ยวพัดปล่อยให้ขุนพลกุตะมะตายห่าเสียเท่านั้น”

ดารินหันไปจับไหล่สุกรีไว้ ก่อนจะลุกขึ้นยืน บอกโดยเร็วว่า

“เราไปก่อนละนะ สหาย เราและพวกท่านจะถูกนำตัวเข้าไปเผชิญหน้ากับสิงหราด้วยกัน ถ้าเราสามารถจะแก้ไขสถานการณ์ให้ฝ่ายเรารอดปลอดภัยได้ เราก็หาทางช่วยให้พวกท่านปลอดภัยเช่นกัน ไม่ว่าจะเสี่ยงสักเพียงใด ขอให้โชคดี!”

ทั้งหมดเคลื่อนถอย ผละออกจากเพิงพักของนักโทษ ขบถออกมา ในขณะที่ทหารผู้ขี่ม้าออกคำสั่งยืนม้าหน้าบอกบุญไม่รับอยู่ก่อนจะผ่านพ้นไป ดารินหยุดยืนอยู่ตรงหน้าของทหารผู้นั้น

"เจ้าหน้าโง่...อย่าอวดอำนาจอ้างเอาคำสั่งของจอมทัพมาข่มขู่พวกเราให้มากเกินไปนัก นอกจากที่เจ้าจะเรียกเราด้วยความโอหังว่า 'เชลย' แล้วยังจะรู้หรือไม่ว่าเรามีฐานะเป็นเช่นไรในกองทัพนี้"

ทหารผู้นั้นมีสีหน้างง กึ่งยโส แล้วแสยะยิ้ม

"พวกท่านจะเป็นอะไร นอกจากเชลยที่จะต้องถูกควบ-คุม"

"ขอให้รู้ไว้ด้วย เจ้าผู้บัดซบ เราคือหมอ...อย่างน้อยที่สุดก็หมอสำคัญประจำกองทัพนี้ในขณะนี้ ชีวิตขุนพลกุตะมะอยู่ในกำมือเรา เขาจะรอดหรือจะตายก็อยู่ที่เรานี่แหละ ซึ่งข้อนี้อุปราชพระอนุชานายเหนือหัวของเจ้ารู้ดี แต่เจ้าอาจไม่รู้ เจ้าอยากจะให้เรารายงานต่อรหัสยะหรือว่า...ทหารเลวของเขาสำแดงกิริยาอาการโอหังก้าวร้าวต่อเราด้วยความโง่เง่า เจ้ามิรู้ดอกหรือว่า ที่เราเข้าไปใกล้ชิดนักโทษเหล่านั้นได้ ก็โดยคำสั่งของนายเหนือหัวของเจ้าเอง"

เจ้านั่นหน้าถอดสีลงในฉับพลัน อึกอัก ดารินได้ทีก็สำทับต่อมาว่า

"เอาละ เจ้าอาจไม่รู้ก็ได้ และเราก็ไม่อยากจะถือโทษหรอก แต่เจ้ารู้ไหมว่า นักโทษทั้ง 6 คนเหล่านั้น จะต้องถูกนำตัวเข้าจนถึงพระนครโดยสวัสดิภาพ ชนิดที่จะปล่อยให้ใครล้ม

ตายลงเสียก่อนมิได้ ถ้าจะตายก็ต้องตายโดยคำพิพากษาของกษัตริย์สิงหราเท่านั้น มิฉะนั้นรหัสยะคงไม่สั่งให้พวกเราเข้าไปดูแลรักษาบาดแผลเยียวยาเอาไว้หรอก"

"เราขออภัยต่อท่านด้วย เราไม่เจตนาจะแสดงอำนาจใด ๆ ต่อท่าน แต่นายที่มีตำแหน่งสูงกว่าเราขึ้นไป ให้เรามาเตือนพวกท่านว่า ท่านไม่ควรจะอยู่ใกล้ชิดนักโทษเหล่านั้นนานเกินควรนัก เมื่อรักษาดูแลบาดแผลเสร็จแล้ว ก็ควรจะกลับที่พักได้"

"ถ้าเช่นนั้น เจ้าก็มีความผิดฉกรรจ์อีกข้อหนึ่ง ที่บังอาจเอานามของรหัสยะผู้เป็นจอมทัพมาอ้าง..."

ดารินซ่อนยิ้ม ปั้นสีหน้าขึงขัง

"แต่ก็บอกแล้วว่า เราไม่ประสงค์จะเอาความใด ๆ กับเจ้าหรอก ต่อไปนี้จงฟังคำสั่งของเราเสียบ้าง คำสั่งที่เราได้รับมาจากท่านจอมทัพรหัสยะโดยตรง ซึ่งให้เราบอกกับพวกเจ้าอีกทีหนึ่ง คำสั่งนั้นก็คือ ให้พวกเจ้าอันเป็นผู้คุมทั้งหลายจัดหาอาหารอย่างดี เลี้ยงดูนักโทษเหล่านั้นจนอิ่มหนำทุกมื้อในระหว่างการเดินทาง จนกว่าจะถึงพระนครโดยไม่ปล่อยให้หิวโหยอด-อยาก นักโทษที่มีโทษร้ายแรงถึงประหาร จะบาดเจ็บหรือหิวโหยไม่ได้ เข้าใจไหม?"

ผู้บังคับบัญชาของหน่วยคุมนักโทษแหยลงไปถนัดใจ ก้มศีรษะลงรับคำเสียงอ่อย

"ถ้าเป็นคำสั่งของท่านจอมทัพเช่นนั้น เราก็จะจัดให้ตามคำสั่ง"

"ดีแล้ว ตอนค่ำเราจะมาดูนักโทษนี้อีกครั้ง นอกจาก

บาดเจ็บแล้ว หลายคนยังป่วย และอาจเสียชีวิตก่อนจะเดินทางถึงพระนคร เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องดูแล แต่ถ้าเรามาตรวจดูอีกครั้ง นักโทษพวกนี้ไม่ได้กินอาหาร เราจะรายงานให้ท่านจอมทัพทราบ เจ้าและพวกเจ้าชุดนี้ไม่พ้นโทษแน่ จำไว้”

ออกลูกไม้ขู่ไว้เช่นนั้นแล้ว หมอดารินก็ขยิบตากับพรรคพวกชวนกันเดินกลับเข้าที่พัก ซึ่งความจริงก็คือกระโจมพยาบาลสนามของขุนพลกุตะมะนั่นเอง

ที่ปรึกษาฝ่ายทหารของมรกตนคร ยังคงนอนหลับ สนิทนิ่งอยู่บนแคร่ โดยมีพรานพื้นเมืองทั้งหลายนั่งรวมกลุ่มปรึกษาหารือกันอยู่เบา ๆ คนเหล่านั้นชุมนุมสงบกันอยู่ภายในกระโจมพักโดยไม่ย่างกรายออกไปไหนตามคำสั่งทุกอย่าง และบริเวณภายในขณะนี้ซึ่งมีคนป่วยนอนนิ่งอยู่ภายใต้การดูแลของคณะพรรคนี้ไปเสียแล้ว พวกทหารถืออาวุธคุมเรียงรายอยู่ห่าง ๆ นอกกระโจมออกไป โดยไม่เข้ามายุ่มย่ามใกล้เคียงโดยคำสั่งของอุปราชพระอนุชา

เมื่อต่างกลับเข้ามาถึงในที่ซึ่งจะต้องพลอยอาศัยเป็นที่พักแรมคืนตลอดทั้งคืนนี้ จนกว่าจะมีการเคลื่อนย้าย อันเปรียบเสมือนที่พักส่วนตัวโดยเฉพาะ ทั้งหมดก็มีเรื่องที่จะต้องหารือกันอย่างเร่งด่วนอีกครั้ง เรื่องอื่น ๆ ดูเหมือนจะถูกพักไว้ชั่วขณะนอกจากเรื่องสำคัญเฉพาะหน้าที่เพิ่งรับทราบมาจากกลุ่มนักโทษ **นั่นก็คือข่าวที่ควรจะถือว่าเป็นข่าวดี เกี่ยวกับอนุชา วราฤทธิ์ และหนานอิน**

"เป็นอันว่า เราได้ข่าวแน่นอนพอที่จะเชื่อมั่นได้แล้วว่า อนุชากับหนานอินยังมีชีวิตอยู่ โดยสิงหราจับตัวไว้ตลอดระยะเวลาหนึ่งปีเต็ม ๆ ที่เขาเหยียบย่ำมาถึงดินแดนนี้ ซึ่งเรามีหวังได้พบแน่"

เชษฐากล่าวขึ้นอย่างปราโมทย์ เต็มไปด้วยความหวัง ซึ่งก็เป็นความรู้สึกอย่างเดียวกับทุกคน

"ปัญหาก็คือ ข้อที่หนึ่ง มันจับกุมกักขังอนุชาไว้ทำไมโดยไม่ฆ่าเสีย ข้อสอง เหตุใดกุตะมะกับรหัสยะ จึงยังปกปิดไม่บอกให้เราทราบ ข้อสาม ฟังตามคำบอกของสกุรีในข้อที่ว่าทหารพวกนี้ออกตามล่า จับตัวเขากับพรานนำทางได้อย่างถูกต้องตรงตามเป้าหมายในระหว่างอาศัยอยู่กับพวกเลี้ยงปศุสัตว์ ราวกับจะรู้ที่หมายมาก่อนแล้วได้อย่างไร ซึ่งลักษณะชนิดนี้ก็เหมือน ๆ กับตอนที่พวกเราถูกจับกุมนี่ทุกอย่าง เอาละ พวกเราใครมีความคิดเห็นเช่นไร ก็ลองช่วยกันบอกหน่อย"

ทุกคนนิ่งไปนาน แล้วไชยยันต์ก็ว่า

"ฉันมีความสงสัยอีกข้อหนึ่งด้วย ทั้งสองคนนั่นมีปืน ทำไมสุกรีจึงบอกว่าไม่มีการต่อสู้เลย เมื่อทหารพวกนี้เข้าจับกุม"

"พี่กลางกับหนานอิน อาจมีความคิดอย่างเดียวกับพวกเราขณะนี้ก็ได้ คือเห็นว่าถ้าต่อสู้ ก็คงตายเปล่า อีกอย่างหนึ่งกระสุนปืนก็อาจเหลืออยู่จำกัด หรือมิฉะนั้นก็หมดสิ้นไปเสียก่อนแล้ว และคงหวังไว้ว่า...พอจะแสดงตัวเป็นมิตรกับชาวมรกตนครได้ จึงไม่อยากจะต่อสู้ ส่วนที่รหัสยะกับกุตะมะยังไม่ยอมบอกอะไรแก่เราขณะที่เราถาม ก็คงเป็นเพราะไม่ต้องการ

จะให้ความกระจ่างใด ๆ แก่เราทั้งสิ้น ตรงข้ามกับพวกโจรซึ่งเห็นว่าเราเป็นมิตร รู้อะไรก็บอกกันมาตามตรง”

ดารินเป็นผู้ตอบ

สี่คนของฝ่ายนายจ้าง ปรึกษาหารือกันอยู่เต็มที่ เกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกพรานพื้นเมืองได้รับสิทธิ์ให้ล่วงรู้ด้วยว่า งานชิ้นสำคัญที่สุด กำลังมองเห็นเงาแห่งความหวังขึ้นแล้ว ซึ่งต่างก็พลอยตื่นเต้นยินดีกันแทบกระโดด

รพินทร์ ไพรวัลย์คนเดียวเท่านั้น แม้จะร่วมอยู่ในวงประชุมนี้ด้วย เขาก็ยังไม่พูดแสดงความเห็นใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจากมวนบุหรี่ใบตองแห้งอย่างเนิบนาบบรรจง **สมองกำลังทำงานอย่างกว้างไกลไปอีกด้านหนึ่ง แผนการต่าง ๆ เริ่มวางขึ้นแล้ว เป็นลำดับขั้น ๆ ไป ซึ่งแน่ละ มันย่อมหนักหน่วงกว่าใครทั้งสิ้น**

เขาไม่ได้มีหน้าที่เฉพาะเพียงแค่ขบปัญหาเท่านั้น แต่ยังมีหน้าที่ ซึ่งจะต้องรับผิดชอบในชีวิตของแต่ละคนในคณะอีกด้วย

ประมาณตะวันโพล้เพล้ มีทหารชุดหนึ่งนำเอาอา-หารและผลไม้เป็นจำนวนมากอย่างเหลือเฟือเข้ามาให้คณะเชลยในกระโจมพัก สังเกตดูลักษณะของอาหารเหล่านั้น จะปรุงขึ้นพิถีพิถันดีกว่ามื้อกลางวันที่นำมาให้กินพอประทังชีวิตมากนัก พร้อมกับนมวัว และน้ำผึ้งอีกอย่างละไหใหญ่ ๆ

นายทหารวัยกลางคนรู้สึกว่าจะมียศสูง เป็นผู้นำขบวน

เสบียงอาหารนั้นเข้ามา โดยบอกให้ทราบว่าเป็นคำสั่งของจอม-ทัพรหัสยะ และก็เดินไปตรวจดูกุตะมะผู้ยังนอนหลับสนิทนิ่งอยู่พร้อมทั้งก้มลงเอาหูฟังหัวใจอย่างแคลงใจ หมอดารินรู้เชิงจึงเดินเข้ามาบอกว่า

"เจ้าไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ขณะนี้เราให้ยานอนหลับแก่เขาไว้ เพื่อให้ได้พักผ่อน เขาจะตื่นรู้สึกตัวก่อนเที่ยงคืนของคืนนี้ และจะปลอดภัยทุกอย่าง ถ้ารหัสยะไม่เชื่อ บอกเขาให้เข้ามาเยี่ยมดูอาการของกุตะมะได้ในตอนดึกคืนนี้"

นายทหารผู้นั้นพยักหน้าแสดงอาการรับคำ แล้วจะนำลูกน้องทั้งหมดผละออกไป แต่ดารินขวางหน้าไว้อีกครั้ง

"เดี๋ยวก่อน...เราสั่งให้พวกเจ้าจัดหาอาหารให้แก่นักโทษเหล่านั้นด้วย เจ้าจัดให้แล้วหรือไม่?"

"เราจัดให้แล้ว"

"ดีมาก ประเดี๋ยวเราจะออกไปตรวจดูอีกครั้ง พวกเจ้าออกไปได้แล้ว"

191

เมื่อทหารชุดนั้นลับตาออกไป ทุกคนของคณะเชลยก็เข้าล้อมพิจารณาอาหารอันเหลือเฟือมากมาย ราวกับจะจัดรับรองแขกผู้มีเกียรตินั้นด้วยความยินดี แต่ก่อนที่ใครจะทันแตะต้องด้วยความหิวโหย ไชยยันต์ก็ท้วงขึ้นเบาๆ ว่า

"ถ้ายังไงละก็ นึกถึงคำเตือนของพวกนักโทษหล่านั้นไว้บ้างนะ ถ้ามันมียาพิษหรือยาสลบเจือปนอยู่ในอาหารเหล่านี้ละก็ เราจะเสียท่า"

"ยังไม่มีเหตุผลที่รหัสยะจะเล่นลูกไม้อะไรกับเราในระยะนี้ก่อน เพราะถ้ามันจะทำก็คงทำเสียตั้งแต่เราขออาหารมื้อเที่ยงแล้ว แล้วอีกอย่างรหัสยะย่อมรู้ดีว่า ชีวิตกุตะมะยังฝากไว้ในกำมือของพวกเรา แต่ถ้าเข้าไปถึงเมืองแล้วเมื่อไหร่ ก็ไม่แน่เหมือนกัน"

"แต่ถึงอย่างไร ในการนอนกันคืนนี้ เราก็จะประมาทไม่ได้ ต้องมีเวรยามผลัดกันระวังไว้ทุกขณะ มันอาจไม่ทำอะไรเราในขณะนี้ก็จริง แต่อาจเข้ามายึดปืนของเราทุกคนตอนเผลอหลับก็ได้ ซึ่งถ้ามันทำได้อย่างนั้นเมื่อไร สภาพของเราก็เหมือนกับนักโทษโจรเหล่านั้นนั่นแหละ คือแทนที่จะมีอิสระเดินกันไปได้ตามสบาย มันคงเอาโซ่ร้อยพวงจูงเราไป"

ทุกคนเพียงแต่ยิ้มในคำพูดของไชยยันต์

ต่างกินอาหารกันอย่างอิ่มหนำ ซึ่งฝ่ายนายจ้างและพวกพรานพื้นเมืองลูกหาบ เข้ามารวมหัวเป็นกลุ่มเดียวกันทั้งหมด เพื่อการพูดจาสนทนาหรือหารือทุกชนิดจะได้รู้ถึงกันหมดในเวลาเดียวกัน

เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน รู้สึกว่าจะแช่มชื่นกระปรี้กระเปร่าขึ้นผิดไปกว่าทุกครั้ง อันเนื่องมาจากแว่วข่าวในทางดีของ ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์ และพูดถึงอยู่ไม่ขาดปากจนลืมที่จะคิดถึงปัญหาอื่นใดอีกทั้งสิ้น

"ขอให้รู้อย่างเดียวเท่านั้นว่า อนุชายังมีชีวิตอยู่ แม้แต่ถูกขังคุก เราก็จะต้องมีทางช่วยสองคนนั้นออกมาได้แน่ๆ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง"

ไชยยันต์กล่าวอย่างมั่นใจเต็มเปี่ยม

"แต่ก็ต้องหมายความว่าเรายังมีชีวิตรอดอยู่พอที่จะช่วยเขาเสียก่อนด้วย ซึ่งข้อนี้ยังเป็นปัญหาใหญ่อยู่"

มาเรียขัดมาเบาๆ

"พี่กลางเก่งเหลือเกิน ด้นดั้นมาจนกระทั่งถึงจุดหมายปลายทางได้สำเร็จจริง ๆ ด้วย เพียงแต่ว่าโชคร้ายที่ถูกผู้มีอำนาจของเมืองนี้เล่นงานเสียก่อนเท่านั้น"

ดารินกล่าวเหมือนจะรำพึงกับตนเอง

"ความจริง เขาก็น่าจะเล็ดลอดเข้ามาถึงที่นี่ได้อย่างปลอดภัยดีที่สุดแล้ว ฟังตามคำบอกเล่าของสุกรี เพราะมาพบกับพวกเลี้ยงสัตว์ตามชายป่าก่อนซึ่งก็ได้รับการช่วยเหลืออย่างดี แต่ทำไมทหารของรหัสยะจึงตามมาจับตัวได้อย่างตรงเป้าหมายเช่นนั้นก็ไม่รู้"

เชษฐาเอ่ยอย่างสงสัย เต็มไปด้วยความคิดพิศวง

"คิดแล้ว โมโหตาเฒ่ากุตะมะนี่นัก เขาน่าจะบอกกับเราตามตรงและน่าจะให้รายงานเราได้ละเอียดดีกว่านักโทษพวกนั้นเสียอีก แต่เสือกอมไต๋ปิดเงียบ ไม่น่าจะช่วยให้รอดตายเลยพับผ่า"

อดีตนายทหารปืนใหญ่บ่น ชำเลืองไปทางแคร่ของขุนพลเฒ่าที่ไม่ห่างออกไปนัก แต่ดารินกระซิบบอกไว้

"เฉย ๆ ไว้ก่อนเถอะ ไชยยันต์ เอาไว้ให้ตาแก่นี้ฟื้นรู้สึกตัวอีกครั้ง ฉันจะเค้นเอาความจริงทั้งหมดให้ได้ เชื่อว่าคราวนี้แกคงยอมบอกความจริงแน่ ๆ สังเกตดูแกเป็นคนดีอยู่ แต่ทำไมถึงกลายเป็นพวกของฝ่ายขบถ คว่ำบัลลังก์ของกษัตริย์องค์เก่าก็ไม่รู้"

"ลาภยศ อามิส หรือการคอรัปชั่นเห็นแก่ตัวมันมีอยู่ทุกแห่งในโลกนี้ แม้กระทั่งประเทศมรกตนคร ซึ่งไม่เคยปรากฏมีอยู่ในแผนที่โลกนี้ ไม่น่าสงสัยอะไรเลย"

พี่ชายเปรยขึ้นลอย ๆ พร้อมกับหัวเราะหึ ๆ

"แต่อะไรในตอนนี้ ก็ไม่น่าจะกลุ้มใจเท่ากับอีตาพรานของเรา ซึ่งเขากลายเป็นคนใบ้ไปอีกแล้ว ไม่เห็นช่วยพวกเราคิดอะไรบ้างเลย ขนาดคะหยิ่นหรือส่างปา ยังอุตส่าห์ช่วยออกความเห็นได้สารพัด ฉันสังเกตดู เขาก้มหน้าก้มตากินอย่างเดียวมาตลอดเวลา"

ดารินพูดขึ้นกลางวง ทั้ง ๆ ที่คนถูกกล่าวขวัญก็นั่งประจันหน้าอยู่ตรงนั้น

"ถ้าจะให้ผมพูดอะไรในตอนนี้ก็คือ เมื่อเรากินอิ่มกันแล้ว ก็รีบนอนพักเอาแรงกันก่อนเถอะครับ ใครคิดจะตื่นดูอาการกุตะมะ หรือจะสอบสวนเอาความจริงอย่างไร ก็ค่อยไปกะตื่นเอาตอนที่คนไข้ฟื้น นั่งพูดกันอยู่อย่างนี้ก็ไม่มีประโยชน์อะไร เหมือนพายเรือในอ่าง เวลาเท่านั้นที่มันจะสอนเราเองว่าเราจะต้องทำอย่างไรต่อไป แต่ก่อนหน้านั้น เรากะการณ์อะไรไม่ถูกสักอย่าง"

"รพินทร์พูดถูก เดี๋ยวเรานอนกันได้เลย แต่จัดเวรยามเตรียมพร้อมเหมือนเดิมอย่างเช่นที่ปฏิบัติอยู่ทุกครั้ง ปืนอย่าให้ห่างตัว ตรวจกระสุนให้เรียบร้อย"

ท่านหัวหน้าคณะสั่ง

ทุกคนจัดที่นอนภายหลังจากนั้น รพินทร์เอนหลัง หลับตาแล้ว แต่บังเอิญได้ยินเสียงพี่ชายทักน้องสาวเบา ๆ ว่า

"อ้าว! นั่นน้อยจะไปไหน?"

เขาจึงเปิดเปลือกตาขึ้น ก็เห็นดาริน วราฤทธิ์ กำลังยืนอยู่หน้ากระโจมริมทางออก รัดสายกันแกว่งของซองปืนกับต้นขาให้แน่นกระชับ

"ไม่ห้องห่วงค่ะ พี่ใหญ่กับทุกคนนอนพักเสียเถอะ น้อยจะออกไปดูพวกนักโทษนั่นเดี๋ยวเดียวเท่านั้น ว่าพวกทหารเอาอาหารไปให้เขากินกันจริงหรือยัง แล้วจะรีบกลับ"

"ยุ่งจัง น้อย!"

พี่ชายว่าอย่างรำคาญใจ ขมวดคิ้ว

"แล้วจะออกไปคนเดียวยังไง ค่ำมืดแล้วอย่างนี้"

"ไม่เห็นเป็นไรนี่คะ คนเป็นกองทัพแวดล้อมคอยคุ้มกันเราอยู่แบบนี้ ปลอดภัยกว่ากลางป่าเปลี่ยวเสียอีก"

แล้วหล่อนก็หันไปพยักหน้ากับกลุ่มพรานพื้นเมือง ร้องบอกยิ้ม ๆ ว่า

"เอ้า! พวกเรา ใครยังไม่ง่วงจะเดินไปเป็นเพื่อนฉันหน่อยก็ได้ เดี๋ยวเดียวเท่านั้น"

คะหยิ่น บุญคำ เส่ย จัน และเกิด ขยับตัวลุกขึ้นพร้อมกันอย่างเต็มใจต่อคำขอร้องของนายหญิง รพินทร์ ไพรวัลย์ถอนใจเฮือกดึงกายขึ้นมาเป็นคนสุดท้าย พอเห็นพรานใหญ่ลุกขึ้นมา พวกนั้นก็เลยลงนั่งตามเดิม

โดยไม่พูดอะไรทั้งสิ้น จอมมัคคุเทศก์ผู้กุมชีวิตของทุกคนอยู่ในความรับผิดชอบของเขาโดยตรง เดินสวบ ๆ ล้ำหน้าหญิงสาวออกไปยืนรอคอยอยู่นอกกระโจม เชษฐา ไชยยันต์ หรือมาเรีย จึงไม่สนใจอะไรอีก เพราะเห็นว่าหมอดารินมีองครักษ์ผู้ไว้วางใจได้ดีที่สุดเหนือกว่าใครแล้ว

ราชสกุลสาวซ่อนยิ้ม เดินตามหลังออกมาหยุดยืนมองหน้าอยู่ใกล้ๆ ขณะนั้น ทั้งสองคนพ้นบริเวณกระโจมออกมาแล้ว ท่ามกลางบรรยากาศมืดสลัวของราวป่าเป็นที่ตั้งของกองทัพ ไฟบางกองเริ่มจะถูกสุม

"ฉันไม่ได้ชวนคุณนะ ถ้าง่วงนอนก็เชิญกลับไปนอนได้ ฉันไปของฉันคนเดียวได้"

อีกฝ่ายไม่อยากจะต่อล้อต่อเถียงอะไรทั้งสิ้น คว้าต้นแขนน้องสาวคนสวยของนายจ้างได้ ก็นำเดินมาคู่กัน

"หมดสมัยที่นายรพินทร์คนนี้จะทะเลาะอะไรกับคุณหญิงดารินแล้วครับ เอาเถอะ จะไปไหนก็ไปกัน มันเป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้วที่จะต้องรับใช้ตามหน้าที่ของลูกจ้าง"

"ที่ตามออกมานี่น่ะ โดยหน้าที่ของ 'ลูกจ้าง' อย่างเดียวเท่านั้นหรอกหรือ?"

คำถามนั้น เต็มไปด้วยความนัย เชิงตัดพ้อ

รพินทร์มองตา แล้วถอนใจเบาๆ อีกครั้ง

"นอกจาก 'ลูกจ้าง' แล้ว ก็ยังในฐานะ 'ทาส' อีกด้วย"

"ทาส...อะไร?"

"ความรัก แล้วก็ความภักดี"

ดารินสูดลมหายใจลึก ท่ามกลางสายลมเย็นฉ่ำยามค่ำ ใบหน้าอิ่มเอิบขึ้น เอื้อมมือมาจับมือเขาไว้

"อย่าลืมพูดคำที่ฉันฟังแล้วเป็นสุขอย่างนี้ไว้บ่อยๆ นะ ไม่รู้ตัวบ้างเลยหรือว่า เดี๋ยวนี้คุณซีเรียสกับฉันเหลือเกินรพินทร์"

"ผมซีเรียสกับเหตุการณ์ระหว่างความเป็นกับความตาย ซึ่งไม่รู้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ ไม่ได้ซีเรียสกับสุภาพสตรีคนที่นาย

รพินทร์คนนี้ทั้งรักทั้งบูชา และอภัยด้วย ถ้าคุณหญิงดูแล้วจะมีความรู้สึกเป็นเช่นนั้น"

"รู้ไหม ว่ากำลังจะดูใจอยู่เหมือนกัน?"

"ดูใจอะไร?"

"ก็ดูใจว่า เมื่อฉันแสดงความจำนงที่จะออกมาเช่นนี้ ใครสักคนหนึ่งจะตามฉันมาด้วยไหม?"

"แล้วเขาตามออกมาไหม?"

"ก็ไม่ผิดหวังนี่ ฉันดีใจ ที่คุณยังสนใจต่อฉัน"

"โธ่ พูดอะไรอย่างนั้น..."

ทั้งสองเดินช้า ๆ ผ่านไปในทิศทางเดิมที่จะนำไปสู่กระโจมพักของพวกนักโทษ ท่ามกลางสายตาทหารยามถืออาวุธที่ยืนจับกลุ่มมองดูอยู่ทุกอิริยาบถการเคลื่อนไหว พวกยามเหล่านั้นยังไม่ได้เข้ามาทักท้วงหรือขัดขวางอย่างไร เพราะเห็นออกมาเดินกันเพียง 2 คนด้วยอาการเปิดเผยปกติ ลมค่ำพัดเส้นผมของราชสกุลสาวปลิวไสว โชยเอากลิ่นหอมของดอกไม้ป่าบางชนิดมาจาง ๆ ผสมกับควันไฟ อดีตคู่อริเก่าถามต่อมาว่า

"คุณหญิงจะไปไหนหรือครับ?"

"อย่านึกว่าฉันจะออกลูกไม้กับพี่ชายและเพื่อน ๆ เพื่อหาโอกาสมาคุยกับผู้ชายคนที่หัวใจของฉันจดจ่ออยู่ที่เขาหรอกนะ ฉันจะไปดูนักโทษพวกนั้นจริง ๆ เป็นห่วง กลัวเจ้าพวกใจร้ายเหล่านี้จะปล่อยให้เขาอดอาหาร"

"เสน่ห์อันน่ารักอย่างแท้จริงของกุลสตรี อยู่ที่น้ำใจอันมีเมตตากรุณานี่เอง ก่อนนี้พรานไพรใจบ่าปอย่างนายรพินทร์ก็

ไม่ซึมซาบนักหรอก เพิ่งจะมาตระหนักแน่แก่ใจเมื่ออยู่ใกล้ชิดรู้เช่นเห็นชาติคุณหญิงดารินเอาอย่างแท้จริงนี่เอง”

“ขอบใจมากจ้ะ ที่ชม...แต่ฉันก็เคยใจร้ายกับคุณมามากแล้วไม่ใช่หรือ?”

“ก็ไม่เชิงใจร้ายหรอก เขาเรียกว่า ‘แผลงฤทธิ์’ น่ะ”

“อะไรกัน ‘แผลงฤทธิ์’ ฉันจะแผลงฤทธิ์กับคุณเพื่ออะไรกัน?”

“ก็เพื่อจะเอาชนะ เรียกความสนใจจากพรานไพรมอซอคนหนึ่ง ซึ่งไม่เคยสนใจไยดีกับอะไรมาก่อนเลยโดยเฉพาะผู้หญิงสวย ๆ อย่างคุณหญิงน่ะซิ”

หล่อนเอื้อมมือมาหยิกหลังมือเขา

“รู้ไหมฉันเกลียดคนรู้ทัน”

“ถ้าเช่นนั้นต่อไป นายรพินทร์จะไม่แสดงอะไรว่ารู้ทันคนชื่อหม่อมราชวงศ์หญิงดารินเลย”

“ถามจริง ๆ เถอะ รู้ทันมาแต่ต้นแล้วหรือ?”

“เพิ่งจะมารู้เอาทีหลัง ตอนต้น ๆ น่ะไม่รู้หรอก รู้แต่เพียงว่าผู้หญิงคนนี้ฤทธิ์ร้ายกาจน่ากลัวมากเท่านั้น ตอนพบกันครั้งแรกที่สถานีกักสัตว์ของคุณอำพล”

“ตอนนั้น ฉันไม่ได้แผลงฤทธิ์เพื่อจะเรียกความสนใจจากคุณสักนิด ฉันแผลงฤทธิ์เพราะเกลียดขี้หน้าคุณต่างหากล่ะ...ว่าแต่นี่น่ะนายพราน คุณไม่มีความเห็นความคิดอะไรมั่งหรือในข่าวคราวเรื่องพี่กลาง ที่เราได้มาครั้งล่าสุดจากนักโทษเหล่านั้น”

“ความคิดความเห็นของผมมันมีมากมายเสียจนกระทั่ง

พูดอะไรไม่ออก หลายเรื่องหลายเหตุการณ์ หลายปัญหาเหลือเกิน ที่มันทับอยู่บนสมองโง่ๆ ของผม แต่ถึงอย่างไรผมก็ดีใจไม่น้อยไปกว่าคุณหญิงหรือพวกคุณหญิงทุกคนที่ทราบว่าคุณชายอนุชายังไม่ตาย และเชื่อว่าคงมีทางพบตัวแน่แล้ว จำไม่ได้หรือครับ ผมเคยบอกไว้หลายครั้งแล้วว่าเมื่อเราเผชิญกับปัญหาอะไร เราจะต้องค่อยๆ หาทางแก้ไปเป็นเปลาะๆ เอาเฉพาะหน้าใกล้ตัวมากที่สุดก่อน มัวไปคิดไกลวุ่นวายมันก็จะทำให้สับสนไปหมด ว่าอันที่จริงแล้ว เราก็สำเร็จผลไปถึงสามประการแล้ว สำหรับปัญหาเฉพาะหน้า”

“สามประการอย่างไรกัน?”

“หนึ่ง เราเป็นต่อกองทัพนี้แล้วเรื่องช่วยชีวิตกุตะมะ ทำให้ได้รับสิทธิพิเศษขึ้นมาก สอง เราสามารถรู้เรื่องราวความเป็นไปในมรกตนครซึ่งทีแรกเรางงไปหมด ไม่รู้อะไรเลยสักอย่าง สาม เรายังได้ข่าวดีของคุณชายอนุชาอีกว่าเขามาถึงที่นี่ไม่ได้ถูกฆ่า แต่ถูกขัง”

“ฮือม์ จริงซินะ นี่ย่อมถือว่าเป็น ‘ลางดี’ ของเรามากมายพอแล้ว...” หล่อนพึมพำ

ทั้งสองเดินมาจนถึงเพิงนักโทษ ซึ่งบัดนี้มีไต้ดุ้นใหญ่ ปักลุกสว่างโชนอยู่ยังเสาด้านหน้าทั้งสองด้าน ต่างเดินเข้าไปจนใกล้ และทหารผู้คุมก็กราดเข้ามาคุมเชิงอยู่อีก นักโทษเหล่านั้น บัดนี้เอนกายลงนอนยาวเหยียดเรียงแถวกัน หญิงสาวตะโกนถามเข้าไปว่า

"สหาย! พวกท่านได้รับอาหารจากพวกทหารเหล่านี้หรือยัง?"

ในเงาสลัว มีเสียงซึ่งจำได้ว่าเป็นเสียงของสุกรีร้องตอบออกมาว่า

"เราได้รับอาหาร และกินกันอิ่มแล้ว เป็นบุญคุณที่เราจะลืมไม่ได้เลยจนลมหายใจสุดท้าย ในความกรุณาของท่าน"

"ดีมาก! เรามาถามดูให้แน่ใจเท่านั้น ขอให้พวกท่านโชคดี!"

ดารินบอกด้วยน้ำเสียงใสกังวาน แล้วหมุนตัวกลับพยักหน้ากับจอมพรานของหล่อน ทั้งคู่เดินกลับมาด้วยกัน

"เป็นยังไง สบายใจแล้วหรือยังครับ?"

"ก็...สบายใจแล้ว ฉันไม่ต้องการให้เจ้าพวกนี้หลอกฉันและทำการทารุณกรรมกับคนไข้ของฉัน"

"คนไข้ของคุณหญิง ผู้ซึ่งจะต้องเป็นนักโทษประหารทารุณ เมื่อถึงมรกตนครน่ะรึ?"

"นั่นมันอีกเรื่องหนึ่ง แต่ขณะนี้ พวกนั้นเป็นคนไข้ของฉันทั้งนั้นไม่ใช่หรือ ว่าแต่คุณหรือพวกเราทุกคนเถอะ ไม่คิดจะหาทางช่วยพวกนี้บ้างหรือ

"จะให้ช่วยยังไง?"

"ยังไงก็ได้ ขอเพียงแต่ให้พวกเขาหนีรอดไปได้เท่านั้น เรื่องอะไรจะปล่อยให้พวกนี้ลากคอเขาไปสู่ตะแลงแกง เราก็รู้กันอยู่แล้วว่า คนเหล่านี้เป็นฝ่ายประชาชนผู้น่าสงสารของแผ่นดินนี้"

"เรามาถามตัวพวกเรากันเองก่อนดีกว่าครับ ว่าเราจะ

คิดหาทางช่วยตัวเองอย่างไรได้บ้าง เมื่อไปเผชิญหน้ากับกษัตริย์สิงหรา ในฐานะผู้ล้ำแดนซึ่งมีโทษหนัก”

“คำพูดคำจาของคุณทุกคำ ทุกประโยค แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว มันเป็นคำพูดของคนเห็นแก่ตัวอย่างบรม ไม่เอาไหนเลย ทั้งๆ ที่โดยแท้จริงแล้ว ฉันรู้ว่าคุณเป็นลูกผู้ชายใจใหญ่และเสียสละสุดยอด...ยากที่จะหาใครเหมือน ถ้าฉันทายไม่ผิด ฉันเชื่อแน่ว่า คุณอาจมีแผนการเตรียมช่วยเหลือพวกนี้อยู่แล้วใช่ไหม?”

“คนเราจะช่วยใครได้นั้น ต้องช่วยตัวเองให้ได้เสียก่อน เราก็ได้ช่วยนักโทษเหล่านี้ไปบ้างแล้ว ในกรณีรักษาพยาบาลและไม่ให้เขาทารุณโดยอดอาหาร ส่วนที่จะช่วยให้เขาหนีรอดปลอดภัยไปได้นั้นมันเป็นอีกขั้นหนึ่ง...แล้วคุณหญิงคิดบ้างไหมครับ สมมุติว่าเราสามารถช่วยนักโทษพวกนี้ให้หนีรอดไปได้ทั้งหมดภายในคืนนี้ อะไรจะเกิดขึ้น?”

“ฉันก็ดีใจไปเท่านั้นเอง”

“ครับ ดีใจ แต่พวกเราทั้งหมด จะกลายเป็นฝ่ายโจรขบถทันที รหัสยะฆ่าเราแน่ ก่อนจะนำตัวไปถึงมรกตนคร”

“ทำไมเราไม่หาทางหนีไปพร้อมกับโจรพวกนี้เสียด้วยกันล่ะ ถ้าเราทำเช่นนั้นได้”

“แล้วหนีไปอยู่ที่ไหนเล่าครับ?”

“ก็หนีไปอยู่กับชมรมพวกโจร หรือพวกกองทัพประชาชนมรกตนคร ซึ่งเป็นมิตรกับเราได้มากกว่าทหารหลวงเหล่านี้น่ะซิ”

“แล้วลืมไปเสียแล้วหรือ คุณชายอนุชาซึ่งติดคุกของสิงหราอยู่ในขณะนี้ เราจะทำยังไง นั่นแหละ คือตัวประกันของเรา ซึ่ง

สิงหรายึดไว้ ชนิดที่พวกเรากระดิกอะไรไม่ได้เลย จนกว่าจะได้ตัวคุณชายคืนมาก่อน หรือให้รู้แน่เด็ดขาดไปว่าหาชีวิตไม่แล้ว จึงจะทำให้เราตัดสินใจเด็ดขาดลงไปได้ว่าจะเอาอย่างไร”

“ฮึอม์! บางทีฉันก็โง่มากเหมือนกันนะ...มิน่าล่ะ คุณถึงไม่ยอมพูด หรือแสดงความเห็นอะไรในขณะนี้สักอย่างเดียว ว่าแต่นี่นะ จะถามอะไรสักอย่าง สงสัยมานาน เพิ่งจะนึกได้เดี๋ยวนี้เอง”

“อะไรครับ?”

“จักราช ราชโอรสแห่งกษัตริย์วิษณุพรหมนารถ เจ้าผู้ครองนครเดิมของมรกตก่อนเกิดขบถ...คุณไปเอานามนี้มาจากไหน ตอนที่คุณถามสุกรี”

พรานใหญ่งันลงชั่วขณะ เพราะเขานิ่งไปนานผิดสังเกต ดารินจึงหันไปจ้องหน้า เมื่ออีกประมาณ 7-8 เมตรจะถึงกระโจมที่พัก และทันทีนั้นรพินทร์ก็หยุดยืนกับที่ ภายใต้ต้นไม้เตี้ย ๆ หน้ากระโจม

“สมมุติ ถ้าผมจะบอกว่าผมเอานามนี้มาจากกุตะมะระหว่างที่เดินคุยกันมาตอนกลางวันคุณหญิงจะหายสงสัย และเลิกแคะไค้เสียทีไหมครับ?”

แม่ดอกฟ้าของเขาขมวดคิ้วเล็กน้อย แววอะไรชนิดหนึ่งปรากฏขึ้นในแววตาอันชาญฉลาดทันที ซึ่งอีกฝ่ายหนึ่งก็เห็น

“คำพูดของคุณ มันบอกฉันอยู่ตรง ๆ แล้วว่า มีอะไรบางสิ่งบางอย่างที่คุณควรจะต้องพูดกับฉันอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมาเสียที ฉันจะไม่เชื่อหรอกว่ากุตะมะจะคุยอะไรให้คุณฟังเกี่ยวกับความเป็นไปในมรกตนครอย่างละเอียด เหมือน ๆ กับ

ที่พวกนักโทษบอกเรา ตรงข้ามมันเป็นสิ่งที่กุตะมะจะต้องปกปิดเสียด้วยซ้ำ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ หยิบบุหรี่ใบตองแห้งที่ม้วนสำรองไว้เสร็จเรียบร้อยอยู่ก่อนแล้วออกมาสองตัว ตัวหนึ่งส่งให้น้องสาวของนายจ้างซึ่งทำหน้าเคร่งขรึมสั่นศีรษะปฏิเสธ เขาจึงเก็บเข้ากระเป๋าเสื้อตามเดิม จุดสูบแต่เฉพาะของตนเอง แล้วพ่นควันอันฉุนกึกพร้อมกับถอนใจยาว

“คุณชายมีซิการ์สำรองอยู่อีกตั้งหีบ อยากจะขอสักตัวสองตัวไว้สูบมั่งก็ไม่กล้า ว่าง ๆ คุณหญิงช่วยขโมยมาให้ผมมั่งได้ไหม?”

“อย่าไถลกลบเกลื่อนออกนอกเรื่องเลยค่ะ รพินทร์ ฉันอยากรู้เรื่องที่ถามค้างอยู่”

น้ำเสียงของหล่อนไม่มีแววอ่อนหวานหรือล้อเล่นอยู่เลย

“ผมไม่อยากจะเล่าเรื่องที่ฟังเหมือนนิทานให้คุณหญิงฟัง”

“แต่ฉันต้องการฟัง และบอกตรง ๆ ว่า อาจเค้นคอคุณให้พูดออกมาเสียเดี๋ยวนี้ ถ้าคุณยังมัวแต่รีรออมพะนำอยู่”

“มันสืบเนื่องกับนิทานเรื่องเก่า ๆ ที่พวกของคุณหญิงเคยระแคะระคายมาก่อนแล้วนั่นเองแหละ...จำได้ไหมครับ นานมาแล้วกลางป่าลึกใกล้ลุ่มสาละวินตอนเหนือ หนานอิน ซึ่งก็คือพรานผู้ซื่อสัตย์ของคุณชายอนุชานั่นแหละ พบหญิงชาวเขาคนหนึ่ง หลงป่ากระเซอะกระเซิงมากับบุตรชายเล็ก ๆ ตามลำพัง หนานอินพยายามช่วยไว้...แม่ตาย ก่อนตายฝากลูกชายไว้กับพรานป่า ซึ่งขณะนั้นยังหนุ่มแน่นแข็งแรง ฝ่ายพรานป่าผู้มีจิตใจ

เอื้ออารีคนนั้น ก็นำเด็กน้อยกำพร้าแม่ไปฝากไว้ให้พระธุดงค์เลี้ยง...”

ดาริน วราฤทธิ์ เม้มริมฝีปากเส้นตรง

“และเด็กชายคนนั้น ก็คือแงซายนั่นเอง ฉันจำได้ในเรื่องราวเหล่านี้ ที่เล่าซ้ำกันอยู่หลายครั้ง ในระหว่างที่เราเดินทางกันมานี่ คุณเป็นคนบอกกับพวกเราเองว่าแม่ลูกคู่นั้น...เป็นชาวมรกตนคร ที่พยายามจะบุกบั่นเดินทางออกมาสู่โลกภายนอก...แล้วยังไงต่อไป?”

“เดาซิครับ แม่ลูกคู่ที่หนานอินพบครั้งนั้น เป็นอะไรของชาวมรกตนคร ถูกละ แม่นั้นตายเสียแล้ว ต่อหน้าหนานอินในครั้งนั้น ส่วนเด็กอยู่...และกลายเป็นแงซายคนใช้ของเราในปัจจุบัน ซึ่งเร้นตัวหนีหายไปเมื่อกลางดึกคืนวานนี้เอง”

“ลูกเมียของฝ่ายบุคคลสำคัญชั้นแม่ทัพ หรือขุนพลผู้ภักดีต่อกษัตริย์วิษณุพรหมนารถซึ่งหนีภัยขบถกระมัง”

“เกือบถูกครับ!...แต่ที่ถูกต้องแท้จริงนั้น ผู้หญิงคนนั้นก็คือพระนางเกษราเทวีราชินีแห่งวิษณุพรหมนารถและเด็กผู้น่าสงสารคนนั้นก็คือ จักราช ราชโอรสองค์เดียวของราชวงศ์เทพที่หนีหลุดรอดการล่าล้างผลาญของฝ่ายขบถออกมาได้อย่างหวุดหวิด”

ดารินยืนตัวแข็งแทบไม่หายใจ

“รพินทร์...”

หล่อนอุทานนามเขาออกมาด้วยเสียงกระซิบ

“คราวนี้ คุณหญิงได้คำตอบหรือยังว่า เหตุใดจึงมีคนใช้นามว่าแงซายมาสมัครเป็นลูกหาบเพื่อเดินทางมาในครั้งนี้โดยไม่คิดค่าจ้างเลย และได้คำตอบหรือยังว่า เหตุใด รหัสยะจึงนำ

กองทัพมรกตนครมาล้อมจับเราอย่างแข็งแรงที่สุด อีกทั้งรู้ด้วยว่าพวกเรา 'หายไปคนหนึ่ง' ซึ่งมันพยายามจะเคี่ยวเข็ญหาความจริงกับเราให้ได้ รวมทั้งนึกออกไหมว่า เหตุใดแงซายจึง 'รีบหนี' ไปเสียก่อนที่กองทัพจะเข้าล้อมพวกเราทั้งหมด"

ดารินยังยืนลูบอกตะลึงพรึงเพริด เบิกตาโพลงอยู่เช่นนั้น รพินทร์อัดควันบุหรี่ลึก กล่าวต่อไปโดยไม่สนใจอาการของหล่อนว่า

"แล้วทีนี้ ควรจะรู้ได้อีกหรือยังว่า 'แงซาย' กลับมายังแผ่นดินอันเป็นมาตุภูมิของเขา 'เพื่ออะไร?' ภายหลังจากที่เขาหนุ่มฉกรรจ์เต็มที่แล้ว พร้อมด้วยคุณวุฒิ วัยวุฒิ สมอง สติ-ปัญญา ฝีมือ ซึ่งได้รับถ่ายทอดมาจากโลกที่ได้เจริญเบื้องนอกมาพร้อมมูลแล้ว"

ราชสกุลสาว ตื่นเต้นเกินไปสำหรับข่าวใหม่ที่หล่อนได้รับทราบ หล่อนซวนเซเหมือนจะเป็นลม แต่อีกฝ่ายคว้าแขนประคองไว้

เป็นเวลานานทีเดียว ที่ต่างฝ่ายต่างมองหน้ากันเงียบ ๆ เช่นนั้น

เมื่อพยายามสะกดใจลงได้ ดารินกล่าวด้วยน้ำเสียงพยายามให้เรียบปกติที่สุดว่า

"นี่เองกระมัง ที่ทำให้คุณถามสุกรีถึง 'จักราช' ในวันที่เกิดขบถฆ่าฟันนองเลือด"

"ครับ! ผมต้องการหยั่งความเห็น ความรู้สึกของประชาชน

ชาวมรกตทั่วๆ ไปว่า จะทราบถึงการยังคงอยู่ การมีชีวิตรอดของราชโอรสจักราช ผู้มีสิทธิอันชอบธรรมของบัลลังก์มรกตนคร หรือไม่ แต่ปรากฏว่า สุกรีกับพวกไม่รู้ พวกเขาเข้าใจกันว่า ราชวงศ์นี้ถูกพวกขบถประหารสิ้นเชื้อไปแล้ว”

“แงซาย...แงซายคนใช้ของเรานั่นนะหรือ...คือจักราช?”

“ก็เจ้าแงซายตัวดีของเราคนนั้นนั่นแหละครับ เขาจะเคยเป็นใคร ใช้ชื่อว่าอะไรบ้าง เขาก็คือทายาทของบัลลังก์มรกต-นคร ที่มารดาพาหนีรอดออกมาจากน้ำมือขบถได้ในครั้งนั้น”

ดารินยกมือทั้งสองขึ้นกุมขมับ

“คุณรู้เรื่องราวเหล่านี้มาจากไหน และแน่ใจได้อย่างไร?”

“แงซายสารภาพความจริงเกี่ยวกับตัวของเขาเอง และวัตถุประสงค์ในการเดินทางร่วมมาในครั้งนี้ให้ผมฟังด้วยตนเอง ในคืนหนึ่ง ที่เราพักกันอยู่ยังบริเวณหลุมอุกกาบาตที่หนึ่ง ผมไม่สนใจในคำพูดของแงซายและไม่เชื่อ จนกระทั่งเราได้รับรู้รับเห็นกับความจริงของสิ่งแวดล้อมรอบตัวในขณะนี้ จึงเพิ่งจะปลงใจเชื่อได้แน่นอนว่า สิ่งที่แงซายบอกกับผมไว้นั้นมันเป็นความจริงทุกอย่าง”

“ทำไมคุณไม่บอกให้พวกเรารู้บางเลย ในสิ่งต่างๆ ที่แงซายเคยบอกกับคุณไว้เกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่เพิ่งจะบอกเอาเดี๋ยวนี้เอง?”

“ผมเรียนแล้วว่า ผมไม่เชื่อที่แงซายพูด และเมื่อไม่เชื่อก็ไม่อยากจะนำเอาสิ่งที่ผมพิจารณาว่าเหลวไหลมาบอกให้ฝ่ายนายจ้างของผมพลอยรับทราบให้รกสมอง นั่นประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่ง แงซายขอร้องผมไว้ด้วยว่าอย่าเพิ่งแพร่ง-

พรายให้เจ้านายทราบเสียก่อนจนกว่าจะถึงเวลาอันควร ซึ่งผมก็ได้เรียนความจริงให้ทราบไปบางส่วนบ้างแล้วเหมือนกัน คือความจริงที่ว่า...แงซายเคยบอกผมว่า เพื่อความปลอดภัยของพวกเราทุกคน เขาจะผละแยกไปก่อนแถว ๆ เนินพระจันทร์หรือใกล้ ๆ ชานเมืองมรกตนคร"

"เขาบอกคุณหรือเปล่า ว่าเขาจะกลับมามรกตนครเพื่ออะไร?"

"ถึงเขาไม่บอกผม หรือผมไม่ต้องบอกคุณหญิง คุณหญิงก็น่าจะทราบดีไม่ใช่หรือครับว่า แงซายกลับมาแผ่นดินนี้เพื่ออะไร พ่อของเขาถูกขบถฆ่าตายอย่างทารุณ แม่ของเขาถึงจะหนีรอดไปได้ ในที่สุดก็ต้องตายอย่างอนาถากลางป่า ตัวเขาเองต้องตุหรัดตุเหร่พเนจรมาตลอดชีวิต ได้อาศัยใบบุญของพระธุดงค์ชุบเลี้ยงให้ชีวิตใหม่...เหนือกว่าอะไรทั้งปวง อย่างที่เราก็เห็นกันอยู่ในขณะนี้ แผ่นดินของเขา ราษฎรของเขา กำลังทุกข์ยากเลือดตาแทบกระเด็นทั้งแผ่นดิน เดือดร้อนไปหมดทุกหย่อมหญ้า จากน้ำมือของทรราช"

ดารินยืนอึ้งไปอีก ในที่สุด น้ำตาของหล่อนไหลซึมด้วยความรู้สึกอันไม่อาจจะกล่าวถูก พึมพำออกมาเสียงเครือ

"โธ่...แงซาย...จักราช..."

แล้วเงยมองหน้าเขาสายตาตรง

"จริง ๆ นะ รพินทร์ คุณน่าจะบอกให้เรารู้ล่วงหน้าสักนิดก็ไม่มีเลย แต่เอาเถอะ ถึงอย่างไรมันก็ไม่สายจนเกินไปนัก ฉัน...ฉันไม่นึกเลยว่า เจ้าคนที่ยอมตัวเป็นทาสให้เราช่วงใช้สารพัดชนิดมาตลอดระยะทาง ร่วมเป็นร่วมตายกับเรามาทุกสถานการณ์

สงบเสงี่ยมเจียมตนที่สุดจนน่าสงสารคนนั้น แท้ที่จริงก็คือองค์ยุพราชแห่งแผ่นดินที่เรามุ่งหน้ามานี้ ฉันยังจำภาพวันที่เขาสะพายย่ามถือปืนเก่า ๆ เข้ามานั่งขัดสมาธิอยู่ต่อหน้าพวกเราทุกคนบนบ้านพักหนองน้ำแห้งของคุณ เพื่อขอสมัครเป็นคนใช้ร่วมเดินทางมาด้วยได้ติดตาจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ ไม่นึกเลยว่าเจ้าคนดงพเนจรมองผาด ๆ ว่าเป็นกะเหรี่ยงไพรคนนั้น แท้ที่จริง...คือกษัตริย์อันชอบธรรมแห่งแผ่นดินที่เรามุ่งหน้ามา ซึ่งจะกลับมากอบกู้ประชาชนของเขา...คุณทำให้ฉันตกตะลึง จนคิดและทำอะไรไม่ถูกไปหมดแล้วในขณะนี้...”

หล่อนพูดอย่างอัดอั้นตันใจ และกล่าวมาอย่างขอความเห็นว่า

“แล้วนี่เราจะทำอย่างไรกันดีต่อไป”

“ก็ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้นก่อนในขณะนี้ กลับเข้าไปนอนเสียให้หลับในที่พักที่เจ้าพวกนี้จัดให้เราอย่างสบายพอควร”

“ฉันควรจะบอกความจริงในเรื่องนี้ให้พวกเรารับทราบไว้เสียในคืนนี้เลยดีไหม?”

“ถ้าคุณหญิงแพร่งพรายออกไปในคืนนี้ผมรับรองว่าพวกเราคนอื่น ๆ จะพากันนอนไม่หลับกันตลอดทั้งคืน รู้ไว้คนเดียวก่อนดีกว่าครับ เอาไว้พรุ่งนี้ได้โอกาสเหมาะ ค่อยบอกให้พวกเรารู้เรื่อง มันไม่เป็นเรื่องเร่งด่วนนักหรอก และผมเชื่อว่าป่านนี้...พวกเราคงจะหลับกันไปหมดแล้วด้วยความอ่อนเพลีย ไม่ควรจะรบกวนปลุกขึ้นมา เห็นด้วยไหมครับ?”

ดารินพยักหน้าลง

“ตกลง ฉันจะยังไม่กระโตกกระตากอะไรออกไปก่อน

ทั้งสิ้น ในสิ่งที่คุณบอกความจริงแก่ฉันนี้ แต่เรามาหารือกันเองก่อนเถิด ระหว่างเราสองคน"

"หารือกันแค่ 2 คนในเรื่องนี้ มันไม่สมบูรณ์ได้หรอกครับพวกเรามีอยู่ถึง 11 คน"

"ทำไมจะไม่ได้ คุณเป็นตัวแทนฝ่ายพรานพื้นเมืองก็แล้วกัน ส่วนฉันจะเป็นตัวแทนของฝ่ายนายจ้างเอง เชื่อว่าในหลักเกณฑ์ส่วนใหญ่นั้น คุณกับฉันจะดำเนินการเช่นไรพวกเราก็ต้องคล้อยตามเห็นด้วยอยู่วันยังค่ำ"

"ผมอยากจะให้คุณหญิงเข้าไปนอนหลับพักผ่อนเสียก่อน"

"ฉันยังหลับไม่ลงแน่ ก่อนที่จะวางแผนกับคุณให้แน่ชัดแม้จะเลา ๆ ก็ยังดี"

"คุณหญิงจะเอาอย่างไรครับ?"

"นอกจากเป้าหมายแรก...ที่เราจะช่วยคนของเรา คือพี่กลางกับหนานอินให้ปลอดภัยแล้ว เราจะต้องช่วยจักราชและประชาชนชาวมรกตนครด้วย และเราจะทำได้สำเร็จแค่ไหนมันขึ้นอยู่กับคุณเป็นหลักใหญ่สำคัญ"

"มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับผมหรอกครับ แต่มันขึ้นอยู่กับคุณชายเชษฐาผู้อาวุโสและรอบคอบกว่าทุกคนตะหาก"

"แต่เขาก็ต้องพึ่งคุณอยู่วันยังค่ำนั่นแหละ"

"ตอนนี้เรายังไม่ทราบเลยว่า เจ้าแงซายของเราหนีไปหลบอยู่ที่ไหน?"

"จะที่ไหนก็ช่างเขาเถิด ฉันเชื่อว่าเขามีแหล่งปลอดภัยเพียงพอที่จะปลีกตัวไปหลบซ่อน เพราะพฤติการณ์ของเขาก็ส่อว่าฉลาดรู้ทันฝ่ายตรงข้ามอยู่แล้ว มิฉะนั้น ไฉนเลยจะแอบ

หลบหนีไปเสียก่อนที่กองทัพรหัสยะจะเข้ามาล้อมพวกเราไว้ มันแปลว่าแงซายจะต้องล่วงรู้อะไรล่วงหน้าเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว และมีแผนการที่รัดกุมรอบคอบเพียงพอทีเดียว ว่าได้หรือป่านนี้เขาอาจจะไปรวมอยู่ในชมรมของกองทัพประชาชนแล้วก็ได้ คุณควรจะย้อนนึกไปให้ดี ถึงเหตุการณ์เมื่อคืนก่อนที่เราจะตื่นขึ้นมาพบแงซายหายไปด้วย เราพบหลักฐานการรมยาสลบให้พวกเรานอนหลับกันโดยไม่รู้ตัว แล้วเขาก็ปลีกหนีไปพร้อมกับอาวุธปืนยาวกับวัตถุระเบิดของพวกเราทั้งหมด พี่ใหญ่และฉันเองยังตั้งเป็นข้อสังเกตไว้เลยว่า แงซายเพียงคนเดียวไม่น่าจะขนอาวุธและระเบิดจำนวนมากเหล่านั้นหนีไปได้ มันแสดงให้เห็นชัดว่า เขาจะต้องได้รับการช่วยเหลือร่วมมือจากคนกลุ่มหนึ่ง อาจเป็นกลุ่มของอดีตขุนพลอรชุนเองก็ได้”

รพินทร์เม้มริมฝีปาก หรี่ตาลง เขายอมรับว่าดารินมีเหตุผลข้อคิดที่กว้างขวางน่ารับฟังอยู่ไม่ใช่น้อย ขอให้หล่อนได้เค้าอะไรบ้างเท่านั้น

“แล้วพวกของอรชุน จะรู้จักแงซาย หรือรู้การนัดแนะได้อย่างไร จึงมาช่วยเหลือ รับตัวไปได้อย่างถูกต้อง”

“นี่ก็อาจเป็นสิ่งลี้ลับที่เรายังเดาไม่ถูก มันก็เหมือนๆ กับที่เราสงสัยว่า เหตุใดรหัสยะจึงสามารถล่วงรู้ถึงการล้ำแดนของเรา และนำทหารมาล้อมจับนั่นแหละ รหัสยะรู้แล้วมาดักจับเราได้ ฝ่ายของอรชุนทำไมถึงจะไม่รู้ว่ากษัตริย์อันชอบธรรมที่พวกเขารอคอยได้มาถึงแล้ว และชิงมาดักรับไปเสียก่อนที่จะให้ฝ่ายทรราชเข้าถึงตัวทัน ทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉันพูดนี้ หมายถึงการเดาและตีความเอาตามรูปการณ์คาดคะเน”

"จากการสอบพวกสุกรี อันเป็นลูกน้องของขุนพลอรชุน พวกนี้ไม่เห็นระแคะระคายอะไรเลย" รพินทร์แย้ง

ดารินสั่นศีรษะ

"ข้อนั้นไม่สำคัญหรอก สุกรีก็บอกกับเราแล้วว่า เขาเป็นกองกำลังโจรชั้นปลายแถว ไม่ค่อยจะรู้อะไรนัก ปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเดียวเท่านั้น ฉันแน่ใจว่าการมาถึงของพวกเราทุกคน รวมทั้งจักราชที่ติดมาด้วย คงจะเป็นที่รู้ล่วงหน้าในวงการชั้นสูงของแผ่นดินนี้ และต่างฝ่ายต่างแข่งกันชิงไหวชิงพริบอยู่ สิงหรารู้ ส่งทหารมาดักจับ ส่วนอรชุนก็รู้ จึงส่งคนของตนมาดักรับเอาตัวจักราชไปเสียก่อน อย่างนี้จะเป็นไปได้ไหม?"

"ก็อาจเป็นไปได้ครับ แต่ทำไมแงซายจึงทิ้งพวกเราไว้ตามลำพังให้เผชิญหน้ากับกองทัพนี้ ถ้าเขารู้กันกับอรชุน หรือฝ่ายกองทัพของประชาชนของที่นี่ เขาก็น่าจะเตือนให้เรารู้ตัว และเอาพวกเราไปรวมพวกด้วยพร้อมกัน ก่อนที่จะรหัสยะจะยกพลมาถึง"

"มันอาจไม่เป็นการสะดวกทางฝ่ายเขาก็ได้ แล้วอีกอย่างหนึ่งคิดในแง่ดี เขาอาจจะต้องการให้เราไปเผชิญหน้ากับกษัตริย์สิงหราก่อน เกี่ยวกับเรื่องพี่กลางกับหนานอินถูกจับกุมขังคุกอยู่ ซึ่งจะช่วยให้เรามีโอกาสช่วยเหลือสองคนนั่นได้ถนัดกว่าที่เขาจะเอาพวกเราไปร่วมกับพวกเขาเสียแต่แรก"

รพินทร์ยิ้ม มองหน้าแม่ดอกฟ้าของเขา ซึ่งขณะนี้เต็มไปด้วยความคิดอ่านร้อยแปด

"คุณหญิงเป็นนักคาดคะเน และเดาเหตุการณ์ที่มีเหตุผล น่าฟังครับ แต่ก็ไม่แน่ว่าจะถูกต้องเสมอไป เอาละ ผมจะ

พยายามคิดอย่างที่คุณหญิงคาดการณ์นี้ แต่ตอนนี้เรากลับเข้าไปนอนก่อนดีกว่า ผมเพลียเหลือเกิน ยิ่งเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียเท่าใด สมองมันก็ยิ่งโง่ลงเท่านั้น”

ทั้งสองเดินกลับเข้ามาในกระโจมพัก ซึ่งบัดนี้ทุกคน พากันนอนหลับไปหมดแล้วด้วยความอิดโรย ต่างไม่ได้พูดอะไรกันอีกเลย รพินทร์ล้มตัวลงนอนตรงที่ของเขา ดารินนั้น เข้าไปดูกุตะมะอีกครั้ง แล้วจึงกลับเข้ามานอนในที่ของหล่อนซึ่งอยู่ในระหว่างกลุ่มของพี่ชายและเพื่อน ดวงตาทั้งคู่ของหญิงสาวเปิดค้าง ปราศจากแววง่วงเหงาแม้แต่นิดเดียว

ภาพใบหน้าของแงซาย และพฤติการณ์ต่างๆ ที่เคยเห็นเคยร่วมกันมา กระจ่างชัดขึ้นมาในมโนภาพของหญิงสาว ครั้นแล้ว ขณะจิตหล่อนก็หวนระลึกไปถึงบทเพลงประหลาด ที่เจ้าหนุ่มพเนจรผู้นั้นร้องกังวานไปทั้งไพรพฤกษ์ระหว่างการเดินทาง หล่อนเคยถามถึงความหมายของเนื้อเพลงนั้นกับพรานใหญ่ และเขาก็แปลให้หล่อนฟังว่า

“เกิดมาเยี่ยงกษัตริย์ขัตติยราช
แต่อนิจจา! อนาถนัก
ต้องพลัดพรากถิ่นฐานแหล่งกำเนิด
ชมซานพเนจรไปทั่วเขตแคว้นแดนกันดาร
ทุกหุบเหวห้วยละหานลำเนาไพร
ข้าบุกบั่นไปปิ่มเลือดตากระเด็น

มีดวงดาราการแทนประทีบส่อง
ฝากอนาคตไว้กับหมู่เมฆที่เลื่อนลอย
สุริยาประทานพลังฤทธิ์ให้แก่ข้า
จันทราเปรียบเสมือนเพื่อนใจ
หากสวรรค์ส่งข้ามาเกิดจริงแล้วไซร้
ข้าคงได้กลับคืนไปสู่เจ้าได้สมจินต์
รอข้าก่อน...อาณาจักรสีทองอันผ่องใส
รอข้าก่อน...ประชากรทั้งหลาย
และรอข้าก่อน...ศัตรูหมู่อมิตร!!
ข้ากำลังจะกลับไป...กลับไป...กลับไป...”

“แงซาย ฉันเพิ่งรู้ความหมายแห่งบทเพลงของเธอเดี๋ยวนี้เอง!”

‘นายหญิง’ ของแงซายกระซิบแผ่วเบากับตนเอง

อาจเป็นเวลาประมาณเกือบเที่ยงคืน ซึ่งอากาศเย็นเยือก มีเสียงของการเคลื่อนไหวอย่างเปิดเผย ตรงมายังกระ-โจมพัก เสียงฝักดาบแกว่งกระทบ ในจำนวนเชลยที่นอนเรียงรายกันอยู่ด้านหนึ่งของกระโจมริมทางเข้า จะมีใครตื่นรู้สึกตัวเป็นคนแรกไม่ทราบได้ แต่ดารินดึงกายลุกขึ้นนั่งก่อนใครเพื่อน

มีแสงคบไต้สว่างเข้ามาก่อน ต่อมาก็ได้ยินเสียงรายงานของทหารยามที่เฝ้าอยู่หน้ากระโจม แล้วชั่วไม่นาน ร่างอันอ้วนใหญ่ของจอมทัพรหัสยะพร้อมด้วยทหารคนสนิทติดตามอีกหมู่หนึ่งประมาณ 7 คนก็พากันเดินอาดๆ เข้ามาอย่างวางอำนาจ

แน่ละ ฝีตีนทหารหนัก ๆ เหล่านั้นคงจะช่วยปลุกฝ่ายเชลยคนอื่น ๆ ให้ลืมตาขึ้นด้วย แม้แต่บรรดาคนนอนขี้เซาที่สุดอย่างเจ้าส่างปา

อุปราชพระอนุชา พุ่งสายตาอันคมวาวไปยังแคร่ของกุตะมะก่อนอื่นทั้งสิ้น แสดงให้เห็นถึงความห่วงใย คงมาตรวจดูอาการที่ปรึกษาฝ่ายทหารผู้เฒ่าของเขาอีกครั้ง ดูเหมือนจะตรงตามเวลาที่หมอดารินนัดหมายไว้

ชั่วแวบ ก็กวาดสายตาไปยังหมู่เชลยที่นอนเรียงรายกันอยู่ ตาคู่แรกที่มองไปสบเป็นตาของหมอดารินที่มองมาก่อนแล้ว ต่างฝ่ายต่างมองกันอยู่เฉย ๆ โดยไม่มีการทักทายใด ๆ ทั้งสิ้น

เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย ใครเคยนอนอยู่ในอาการใดก็สงบนิ่งอยู่ในอาการเดิมอย่างคนฉลาด แต่หรี่เปลือกตาขึ้นลอบสังเกต ส่วนพรานพื้นเมืองพากันลุกขึ้นนั่ง

โดยยังไม่กล่าวคำใดอยู่เช่นเดิม รหัสยะเดินตรงเข้าไปที่แคร่ของคนเจ็บ ก้มลงตรวจดู และสั่นปลุก ในมุมต่ำ ที่ฝ่ายเชลยนั่งนอนกันอยู่กับพื้นในขณะนี้ สังเกตเห็นมีการพูดจากันระหว่างจอมทัพทมิฬกับขุนพลชราผู้บาดเจ็บ ซึ่งคงจะตื่นรู้สึกตัวขึ้นแล้ว เป็นครู่ใหญ่ รหัสยะจึงเดินกลับมายังกลุ่มของเชลยสีหน้าใสขึ้น พูดเสียงห้าว ฟังชัดกับดาริน ซึ่งเป็นคนเดียวที่จ้องจับอยู่ทุกอิริยาบถการเคลื่อนไหวของอุปราชพระอนุชา

“กุตะมะรู้สึกสบายดีขึ้นมากแล้ว เราขอขอบใจแม่หญิงและพวกท่านทุกคนอีกครั้ง!”

“เราก็ขอขอบใจท่าน สำหรับอาหารและความสะดวก

สบายพอสมควรที่ท่านให้ รวมทั้งขอบใจแทนไปถึงอาหารสำหรับพวกนักโทษเหล่านั้นด้วย”

รหัสยะย่นจมูกนิดหนึ่ง เบะหน้า เมื่ออีกฝ่ายหนึ่งเอ่ยไปถึงพวกนักโทษ

“พวกของนาง แสดงความปรานีต่อพวกมันมากเกินไป แต่เราไม่อยากจะขัดความประสงค์ ในฐานะที่นางได้ช่วยชีวิตคนของเราไว้ในครั้งนี้ กุตะมะพอจะเคลื่อนย้ายเดินทางพรุ่งนี้ได้แล้วมิใช่หรือ ตามความเห็นของนาง?”

หมอดารินพยักหน้า

“อย่าให้เขาขี่ม้า แต่จงจัดหาเกวียนบรรทุกให้เขานอนไป และถ้าท่านจะกรุณาละก็ จงจัดหาเกวียนให้พวกเราเป็นพิเศษอีกสักเล่มหนึ่ง พวกเราจะนำสัมภาระที่แบกหามติดตัวเหล่านี้อาศัยได้บรรทุกเกวียนเพื่อผ่อนแรงไปบ้าง โดยเราเป็นฝ่ายคุมเกวียนนั้นเอง หวังว่าท่านคงไม่ขัดข้อง”

ทุกคนที่นอนเงี่ยหูฟังการโต้ตอบอยู่ ลอบยิ้ม ดารินฉลาดที่สุดในการเจรจาต่อรองกับรหัสยะ เพื่อแสวงหาความสะดวกสบายให้แก่พรรคพวก

“เราจะจัดให้ตามประสงค์!”

เสียงจอมทัพทมิฬตอบรับมาอย่างง่าย ๆ เกินคาดคะเน เพราะยินดีพอใจต่ออาการของกุตะมะ ที่เห็นว่าดีขึ้นมาก แล้วโบกมือกล่าวต่อมาด้วยสำเนียงแสดงความอารีเป็นครั้งแรกว่า

“เอาละ พวกท่านนอนพักเสียเถิด เราพอใจในอาการของกุตะมะแล้ว และจะไม่เข้ามาดูอีก จนกว่าพรุ่งนี้เช้า”

จบคำ รหัสยะก็ตวัดมือกับบริวารสนิทของตน อันล้วน

เป็นแม่ทัพนายกองคนสำคัญที่ติดตามเข้ามาด้วย พากันเดินออกไป เสียงฝีเท้าย่ำหนักและเสียงฝักดาบแกว่งกระทบดังห่างออกไปทุกขณะ

"เป็นความคิดที่ดีมาก น้อย ในการที่จะให้รหัสยะหา เกวียนบรรทุกของเราไปด้วย เพื่อจะได้ทุ่นแรงแบ่งเบาภาระคนของเราเหล่านี้"

ไชยยันต์พูดขึ้นทั้ง ๆ ที่ยังนอนอยู่

"แต่คิดให้รอบคอบนะ ปัจจัยสำคัญของเราทั้งหมดสมควรหรือไม่ที่จะให้เข้าไปรวมกลุ่มอยู่ในเกวียนเพียงเล่มเดียว"

"ปัจจัยสำคัญที่สุดของเราในขณะนี้ ก็เหลือกันเพียงปืนสั้นที่ติดตัวกันคนละกระบอก กับกระสุนที่ติดเข็มขัดเท่านั้น นอกนั้นแล้วก็ไม่มีอะไรสำคัญที่จะต้องห่วงนัก และถึงอย่างไรพวกเราก็จะเป็นฝ่ายเดินแวดล้อมคุมเกวียนเล่มนั้นไว้ โดยไม่ให้พวกทหารเข้ามายุ่งเกี่ยว สมบัติอะไรของใครที่เห็นว่าสำคัญมากห่างตัวไม่ได้ ก็ควรจะเอาติดตัวไว้ในเป้หลัง สิ่งที่จะบรรทุกไปก็เป็นแต่เพียงเครื่องใช้อื่น ๆ ที่พวกนี้เคยหาบหามมาตลอดทางเท่านั้น"

"ให้ไอ้อ้วนนั่นหาม้าให้พวกเราขี่อีกคนละตัว ก็คงจะโก้พิลึก"

ไชยยันต์พูดเรื่อยเปื่อยไปตามนิสัย

"ก็ดีอยู่หรอก แต่พวกเราขี่ม้ากันไม่คล่องทุกคนไป โดยเฉพาะพวกพรานพื้นเมือง เกิดอะไรขึ้นจะรวมกลุ่มกันลำบาก

และที่สำคัญที่สุด เธอไม่กลัวเมย์แท้งลูกหรือ ถ้าม้ามันพยศสะบัดหล่นตุบลงมา?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่เลยหุบปากเงียบเสียงไป หันไปนอนตระกองกอดเมียแหม่มผู้กำลังตั้งครรภ์อ่อนๆ ของเขาอย่างเปิดเผย โดยไม่สนใจอะไรอีกทั้งสิ้น

เชษฐาผงกศีรษะขึ้นมากวาดสายตาสำรวจดูรอบๆ อีกครั้ง แล้วโบกมือเป็นสัญญาณให้พรรคพวกนอนตามเดิม มิช้ามินานก็ดูเหมือนกับว่า ภายในกระโจมพักอันกว้างใหญ่ จะเข้าสู่นิทรารมย์กันหมด

ดารินรอจนแน่ใจว่าทุกคนหลับ หล่อนจึงค่อยๆ ลุก ขึ้นเดินย่องไปที่แคร่ของกุตะมะ ซึ่งบัดนี้นอนลืมตาโพลงมองดูหลังคากระโจมพัก

แล้วเงาของใครอีกคนหนึ่ง ก็ลุกขึ้นเงียบๆ ตามหลังหล่อนเข้ามา **รพินทร์ ไพรวัลย์ผู้ยากนักที่การเคลื่อนไหวชนิดไหนจะผ่านพ้นจากการสังเกตรู้เห็นเสียได้ เขาไวพอๆ กับหล่อน และคล้ายจะคะเนใจถูกอยู่ล่วงหน้าแล้ว**

คนทั้งคู่เพียงแต่มองสบตากัน แต่ไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น แยกกันเข้าขนานข้างแคร่คนเจ็บคนละด้าน ดารินลากเอาม้าไม้ที่พวกทหารต่ออย่างหยาบๆ ตัวเตี้ยๆ มาวางไว้ข้างแคร่ หย่อนกายลงนั่ง ส่วนรพินทร์ยืนอยู่ฝั่งตรงข้าม

สิ่งแรกที่หมอดารินกระทำก็คือ ใช้ฝ่ามือแตะตรวจหาอุณหภูมิตามใบหน้าและซอกคอของคนเจ็บ เมื่อเห็นว่าอยู่ใน

สภาพปกติพอแก่การไว้วางใจได้ ก็คลี่ผ้าห่มอันเป็นเครื่องใช้ในกองทัพ ซึ่งบัดนี้หลุดลุ่ยลงไปข้างกายของกุตะมะ คลุมไว้ด้วยมืออันอ่อนโยนแผ่วเบาจนถึงทรวงอก แล้วยิ้มให้ ขุนพลเฒ่ามองตอบ ค่อยๆ หยิบมือของหญิงสาวที่วางอยู่บนทรวงอกไปกุมบีบไว้แน่น

"นางเป็นผู้มีความกรุณาต่อชีวิตของเราอย่างเหลือประมาณ บุญคุณครั้งนี้เราจะไม่ลืม"

กุตะมะพูดอย่างชัดเจนแผ่วเบาขึ้นเป็นครั้งแรก

"กุตะมะ บัดนี้ท่านปลอดภัยแน่นอนแล้ว จากพิษร้าย และจะใช้เวลารักษาเฉพาะบาดแผลอีกเพียงไม่นาน ท่านก็จะหายเป็นปกติเหมือนเดิมทุกอย่าง...เราเคยบอกกับท่านไว้แล้วว่าที่เราช่วยชีวิตท่านไว้ ก็ไม่ประสงค์ที่จะให้เป็นบุญคุณติดต่อสืบเนื่องใดๆ ทั้งสิ้น เราทำไปด้วยสัญชาตญาณแห่งความเอื้ออารีระหว่างมนุษยชาติ และตามหน้าที่ซึ่งเราเป็นหมอ แต่เมื่อท่านพูดถึงคำว่า 'บุญคุณ' ก็ดีแล้ว เรามีอะไรบางอย่างที่ถามท่านเกี่ยวกับคำว่า 'บุญคุณ' นี่อยู่เหมือนกัน..."

หล่อนเว้นทอดระยะ จากอาการพูดแช่มช้าเป็นจังหวะเนิบนาบยังยิ้มละไมอยู่เช่นนั้น

"นางมีอะไรจะพูดกับเราหรือ นางต้องการให้เราตอบแทน เพื่อช่วยให้พวกนางปลอดภัยจากการถูกจับกุมครั้งนี้กระมัง?" กุตะมะถาม

ดารินสั่นศีรษะ

"นั่นมันจะไม่สำคัญนักหรอก ท่านผู้เฒ่า ท่านเองถึงจะมีอำนาจอยู่บ้างในแผ่นดินนี้ แต่เราก็รู้ดีว่าอำนาจสูงสุดนั้น ย่อม

อยู่ที่กษัตริย์สิงหราและรหัสยะ ถึงท่านอยากจะช่วยเราเป็นการตอบแทนเช่นไร ท่านก็คงจะทำไปไม่ได้ หากนั่นไม่ใช่ประสงค์ของผู้ที่ยิ่งใหญ่เหนือกว่าท่านทั้งสองคน จริงไหม?”

ขุนพลเฒ่าหน้าสลดลง พยักหน้ารับ

“ข้อนี้เป็นความจริง แต่เราก็จะพยายามจนสุดความสามารถที่จะกราบทูลให้อุปราชรหัสยะ และกษัตริย์สิงหราเล็งเห็นในความเป็นมิตรไมตรีของพวกท่าน”

“เอาละ เราเว้นในเรื่องนั้นไว้เสียก่อน บอกแล้วว่าเราไม่สนใจนักหรอก สนใจเฉพาะคำว่า ‘บุญคุณ’ ที่ท่านพูดเท่านั้น ตอบเราหน่อยกุตะมะท่านเป็นผู้ที่รู้สำนึกในบุญคุณอยู่เหมือนกันหรือ”

“แน่นอน เราไม่เคยลืมคุณใด ที่ใครเคยทำไว้แก่เราเลย”

“วิษณุพรหมนารถ คือใคร?”

ราวกับฟ้าผ่าโดยไม่มีเมฆฝน ดารินถามขึ้นด้วยน้ำเสียงเนิบนาบอ่อนโยนของหล่อนเช่นเดิม จนรพินทร์ ไพรวัลย์ผู้จับฟังอยู่ตลอดเวลาก็ยังคาดการณ์หรือนึกเดาคำพูดของหล่อนไม่ถูกมาก่อน

กุตะมะแทบสะดุ้งเฮือกขึ้นทั้งกาย เค้าหน้าที่สลดอยู่แล้วบัดนี้เผือดจนเห็นชัด ในแสงสลัวของคบเพลิงที่ปักไว้กับเสาขึงกระโจม

“นางไปเอานามนี้มาจากไหน?”

เสียงกุตะมะแหบแห้งไปในบัดดล ขณะที่จ้องหน้าดารินตาไม่กะพริบ

“ตอบคำถามของเราก่อนดีกว่า กุตะมะ”

“นามนี้ เป็นนามของอดีตกษัตริย์ราชวงศ์เทพองค์สุดท้าย

ผู้ครองมรกตนคร ก่อนที่จะเปลี่ยนมาเป็นราชวงศ์ของกษัตริย์สิงหรา”

ขุนพลเฒ่าตอบไม่สู้จะเต็มเสียงนัก เริ่มเต็มไปด้วยความกระสับกระส่าย

“ทำไมถึงมีการเปลี่ยนราชวงศ์ผู้ปกครองแผ่นดินนี้ ท่านจะบอกสาเหตุแก่เราได้ไหม?”

กุตะมะนิ่งงันไปนาน

“การผลัดเปลี่ยนราชวงศ์ ก็ย่อมจะเปลี่ยนแปลงไปตามหลักของความเป็นอนิจจัง คือไม่มีสิ่งใดเที่ยงแท้แน่นอนในโลกนี้ เมื่อคนหนึ่งอ่อนแอ อีกคนหนึ่งแข็งแรงกว่า ก็ย่อมที่จะขึ้นมาแทน”

ดารินหันไปมองตารพินทร์ กุตะมะใช้คำตอบที่เลี่ยงได้อย่างฉลาดที่สุด แล้วหล่อนก็ขยิบตาไว้ เมื่อเห็นจอมมัคคุเทศก์ขยับปากจะพูดอะไรออกมาตามความรู้สึกอันรุนแรงของเขา โดยขอให้ปล่อยไว้เป็นหน้าที่ของหล่อนตามลำพัง

“คนที่อ่อนแอดังที่ท่านพูดนั้น ความอ่อนแอของเขาเนื่องมาจากคนผู้ใกล้ชิดของเขาเอง รวมทั้งบริวารที่เขาเคยมอบความไว้วางใจให้กระทำการทรยศหักหลังใช่ไหม?...อย่างเช่นขุนพลขวาผู้มีนามว่ากุตะมะเป็นต้น ซึ่งกลายเป็นผู้สนับสนุนเข้าข้างฝ่ายขบถไป”

“แม่หญิง!”

“ฟังเรา กุตะมะ...ไม่มีประโยชน์อันใดหรอก ที่ท่านจะหาทางอำพรางปกปิดเราไว้ แม้เราจะเป็นอาคันตุกะ เพิ่งจะเหยียบเข้ามายังดินแดนของท่านชั่วไม่นานนี้ก็ตาม พวกเรารู้ความจริง

หมดแล้ว จากนักโทษที่ท่านจับได้เหล่านั้น ท่านเป็นผู้ที่กุมอำนาจในทางราชการทหารไว้มากที่สุดคนหนึ่งของแผ่นดินนี้ ในขณะที่สิงหราวางแผนการล้มล้างราชบัลลังก์กษัตริย์วงศ์เทพ ถ้าหากท่านไม่ร่วมด้วย การขบถอาจไม่สำเร็จ แต่ท่านก็ไปเข้าข้างสิงหรา ล้มล้างเจ้าเหนือหัวผู้เคยมีอุปการคุณแก่ท่านมาโดยตลอด เราจึงสงสัยในเรื่องที่ท่านพูดถึง 'บุญคุณ' คนที่เขาสำนึกถึงบุญคุณเขากระทำกันเช่นนี้หรือ นอกจากคนเนรคุณ"

กุตะมะนอนตะลึงตัวแข็งไปนาน

"เราไม่ตำหนิท่านหรอก เพราะคนย่อมจะมีเวลาหน้ามืดตามัวหลงผิดไปได้ และก็เป็นสิ่งที่ให้อภัยกันได้ ถ้าผู้หลงผิดนั้นจะสำนึกในความผิดของตน หาทางแก้ไขลบล้างรอยบาปที่เคยกระทำไว้ บัดนี้เราแน่ใจว่าท่านคงได้ตระหนักรู้แน่แก่ใจทุกอย่างดีที่สุดแล้วว่า ระหว่างวิษณุพรหมนารถแห่งราชวงศ์เทพที่ท่านโค่นลงเสียนั้น กับราชวงศ์ใหม่ของสิงหราฝ่ายใดจะเป็นหลักที่เที่ยงธรรมกว่ากันในแผ่นดินนี้ ท่านเสียใจไหมที่สนับสนุนโจรร้าย ให้ขึ้นมาครองแผ่นดินแทนราชวงศ์เทพซึ่งปกครองมานานด้วยทศพิธราชธรรม"

ระหว่างที่กุตะมะยังนิ่งงัน ไม่อาจกล่าวคำใดออกมาได้นั้น ดารินกล่อมต่อไปด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนของหล่อน

"ท่านเห็นแล้วว่า แผ่นดินนี้กำลังเดือดร้อน กลียุคไปทุกหย่อมหญ้า ชาวมรกตนครจับอาวุธเข้าฆ่าฟันกันเอง แบ่งออกเป็นก๊กเป็นเหล่า คนมีอำนาจ เอารัดเอาเปรียบคนที่อ่อนกำลังกว่า ความอยุติธรรมกดขี่เบียดเบียน แพร่ระบาดไปทั่วสิงหราหรือพวกพ้องของเขา หาใช่กลุ่มที่สมควรจะเข้ามาบริหาร

แผ่นดินได้เลย ตัวท่านเอง หลงผิดไปเข้าข้างคนชั่ว ทำให้คนดีต้องเดือดร้อนกันไปหมด มรกตนครของท่านลุกเป็นไฟอยู่ในขณะนี้ เพราะท่านส่งเสริมให้มหาโจรขึ้นมานั่งบัลลังก์ เราอยากจะถามว่า ท่านมีความสุขดีอยู่หรอกหรือ เราจะไม่พูดถึงสิ่งนี้กับท่านเลย ถ้าหากไม่ใช่เพราะเราพิจาณาเห็นแล้วว่า ในแก่นแท้ส่วนลึกของท่านนั้น ก็เป็นคนมีสติปัญญาและยังมีสำนึกผิดชอบและเที่ยงธรรมอยู่บ้าง รหัสยะนั้นไม่ต้องเอ่ยถึง เขามีเหตุผลที่จะช่วยสิงหราพี่ชายกระทำการทุกอย่างเพื่อช่วงชิงอำนาจ เพราะเป็นพี่น้องกัน ส่วนท่านเป็นใคร...ท่านเป็นข้าทหารผู้เคยซื่อสัตย์ของแผ่นดินนี้ เป็นถึงขุนพลฝ่ายขวาของกษัตริย์วิษณุ ซึ่งมอบความไว้วางพระทัยสูงสุด จึงมอบตำแหน่งนี้ให้ และท่านก็คงจะรับใช้ราชการซึ่งกษัตริย์ของท่านเองชุบเลี้ยงมาจนได้ตำแหน่งใหญ่โต เราสงสัยเหลือเกินว่าท่านเกิดการหลงผิดมัวเมาเช่นไร จึงยอมร่วมมือกับฝ่ายขบถ อันนำการนี้ด้วยมหามนตรีสิงหราในครั้งนั้น ซึ่งภายหลังจากนั้นแล้ว ท่านก็หาได้มีตำแหน่งใหญ่โตมีอำนาจวาสนาเหนือไปกว่าสมัย ที่ท่านยังเป็นข้าทหารผู้ใกล้ชิดของกษัตริย์วิษณุเลย สิ่งที่ท่านได้รับก็คือ แค่เปลี่ยนนายใหม่เท่านั้น กำจัดนายเก่าที่ชุบเลี้ยงท่านมา ต้อนรับเอานายใหม่ที่ชั่วร้ายเข้าไว้ ท่านทำถูกแล้วหรือ ตลอดระยะเวลากว่า 20 ปีที่ผ่านมานี้ ท่านพอจะมีโอกาสได้คิด ได้ใคร่ครวญบ้างหรือยัง...ว่าอะไรเป็นอะไร"

หยาดน้ำตาของขุนพลเฒ่า เริ่มคลอเบ้า ดวงตาทั้งคู่ขุ่นมัวฝ้าฟางไปหมด

"แม่หญิง...ท่านปล่อยให้เราตายเสียด้วยธนูโจร ยังจะดี

เสียกว่าแก้ไขช่วยชีวิตเราไว้ แล้วพูดให้เราได้ยินเช่นนี้ ทุกคำพูดของท่านเปรียบเสมือนคมดาบที่ฉะเฉือนเข้าไปในกลางใจของเรา"

"เราไม่ได้มีเจตนาที่จะทำร้ายท่านถึงเช่นนั้นหรอก แต่ท่านปฏิเสธหรือว่า...สิ่งที่เราพูดนี้ ปราศจากความจริง"

กุตะมะหันมองไปรอบ ๆ กาย รพินทร์รู้ทัน จึงเข้ามาจับไหล่ก้มลงกระซิบว่า

"แน่ใจเถิด กุตะมะ ว่าขณะนี้ท่านอยู่ตามลำพัง ไม่มีใครอื่นอีกทั้งสิ้น นอกจากเราเพียงสามคนนี่เท่านั้น ท่านจะพูดอะไรกับเราก็ได้ทั้งสิ้น เรายินดีที่จะรับฟัง และสงวนไว้เป็นความลับที่สุด โดยมิให้แพร่งพรายออกไปเลย"

"เรามีความจำเป็นที่จะต้องเข้าข้างสิงหราและรหัสยะในขณะนั้น...ความจำเป็นที่เราไม่อาจทำความเข้าใจกับใครได้ทั้งสิ้น แม้แต่อรชุนเพื่อนรักของเราเอง และในที่สุดเราก็กลายเป็นฝ่ายของพวกขบถไปอย่างถอนไม่ขึ้น เพราะมันสายไปเสียแล้ว อรชุนโชคดีกว่าเรา...ที่ทำทุกสิ่งทุกอย่างได้ตามใจปรารถนา โดยปราศจากภาระห่วงใยใด ๆ ทั้งสิ้น แต่บัดนี้เขาจ้องที่จะเอาชีวิตเราอยู่ทุกขณะ แต่เราไม่เคยที่จะกระทำเช่นนั้นแก่เขาเลย และไม่มีใครรู้ได้...นอกจากสวรรค์เบื้องบนเท่านั้น"

"ท่านมีความจำเป็นอย่างไร จึงต้องเข้าข้างสิงหรา?"

"มีคมดาบ จ่อคอบิดาและมารดาของเราไว้ในขณะนั้น เพื่อบีบบังคับให้เรานำทหารส่วนหนึ่งเข้าล้อมปราสาทสิงหราและรหัสยะ เอาผู้บังเกิดเกล้าของเราทั้งสองเป็นตัวประกัน เพื่อบังคับให้เราต้องตกบันไดพลอยโจน เป็นสิ่งที่เราไม่อาจเฉลียว

คิดป้องกันได้ทัน แต่ก็ไร้ผล ทั้งบิดาและมารดาของเราตรอมใจตาย เนื่องมาจากทราบว่าเราร่วมกับฝ่ายขบถล้างผลาญราชวงศ์เทพ ภายหลังเรื่องราวสงบไปแล้วประมาณขวบปี ก่อนตายก็ยังได้สาปแช่งเราไว้เป็นอันมาก ทั้งบิดาและมารดากล่าวกับเราว่ายินดีที่จะให้พวกขบถเฉือนคอตายเสีย ดีกว่าจะเห็นลูกชายทรยศต่อบัลลังก์ แต่ท่านผู้เจริญโปรดตรองดู ท่านจะยอมให้ผู้กำเนิดทั้งสองถูกฆ่าตายไปต่อหน้าได้ลงคอทีเดียวหรือ”

ดารินกับรพินทร์สบตากันอีกครั้ง

“เป็นสิ่งที่น่าเห็นใจอย่างมาก กุตะมะ ถ้าหากที่ท่านบอกมานี้เป็นความจริง”

“เราขอสาบานว่าเราพูดความจริง”

“แล้วหลังจากนั้น ท่านทนเป็นทาสของสิงหราและรหัส-ยะอยู่ต่อไปได้เช่นไร เราหมายถึงภายหลังเมื่อบิดามารดาของท่านเสียชีวิตลงแล้ว ทั้ง ๆ ที่ท่านก็รู้อยู่ว่า สหายของท่านขุนพลซ้าย อรชุนเตลิดหนีไปซ่องสุมผู้คนเตรียมการต่อต้านอยู่ เหตุใดท่านจึงไม่ไปร่วมกับอรชุน”

กุตะมะถอนใจด้วยอาการสะอื้น

“เราขอสารภาพว่าเราทำอะไรไม่ถูก หลังจากนั้นสหายอรชุนและผู้ที่ยังจงรักภักดีกับราชวงศ์เทพเข้าใจเราผิดไปเสียแล้ว ไม่มีใครเชื่อในความจำเป็นอันหลีกเลี่ยงไม่ได้ของเราเลยสักคน อีกประการหนึ่งเราเองก็อาจเป็นคนขลาด ตาขาว เมื่อเดินทางผิดไปแล้ว เราก็ทนยอมปล่อยให้เลยตามเลยเพราะหลังจากนั้นสิงหราก็ชุบเลี้ยงเราเป็นอย่างดี แต่ตลอดชีวิตของเราที่ผ่านมานับแต่แผ่นดินเปลี่ยนผู้ครองบัลลังก์ เราหาได้มีความสุขอย่าง

แท้จริงไม่ แม้จะมีอำนาจวาสนาเหมือนเดิม บาป ผิดอกุศลกรรม เปรียบเสมือนไฟสุมขอน เกาะกินกลางใจเรามาตลอดนับแต่นั้น สิ่งเดียวที่เราจะทำได้ ทำโดยที่คนอื่นใครทั้งสิ้นไม่อาจล่วงรู้ก็คือ เราจะหาทางให้อรชุนผู้เป็นกำลังสำคัญของกองทัพประชาชน ได้รอดพ้นจากภัยคับขันในทุกขณะที่เราสามารถ ทุกครั้งที่เรา ได้รับคำสั่งให้นำกองทัพออกปราบอรชุน หากเรารู้ว่าเขาอยู่ทิศ เหนือ เราจะมุ่งไปทิศใต้ ถ้าเขาซุ่มอยู่ตะวันตกเราก็จะนำทหาร ไปทางด้านตะวันออก และกระทำทางอ้อมให้เขาได้ไหวทัน หลีก หลบไปได้ก่อนเสมอ เราไม่ฆ่าอรชุน แต่อรชุนนั้นฆ่าเราแน่หาก เขามีโอกาส และเราจะไม่เสียใจเลย ถ้าเขาทำได้สำเร็จผล”

“ถามจริง ๆ เถิดกุตะมะ ท่านมีความรู้สึกเห็นใจประชาชน ส่วนใหญ่ที่ไม่ได้รับความยุติธรรมในแผ่นดินนี้บ้างหรือไม่”

“เราเห็นใจ แต่เราก็ไม่อาจกระทำสิ่งใดลงไปได้ ขณะนี้ฐานะของเราก็เป็นเพียงที่ปรึกษาฝ่ายทหารของ แผ่นดินนี้เท่านั้น กำลังทหารส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่ในกำมือ ของเรา แต่ไปอยู่ที่รหัสยะกับขุนพลสำคัญอีกสองคน อัน เป็นคนผู้ซื่อสัตย์ของสิงหราโดยตรง เราเองอยู่ในฐานะ ลำบากมาก หากกระทำสิ่งใดให้เป็นที่ระแวงแคลงใจ สิงหราหรือรหัสยะแม้แต่นิดเดียว ภัยก็ย่อมจะมาถึงตัว เรา ครั้นจะผละหนีไปเข้าฝ่ายประชาชน พวกประชาชน ก็มองเห็นอยู่แล้วว่าเราเป็นคนของทรราช ยากที่จะทำ ความเข้าใจกันได้ จึงกลืนไม่เข้าคายไม่ออกมาเช่นทุก วันนี้”

192

ดารินเอื้อมมือมาตบเบาๆ ที่ทรวงอกของกุตะมะอย่างปลอบโยน

"บางทีมันอาจจะยังไม่สายนักหรอก กุตะมะ ถ้าหากท่านมีสำนึกว่าอะไรผิดและชอบแล้วเช่นนี้ สำหรับฝ่ายเรานั้น ขอรับรองว่าจะไม่กระทำสิ่งใดให้เกิดภัยอันตรายแก่ท่านเป็นอันขาด คำพูดของท่าน จะไม่รั่วไหลไปถึงหูของชาวมรกตนครคนใดทั้งสิ้น"

หญิงสาวเว้นระยะให้ที่ปรึกษาฝ่ายทหารของมรกตนครได้มีโอกาสสดับฟังและใช้ความใคร่ครวญ อึดใจใหญ่ จึงกล่าวต่อมาด้วยเสียงแผ่วเบาเช่นเดิม

“เราต้องการทราบในสิ่งที่ท่านเคยปกปิดเราไว้ เกี่ยวกับคนของเราสองคนที่ล่วงหน้าเข้ามาถึงดินแดนนี้ก่อนแล้ว ท่านยังจะคิดปิดบังไม่ยอมให้ความจริงแก่เราอยู่ต่อไปอีกหรือ”

"ยังมีชีวิตอยู่ทั้งสองคน ทั้งคนหนุ่มและคนแก่"

กุตะมะตอบด้วยเสียงกระซิบเช่นกัน

ดาริน วราฤทธิ์ มีใบหน้าที่ซ่านไปด้วยสายเลือดแห่งความปีติยินดี หล่อนมองรพินทร์พร้อมกับยิ้มอย่างปราโมทย์ใจขีดสุด ข่าวที่ได้รับทราบจากสุกรีนั้น จัดแต่เพียงข่าวอยู่ในเกณฑ์ดีเท่านั้น แต่ก็ยังเอาแน่ไม่ได้ เพราะสุกรีอันเป็นพวกโจรขบถมีชีวิตตามแถบรอบนอกของพระนคร ย่อมจะไม่รู้อะไรลึกซึ้งนัก แต่ข่าวที่ได้ยินออกมาจากปากคำของกุตะมะ อันเป็นที่ปรึกษาทางทหาร หรืออีกนัยหนึ่งเปรียบเสมือนคนวงในของวงการปกครองแห่งอาณาจักรนี้ ย่อมเป็นข่าวที่เชื่อถือได้อย่างแน่นอน

"เขาถูกกษัตริย์สิงหรากักขังไว้ใช่ไหม?"

คราวนี้รพินทร์เป็นฝ่ายสอบ กุตะมะพยักหน้าแทนคำตอบ จอมมัคคุเทศก์จึงล้วงต่อไปอย่างไม่ยอมเสียโอกาส

"ทั้งสองคนเรียบร้อยดีหรือ ได้รับบาดเจ็บหรือทรมานอย่างใดบ้างหรือไม่?"

"ทั้งสองเรียบร้อยดี ไม่ได้บาดเจ็บหรือทรมานอย่างใดทั้งสิ้น"

"ท่านได้เห็นทั้งสองคนนี้ด้วยตาของท่านครั้งหลังล่าสุดเมื่อใด?"

"ประมาณหนึ่งเดือนเศษมาแล้ว ในขณะที่เราลงไปในคุกเพื่อสอบสวนนักโทษขบถชั้นสำคัญคนหนึ่ง ซึ่งถูกขังอยู่ในคูหาข้างเคียงกับเขาทั้งสอง"

"น่าประหลาดมาก ที่ท่านบอกว่าคนทั้งสองมีสุขภาพเรียบร้อยดี เท่าที่เราสืบทราบได้จากนักโทษเหล่านั้น เขาถูก

จับกุมตัวในระหว่างที่พักอาศัยอยู่กับพวกเลี้ยงปศุสัตว์แถบชายแดนถูกนำตัวเข้าไปตั้งแต่วันนั้น และเขาก็คงจะถูกจำขังตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาซึ่งนับเวลาเป็นปีแล้ว สุขภาพร่างกายของเขาจะสมบูรณ์เรียบร้อยอยู่ได้อย่างไร”

รพินทร์พยายามเค้นเอาความจริงให้ละเอียดออกมามากที่สุด

“ทั้งสองคนนั้นแม้จะเป็นนักโทษของสิงหรา แต่ก็ได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีพอสมควรภายในที่จองจำ ผิดกับนักโทษอื่นๆ ในเวลากลางวันเขาได้รับสิทธิที่จะขึ้นมาผึ่งแดด และได้รับอากาศบริสุทธิ์ยังห้องชั้นบนของคุกหลวง ซึ่งอยู่ใจกลางอุทยานใช้เป็นที่กักขังพวกราชวงศ์หรือบุคคลชั้นสำคัญ ส่วนในเวลากลางคืนเขาจึงถูกนำตัวเข้าไปนอนในบริเวณห้องอันเป็นใต้ดิน เป็นเจตนาของสิงหราโดยตรงที่จะเลี้ยงดูกักขังให้ทั้งสองมีสุขภาพอันดีและได้มีอายุยืนนาน ตามคำแนะนำของพระแม่เจ้าวาชิกา”

“พระแม่เจ้าวาชิกา”

ดารินอุทาน ลืมตาโพลงจ้องหน้ารพินทร์อย่างสะดุดกับความเอะใจบางประการ

“เอ๊ะ! แปลกจริง ดูเหมือนฉันเคยได้ยินชื่อนี้จากไหนมาก่อนนะ รพินทร์”

“ก็ในจดหมายที่เขียนด้วยเลือดของมังมหานรธายังไงล่ะครับ ในนั้นระบุไว้ว่า แม่มดวาชิกา”

“คุณหมายถึงว่า...แม่มดวาชิกาตั้งแต่สมัยของมังมหานรธาผู้เขียนลายแทงไว้ กับพระแม่เจ้าวาชิกาที่กุตะมะเอ่ยถึงอยู่เดี๋ยวนี้เป็นคนคนเดียวกันหรือ?”

"ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน แต่คิดว่า กุตะมะน่าจะบอกให้เราทราบได้"

หมอดารินหันขวับไปทางที่ปรึกษาฝ่ายทหารของมรกตนครโดยเร็ว

"กุตะมะ...พระแม่เจ้าวาชิกาคือใคร?"

"พระแม่เจ้าวาชิกา เปรียบเสมือนเทพนารี ผู้ปกครองมรกตนครคู่กับกับกษัตริย์ของมรกตนครมาทุกยุคทุกสมัย เป็นหญิงผู้ศักดิ์สิทธิ์ ผู้อมตะ กษัตริย์มรกตนคร เมื่อถึงกาลก็ล่วงลับไปตามอายุขัย แต่พระแม่เจ้าวาชิกาอยู่คู่กับมรกตนครมาตลอดโดยไม่มีใครบอกได้ว่า นางมีอายุยืนนานคู่กับอาณาจักรนี้มานานสักเพียงใดแล้ว"

พรานหนุ่มกับนายจ้างสาวมองตากันอีกครั้งอย่างตะลึง

"ถ้างั้นก็ไม่มีปัญหาแน่แล้วครับ นางแม่มดวาชิกาคนเดียวกันกับที่มังมหานรธาระบุถึงนั่นเอง!"

พรานใหญ่พูดแผ่วต่ำ

"พระแม่เจ้าวาชิกามีภาระหน้าที่อะไรในมรกตนครนี้?"

ดารินหันไปถามเร็วปรื๋อกับกุตะมะอีกครั้ง

"นางเป็นผู้มีเวทมนตร์คาถาอันขลัง มีวาจาอันศักดิ์สิทธิ์ต่อการให้พรและสาปแช่ง มีอิทธิฤทธิ์และบันดาลได้ อีกทั้งเป็นผู้หยั่งรู้ดวงดาวทุกดวงในห้วงจักรวาลนี้ เป็นที่ปรึกษาให้คำแนะนำ และเป็นที่กราบไหว้บูชาของกษัตริย์มรกตนครมาทุกยุคทุกสมัย"

"ถ้าเช่นนั้น..."

หมอดารินร้องออกมาอย่างงุนงง เต็มไปด้วยสรรพปัญหา

"พระแม่เจ้าวาชิกาที่ท่านกล่าวถึงนี่ ก็ดำรงตำแหน่งอันศักดิ์สิทธิ์คู่เมือง คู่ราชวงศ์เทพแห่งมรกตนครมากาลนานแล้วงั้นสิ ใช่ไหม?"

"ใช่แล้ว แม่หญิง"

"ประหลาดแท้ ราชวงศ์เทพคู่กับมรกตนคร พระแม่เจ้าวาชิกาก็คู่กับมรกตนครดังที่ท่านว่า ครั้นแล้วก็เกิดการกบฏทรยศหักหลังแย่งชิงบัลลังก์กันขึ้น โดยสิงหรา ราชวงศ์เทพถูกจำกัดและถูกเปลี่ยนแปลงไป ก็พระแม่เจ้าวาชิกาเล่า ยังอยู่เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของราชวงศ์ใหม่นี่ต่อไปอีกหรือ?"

กุตะมะขยับผงกตัวขึ้นเอื้อมมือควานหาน้ำจากคนโฑที่วางอยู่ใกล้ ๆ รพินทร์จึงหยิบส่งให้ พร้อมทั้งประคองต้นคอขึ้นเพื่อให้คนเจ็บได้ดื่มตามประสงค์ ภายหลังจากได้ดื่มน้ำแล้วกุตะมะถอนใจยาว มีแววหวั่นเกรงส่อให้เห็นชัดในแววตา

"เราไม่อาจกล่าวสิ่งใดกับท่านได้ในเรื่องนี้ เราเคยบอกไว้แล้วว่า มรกตนครมีวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์คอยสอดส่องดูแลและคุ้มครองอยู่ ย่อมล่วงรู้การเคลื่อนไหวที่จะเป็นภัยแก่ผู้ครองนครทุกชนิด วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ที่เรากล่าวถึงนั้น ก็คือพระแม่เจ้าวาชิกานั่นเอง"

"กุตะมะ..."

รพินทร์ก้มลงกระซิบหนักแน่น

"ขอให้ท่านจงมีความมั่นใจในตนเอง และเลิกเชื่อถือในเรื่องนี้เสียเถิด พระแม่เจ้าวาชิกาไม่ศักดิ์สิทธิ์หรือมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งใหญ่จริงหรอก หาไม่เช่นนั้นแล้วก็คงช่วยกันป้องกันท่านไม่ให้ถูกลูกธนูของกองโจร หรือมิฉะนั้นก็ช่วยสั่งการให้สิงหรา

ปราบกองทัพประชาชนของอรชุนราบคาบไปนานแล้ว ไม่ปล่อยให้บ้านเมืองเดือดร้อนระส่ำระสายอยู่เช่นขณะนี้หรอก เราอยากทราบว่า พระแม่เจ้าวาชิกา อันชาวมรกตนครถือเป็นสิ่งศักดิ์-สิทธิ์อยู่ได้อย่างไรในสภาพไหน เมื่อราชบัลลังก์ของกษัตริย์ราชวงศ์เทพถูกโค่นลงโดยคนทรยศ”

ขุนพลเฒ่าขอน้ำดื่มอีกครั้ง ก่อนจะบอกความจริงที่ทั้งรพินทร์และดารินจังงัง

“พระแม่เจ้าวาชิกา เป็นแรงดลใจสำคัญที่สุด ที่ช่วยให้สิงหราล้มราชบัลลังก์วิษณุพรหมนารถ อันเป็นราชวงศ์เทพองค์สุดท้าย สิ่งที่ชาวเมืองทั้งหมดถือกันว่าศักดิ์สิทธิ์ที่สุดยังเข้าข้างสิงหรา แล้วท่านลอดคิดดู กุตะมะจะอยู่ได้อย่างไร”

ดารินสั่นศีรษะแช่มช้า ตาแวววามเป็นประกายของหล่อนมองจับตาฝ้าฟางของขุนพลเฒ่าเขม็ง เหมือนจะให้กำลังใจ แล้วพูดช้า ๆ ว่า

“ถ้าพระแม่เจ้าวาชิกา เป็นผู้ช่วยเหลือดลใจให้สิงหราขบถต่อวิษณุพรหมนารถ ก็คงไม่ใช่สิ่งศักดิ์สิทธิ์แล้ว แต่เป็นสิ่งอัปรีย์จัญไรที่สุด เพราะช่วยกันกำจัดคนดี สนับสนุนคนชั่วขึ้นมา เอาเถอะ ประเดี๋ยวเราค่อยพูดกันถึงเรื่องนี้ พูดถึงเรื่องคนสองคนของเราก่อนเถิด ท่านบอกว่าสิงหราสั่งให้เลี้ยงคนทั้งสองไว้อย่างดีพอสมควร ตามคำสั่งของพระแม่เจ้าวาชิกา เพื่อให้มีอายุยืนนานออกไปนั้น เพราะอะไร ท่านทราบไหม?”

“เราก็ไม่ทราบความนัยชัดนัก แต่ทราบว่าพระแม่เจ้าถือว่าชีวิตของคนทั้งสองจะมีค่ายิ่งสำหรับสิงหราในกาลต่อไป

จึงสั่งสิงหรามิให้ประหาร หรือทำร้ายเสียก่อน และให้มีชีวิตอยู่ในที่กักขัง”

“ท่านบอกความจริงแก่เราได้ไหม ในการล้ำแดนทั้งสองครั้งของพวกเรา เหตุใดท่านจึงยกกองทหารมาดักจับได้ถูกต้องและทันทีราวกับจะรู้เห็นการเคลื่อนไหวอยู่ก่อนแล้ว”

“พระแม่เจ้ากระซิบบอกสิงหรา แล้วสิงหราก็บัญชามายังรหัสยะหรือขุนพลคนใดคนหนึ่ง ให้ปฏิบัติไปตามที่ได้รับคำแนะนำนั้น”

“อ๋อ! นางแม่มดเจ้าเล่ห์ หมอดูผู้แม่นฉมังราวกับตาเห็นคอยเป็นที่ปรึกษาไอ้ขี้โกงอยู่อย่างนี้นี่เอง”

ดารินคำรามออกมา

“ฉันอยากจะรู้เหลือเกินว่า ‘เจ้าหล่อน’ ขณะนี้มีอายุเท่าไหร่และมีสภาพหน้าตาอย่างไร”

ประโยคหลังหล่อนพึมพำกับตนเอง

กุตะมะได้ยินและเข้าใจ จึงกล่าวมาว่า

“พระแม่เจ้า บัดนี้โดยรูปกายแล้ว คือสตรีที่ชรามากจะไม่เคลื่อนไหวไปไหนทั้งสิ้น นอกจากจะนอนนิ่งอยู่บนแท่นประดับเพชร ณ ห้องกลางยอดปราสาท ซึ่งสามารถเปิดออกรับแสงเดือนดาวและน้ำค้างได้ โดยปกติแล้วกษัตริย์มรกตนครทุกองค์จะต้องขึ้นไปเฝ้ารับฟังคำบัญชา หรือข้อปรึกษายังสถานอันเป็นที่บรรทมนั้นอาทิตย์ละครั้ง เสาวนีย์ของพระแม่เจ้าจะแว่วมาสู่กษัตริย์หรือผู้ครองนครโดยทางโทรจิต หรือถ้ามีเหตุการณ์ที่จะบัญชาด่วน แม้สิงหราผู้นั่งอยู่บนบัลลังก์กลางมุขมนตรีก็จะแว่วสั่งนั้นทันที”

ดารินเป่าลมออกจากปาก

"นั่นเห็นจะไม่ใช่มนุษย์เสียแล้ว"

"และก็ไม่ใช่อรหันต์อย่างฤาษีโกฑัญญะด้วย แม้จะมีสภาพเกือบจะคล้ายกัน ผมคิดว่าแม่มดวาชิกามีสภาพเป็นผีดิบอย่างมันตรัยเสียมากกว่า"

ดารินกัดริมปากแน่น

"เราบอกท่านแล้ว กุตะมะ ว่าคนทั้งสองนั้นเป็นคนของเราที่มุ่งหน้ามายังที่นี่ก่อน และพวกเรามาตามเพื่อที่จะนำเขากลับคืนไป นั่นคือวัตถุประสงค์สำคัญที่สุด และตามที่เราทราบจากท่านในขณะนี้ ทั้งสองก็ได้รับการเลี้ยงดูอย่างดี แต่ถูกกักขังอยู่เท่านั้น เมื่อพวกเรามา...เพื่อที่จะขอรับตัวบุคคลทั้งสองกลับคืนไป และพร้อมที่จะขออภัยต่อการล่วงล้ำแดนของทั้งสองฝ่ายครั้งนี้ ท่านคิดบ้างไหมว่าสิงหราจะยินยอมตามที่เราประสงค์นี้"

หล่อนเอาความจริงใจทั้งหมดออกมาพูด

อดีตขุนพลฝ่ายขวาของกษัตริย์วิษณุฯ ส่ายหน้าอย่างแช่มช้าพร้อมทั้งรอยยิ้มซึมเศร้า

"เราเข้าใจปรารถนาและเจตนาของท่านดีที่สุด แต่เกรงว่าจะสัมฤทธิผลไปไม่ได้ สิงหราหรืออีกนัยหนึ่งพระแม่เจ้าวาชิกายังกักขังจองจำบุคคลทั้งสองไว้ในขณะนี้ โดยยังไม่ประหารเสียก่อน ก็เพื่อ 'รอ' การติดตามมาของพวกท่านนั่นแหละ แต่อย่านึกว่าเขาจะเก็บชีวิตคนทั้งสองไว้เพื่อคืนให้แก่ท่าน..."

กล่าวเพียงแค่นั้น กุตะมะก็ปิดตาลง พึมพำออกมาเหมือนจะกล่าวกับตนเองในลักษณะเพ้อ

"เรามองเห็น...เห็น ณ บัดนี้แล้ว มรกตนครกำลังจะนอง ไปด้วยทะเลเลือด ครั้งยิ่งใหญ่ที่สุด...เราเองทำผิดที่ไปเข้าฝ่ายทรราช...แต่เทพเจ้าโปรดเห็นเถิด หาไม่เช่นนั้นเราคงไม่รอดชีวิตมาจนถึงป่านนี้...ถูกแล้ว กุตะมะ เจ้าคนขลาดอย่างที่บิดามารดาของเราประณามสาปแช่งไว้ ฯลฯ"

แล้วจากนั้น ที่ปรึกษาฝ่ายทหารของกองทัพมรกตนครก็ไม่ได้ลืมตาขึ้นอีกเลย กล่าวอะไรอุบอิบพร่ำเพ้ออยู่ในลำคอเหมือนคนไร้สติสำนึก พรานใหญ่ทำท่าจะเขย่าปลุกขึ้นมาอีกครั้งเพราะกำลังติดพันอยู่กับความจริงอันควรรู้อีกหลายประการ แต่ดารินปัดมือเขาออกมาเบา ๆ เอานิ้วแตะริมฝีปากกระซิบ

"พอก่อนเถอะ รพินทร์ กุตะมะกำลังอ่อนเพลียมาก สิ่งที่เราได้เค้าเงื่อนจากแกแค่นี้ก็เกินพอแล้ว คนไข้แสดงอาการถูกรบกวนทางประสาทเป็นอย่างมาก จากการสอบซักชนิดจี้จุดทำให้เป็นที่สะเทือนใจของแก กุตะมะกำลังหวาดผวา และมองเห็นบาปของตนเอง"

จอมมัคคุเทศก์พยักหน้า ไม่กล่าวอะไรอีก ถอยออกมาด้วยฝีเท้าแผ่วเบา

แทนที่รพินทร์จะกลับเข้าประจำที่เพื่อนอนเหมือน อย่างที่หมายใจไว้แต่แรก กลับเดินออกมาหยุดยืนอยู่หน้ากระโจมพัก อันเป็นโรงพยาบาลสนามของที่ปรึกษากองทัพมรกตนครอีกครั้ง

หญิงสาวจรดฝีเท้ามายืนอยู่เบื้องหลังก่อน แล้วก็ก้าว

เข้าไปเคียง ความง่วงเหงาหาวนอนดูจะเหือดหายไปจากทั้งสองจนหมดสิ้น ต่างมองออกไปยังความสลัววับแวมของกองไฟจากค่ายทหารแวดล้อมเบื้องหน้าเป็นเงาตะคุ่ม ๆ อยู่ด้วยทหารที่ยืนยามอยู่เป็นกลุ่ม ๆ บางตา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทหารยามซึ่งทำหน้าที่เฝ้ากระโจมของกุตะมะสองคน ซึ่งถือหอกและยืนประดุจตุ๊กตาปั้นอยู่อันเคยเห็นอยู่ปกตินั้น บัดนี้ทหารคู่นั้นยืนห่างจากกระโจมออกไปประมาณเกือบ 10 เมตร ซึ่งผิดแผกไปกว่าทุกครั้งที่จะต้องยืนประจำอยู่หน้าปากทางเข้าของกระโจมอย่างใกล้ชิด อันเป็นบริเวณที่รพินทร์และดารินยืนกันอยู่ในขณะนี้

"คุณกำลังคิดเหมือนฉันใช่ไหม...นางผีดิบ แม่มดวาชิกานั่นสั่งให้สิงหราเลี้ยงพี่กลางกับหนานอินเอาไว้ทำไม เป็นการเลี้ยงอย่างดีพอสมควรเพื่อให้มีอายุยืนนานออกไปตามที่กุตะมะบอกเรา"

น้องสาวของนายจ้างกระซิบขึ้น

"คิด แต่ก็คิดไม่ออก...อย่างไรก็ตาม เราได้ข่าวดีคืบหน้าหลายอย่างเหลือเกินเกี่ยวกับคุณชายอนุชาและหนานอิน ผมยังเกรงว่า เราจะไปพบเขาในลักษณะพิการหรือโครงกระดูกที่เคลื่อนไหวได้ในคุกของมรกตนครเสียอีก แต่ตามรายงานข่าวจากกุตะมะบอกว่า ทั้งสองเพียงแต่ถูกกักบริเวณเท่านั้น ได้รับอากาศบริสุทธิ์ ได้รับแสงตะวันและมีการเคลื่อนไหวร่างกายได้ ไม่ใช่จองจำอยู่ในคุกมืดตลอดทั้งปี ซึ่งถ้าเช่นนั้นก็คงตายไปนานแล้ว"

"ฟังดูตามที่กุตะมะบอกเราอย่างกระท่อนกระแท่น นาง

แม่มดนั่นเป็นผู้แนะนำปรึกษาทุกสิ่งทุกอย่างให้กษัตริย์แห่งมรกตนครมาโดยตลอด จนถึงสิงหราด้วยใช่ไหม? แล้วก็มีญาณพิเศษ ล่วงรู้อะไรราวกับตาเห็นด้วย มิฉะนั้นคงไม่ส่งทหารมาล้อมจับเราได้อย่างตรงที่หมาย ซ้ำยังรู้จำนวนคนทั้งหมดของเราเสียด้วย ว่ามากัน 12 คน"

"ผมยอมรับว่า แม่มดวาชิกา เป็นหมอดูที่ค่อนข้างแม่น แต่ก็ไม่แม่นตลอดเสมอไปนัก มิฉะนั้นมันจะต้องรู้ด้วยว่าคนที่ 12 ของเราเร้นตัวไปอยู่เสียที่ไหน"

ดารินหรี่ตามองออกไปในความมืดสลัวอย่างปราศจากความหมายอยู่ครู่แล้วว่า

"มีอะไรเป็นจุดบันดาลใจ ที่ทำให้แม่มดวาชิกาสนับสนุนสิงหราให้ขบถโค่นล้มบัลลังก์ของวิษณุพรหมนารถ?"

รพินทร์ หันช้าๆ มาเผชิญหน้าน้องสาวคนสวยของนายจ้าง

"ผมก็กำลังถามตัวเองอยู่เหมือนกัน มันจะต้องมีอะไรซับซ้อนอยู่เบื้องหลังแน่ๆ แม่มดวาชิกาเป็นที่เลื่อมใสเคารพนับถือของผู้ครองมรกตนครราชวงศ์เทพมาเป็นเวลาช้านานแล้ว แล้วจู่ๆ มาถึงสมัยของวิษณุพรหมนารถ วาชิกาก็กลับยุยงหรือสนับสนุนให้สิงหราอันเป็นเพียงมหามนตรีให้คว่ำบาตรวิษณุเสีย"

จอมพรานยังไม่ทันจะกล่าวจบคำ เขาก็รู้สึกผิดปกติอะไรบางอย่างบนพื้นที่เหยียบยืนอยู่ แม้จะสวมรองเท้าเดินป่าอยู่ในขณะนี้ก็ตาม มันลื่นๆ เมือกๆ อย่างไรพิกล ดารินเองผู้กำลังจะก้าวเข้ามาชิดเขา ก็เหยียบลงไปบนสิ่งนั้น และไถลลื่น

"เอ๊ะ!"

หล่อนร้อง พร้อมกับเกาะแขนเขาไว้ แล้วพยายามก้มหน้าลงดูพื้น

"คุณมีไฟฉายติดตัวอยู่ในขณะนี้เปล่า ส่องดูที่พื้นนี่หน่อยซิ"

รพินทร์ไม่ตอบ เพราะขณะนั้นเขาไม่ได้พกไฟฉายประจำตัวอยู่ด้วย เนื่องจากวางไว้ยังตำแหน่งที่นอน จึงควักไลท์เตอร์ออกมา ค่อย ๆ ทรุดกายลงนั่งตรงบริเวณนั้น แล้วจุดเปลวไฟสว่างขึ้น ส่องพื้น

"เลือด! นี่มันกองเลือดแท้ ๆ รพินทร์ เอ๊ะ อะไรกันนี่..."

ดารินร้องละล่ำละลัก...

ถูกแล้ว เลือด!

ไม่เพียงแต่ประกายวอมแวมของซิบโป้เท่านั้น ที่จะส่องให้มองเห็นของเหลวสีข้นคล้ำที่ทั้งสองเหยียบยืนสนทนากันอยู่โดยไม่รู้ตัว แม้เมื่อลงพิจารณาโดยใกล้ขณะนั้น กลิ่นคาวของมันก็ยังระเหยชัด

ก่อนที่ดารินจะอ้าปากร้องอะไรต่อมาอีก รพินทร์ก็ตะครุบปากไว้อย่างรวดเร็ว

"เงียบ!"

เขากระซิบ

น้องสาวคนสวยของนายจ้าง ตาลีมโพลงอยู่เช่นนั้น ชี้มือไปที่กองเลือดตรงหน้า และจ้องหน้าเขา เหมือนจะถามว่า **นี่มันเกิดอะไรขึ้น และเขาเองเล่า...เข้าใจเหมือนหล่อนหรือเปล่าว่า ที่เหยียบยืนกันอยู่ในขณะนี้ คือเลือด!**

แน่ละ โลหิตมนุษย์ชัดๆ
มันมาจากไหน เกิดขึ้นได้อย่างไร?

จอมมัคคุเทศก์บัดนี้กัดริมฝีปากแน่น ดวงตาของเขาวาววาบไปด้วยความคิดซึ่งดารินตามไม่ทัน เห็นแต่ว่า บัดนี้เขากวาดสายตาอย่างถี่ถ้วนระมัดระวังไปรอบด้านอีกครั้ง แล้วค่อยๆ ประคองหล่อนให้ลุกขึ้นยืนตามเดิม ดารินกายสั่นน้อยๆ หล่อนรู้ว่ายามนี้หล่อนควรจะทำอะไรบ้าง นั่นก็คือ ปลุกประสาทของตนเองให้ตื่นพร้อม ไม่ถาม ไม่แสดงอาการกระโตกกระตากอะไรทั้งสิ้น หากแต่ให้คอยสังเกตอากัปกิริยาของจอมพรานของหล่อนไว้ รวมทั้งรอรับคำสั่งของเขาซึ่งมักจะเกิดขึ้นอย่างกะทันหันด้วยในภาวะเช่นนี้

การเคลื่อนไหวในอันดับต่อไปของรพินทร์ ซึ่งกำข้อมือดารินแน่น และจูงให้ตามไปด้วย ก็คือ ค่อยๆ ย้ายตัวเองให้หลีกหลบทางเข้าปากกระโจมไปทางด้านหนึ่ง พ้นจากบริเวณที่เห็นเลือดกองอยู่นั้นออกไป ตาของเขาบัดนี้พุ่งไปจับนิ่งอยู่ที่ด้านหลังของทหารยามทั้งสองคน ซึ่งยืนในลักษณะถ่างขา มือข้างหนึ่งไขว้หลัง อีกข้างหนึ่งถือหอกปักโคนลงกับพื้นดิน ปลายพุ่งขึ้นสู่อากาศโดยแขนที่เหยียดตึงออกไปอันเป็นลักษณะยืนยามอย่างมีระเบียบวินัยเคร่งครัดยิ่ง

ดาริน ก็มองไปจุดที่เดียวกันกับเขาเหมือนกันอย่างพยายามใช้สติปัญญาขบปัญหาเฉพาะหน้าอย่างเต็มกำลัง

“คุณว่า...ไอ้ยามคู่นั้น มันไม่รู้บ้างหรอกหรือว่ามีเลือดอะไรมากองอยู่หน้ากระโจมของเรา?”

หล่อนจ่อริมฝีปากที่ริมหูเขา

"มันอาจเป็นตัวการ ทำให้เกิดกองเลือดนั่นขึ้นเองก็ได้ครับ คุณหญิง ตามปกติแล้วยามทั้งสองจะยืนอยู่ใกล้กระโจมพักของเรามากที่สุด แต่นี่ไอ้สองคนนั่นยืนห่างออกไป และดูเหมือนจะไม่พยายามหันมามองเราเลย ทั้ง ๆ ที่มันน่าจะรู้แล้วว่ามีคนในกระโจมพักใหญ่นี่ล่วงล้ำออกมาสองคน"

"แต่...ฉันไม่เข้าใจ..."

ยังไม่ทันจะขาดเสียงกระซิบของดาริน **ภาพจากเงาตะคุ่ม ๆ เบื้องหน้า ก็ดูเหมือนจะประกาศความเป็นไปของมันให้ทั้งสองต้องจ้องเขม็ง และเอาใจจดจ่อจนแทบจะลืมอะไรหมดในขณะนี้**

ด้านหน้าของทหารยามที่ยืนหันหลังให้ทั้งสอง มี ทหารในลักษณะพวกอยู่ยามทั้งหลายเคลื่อนไหวกันอย่างสับสนรวดเร็วแฝงไว้ด้วยเลศนัยอย่างไรบอกไม่ถูก คนนั้นวิ่งไปที่นั่น คนนี้เผ่นไปที่นี่ บ้างนั่งคุกเข่า บ้างหมอบ และบ้างคลาน กองไฟที่ก่อไว้ พอจะทำให้มองเห็นภาพเหล่านั้นได้เลือนลาง มันปรากฏขึ้นตรงบริเวณชายลำธารอันเป็นเพิงแบบทรงหมาแหงนของนักโทษขบถซึ่งบัดนี้ คลุมเครือ มองอะไรไม่เห็นถนัด

ภาพเหล่านี้ เมื่อปรากฏอยู่กับคลองจักษุของดารินและรพินทร์มันก็ย่อมจะต้องปรากฏอยู่กับสายตาของทหารยามที่ยืนหันหลังอยู่เบื้องหน้าทั้งสองในขณะนี้ด้วยเช่นกัน แต่ก็ไม่เห็นว่าทั้งสองยามนั่นจะแสดงอาการผิดปกติอย่างไร เป็นการยืนดูอยู่อย่างใจเย็นผิดธรรมดาของทหารยาม

พริบตาต่อมานั้นเอง ก็ปรากฏเสียงของการต่อสู้กันอย่างกระชั้นชิด แบบเข้าถึงตัว ชนิดประกบตัวกันคนละคู่ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วเหลือเกินจนดูไม่ทันราวกับเงาหลอนของปิศาจในความมืด ครั้งแรกมันก็มีเสียงร้องอึกอักอยู่ในลำคอ ต่อมาก็เป็นเสียงที่โอดโอยเอ็ดตะโรขึ้นแล้วก็แซ่ประสานด้วยเสียงที่ฟังชัดที่สุด...เสียงดาบ และมีดสั้นกระทบกัน

มีการตะลุมบอนกันด้วยอาวุธสั้นระหว่างสองฝ่ายเกิดขึ้นตรงบริเวณที่คุมขังนักโทษนั่นเอง และเมื่อมันไม่สามารถจะเงียบได้ต่อไปแล้ว ก็กลายเป็นเสียงตะโกนบัญชาการกึกก้อง เสียงร้องด้วยความตกใจและเจ็บปวด แทรกประสานมากับเสียงเหล่านั้น เป็นเสียงรูดโซ่ตรวนอย่างรวดเร็ว นักโทษทั้ง 6 เผ่นผางขึ้นยืนจากสภาพที่นอนอยู่ พร้อมกับหอก และดาบในมือ ซึ่งมองไม่ทันว่าพวกนั้นได้รับมาจากไหนอย่างฉับไวเช่นนี้ในสภาพโซ่ตรวนถูกรูดออกหมด

ระหว่างที่รพินทร์กับดารินยืนตะลึง เสียงของฝ่ายทหารหลวงก็ตะโกนบอกต่อกันกึกก้อง

"เฮ้ย! ระวัง! ไอ้โจรปลอมตัวเข้ามาปล้นเอานักโทษ จับมันเร็ว! มันรูดตรวนออกได้หมดแล้ว!"

เสียงนั้นตะโกนบอกต่อกันอึงคะนึงซ้ำ ๆ ซาก ๆ และความโกลาหลอลหม่านก็เกิดขึ้นในพริบตา

ทหารหลวงกลุ่มหนึ่ง พรูออกมาจากหมวดกองที่นอนพักกันอยู่ ทหารยามที่ถือหอกอยู่ทั้งสองก็กระชากดาบปราดจากฝักแล้วมือหนึ่งดาบอีกมือหนึ่งหอก ทั้งสองก็วิ่งสวนเข้าปะทะกับหน้ากับฝ่ายทหารหลวงเหล่านั้น ด้วยฝีมือของการใช้

อาวุธซึ่งมองปราดเดียวก็รู้ว่าฝึกมาอย่างเยี่ยมที่สุด ระหว่างสองต่อ 7-8 คนเหล่านั้น ไม่ถึงชั่วพริบตา ทหารที่เพิ่งจะตื่นงัวเงียขึ้นมาก็มีสภาพล้มกลิ้งลงราวกับต้นหยวกถูกโค่นฟัน

แล้วเงาของนักโทษประหาร ที่หมอดารินเยียวยาไว้ให้อย่างดีแล้วเมื่อตอนหัวค่ำ ก็เผ่นออกมาควงอาวุธคว้างอยู่กลางที่ล้อม พร้อมกับคำรามลั่น มองไม่ผิดอะไรเสือร้าย กลางฝูงหมาป่า นักโทษพวกนั้นฝีมืออาวุธล้วนอยู่ในเกณฑ์ดีทั้งสิ้น เสียงดาบกระทบดาบ เสียงดาบแหวกเนื้อ เสียงร้อง ดังคละกันฟังไม่ได้ศัพท์

เสี้ยววินาทีต่อมา ที่คนทั้งสองยังไม่ทันตื่นจากห้วงตะลึงเหมือนตกอยู่ในความฝันนั่นเอง ก็ปรากฏเสียงโห่ร้องดังสนั่นเสียงฝีเท้าม้าย่ำตะลุยเข้ามาสะเทือนแผ่นดิน เป็นกองม้าจู่โจมประมาณ 50 ม้าทุกตัวพ่วงพีสีดำสนิทกลืนกับความมืด แต่ลักษณะของผู้แต่งกายอยู่บนหลังม้า ในขณะนี้ มองแยกไม่ออกว่าเป็นทหารหลวงหรือฝ่ายใดกันแน่ เพราะปลอมแปลงเครื่อง-แต่งกายเหมือนกับพวกทหารของรหัสยะ ทั้งหมดผิดกันเพียงมีผ้าปิดหน้าไว้เท่านั้น ในระหว่างที่บุกตะลุยควงหอกและดาบเข้ามาราวกับพายุพระกาฬมันเร็วฉับไวจนดูไม่ทัน เหล่าทหารหลวงที่กำลังแตกตื่นฮือกันขึ้น ถูกอาวุธล้มกลิ้งราวกับใบไม้ร่วง

แล้วร่างอันประเปรียวหนึ่ง ที่โผนทะยานม้าศึกนำหน้าตัดทะลวงตีกลางทัพเข้ามา และเป็นคนแรกที่ประสานดาบกับฝ่ายทหารม้าของทหารหลวงที่ถาเข้ารุมล้อม ก็ตะโกนลั่น

“ขึ้นม้า! เร็ว! ตีตัดออกทางด้านใต้ พวกเราจะยิงธนูไฟดักไว้ทางด้านนั้น”

สำเนียงอันเฉียบขาดนั้นฟังได้ชัดว่าเป็นเสียงของสตรี!

แล้วปรปักษ์ด้านหน้าที่รุมล้อมอยู่ ก็ผงะร่วงจากหลังม้าอยู่ผล็อย ๆ คนแล้วคนเล่า เจ้าของเสียงตะโกนสั่ง อันน่าจะเป็นหัวหน้าหมู่โจรชุดนั้นคล่องทั้งหอกสั้นและดาบรอบตัว ซึ่งบัดนี้ควงหมุนออกไปราวกับจักรผัน มือทั้งสองถือแต่อาวุธ สายบังเหียนม้าเหน็บไว้ที่เอว

นักโทษทั้ง 6 กระโจนขึ้นหลังม้ากันคนละตัว บ้างก็เผ่นเกาะท้ายด้านหลังของเพื่อนไป เสียงโห่ร้องของพวกโจรดังอยู่สนั่นหวั่นไหวระคนไปกับเปลวธนูติดไฟที่พุ่งแหวกมากลางอากาศปักเข้ายังกระโจมพักของทหาร ที่ตั้งเรียงรายอยู่เป็นผลให้เกิดการลุกไหม้ขึ้นในทันที

ท่ามกลางความโกลาหลที่ถูกกองโจรตีปล้นกลางดึกนั้นดูเหมือนจะได้ยินเสียงแผดตะโกนก้องของรหัสยะจอมทัพอยู่สุดเสียงด้วยความพิโรธโกรธเกรี้ยวเหลือที่จะกล่าวได้ แต่มันก็ไม่อาจช่วยอะไรได้เสียแล้วในภาวะเช่นนี้ กองม้าของหน่วยจู่โจมบุกทะลวงเข้าถึงใจกลางทัพหลวงระหว่างที่หลับสนิทและเข้าถึงตัวนักโทษทั้งหก รูดตรวนปลดปล่อยออกมาได้อีกด้วย

และบัดนี้...กำลังตีทะลวงฆ่าฟันทหารหลวงอยู่เป็นโกลาหลเพื่อจะหาทางแหวกหนีออกตามคำบงการของหัวหน้า

รพินทร์ ไพรวัลย์มาได้สติเอาตอนที่เห็นดารินกระชากปืนสั้นประจำตัวขึ้นมาด้วยสัญชาตญาณ เขาตะครุบข้อมือหล่อนไว้ร้องบอกเร็วปรื๋อ

"อย่ายิง คุณหญิง! ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายใดทั้งสิ้น นอกจากว่าใครมันจะเข้ามาทำร้ายเราจนถึงตัวก่อนเท่านั้น"

พร้อมกับกล่าว เขาก็กระชากหล่อนถอยหลัง เผ่นกลับเข้าไปในกระโจม ซึ่งบัดนี้ พรรคพวกทุกคนตื่นพรวดพราดขึ้นมาด้วยอาการตกใจสุดขีด

"พระเจ้า! เกิดห่าเหวอะไรขึ้นอีกละนี่ หรือว่าฉันละเมอไป" มาเรียตะโกนก้อง

"พวกโจรปล้นกองทัพ แย่งเอาตัวนักโทษทั้งหกคนได้ไปแล้ว ขณะนี้กำลังประจันหน้ากันอยู่"

ดารินร้องบอกทุกคนละล่ำละลักแทบจะฟังไม่ได้ศัพท์

ทุกคนกระชากปืนพกประจำตัวขึ้นมา เชษฐามีความรู้สึกอย่างเดียวกับจอมมัคคุเทศก์ เขารีบร้องบอกพรรคพวกว่า

"เราจะไม่ร่วมกับฝ่ายใดทั้งสิ้น ระวังตัวของเราไว้อย่างเดียวเท่านั้น จำไว้"

เบื้องนอก เสียงอาวุธโลหะ กระทบกันฟังไม่ได้ศัพท์ แซ่สนั่นไปกับเสียงฝีเท้าม้าศึก ที่โลดทะยานสุดเหนี่ยว สุดแรงฤทธิ์ พวกโจรไม่ได้มีแต่พลเดินเท้าที่ซ้อนกลปลอมแปลงเข้ามาเท่านั้น ยังมีกองม้าชั้นฝึกปรืออย่างดีคอยโจมตีสนับสนุนอยู่ด้วย โดยบุกตะลุยเข้ามาอย่างรวดเร็วชนิดที่ฝ่ายทหารหลวงซึ่งแม้จะมีกำลังมากกว่าหลายเท่า ก็ไม่อาจสกัดกั้นไว้ได้ทันท่วงที เพราะชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น จากแผนซึ่งคงจะวางกันไว้ก่อนแล้ว พวกกองโจรเหล่านั้น ก็บุกทะลวงเข้าถึงใจกลาง แก้ไขเอาพวกของตนออกมาได้จากหน่วยหน้า ซึ่งปลอมมาเป็นฝ่ายทหารยามนั่นเอง

และแน่ละ ก่อนจะปลอมซ้อนรอยเข้ามาก็คงจะดักเก็บพวกยามไปเป็นลำดับแล้วอันเป็นผลให้รพินทร์และดารินเห็นกองเลือดประหลาดที่หน้ากระโจมพักเมื่ออึดใจนี้

ฝ่ายในกระโจม เพิ่งจะตื่นไหวตัวกันขึ้นมา ยังไม่ทันจะได้ระวังตนหรือซักถามบอกความอะไรแก่กันได้มากเกินกว่า 2-3 ประโยค เสียงฝีเท้าม้าตัวหนึ่งก็ห้อตะลุยพุ่งตรงเข้ามาโดยเร็ว ดูคล้ายจะกวดตามหลังรพินทร์กับดาริน ผู้เผ่นหลบเขามานั่นเอง ชั่วพริบตา ทั้งม้าทั้งคนขี่ ซึ่งมีหอกสั้นอาบเลือดอยู่ในมือก็กระโจนผ่านปากทางเข้ามาปะทะกลุ่มพรานพื้นเมืองของฝ่ายเชษฐา ซึ่งนอนขวางทาง และบัดนี้ลุกขึ้นกันอย่างละล้าละลัง แตกกระจายไปคนละทิศละทางพร้อมกับร้องลั่นอย่างตกใจ

ม้าตัวนั้น โผนเท้าหน้าทั้งสองขึ้น ผู้ที่อยู่เบื้องหลังใช้ผ้าสีย้อมฝาดอันเป็นสีเดียวกับพวกทหารหลวงที่พันคอไว้ ปิดโฉมหน้าไว้พร้อมกับผ้าโพกศีรษะ เห็นแต่ดวงตาคมกริบวาวโรจน์ราวกับดาวเพลิง ดารินและรพินทร์จำไว้ได้ในทันทีว่า นั่นคือหัวหน้าหน่วยของกองโจรที่บุกตะลุยเข้ามาสมคบกับพวกโจรซึ่งปลอมตัวล่วงหน้าเข้ามาก่อน **ระหว่างที่คนอื่น ๆ กำลังพะว้าพะวังตั้งตนไม่ติด และตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก ดวงตาเหนือผ้าคลุมนั้นกวาดอย่างรวดเร็ว แล้วจับนิ่งไปร่างอันนอนอยู่บนแคร่ของกุตะมะ**

เหมือนจะสมจิต สมเจตนาที่หวังไว้ ม้านั้นโผนอีกพรวดเดียวก็เข้าชิดแคร่ พร้อมกับหอกในมือที่เงื้อขึ้นสุดแขนหมายปักลงไปกลางอกของขุนพลชราผู้นอนป่วยอยู่

ดารินอยู่ใกล้ที่สุด...และเร็วเหนือกว่าใครที่สุดเหมือนกัน ในภาวะเช่นนี้ หล่อนกระทำการอันแม้รพินทร์ก็ไม่อาจเชื่อสายตาเสียได้ ราชสกุลสาวพุ่งตัวข้ามแคร่ของกุตะมะปะทะทหารโจรร่างระหงผู้กำลังเงื้อหอกอยู่นั้น แล้วกระชากหล่นลงจากหลังม้าลงนอนกลิ้งอยู่ด้วยกัน พร้อมกับการร้องห้ามเสียงหลงของหล่อน

"อย่าทำกุตะมะ!"

ทั้งสองกลิ้งไปกับพื้นในลักษณะฟัดกัน แล้วมีดสั้นจากเอวของหัวหน้าโจรที่ถูกกระชากออกมาก็เงื้อขึ้น มีอาการเหมือนจะปักลงไปบนแผ่นหลังของดารินอยู่หลายครั้ง ระหว่างที่ฟัดกันนัวอยู่นั้น แต่ก็ขยับแล้วขยับอีก รีรอดูเป็นที่ผิดสังเกตอยู่ รพินทร์ เชษฐา และไชยยันต์ก็ไหวตัวพร้อมกันในบัดนั้น จอมพรานเข้าถึงก่อน กระชากไหล่หัวหน้าโจรผงะหลุดขึ้นมาจากการพลิกกายคร่อมทับดารินอยู่ แล้วรวบแขนทั้งสองล็อกไขว้หลังไว้ บุญคำ ซึ่งก้มลงเก็บมีดสั้นในมือโจรที่หล่นอยู่ได้ก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันปรี่ดิ่งเข้ามาหมายจะเสียบอกให้จมมิดด้าม แต่เชษฐาเตะขัดขาตาพรานเฒ่าเซเสียหลัก หัวขมำ และแทงผิดไปอย่างหวุดหวิด

แล้วตัวหัวหน้าคณะก็พรวดเข้ามาถึงตรงหน้า ระหว่างที่รพินทร์ยังล็อกแขนอยู่กระชากผ้าคลุมหน้าออกโดยแรง

ทั้งผ้าที่ปิดหน้า และคลุมศีรษะ อันเป็นผ้าพันไหล่ผืนเดียวกันหลุดพ้นไป เส้นผมดำสนิทราวกับมุ่นไหมก็แผ่กระจายยาวเคลียไหล่พร้อมทั้งใบหน้าเต็ม ซึ่งทุกคนในกระโจมมองเห็นแล้วตะลึงพรึงเพริดไปหมด

"เฮ้ย! ผู้หญิง!!"

ไชยยันต์และกลุ่มพรานพื้นเมืองตะโกนออกมาเป็นเสียงเดียวกันอย่างคาดไม่ถึง

ไม่ใช่ผู้หญิงอย่างเดียวเท่านั้นที่ทุกคนเห็น ภาพที่ทำให้ตะลึง คือทรงใบหน้าที่งามเหมือนภาพปั้น...อย่างปราศจากที่ติหรือสิ่งคัดค้าน ยกเว้นประการเดียวคือดวงตาที่วาวจ้าไปด้วยสีเลือด

ผิวหน้านั้นกระทบแสงไต้ในกระโจมพัก เป็นสีแดงระเรื่อเหมือนสีหม้อใหม่ สีผิวเดียวกับแงซายซึ่งทุกคนเคยพิศวงมาแล้ว

บัดนี้แววตาทั้งคู่ มองกราดไปยังทุกคนที่แวดล้อมหล่อนอยู่ในขณะนี้ ร่างนั้นสูงตระหง่านขนาดมาเรีย จนเมื่อปลอมเป็นผู้ชายแล้วก็แทบจะสังเกตไม่เห็นสิ่งผิดปกติ แต่หุ่นทรงปราดเปรียวเพรียวกว่า และอาการที่เคลื่อนไหวรวดเร็วราวกับแมวป่า หรือมิฉะนั้นก็นางเสือดาว

หล่อนไม่มีอาการขัดขืนหรือดิ้นรนอย่างไรอีก เมื่อรพินทร์จับล็อกแขนไว้ได้และคนอื่น ๆ เข้ามายืนรายล้อมอยู่เบื้องหน้าในขณะนี้

ดารินซึ่งเพิ่งจะลุกขึ้น พิศวงงงงันไปหมด เดินเข้ามาจับที่ปลายคางนั้นเงยขึ้นจ้องหน้า หัวคิ้วขมวดย่น พึมพำออกมา

"นี่ผู้หญิงหรอกหรือนี่ สวยเหลือเกิน! สวยจนไม่น่าเชื่อ!...เธอคือใคร?"

ใบหน้านั้นยิ้มดุ ๆ

"ข้าก็คือ หนึ่งในจำนวนโจรขบถนับหมื่นของฝ่ายไอ้ทรราชสิงหรากับรหัสยะยังไงล่ะ **นายหญิง!**"

เสียงนั้นใส ชัดเจนยิ่งนัก

"**นายหญิง**! เจ้าเรียกเราว่า **นายหญิง**?" ดารินร้อง

นางโจรสาวผู้นั้นไม่สนใจกับอาการประหลาดใจใครอีกทั้งสิ้น กล่าวต่อมาอย่างอาจหาญฉะฉานว่า

"ข้าขอบใจพวกท่านทุกคน ที่เมตตาเยียวยาคนของข้าไว้เมื่อหัวค่ำนี้ จนถึงเวลาที่เข้าบุก ข้ามาเอาคนของข้าคืนอยู่เดี๋ยวนี้ แต่ข้าไม่ขอบใจท่านเลย ที่ช่วยชีวิตเจ้าคนทรยศกุตะมะเอาไว้ รวมทั้งป้องกันมันไว้จนวินาทีสุดท้ายด้วย ถ้าข้าไม่คิดถึงพวกท่านเสียอย่างเดียว ข้าจะสั่งให้ทหารของข้า ยิงธนูเพลิงมาเผาคลอกกระโจมนี้เสีย..."

แล้วหล่อนก็หันไปทางดาริน ผู้ยืนตะลึงจ้องหน้าอยู่ ยิ้มให้นิดหนึ่ง พร้อมกับก้มศีรษะให้

"สำหรับกุตะมะ เมื่อนายหญิงขอชีวิตไว้ และแสดงอาการขัดขวางอย่างกล้าหาญเช่นนี้ ข้าก็ยินดีที่จะละเว้นให้ ข้าขอลาก่อนละ"

แล้วด้วยการเคลื่อนไหวพร้อมทั้งพละกำลังเกินหญิงสาวในวัยประมาณ 23-24 ปี นางผู้นั้นพลิกกายฟาดรพินทร์ผู้เผลอตัวอย่างรวดเร็ว ซวนเซเสียหลักไป แล้วพุ่งเข้าแหวกเชษฐา ไชยยันต์และมาเรียที่ยืนขวางหน้าอยู่ กระโจนขึ้นบนหลังม้าด้วยอาการแคล่วคล่องราวกับเล่นกล ม้าศึกแสนรู้ตัวนั้นก็เหมือนจะรอคอยนายพร้อมอยู่แล้ว ตะกายยกขาหน้าทั้งสองขึ้นพร้อมกับร้องสนั่น

อีกสองม้า คราวนี้คงจะเป็นทหารหลวงแน่ พุ่งตามหลังเข้ามาพร้อมกับหอกในมือ สิ่งที่ทุกคนเห็นถนัดที่สุดก็คือ นาง

ผู้นั้นกระชากดาบจากฝักซึ่งยังเหลือเป็นอาวุธติดตัวอยู่ สะบัดเฉียงขึ้นด้วยความเร็วประดุจพายุสลาตัน หอกเล่มหนึ่งที่จี้ตรงมา กระเด็นหลุดจากมือของผู้ถือ ส่วนอีกเล่มหนึ่งเบนเฉไป

คนหนึ่งถูกเท้ายันเข้ากลางอก พลัดหงายผลึ่งลงจากหลังม้า ส่วนอีกคนหนึ่งถูกปลายดาบอันคมกริบ ทิ่มทะลุคอหอยอย่างแม่นยำที่สุดและรวดเร็วจนดูไม่ทัน พอนางกระชากดาบคืน โลหิตก็พุ่งกระเซ็นเป็นฝอย ตาเหลือกค้างตกลงไปจากหลังม้าอีกคน

แล้วร่างนั้นก็เผ่นโผนออกไปสู่ความสับสนเบื้องนอก ซึ่งยังตะลุมบอนกันอยู่อย่างนัวเนีย มีเสียงบัญชาให้ถอยกำลัง มีเสียงโห่ร้อง และเสียงไฟที่ลุกไหม้กระโจมพักอันปลูกเรียง-รายอยู่ แม้กระทั่งกระโจมใหญ่ของอุปราชรหัสยะ พร้อมทั้งธงประจำตัวก็ยังลุกฮืออยู่ด้วยประกายเพลิงแดงฉาน ด้วยรหัสยะเองขณะนี้ออกมาควงดาบขี่ม้าเต้นเร่าๆ แหกปากร้องไม่เป็นภาษาอยู่กลางวงล้อมของทหารรักษาพระองค์ ซึ่งคอยรบป้องกันไม่ให้หน่วยจู่โจมของกองโจรตะลุยเข้ามาถึงตัว

พวกพรานพื้นเมือง ขยับจะวิ่งตามหลังม้าตัวนั้นออกไปดูเหตุการณ์นอกกระโจม แต่ไชยยันต์ตะโกนสุดเสียง ห้ามไม่ให้คนเหล่านั้นออกไป นอกจากตั้งมั่นอยู่ในกระโจมพักเท่านั้น เชษฐา ดาริน รพินทร์ ไชยยันต์ และมาเรีย กรูกันเข้าไปที่กุตะมะ ผู้นอนลืมตาโพลงอยู่ ถามเป็นเสียงเดียว

“ใคร? ท่านรู้จักไหม นางโจรเมื่อครู่นี้เป็นใคร?”

"เมยานี ธิดาแห่งอรชุน..."

เสียงนั้นแหบแห้ง ใบหน้าปราศจากสีเลือด

"ท่านไม่ควรป้องกันชีวิตเราไว้เลย ควรปล่อยให้นางสังหารเราเสียตามประสงค์ ซึ่งเราจะไม่เสียดายชีวิตเลย"

เมยานี ธิดาแห่งอรชุน!

ทุกคนมองหน้ากันอย่างเต็มไปด้วยปัญหา แต่ยังไม่อาจปริปากคำใดได้ในขณะนั้น ทหารสองคนที่ตามเข้ามาในกระโจมตอนนางโจรโผนผละออกไปนั้น คนหนึ่งนอนหงายจมกองเลือด ส่วนอีกคนหนึ่งที่เพียงแต่ถูกถีบพลัดจากหลังม้าตะเกียกตะกายขึ้นมาได้ ก็โดดขึ้นขี่ม้าของตน ควบโผนตามออกไป

เบื้องนอกอันเป็นใจกลางที่พักของกองทัพ ยังแซ่ส่ำอึงอลไปด้วยเสียงของการปะทะต่อสู้ เสียงโห่ร้องสำทับขวัญซึ่งน่าจะเป็นของฝ่ายโจรผู้บุกเข้าโจมตี มากกว่าฝ่ายทหารหลวงซึ่งอยู่ในภาวะแตกตื่นอลเวงในขณะนี้ แม้จะมีกำลังพลมากกว่าหลายเท่า แต่การที่เพิ่งตื่นขึ้นจากสภาพหลับไหลอย่างสบายและไม่ทันรู้ตัวมาก่อน อีกทั้งคำนวณกำลังของฝ่ายจู่โจมไม่ถูกจึงทำให้คุมขบวนกันไม่ติด ระส่ำระสายไปทั้งกองทัพ

พวกกองโจรจะมีวิธีการรบก่อกวนอย่างใด ฝ่ายของเชษฐาไม่อาจมองเห็นได้ถนัดเพราะมัวแต่ตั้งสติพร้อม เตรียมระวังตัวกันอยู่แต่ในเฉพาะกระโจมเท่านั้น โดยเกรงว่าอาจมีทหารโจรคนใดจู่โจมผลุนผลันเข้ามาทำอันตรายกุตะมะ ผู้นอนสงบนิ่งอยู่บนแคร่ซ้ำสองอีก แต่ก็ไม่ปรากฏว่าจะมีพวกโจรคนใดกล้ำกรายซ้ำ เงาจากผ้ากระโจมที่ขึงกั้นไว้ สังเกตเห็นเปลวไฟลุกสว่างแดงฉานโชติช่วงไปทั่วบริเวณ มันเป็นเปลวไฟที่ลุก

ติดกระโจมพักของแม่ทัพนายกองที่ปลุกเว้นระยะกันอยู่ไม่ห่างกันออกไปนัก รวมทั้งเพิงที่เคยเป็นที่คุมนักโทษด้วย จากธนูเพลิงของพวกโจร

ครั้นแล้ว เสียงอาวุธกระทบ เสียงโห่ร้อง ก็ค่อยๆ จางห่างหายออกไปทางด้านหนึ่ง คงเหลือไว้แต่เสียงตะโกนก้องบงการของพวกทหารหลวงที่ฟังไม่ได้ศัพท์ พวกนั้นกำลังอยู่ในระหว่างตกใจระคนเกรี้ยวกราด

บางส่วนได้รับคำสั่งให้ควบม้าตามติดกองโจรออกไป

บางส่วนก็ไปตักน้ำในลำธารมาดับไฟที่ติดกระโจมค่ายพัก โกลาหลชุลมุนไปหมดทั้งกองทัพใหญ่

แม้จะไม่โผล่หน้าออกไปดูเหตุการณ์อีกเลย ทุกคนในกระโจมพักก็พอจะทำนายเหตุการณ์ได้ว่า **ขณะนี้พวกกองโจรเหล่านั้น ตีตัดทัพหนีออกไปได้แล้วภายหลังจากแย่งชิงคนของตนได้พร้อมทั้งสร้างความหายนะปั่นป่วนให้แก่กองทัพใหญ่ในบางส่วน**

พักใหญ่ทีเดียว รหัสยะกับทหารจำนวนหนึ่ง ถืออาวุธพร้อมจึงผลุนผลันเข้ามาในกระโจม สีหน้าอาการของรหัสยะยามนี้ ไม่มีใครบรรยายถูก มันบอกถึงความโกรธแค้นขีดสุดระคนตระหนกตกใจในสิ่งที่คาดไม่ถึงมาก่อน

คนทั้งหมดเหล่านั้น ก้าวเข้ามาหยุดยืนเรียงรายประจันหน้ากับฝ่ายที่อาศัยอยู่ก่อนแล้วในกระโจม ดวงตาอันดุดันกร้าวกระด้าง กวาดมองไปทั่วทุกคนแล้วพุ่งไปยังกุตะมะ รหัสยะก้ม

ลงมาดูซากทหารของตนคนหนึ่ง ซึ่งถูกดาบแทงคอนอนตายอยู่คาปากกระโจม แล้วพุ่งไปที่กุตะมะอีกครั้ง จากนั้นก็เดินตรงเข้าไป

"มันบุกเข้ามาในกระโจมนี้ และพยายามจะสังหารข้า..."

เสียงกุตะมะทำลายความเงียบนั้นขึ้นอย่างชัดเจน ดังกังวานได้ยินไปทั่ว

"แต่เชลยของเราเหล่านี้ ช่วยป้องกัน และขับไล่มันออกไปได้ เป็นการช่วยชีวิตข้าไว้ได้อีกครั้ง"

รหัสยะกัดกรามแน่น จอมโหดพูดอะไรไม่ได้อยู่เป็นเวลานาน ในที่สุดก็พยักหน้าช้า ๆ กล่าวไปยังคณะเชลยโดยไม่ระบุชัดว่าจะพูดกับใครว่า

"พวกท่าน มีคนใดออกไปนอกกระโจมที่พักนี้บ้างไหมในระหว่างที่กองโจรเข้าโจมตี"

"ทุกคนหลับ แต่เพียงเราคนเดียวตื่น..."

ดารินเป็นคนตอบฉะฉาน

"เราออกไปสูดอากาศกลางดึกนอกกระโจม เห็นผิดสังเกต ทหารยามสองคนไม่ได้เฝ้าอยู่ที่เดิม แต่ยืนห่างออกไปมาก เรากำลังจะเดินเข้าไปถามเขาทั้งสอง ก็พอดีเห็นการต่อสู้ชุลมุนเกิดขึ้น ซึ่งขณะนั้นเราไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น จึงวิ่งกลับเข้ามาในกระโจมนี้ ปลุกพวกเราทุกคนขึ้น แล้วชั่วอึดใจเดียวก็มีทหารโจรคนหนึ่งเผ่นม้าผ่านกระโจมเข้าที่กุตะมะหมายจะสังหาร พวกเราช่วยกันขัดขวางไว้ มันจึงรีบหนีออกไป นี่คือสิ่งทั้งหมดที่เรารู้และเห็น"

รหัสยะเอียงคอฟัง เหมือนจะชั่งใจหรือจับพิรุธอะไรบาง

อย่าง แต่แล้วอาการนั้นก็คลายลงเมื่อกุตะมะกล่าวเสริมสนับ-สนุนมาว่า

"ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นความจริงตามที่นางพูด เพราะขณะนั้นข้าตื่นอยู่ตลอดเวลา"

"มันเกิดอะไรขึ้นนี่ ท่านจอมทัพ"

ไชยยันต์แกล้งทำเป็นไก๋ ถามหน้าตื่น

"พวกเรากำลังนอนหลับกันอยู่ ตกใจตื่นขึ้นเพราะเสียงโห่ร้อง เสียงอาวุธกระทบกันแล้วก็มีพวกโจรบุกเข้ามาในกระโจมหลังนี้ ไม่เพียงแต่มันจะมาฆ่ากุตะมะเท่านั้น มันจะฆ่าพวกเราทุกคนที่ขัดขวางมัน โชคดีที่ทหารของท่านสองคนตามเข้ามาทันเสียก่อน จึงทำให้มันรีบหนีออกไป"

"ถ้าเช่นนั้นเราก็อาจคาดการณ์ผิดไปบ้าง"

รหัสยะเสียงอ่อนลง

"ครั้งแรก เราคิดว่ามันจะบุกทะลวงกองทัพนี้กลางดึกด้วยวัตถุประสงค์สามประการพร้อมกัน คือ 1. ชิงตัวนักโทษโจรอันเป็นคนของมัน 2. มาซ้ำเติมฆ่ากุตะมะให้ตาย 3. ช่วยให้พวกท่านรอดพ้นจากการควบคุมของกองทัพนี้ และหนีไปพร้อมกับพวกมัน...นี่พวกท่านยังอยู่ดีพร้อมหน้ากันทุกคนหรือ?"

เชษฐายักไหล่

"ท่านก็เห็นอยู่แล้ว รหัสยะ ว่าพวกเราทุกคนอยู่กันพร้อมหน้าอย่างสงบภายในกระโจมนี้ และวาระสุดท้าย เมื่อภยันตรายจะมาถึงกุตะมะซ้ำสอง พวกเราก็ยังต้องช่วยกันป้องกันเอาไว้อีก ครั้งแรก เราไม่เข้าใจอะไรทั้งสิ้น รู้สึกแต่เพียงว่า ภายในค่ายพักเกิดวุ่นวายโกลาหลขึ้น และจู่ ๆ ก็มีคนขี่

ม้าถืออาวุธพรวดพราดเข้ามา ท่าทางไม่เป็นมิตรและลักษณะคงจะไม่ใช่คนของท่านแน่ เราจึงขัดขวางไว้ เราเพิ่งรู้จากปากคำของท่านแน่ชัดเดี๋ยวนี้เองว่า พวกโจรเข้าปล้นกองทัพ แต่เรามองไม่เห็นเหตุผลว่า เมื่อโจรปล้นทัพของท่านแล้ว เหตุใดมันจึงต้องช่วยพวกเราให้พ้นจากการควบคุมตัวของท่านตามที่ท่านแสดงข้อสงสัยเมื่อครู่นี้ เราไม่ได้เป็นโคตรญาติหรือพวกพ้องของมันสักนิด”

อุปราชพระอนุชาไม่ตอบคำถามของเชษฐา มีอาการในสีหน้าและแววตาส่อให้เห็นอยู่เหมือนกันว่า ตนเองไม่ควรจะหลวมตัวกล่าวออกไปเช่นนั้น

“ขอให้รู้ไว้ด้วยเถิดว่า นักโทษประหาร 6 คน ที่พวกท่านเข้าไปช่วยเหลือเยียวยา และสั่งให้จัดหาเสบียงอาหารให้พวกมันนั้น บัดนี้ถูกพวกของมันชิงตัวออกไปได้หมดแล้ว!”

ทุกคนของฝ่ายเชลย แทบจะร้องออกมาด้วยความยินดี แต่โดยไม่ต้องนัดแนะกันไว้เลย ทุกคนฉลาดทันต่อเหตุการณ์พร้อมกันทั้งหมดที่จะแสร้งทำเป็นพลอยตกใจหรืออย่างน้อยก็นิ่งเฉย

“โอ!...”

ดารินครางออกมาเบา ๆ สีหน้าแสดงอาการเสียใจ

“นี่เป็นสิ่งที่ไม่น่าเชื่อได้เลย ท่านรหัสยะ! และถ้ามันเป็นความจริง มันก็แสดงถึงความบกพร่องของทหารเวรยามของท่านนั่นเอง กองทัพนี้ ไม่ใช่กองทหารเล็ก ๆ เลย มีกำลังทหารพร้อมอาวุธเป็นพันแวดล้อมนักโทษไว้ใจกลาง ทหารของท่านเผอเรอบกพร่องอย่างไรจึงปล่อยให้พวกโจรตีทะลวงเข้า

มาถึงใจกลางทัพ ชิงเอานักโทษเหล่านั้นไปได้ ซ้ำยังไม่สามารถจะสกัดกั้น จับพวกมันไว้ได้อีกด้วย”

รหัสยะสะบัดมือที่ยังถือดาบอยู่ด้วยความหงุดหงิดเดือดดาลใจอีกครั้ง ตะโกนก้อง

“ใช่แล้ว! มันเป็นความบกพร่องของไอ้พวกเวรยาม ทำให้เหล่าหมาป่าลอบเข้ามาชิงพวกของมันไปได้ มันจะต้องมีแผนการเตรียมอยู่ก่อนแล้ว ฉวยโอกาสตอนดึกสงัด อาจรมด้วยควันสลบก่อน แล้วส่งพวกของมันส่วนหนึ่งปลอมแปลงเข้ามาจนถึงเพิงนักโทษ ตัดโซ่ตรวนออก พอฝ่ายเราเริ่มไหวตัวกองม้าของมันที่ซุ่มคอยอยู่แล้ว ก็บุกเข้ารบก่อกวนทันที พร้อมทั้งจุดไฟเผากระโจมพัก จากนั้นก็ตีแหกวงล้อมออกอีกด้านหนึ่ง ข้าจะต้องพิจารณาโทษไอ้ทหารเวรยามในขณะที่เกิดเหตุทุกคน ถ้าไอ้คนไหนยังไม่ถูกโจรฆ่าตาย มันจะถูกประหารชีวิตทั้งหมด และโทษของไอ้โจรขบถ ที่บังอาจตีทัพหักเอาพวกของมันหกคนออกไปได้ในครั้งนี้ก็คือ หมู่บ้านของพวกมัน หรือที่เคยสนับสนุนพวกมัน จะต้องถูกทำลายล้างอีกนับพันๆ ชีวิต! ถึงไอ้โจรกองนี้ก็เช่นกัน อย่านึกว่ามันจะรอดพ้นไปได้ เราส่งกองทหารม้าออกติดตามไปแล้ว”

“ท่านอุปราชรหัสยะ!...”

น้ำเสียงเคร่งขรึม แผ่วเบาของกุตะมะดังขัดขึ้นกลางคันทำให้รหัสยะหันไปทางที่ปรึกษาทหารทันที

“เราเสียทีพวกโจรแล้วในครั้งนี้ โดยการถูกพวกมันบุกเข้าชิงตัวนักโทษไปได้ แต่ขอให้ท่านระงับโทสะ และยับยั้งชั่งใจให้ดีเถิด อย่าได้ยอมเสียทีมันเป็นครั้งสองเลย สิ่งที่ท่านควร

กระทำในขณะนี้ก็คือ ให้สัญญาณเรียกกองทหารม้าที่ให้ติดตามพวกโจรกลับเสียเดี๋ยวนี้ ขณะนี้เป็นเวลาวิกาล เราไม่รู้ได้ว่าพวกโจรออกอุบายซุ่มพลไว้เตรียมดักขยี้พวกเราที่ออกติดตามพวกมันไป ณ ตำแหน่งใดบ้าง ทหารม้ากองนั้นจะพินาศเสียเปล่าๆ ขณะนี้ ขอให้ท่านเร่งสำรวจความเสียหายของกองทหารฝ่ายเราที่ถูกโจรโจมตี และเร่งสั่งให้ทหารดับเพลิงเสียก่อนเถิด”

อุปราชพระอนุชาชะงักงัน ดูจะสะดุ้งผวาต่อคำเตือนของกุตะมะอยู่ไม่น้อย แล้วทันทีนั้น...ก็ร้องเร่งสั่งทหารสนิทให้ปฏิบัติตามข้อแนะนำของที่ปรึกษาฝ่ายทหารในทันที โดยการระดมทหารออกไปเป่าเขาสัญญาณ เรียกกองทหารม้าที่ได้รับคำสั่งให้ติดตามกองโจรไป รีบถอนกำลังกลับเข้าค่ายพักพลในทันที

ฝ่ายเชลยทุกคนที่ยืนฟังการโต้ตอบอยู่ในขณะนี้ ย่อมจะทราบได้ทันทีว่า **รหัสยะนั้นยามโกรธแล้ว ย่อมมีแต่ความเขลา ปราศจากความยั้งคิด และมักปฏิบัติการอย่างเฉียบขาดรุนแรงเป็นนิสัยประจำ ส่วนขุนพลเฒ่ากุตะมะนั้นรอบคอบสุขุม และฉลาดนัก**

เขาเตือนรหัสยะได้ถูกต้องแล้ว!

ทหารม้าของกองทัพ ซึ่งเพิ่งจะงัวเงียตื่นนอนขึ้นมา และควบไล่พวกโจรซึ่งออกหนีล่อไปในเวลากลางคืนเช่นนี้ ฝ่ายทหารหลวงย่อมมีแต่ทางเสียเปรียบเท่านั้น ขืนหลวมตัว ถลำไล่ออกไปก็เท่ากับถูกหลอกให้สู่ความพินาศที่ดักไว้แล้วเท่านั้นเอง และท่ามกลางราตรีมืดสนิทเช่นนี้ ก็ยังไม่สามารถคำนวณได้ว่ากำลังโจรมีอยู่สักเท่าใด ทางทิศใด วางแผนซ้อนกลไว้

เช่นไรบ้าง วิธีที่ถูกต้องที่สุด ก็คืออย่างที่กุตะมะบอกไว้นั่นเอง คือคุมกำลังตื่นพร้อมอยู่ในที่มั่น เพื่อเตรียมรับการบุกโจมตีซ้ำเท่านั้น ไม่ใช่ออกรุกไล่!

คนอื่นจะมีความรู้สึกเช่นไรไม่ทราบได้ แต่ดารินตวัด หางตาไปทางกุตะมะ เริ่มจะฉุนกึกขึ้นมา หล่อนดีใจจนบอกไม่ถูกอยู่แล้วที่พวกโจรมาตีชิงปล้นเอานักโทษ 6 คนนั่นไปได้ และอาจมีแผนการเล่นงานกองทัพทหารหลวงไว้อย่างสาสมอีกหลายแผนการ อีตาเฒ่ากุตะมะ กลับไปยับยั้งตักเตือนรหัสยะไว้เสียนี่ ใจหล่อนอยากจะให้พวกทหารโจรทำงานได้อย่างเต็มที่ที่สุดภายในคืนนี้

แต่แล้วหล่อนก็เริ่มงงอีกครั้ง อย่างไม่อาจทายสิ่งใดถูก เมื่อรหัสยะถามที่ปรึกษาผู้บาดเจ็บว่า

"ท่านจำหน้าหัวหน้าโจรชุดนี้ ที่บุกเข้ามาจับสังหารท่านในนี้ได้หรือไม่"

และกุตะมะ ก็ตอบด้วยน้ำเสียงปกติว่า

"ข้าไม่อาจจำหน้ามันได้ เพราะมันเอาผ้าคลุมหน้าไว้มิดชิด"

ฝ่ายเชลยมองตากันเองอีกครั้ง กุตะมะปกปิดรหัสยะไว้ ไม่ยอมบอกให้ทราบว่าหัวหน้ากองโจรที่บุกเข้ามาชิงตัวนักโทษ และตะลุยกระโจมเข้ามาหมายประหารตนนั้นเป็นใคร ทั้งๆ ที่บอกฝ่ายเชลยทุกคนว่านั่นคือ 'เมยานี' ลูกสาวของผู้เฒ่าอรชุน อันเป็นผู้นำของกองโจรหรือกองทัพประชาชนผู้หมายปลดแอกทรราช

"เราไม่เสียดายหรอก สำหรับไอ้นักโทษประหาร 6 คน ที่พวกมันมาชิงตัวไปนั่น เพราะยังมีเวลาที่จะปราบปรามมันได้อีกโดยไม่จำกัด และเราก็วางแผนที่จะแก้ลำมันไว้แล้ว มันจะแลกพวกโจรชั้นเลวของมันเพียง 6 คน กับราษฎรที่จะต้องพินาศอีกทั้งหมู่บ้านก็เอา"

จอมทัพผู้เหี้ยมโหดหันไปประกาศกับเชลยพร้อมกับยิ้มแสยะ

"รหัสยะ ท่านตั้งหน้าตั้งตาเบียดเบียนราวีราษฎรมากเท่าใด ท่านก็ผลักไสราษฎรเหล่านั้นให้ไปเข้ากับฝ่ายโจรมากเท่านั้น"

"เราไม่สนใจในข้อนั้น เมื่อมันเป็นพวกโจรหรือเป็นฝ่ายสนับสนุนโจรแผ่นดิน มันก็จะต้องถูกทหารหลวงปฏิบัติกับมันอย่างเฉียบขาด พวกท่านเองเห็นกับตาหมดทุกอย่างแล้ว ขนาดจองจำไว้กลางกองทัพ พวกมันยังออกอุบายมาตีชิงปล้นเอาตัวคืนไปจนได้ พวกท่านไม่ควรจะให้การรักษาเยียวยาพวกมันเมื่อตอนเย็นนี้เลย"

"หวังว่าท่านคงจะไม่คิดว่าเป็นความผิดของเรานะที่รักษาบาดแผลให้โจรเหล่านั้นไว้ แล้วในที่สุด พอตกดึก พวกของมันก็มาชิงตัวคืนไปได้ อันเนื่องมาจากเวรยามของท่านไม่แข็งแรงเอง มัวแต่ตั้งอยู่ในความประมาท แต่ถึงอย่างไรพวกเราอีก 11 คน ก็ยังเป็นเชลยของท่านอยู่ตามเดิม ไม่มีใครมาช่วยให้หนีหายไปไหน ท่านก็ควรจะพอใจแล้ว" ดารินพูดพร้อมกับยิ้มเยาะ

"ก็ดีแล้ว ที่พวกท่านไม่ฉวยโอกาส ตอนปั่นป่วนชุลมุนอยู่นั้นผละหนีไปด้วย"

รหัสยะกระแทกเสียง เชษฐาโคลงศีรษะแช่มช้า ในความรู้สึกของเขาแล้ว ชายผู้โอหังผู้นี้ไม่มีความสำคัญอันน่าเกรงใด ๆ ทั้งสิ้น บางขณะความคิด และวาจาก็หละหลวมสิ้นดี

"มีประโยชน์อันใด ที่เราจะถือโอกาสหนีพวกท่านไปกับฝ่ายโจร ในเมื่อเราเองก็ไม่ได้คิดจะผละหนีจากท่านไปเลย ตรงข้าม เรากลับอยู่ป้องกันกระโจมพักของกุตะมะ เพื่อช่วยชีวิตเขาไว้จนเต็มความสามารถระหว่างที่โจรเข้าปล้น และคอยป้องกันชีวิตของพวกเราไว้ด้วย เพราะรู้สึกว่าพวกโจรจะบุกเข้ามาเพื่อประหารทุกคนในกองทัพนี้เท่าที่มันจะทำได้ และในการที่พวกนักโทษทั้ง 6 หนีหลุดรอดไปจากการควบคุมของท่านได้โดยกองโจรพวกมันเอง ท่านจะมาพาลขุ่นเคืองเราได้อย่างไร"

"เราไม่ได้ขุ่นเคืองท่านหรอก กลับจะขอบใจท่านอีกครั้งที่ช่วยชีวิตกุตะมะไว้เป็นครั้งที่สอง"

อุปราชพระอนุชาผู้รู้สึกว่าเสียเชิงในวาจา ตอบมาอย่างกระชาก ๆ แล้วผลุนผลันจะออกไป แต่มาเรียร้องทักไว้ก่อนถามว่า

"ท่านคงจะบัญชาการรบอยู่ด้วย ในขณะที่พวกโจรบุกเข้าโจมตี พอจะคำนวณกำลังของกองโจรชุดนี้ได้หรือไม่ว่ามีอยู่ประมาณสักเท่าใด?"

"มันใช้กองม้าเป็นหลัก ประมาณ 50 หรือ 60 ม้า ทุกคนปลอมตัวเป็นทหารม้าฝ่ายเราทั้งสิ้นเพื่อให้ดูสับสนจำไม่ได้ แต่ใช้ผ้าคลุมหน้าไว้ มีพลเดินเท้าประมาณอีก 20 คน เล็ดลอดเข้ามาประหารยามของเรา แล้วเข้ายึดหน้าที่แทน พอแก้ไขคนของมันออกจากที่จองจำได้ก็ยิงธนูเพลิงก่อกวนไปยังกระโจมพัก

ต่าง ๆ เพื่อให้ฝ่ายเราพะว้าพะวังวุ่นวาย และถือโอกาสนั้นหนีออกไป”

แหม่มสาวยิ้มพราย แล้วแกล้งพูดตำหนิเอาซึ่ง ๆ หน้า เพื่อให้อุปราชพระอนุชาเจ็บใจเล่น

“รวมทหารโจรทั้งหมดแล้ว มีไม่เกินหนึ่งร้อยคน กองทัพของท่านมีคนเป็นพัน ยังปล่อยให้โจรชิงตัวนักโทษ และลอบเข้ามาเผากองทัพได้กลางดึก รหัสยะ ท่านเห็นจะต้องฝึกทหารของท่านใหม่เสียแล้ว เพราะฝ่ายตรงข้ามมีฝีมือรบเหนือกว่าฝ่ายของท่านมากนัก”

ผู้บัญชาการทหารของมรกตนครเขม่นมองแม่สาวผมทองอย่างเคือง ๆ **เขามีแผนการเตรียมพร้อมในจิตใจอันมักมากไปด้วยกามคุณไว้แล้ว สำหรับหญิงงามผมทองและผมดำของคณะเซลยนี้ ขอให้ถึงโอกาสนั้นเสียก่อนเถอะ ทั้งสองหญิงดูจะมีรูปร่างลักษณะท่าทีผิดไปกว่าสตรีชาวมรกตนครทุกคนซึ่งไม่ว่าจะเป็นใคร ถ้าเขาปรารถนาก็ย่อมจะได้มาเชยชมทั้งสิ้น**

แล้วรหัสยะก็แสร้งยิ้ม กล่าวโดยดีว่า

“เรายอมรับว่าคนของเราตั้งอยู่ในความประมาท คาดไม่ถึงว่าจะถูกกองโจรซุ่มโจมตีภายในคืนนี้ และคนที่ประมาทย่อมได้รับโทษอย่างสาสม ก็เป็นบุญแล้วที่พวกโจรมันไม่ถือโอกาสฉุดคร่าเอาตัวนางไปด้วย มิฉะนั้นเราจะเสียใจยิ่งกว่านี้”

กล่าวจบ รหัสยะ ก็เดินเฉียดเข้ามาจ้องใบหน้า ทรวงอกและตะโพกของมาเรียซึ่ง ๆ หน้า แล้วเอามือแตะปลายคางก่อนที่หล่อนจะรู้สึกหลบทัน จากนั้นก็หัวเราะสนั่น ผละเดินออกไป

ไชยยันต์อุทานออกมาคำหนึ่ง ยกเท้าร่าขึ้น หมายจะถีบส่งหลังจอมทัพรหัสยะ แต่มาเรียกระชากตัวไว้เสียก่อน สีหน้าแววตาของหล่อนมีประกายสนุก

"อย่าบ้า! ไชยยันต์ ประเดี๋ยวถูกดาบขาขาด"

อดีตนายทหารปืนใหญ่สบถด่าอุบอิบในลำคอด้วยความโกรธแค้น

พอรหัสยะกับพวกลับตาออกไป ทั้งหมดก็พรูเข้าไป รายล้อมกุตะมะอีกครั้ง

"ทำไมท่านไม่บอกรหัสยะไปตามตรงว่า ใครคือหัวหน้าโจรที่บุกเข้ามาทำการครั้งนี้"

ดารินถามโดยเร็ว กุตะมะส่ายหน้าช้า ๆ

"เราก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า เหตุใดเราจึงปกปิดนามของนางโจรผู้นั้นไว้ เรารู้อยู่คนเดียวว่า อรชุนมีธิดาเป็นตัวแทนในการคุมกำลังโจร หรือกองทัพประชาชนเข้าปฏิบัติการต่อต้านทหารหลวง เป็นแม่ทัพโจรคนสำคัญที่สุดรองลงมาจากอรชุนผู้บิดา ฝีมือรบและสติปัญญาของนางถ่ายทอดมาจากบิดาทั้งหมด หลายครั้งที่กองทัพหลวงเข้าใจว่าอรชุนคุมพลมาเอง แต่ความจริงแล้ว เป็นเมยานี...เมยานีผู้ซึ่งเราเคยเห็นมาตั้งแต่ยังแบเบาะ สมัยเมื่ออรชุนกับเรายังเป็นมิตรร่วมน้ำสาบาน"

"เมยานี..."

ดารินทวนคำเหมือนจะกล่าวกับตนเองอีกครั้ง มองไปยังพรรคพวกทุกคน ตาของหล่อนขณะนี้เป็นประกายไปด้วยความคิดลึก

"พวกเราทุกคนเห็นหน้าผู้หญิงคนนั้นถนัดเต็มตาที่สุดแล้วใช่ไหม ตอนที่พี่ใหญ่กระชากผ้าคลุมหน้าออก?"

"เชื่อว่าพวกเราคงจำหน้าของหล่อนได้อย่างไม่มีวันลืมหรอกน้อย เพราะไม่เพียงแต่จะมองเห็นกันซึ่ง ๆ หน้าในระยะใกล้นี่เท่านั้น หล่อนยังพูดกับพวกเราอยู่อีก 2-3 ประโยคด้วยเสียงใส จะแจ้ง ชัดเจนฟังชัดกันทุกคน กับการต่อสู้รอบตัวก่อนที่หล่อนจะหนีไปนั้น ทุกคนเห็นอยู่แล้วว่า หล่อนฟาดชายฉกรรจ์อย่างรพินทร์ที่ล็อกคออยู่ข้างหลังกระเด็นไป และสังหารทหารของรหัสยะเสียอีกคนหนึ่ง ต่อหน้าต่อตาเรา"

มาเรียกล่าวเบาต่ำ แต่เสียงของหล่อนรัวเร็วอย่างยังไม่วายตื่นเต้นต่อเหตุการณ์

"มีปรากฏการณ์พิสดารชนิดที่เราคาดไม่ถึงอีกแล้ว แต่ก็น่าจะเป็นผลดีกับเรา..."

ท่านหัวหน้าคณะโบกมือให้ทุกคนถอยห่างออกมาจากแคร่ของกุตะมะ แล้วกล่าวขึ้นในลักษณะซุบซิบ

"อย่างน้อยที่สุด เราก็ยินดีที่นักโทษ 6 คน ที่เราช่วยเหลือไว้เมื่อเย็นนี้ ถูกกองโจรพวกเดียวกันมาชิงตัวคืนไปได้หมด และได้เห็นยุทธวิธีของพวกกองโจร ซึ่งใช้กำลังเพียงเล็กน้อย แต่ใช้ไหวพริบที่ฉลาด และฝีมือรบชั้นเลิศกระทำการใหญ่ได้เกินเชื่อ โชคดีเหลือเกินที่น้อยโดดเข้าปะทะไว้ทัน ก่อนที่นางโจรคนนั้นจะปักหอกลงไปบนอกกุตะมะ และตอนที่ปลุกปล้ำคลุกคลีกันอยู่ หล่อนมีโอกาสตั้ง 100 ครั้งที่จะเอามีดสั้นแทงน้อยได้ แต่หล่อนก็ไม่แทง นั่นแสดงถึงเจตนาที่จะไม่ได้มาทำร้ายอะไรพวกเราเลย นอกจากบุกเข้ามาหมายเล่นงานกุตะมะเพียงคน

เดียวเท่านั้น แล้วก็โชคดีอีกอย่างหนึ่งด้วย ที่ปล้ำติดพันกันนัวเนีย ถ้าหล่อนผละห่างออกจากน้อยเพียงนิดเดียวเท่านั้น พวกเราคนใดคนหนึ่งอาจยิงเอา แล้วพอดีรพินทร์กระชากตัวหล่อนขึ้นมาเสียก่อน”

“ผมข้องใจเหลือเกิน...และกำลังคิดหนักอยู่ในขณะนี้”

รพินทร์เอ่ยขึ้นช้า ๆ

“ข้องอะไรผู้กอง?”

“ความสวย? ความเก่งกล้าสามารถของลูกสาวขุนพลอรชุนที่เป็นหัวหน้าคุมพลเข้าตีทัพใหญ่กลางดึกนี่น่ะรึ”

“นั่นก็เป็นหนึ่งละครับ แต่ไม่สำคัญนัก...ทำไมทุกคนไม่สงสัยบ้างว่า เมยานี เรียกคุณหญิงดารินว่า ‘นายหญิง’ อย่างชัดถ้อยชัดคำที่สุด ราวกับได้รู้จักมาเป็นอย่างดีก่อนแล้ว และดูเหมือนกับว่า หล่อน...ในขณะที่เผชิญหน้ากับเรานั้นคล้ายจะรู้จักเราดีทุกคนเป็นทุนเดิมอยู่ก่อนทีเดียว ว่าใครเป็นใครบ้าง”

“จริงด้วย!”

ต่างอุทานพร้อมกัน ดารินเอง ก็เพิ่งจะย้อนนึกได้อีกครั้ง

“คนที่เรียกน้อยว่า ‘นายหญิง’ นอกจากพรานพื้นเมืองของพวกเราพวกนี้แล้ว ก็มีแงซายอีกเพียงคนเดียวเท่านั้น แงซายผู้บัดนี้เราไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน?”

เชษฐาว่า แล้วมองไปยังดวงตาของทุกคนที่จ้องมาก่อนแล้ว

“ถ้างั้น...จะเป็นไปได้ไหม...”

ไชยยันต์เอ่ยด้วยเสียงกระซิบ

“ในข้อที่ว่าขณะนี้แงซายเข้ารวมกลุ่มกับกองทัพประชาชน

หรือกองโจรของอรชุนแล้ว และเมยานีนั้น ก่อนที่จะนำคนเข้าปล้นกองทัพเพื่อหักเอานักโทษ 6 คน หนีออกไปพร้อมทั้งก่อกวนกองทัพ ก็คงรู้จักพวกเราแล้วทุกคน จากการบอกเล่าของแงซายจนเรียกน้อยว่า ‘นายหญิง’ ได้อย่างถูกต้อง”

“ก็น่าคิดมาก แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ทำไมแงซายไม่ส่งข่าวใด ๆ มาถึงเราบ้างเลย กองโจรของเมยานีกองนี้มีหน้าที่มาปล้นเอาคนของหล่อนคืน และเจตนาจะมาซ้ำเติมกุตะมะให้ตายเท่านั้น แต่ไม่แสดงความสนใจอะไรกับพวกเราเลย”

เชษฐาแย้ง

“แงซายอาจมีเหตุผลบางประการ ที่จะไม่ให้กองโจรกองนี้เข้ามายุ่งเกี่ยวอะไรกับพวกเรา นอกจากให้มาชิงตัวนักโทษโจรไปอย่างเดียวก็ได้”

คำพูดของดาริน ทำให้ทุกคนหันขวับไปจ้องหน้าอย่างสงสัยเต็มที่ ยกเว้นรพินทร์คนเดียวซึ่งรู้ความนัยตื้นลึกหนาบางกันหมดสิ้นแล้วในระหว่างที่ผู้ร่วมคณะคนอื่น ๆ นอนหลับ

“พี่ไม่เข้าใจความหมายที่น้อยพูด อธิบายให้กระจ่างหน่อยได้ไหม เธอพูดเสียราวกับว่า บัดนี้เธอแน่ใจเต็มเปี่ยมว่าเจ้าแงซายของเราเข้ารวมกลุ่มหมู่โจร หรือกองทัพประชาชนของอรชุนไปแล้ว”

ดารินมองมาที่รพินทร์ด้วยสายตาตรง

“ครั้งแรก เราสัญญากันว่าจะไม่แพร่งพรายเรื่องอะไรที่เรารู้คืบหน้าให้พวกเราทราบก่อน จนกว่าจะพรุ่งนี้เช้าเพื่อเปิดโอกาสให้พวกเราได้นอนพักกันให้เต็มที่ แต่เดี๋ยวนี้เขาตื่นกันทั้งหมดแล้ว และเต็มไปด้วยปัญหาซึ่งเกี่ยวโยงกันไปหมด...มัน

ถึงเวลาแล้วหรือยังคะรพินทร์ที่จะให้พวกเรารับทราบความจริงทั้งหมดเสียภายในคืนนี้และเดี๋ยวนี้แหละ”

จอมมัคคุเทศก์ก้มศีรษะลงแทน ไม่มีคำพูดใด ๆ ทั้งสิ้น

และเมื่อนั้น ดาริน วราฤทธิ์ก็โบกมือเป็นสัญญาณ ให้พรรคพวกของหล่อนอันประกอบด้วยพี่ชาย เพื่อนชาย และเพื่อนสาวต่างผิว รวมกลุ่มกันเข้ามาอีก จากนั้นก็เริ่มต้นเล่าความจริงเท่าที่หล่อนทราบทั้งหมด ในระหว่างที่ทุกคนหลับ โดยมีหล่อนกับรพินทร์ตื่นอยู่ตามลำพังสองคน

สิ่งแรกก็คือ คำสารภาพอย่างสิ้นเปลือกของกุตะมะขุนพล และการยังมีชีวิตอยู่ของอนุชา วราฤทธิ์ กับหนานอิน ในฐานะนักโทษของมรกตนครประเภท ‘เลี้ยงดีมีบรรดาศักดิ์’ โดยไม่มีอะไรจะต้องห่วง

ท่วงท่าอันแสดงความเสียใจ และสะเทือนใจของกุตะมะเมื่อหวนคิดถึงครั้งสิงหรากับน้องชายรหัสยะ คว่ำราชบัลลังก์ของกษัตริย์วิษณุพรหมนารถ ซึ่งตนเองต้องจำใจเข้ากับฝ่ายขบถจนมีบาปประทับอยู่ในหัวใจตราบเท่าทุกวันนี้ ดารินเล่าให้พวกของหล่อนทราบอย่างละเอียดว่า...ทั้งหล่อนและจอมมัคคุเทศก์ได้เจรจาหว่านล้อมหลอกตะล่อมกุตะมะเพื่อให้คิดกลับใจอย่างไรบ้าง ซึ่งก็ดูเหมือนจะมีเปอร์เซ็นต์ที่ได้ผล

และ**เรื่องสุดท้าย...แงซาย มงกุฎราชกุมารจักราชแห่งราชวงศ์เทพผู้ขอติดตามมากับคณะในฐานะคนใช้ อันเป็นความลับที่รพินทร์ ไพรวัลย์ กำเอาไว้นานพอสมควร เนื่อง**

มาจากความไม่ศรัทธาเชื่อถือมาก่อน แต่เดี๋ยวนี้...มันเป็นความจริงขึ้นมาเสียแล้ว

เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย รับฟังเรื่องราวทั้งหมดที่ดารินเป็นผู้เล่าอย่างตื่นตะลึง และใครสงสัยอะไร ก็ซักไซ้กันจนหมดเปลือกโดยมีพรานใหญ่รพินทร์เป็นผู้ร่วมอธิบายอยู่ด้วย ทั้งหมดไม่เป็นอันหลับนอนกันได้อีกแล้ว สำหรับข่าวชิ้นใหญ่ที่ก่อให้เกิดความตื่นเต้นเหลือประมาณนี้

เชษฐา พอได้ฟังเรื่องราวทั้งหมด ก็อึ้งคอแข็งอยู่นาน มาเรียนั้นนั่งเบิกตาสีฟ้ามองหน้าคนโน้นทีคนนี้ที เหมือนฟังนิทานที่หล่อนตื่นเต้นแสนสนุก มีไชยยันต์คนเดียวเท่านั้น ที่ฟาดกำปั้นลงไปบนฝ่ามืออีกข้างหนึ่งของตนเองผรุสวาทออกมาเบา ๆ

"ชิบหาย! เรื่องมันจะยุ่งกันเสียแล้วซินี่ เรามาตามคนหาย ส่วนเจ้าคนใช้ของเราคนหนึ่งมาตามเอาบัลลังก์ของมันคืน จุดหมายปลายทางอยู่ที่แห่งเดียวกัน ไอ้แงซายหนอไอ้แงซาย... มันตุ๋นพวกเราทุกคนเสียสนิทไปเลย"

มาเรียสั่นศีรษะ ตอบแทนให้ด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ ของหล่อนว่า

"ก็ไม่สนิทนักหรอก อย่างน้อยที่สุดก็ไพรวัลย์ยังไงล่ะ ที่จับได้ไล่ทันอยู่ตลอดเวลา"

แล้วหล่อนก็ยักไหล่ ยิ้มเลี่ยน ๆ

"ทุกคนอย่าหาว่าฉันมาสวมรอยพูดขึ้น เพราะมารู้ความจริงจากคำบอกเล่านี้เลยนะ โดยสัตย์จริง ตั้งแต่ฉันเห็นชายคนนั้นเป็นครั้งแรกแล้ว เขามีลักษณะท่าทีที่สะดุดสายตาและ

ความคิดของฉันมากเหลือเกิน ฉันบอกกับตัวเองว่า เขาน่าจะเป็น 'เจ้าชาย' อะไรสักอย่างหนึ่งเสียมากกว่าสภาพความเป็นลูกหาบหรือคนใช้ของเราอย่างที่ปฏิบัติอยู่ ความรู้สึกชนิดนี้มันพิเศษตะหากออกไปจากการที่ฉันรู้ว่าเขาเป็นคนมีการศึกษาขั้นอุดมมาแล้ว ซึ่งนั่นมันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แบ็คกราวด์ของเขามันมีอะไรสลับซับซ้อนมาก ซึ่งมันค่อย ๆ ถูกเปิดเผยออกมาทีละขั้นจนกระทั่งเราได้คำตอบกันเดี๋ยวนี้แล้วว่า เขายอมเป็นลูกหาบติดตามคณะของพวกคุณมาโดยไม่หวังค่าจ้างรางวัลอะไรเลยเพื่ออะไร"

เชษฐาสูดลมหายใจลึก หันไปทางพรานนำทางของเขามองด้วยสายตาลึกซึ้ง มันมีทั้งแววรักใคร่สนิทใจ และแววหมั่นไส้ไม่พอใจปะปนกันอยู่ แต่ริมฝีปากนั้นยิ้ม

"ตั้งแต่เรารู้จัก คบหา ร่วมเป็นร่วมตายกันมาจนถึงบัดนี้ ผมไม่เคยตำหนิอะไรคุณเลย รพินทร์ แต่ครั้งนี้ขอตำหนิหน่อย ข้อตำหนิของผมก็คือ แงซายยอมสารภาพความจริงกับคุณหมดสิ้นแล้ว ว่าเขาเป็นใคร มากับเราเพื่ออะไร ขณะที่เดินใกล้เนินพระจันทร์เข้ามา แต่คุณก็ปิดเงียบ ไม่ยอมแพร่งพรายให้พวกเราได้รับรู้ไว้บ้างเลย"

จอมพรานก้มศีรษะอย่างอ่อนน้อม

"ผมยอมรับตำหนิในข้อนี้อย่างเต็มใจที่สุดครับ แต่ก็อย่างที่ผมได้เรียนแก่คุณหญิงดารินไปแล้ว คือ ความไม่เชื่อและไม่ได้สนใจของผมนั่นเอง ที่ทำให้ผมไม่อยากจะนำมาเล่าให้คณะนายจ้างของผมฟัง และอีกประการหนึ่ง เจ้าตัวเขาเองก็ขอร้อง

ผมไว้เหมือนกันว่า อย่าเพิ่งแพร่งพรายอะไรออกไปให้เจ้านายทั้งหลายทราบ"

"ถ้าเช่นนั้น ผมก็มองเห็นเรื่องปะติดปะต่อกันได้หมดแล้ว จากสิ่งที่เราสืบทราบมาได้หลายกระแส และจากสิ่งที่เราผ่านเผชิญมาด้วยตัวเอง"

เชษฐาพูดเคร่งขรึม ยกมือขึ้นกุมขมับ สายตาทอดมองไปยังเปลวไฟที่ลุกติดวอมแวมอยู่กับไต้ที่จุดปักให้ความสว่างสลัว ๆ ในกระโจมพัก

"คืนที่เรานอนหลับสลบไสลกันไปหมด จากการรมยาของแงซาย กองโจรของอรชุน อาจภายใต้การนำของเมยานีผู้เป็นบุตรสาวผู้นี้แหละ ได้เข้ามารับตัว 'เจ้าชายจักราช' ของพวกเขาไป ส่วนปัญหาที่ว่าได้นัดแนะ หรือรู้กันมาก่อนเช่นไรนั้นไม่ต้องพูดถึงสำหรับดินแดนนี้ เราเห็นอยู่ตลอดเวลาแล้ว ว่าลำพังแงซายเองก็เป็นคนลึกลับและมีอะไรพิเศษอยู่ในตัวตลอดเวลาเกี่ยวกับสัญชาตญาณการรับรู้ ส่วนทางฝ่ายมรกตไม่ว่าจะเป็นฝ่ายของสิงหรา หรือฝ่ายของอรชุน ก็จะต้องมีสิ่งที่ทำให้สามารถรู้ได้เช่นกัน จงเชื่อเถอะ มันเป็นการชิงไหวชิงพริบกันเพียงแค่ไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น ระหว่างฝ่ายทรราชของสิงหรากับฝ่ายประชาชนของอรชุน ในการที่ใครจะสามารถเข้าถึงองค์รัชทายาทอันชอบธรรมก่อนกัน ในการกลับเข้าสู่แผ่นดินมรกตนครครั้งนี้ ซึ่งมันก็พิสูจน์แล้วว่า ฝ่ายของอรชุนรวดเร็วกว่า และถ้าทายไม่ผิด ก็กองกำลังภายใต้การนำของแม่สาวน้อยเมยานีนี่แหละ ที่เข้ามารับตัวจักราชของพวกเขา หรือแงซายของพวกเราไป รวมทั้งขนปืนยาวกับวัตถุระเบิดไปด้วย"

“มิน่าละ รหัสยะ มันถึงพยายามจะ ‘เค้น’ เอาตัวคนที่ 12 ของเราให้ได้ หาว่าเอาไปหลบซ่อนอยู่ที่ไหน เจ้าคนที่ 12 นั่นก็คือลูกกษัตริย์ที่มันพยายามจะเข่นฆ่าเมื่อยี่สิบปีก่อน แล้วบังเอิญหนีรอดพ้นเงื้อมมือไปได้นั่นเอง ตอนนี้ไอ้เด็กคนนั้นมันกลับมาแล้ว หนุ่มฉกรรจ์เต็มตัวทีเดียว กองทัพประชาชนหรือที่พวกมันเรียกกันว่าโจรขบถก็เตรียมรอต้อนรับอยู่แล้วเช่นกัน ว่าแต่เรามาเตรียมการกันเสียก่อนเถอะ เจอะหน้าไอ้ขี้โกงสิงหรา ถ้ามันทวงถามถึง ‘คนที่ 12’ เราจะว่ายังไง?” ผู้พูดคือไชยยันต์

“ก็ยืนยันอยู่เหมือนเดิม ว่าเรามากันเพียง 1 1 คนแค่นี้เอง มันไม่มีหลักฐานอะไรที่จะมาเคี่ยวเข็ญเอากับเรา และโดยความจริง เราก็ไม่ได้เอาแงซายไปซ่อนที่ไหน แงซายหนีผละจากเราหรือมิฉะนั้นก็ถูก‘ฉก’ตัวไปจากเราเสียก่อนต่างหาก”

“นางแม่มดวาชิกานั่น จะเป็น ‘กุนซือ’ ที่ปรึกษาคอยเสี้ยมสอนยุยงบอกเหตุแก่สิงหราอยู่ตลอดเวลา และดูท่าจะเป็นผีดิบแบบ ‘หูผีจมูกมด’ เสียด้วย ฟังตามที่กุตะมะเล่า”

ไชยยันต์ว่า

“นั่นไม่สำคัญหรอก ถ้าที่ปรึกษาหรือหมอดูของมันแน่จริง ก็ให้มันบอกกันเองว่าจักราชขณะนี้อยู่ที่ไหน ไม่ใช่หน้าที่ของเรา เพราะเราก็ไม่รู้เหมือนกัน แงซายมันหมดหน้าที่เป็นลูกหาบคนรับใช้ของเรา นับตั้งแต่เราทั้งหมดเหยียบเข้ามาในแผ่นดินมรกตนครนี่แล้ว ส่วนหน้าที่ของเราทุกคนก็คือพยายามเอาตัวอนุชากับหนานอินออกมาให้พ้นเงื้อมมือสิงหราให้ได้ เป็นความสำเร็จสุดยอดของการเดินทางครั้งนี้ของเราแล้วที่ทราบว่าเขาทั้งสองยังมีชีวิตอยู่ดี และเรามีหวังที่จะได้พบ”

“ต้องมีเหตุผลอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งนางแม่มดวาชิกานั่นสั่งให้สิงหรากักขังเลี้ยงดูอนุชากับหนานอินไว้ดีพอสมควรโดยไม่ฆ่าเสียก่อน และก็ต้องมีเหตุผลอะไรอีกอย่างหนึ่งเหมือนกัน ซึ่งนางแม่มดร้ายตัวนี้อันตามปกติแล้ว ก็ถือกันว่าศักดิ์สิทธิ์คู่กับราชวงศ์เทพมาตลอด แต่แล้วกลับแปรพักตร์ไปสนับสนุนฝ่ายทรราช คว่ำบัลลังก์ของกษัตริย์วิษณุลงเสีย เป็นการเปลี่ยนราชวงศ์กันเลยเช่นนี้ มันจะต้องมีเบื้องหลัง ซึ่งน้อยกับรพินทร์ยังไม่ได้ล้วงออกมาจากกุตะมะให้ได้”

เชษฐาใช้ความใคร่ครวญของเขาอย่างละเอียดถี่ถ้วนที่สุดขณะที่พูดขึ้นช้า ๆ

“แต่เราคงสืบรู้ได้ภายในไม่นานนี้แน่นอนค่ะ ถึงพี่กลางกับหนานอินเองขณะนี้ น้อยก็เชื่อว่า เขาคงจะรู้ตื้นลึกหนาบางในมรกตนครได้ดีพอสมควร แม้จะอยู่ในฐานะนักโทษที่ถูกกักขังก็ตาม”

“จริงอย่างที่ใครพูดเมื่อตะกี้นี้ แงซาย ควรจะส่งข่าวอะไรมาถึงเราบ้าง อย่างน้อยที่สุด ก็บอกให้รู้ว่าเขาปลอดภัยเรียบร้อยก็ยังดี ถ้าเขาอยู่ในความรู้เห็นหรือรวมกลุ่มกับกองทัพประชาชนแล้ว”

มาเรียพูดเหมือนรำพึง หล่อนเต็มไปด้วยความสงสัยคลางแคลงในทุกสิ่งทุกอย่าง เท่าที่รับทราบ มันมากมายหลายเรื่อง หลายเหตุการณ์เสียจนแต่ละคนพิจารณาขบคิดไม่ทันทำให้สับสนอลหม่านในความรู้สึกกันไปหมด

หลายคนอาจคิดอย่างที่มาเรียรำพึง แต่สำหรับรพินทร์ ไพรวัลย์ เขาไม่มีข้อสงสัยอะไรเลย แงซายก็คือแงซาย และ

ตราบใดก็ตาม ที่เขายังรวมกลุ่มอยู่ในคณะของฝ่ายนี้ ย่อมไม่มีความจำเป็นอย่างใดทั้งสิ้นที่แงซายจะต้องให้ข่าวอะไรมาก่อน เวลาอันจำเป็นขีดสุด เพราะย่อมตระหนักในใจความคิดอ่านกันดีอยู่แล้ว

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ คณะทั้ง 11 คนนี้ จะต้องตกอยู่ในฐานะเชลย และถูกควบคุมตัวไปจนเผชิญหน้ากับสิงหราโดยสงบที่สุด เพื่อชีวิตของอนุชา วราฤทธิ์ และพรานนำทางที่ชื่อหนานอิน ซึ่งบัดนี้ตกอยู่ในกำมือ นั่นคือโอกาสของแงซายที่ให้ไว้แก่คณะนี้โดยที่ใครก็อาจคิดไปไม่ถึงและมัวแต่ขบปัญหากันอยู่

อย่างไรก็ตาม การถูกลอบโจมตีโดยกองโจรของเมยานีในคืนนี้รวมทั้งการปล้นชิงเอานักโทษทั้ง 6 คนไปได้ต่อหน้าต่อตา ทุกคนยังไม่อาจคะเนได้ว่า ท่าทีของระหัสยะจะเปลี่ยนแปลงไปเช่นไร และหรือมีความคิดอ่านที่ยิ่งเป็นอกุศลกับคณะเพิ่มขึ้นอีกเพียงไหน

แต่เท่าที่ปรากฏมาแล้วนั้น มันยังไม่ส่อชัดให้เห็นนักอันเนื่องมาจากกุตะมะเป็นหลักค้ำ คอยให้การช่วยเหลืออยู่

“คุณจับนางโจรนั่นไว้ยังไงนะ ปล่อยให้มันสะบัด หลุดหนีไปได้?”

ท่ามกลางความเงียบ ไชยยันต์หันมาถามรพินทร์

“ผมยอมรับว่าอาจประมาทไปหน่อย เมื่อรู้ว่าหล่อนเป็นผู้หญิง แต่ทุกท่านต้องการให้ผมจับตัวหล่อนไว้จนกระทั่งรหัส-ยะนำทหารเข้ามาล้อมกระโจมหรือครับ”

"ก็แปลว่าคุณเจตนาจะปล่อยหล่อนไป"

"เมื่อผมแน่ใจว่าหล่อนจะไม่เป็นอันตรายกับกุตะมะและพวกเราคนใดทั้งสิ้นแล้ว ความจริงอยากจะเอาตัวไว้ซักถามเกี่ยวกับอะไรต่ออะไรอีกหลายอย่าง แต่เวลามันฉุกเฉินเหลือเกินต้องปล่อยให้หล่อนเอาตัวรอดไปก่อน ได้ยินหล่อนเรียกคุณหญิงดารินว่า 'นายหญิง' ผมก็อุ่นใจแล้ว และรู้ด้วยว่า 'แงซาย' ส่งมา แม้ว่าจะไม่มีการบอกเล่าอะไรมากไปกว่านั้น จงเชื่อเถิดว่าตลอดเวลาที่กองทัพนี้เคลื่อนไหวไปที่ใด และพวกเราทุกคนอยู่ในสภาพไหนในกองทัพย่อมอยู่ในสายตารู้เห็นของพวกกองโจรตลอดเวลา มิฉะนั้นหล่อนจะไม่กล่าวขอบใจพวกเราเลยที่รักษาเยียวยาโจรทั้ง 6 คนไว้เมื่อตอนหัวค่ำ เมยานีเข้ามาในกระโจมนี้โดยที่แท้จริงอาจไม่คิดจะสังหารกุตะมะโดยตรงก็ได้ แต่อาจเข้ามาดูท่าที และสำรวจพวกเราทุกคนเสียมากกว่า ว่าอยู่กันอย่างไรซึ่งนั่นก็ต้องหมายความถึงว่าเป็นคำสั่งของแงซาย"

ทุกคนฟังจอมมัคคุเทศก์แสดงเหตุผลแล้วก็นิ่งไปนาน

ถูกแล้ว **ไม่มีใครรู้จัก หรือเท่าทันแงซายไปกว่ารพินทร์ ในปัญหาเรื่องอื่น เขาอาจคาดคะเนผิดพลาดไปบ้าง แต่สำหรับเจ้าคนลึกลับที่เคยใช้นาม 'แงซาย' คนนั้นต่างฝ่ายต่างไม่เคยอ่านใจกันผิดเลย**

แล้วราตรีอันสับสนนั้นก็ผ่านไป ด้วยอาการหลับ ๆ ตื่น ๆ ของทุกคนภายในกระโจมพักหลังนั้น